

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REED

A Winston Brothers Novel

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SAKAL İHTİYAÇLARI
WINSTON KARDEŞLER KİTAP #7

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

TELİF HAKKI

Bu kitabı bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, atıp tutmalar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da uydurma olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş ya da ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla, mekânlarla olan benzerlikler rahatsız edici/endişe verici değilse tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2019 Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik formda dağıtılamaz.

Made in the United States of America e-

Kitap Baskısı

DEDİKASYON

Her yerdeki tüm küçük Scarlet'ler için

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#) ____

[Bölüm 1](#) ____

[Bölüm 2](#) ____

[Bölüm 3](#) ____

[Bölüm 4](#) ____

[Bölüm 5](#) ____

[Bölüm 6](#) ____

[Bölüm 7](#) ____

[Bölüm 8](#) ____

[Bölüm 9](#) ____

[Bölüm 10](#) ____

[Bölüm 11](#) ____

[Bölüm 12](#) ____

[Bölüm 13](#) ____

[Bölüm 14](#) ____

[Bölüm 15](#) ____

[Bölüm 16](#) ____

[Bölüm 17](#) ____

[Bölüm 18](#) ____

[Bölüm 19](#) ____

[Bölüm 20](#) ____

[Bölüm 21](#) ____

[Bölüm 22](#) ____

[Bölüm 23 Sonsöz](#) ____

[YazarınYazar](#) ____

[Hakkında Notu](#) ____

[Sneak Peek: Nişan ve Casusluk, El Yapımı Gizemler Kitap #1 Penny Reid'in](#) ____

[diğer kitapları](#) ____

PROLOGUE

CLETUS

"Mutluluk, başka bir şehirde geniş, sevgi dolu, şefkatli, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileye sahip olmaktır."

GEORGE BURNS

"Biri bana neler olduğunu anlatmak ister mi?"

En küçük kardeşimin hastane yatağının örtüleri üzerinde duran elini okşadım ve bileğimdeki saate baktım. Jethro gecikmişti.

"Her şey ortaya çıkacak Roscoe. Her şey ortaya çıkacak," diye güvence verdim. Zavallı çocuk, ona sakalını kestirmişlerdi. Yedi çocuğun en küçüğüydü, kronolojik yaşı yirmi altıydı ama on yaşında gibi görünüyordu.

Kirli sakalına bir desen yapmama izin vermeliydi, hemşireleri etkileyebilirdi. Bir dahaki sefere. O uyurken.

"Ortaya çıksa iyi olur, Cletus." Bu tehdit ikiz kardeşlerimizden biri ve ailemizin altı numarası olan Duane'den gelmişti. Diğer ikiz Beau önce doğmuştu, bu da onu beş numara yapıyordu. Duane huysuz olandı, onun rolü buydu. "Yetişmem gereken bir uçak var. Jessica'nın doğum tarihi yarın."

"Hepimiz çocuğunun ne zaman doğacağını farkındayız, Duane." Sert tonuna rağmen sesimi yumuşattım. "Herkes buraya geldiğinde başlayacağız."

Beau'ya hızlıca bir bakış attım, o da bana yardımcı olmadı. İkiz kardeşinin endişesini sonsuz derecede eğlenceli buluyor gibiydi. Beau toplantıyı neden düzenlediğimi bilen diğer tek kişiydi. Geçen hafta ona ayrıntıları anlatmıştım, bir suç ortağına ihtiyacım vardı. Şok edici olabilir ama ailem benim taktiklerimin üstünlüğünü her zaman kabul etmezdi ve bir şey "katman" ve "mücevher" kelimelerinden oluşuyorsa o şeyin kazanan olduğunu bilirsiniz.

Ayrıca, herkes Beau'yu severdi. Ortak komplocu için bariz bir seçimdi.

Bununla birlikte, Duane'in şu anki asık suratlı gerginliğinin iyi bir nedeni vardı. Seyahatlerdeki, hayattaki ve evlilikteki ortağı Bayan Jessica James-Winston

ilk çocuklarına kırk haftalık hamileydi. Eğer bir fil olsaydı, daha elli beş haftası olacaktı. Ama o bir fil değildi.

Yerel şerifin kızıydı ve tatlı bir kızdı, ancak zaman zaman gerçekten şımarık olabiliyordu. Duane, Roscoe birkaç hafta önce neredeyse ölmek üzere olduğu için bizimle birlikteydi (Panik yapmayın! Artık tehlikeyi atlattı.)

Bu arada Jessica son hamile günlerini ailesiyle birlikte Toskana'da (İtalya) geçiriyor ve Duane Jr. ya da Jessica Jr. ya da bebeğe ne isim vermeyi planlıyorlarsa onun gelmesini bekliyordu.

Bu arada, "Hey, Duane." "Evet?"

"Bebeğe ne isim vereceksin?"

Dördüncü ve tek kız kardeşimiz yumuşak bir ses çıkardı; ben bunu azarlayıcı bir ses olarak yorumladım. "Cletus Byron Winston, Duane'e bebeğin adını ne koyacaklarını sormayı bırak. Bırak sırlarını saklasın."

Kız kardeşimin güzel yüzüne bir kaşımı kaldırdım ve o da bana bir kaşımı kaldırdı. Ashley ve benim yaşlarımız birbirine yakındı, çünkü ben dünyaya cömert varlığımla şeref verdikten sonra doğan oydu. Bu da beni ailedeki şanslı üç numara yapıyordu. Bu doğru, üç numara şans getirir. Bu evrenin köklü bir gerçeğidir. Bunu herkes bilir.

"Ben buradayım!"

Senkronize yüzücüler gibi hepimiz başımızı kaldırıp dikkatimizi kapıya verdik ve Jethro'nun girişini izledik.

"Üzgünüm geciktim," dedi, kahverengi sakalı ve saçları ürkütücüydü. "Kıyafetlerimi değiştirmem gerekti. Andy ishal oldu ve-"

Bir elimi kaldırarak en büyük kardeşimizin -bir numara- iki numara hikâyesine ("iki numara "nın kaka olduğu) devam etmesini engelledim.

"Jethro, sanırım hepimiz oğlunun ishal olmasının senin geç kalmanla ne ilgisi olduğunu asla bilmeden yaşayacağız."

Jethro içini çekti, kollarını kavuşturdu ve bana muhtemelen sinirli olduğunu düşündüğü bir bakış attı. Ama öyle değildi. En büyük ağabeyimin yüzünün aslında kaşlarını çatma yeteneğine sahip olmadığından şüpheleniyordum.

"Bekle. Billy ne olacak?" Duane, topluluğumuzda eksik olan tek Winston kardeş hakkında sordu. "Billy nerede?" Huysuz ikiz, özenle kesilmiş kırmızı sakalını kaşdı ve benimle Jethro'nun arasına baktı.

Eh, işte hiçbir şey olmuyor.

Bir adım öne çıktım. Herkes gözlerini bana çevirdi. Kardeşlerimin en kısıası olmama rağmen -sadece bir buçuk metre- istediğim zaman en büyük varlığa sahip oluyordum.

"Sorduğuna sevindim Duane. Jethro." En büyük ağabeyimin az önce koşarak geçtiği kapıyı işaret ettim. "Şunu kapatır mısın lütfen? Hassas bilgilere değineceğim ve bu dünyayı sarsacak ifşaatların bu odadan çıkmamasını tercih ederim."

Ashley'in mavi gözleri kısıldı ve Roscoe'nun yanına geçerek parmaklarını şakaklarındaki siyah saçlara geçirdi. "Dur bakalım. *Dünyayı sarsan* mı? Bu Roscoe'yu tedirgin etmeyecek, değil mi?"

"Hayır Ash. Öyle dünyayı sarsacak türden bir şey değil," dedim ama sonra gözlerim yukarı ve sağa doğru kaydı. "Ben de o kadar sarsıcı olduğumu sanmıyorum."

"Cletus," dedi Beau, tam zamanında. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve gözlerinin arkasında parıldadı, yani bana normal ifadesiyle bakıyordu. "Başlamamı ister misin?"

Şimdi herkes dikkatini Beau ve benim aramda bölüştürüyordu ve ben de onların şaşkın bakışlarından bir nebze olsun tatmin oluyordum. Her zaman iyi bir dönüşten hoşlanmışımdır - hem dans hem de olay örgüsü çeşitliliği.

"Devam et, Beau." Bir adım geri çekildim ve elimi "*yer senin*" dercesine kaldırdım.

Daha önce prova yaptığımızda, Beau'nun araya girmesinin ve benim ona bırakmamın en iyisi olacağına karar vermiştik. Daha önce de belirttiğim gibi, herkes Beau'yu seviyordu. Oysa kardeşlerim nedense benim motivasyonlarımı o kadar otomatik olarak kabullenmiyorlardı. Belli ki hepsinin temelsiz güven sorunları vardı.

Beau duvardan uzaklaştı, gülümsemesi hem daha geniş hem de daha düşünceli bir hal aldı. "Cletus ve ben sizi buraya Billy için çağırdık. Geçen hafta Paytonlar uğramadan hemen önce bu konuya değindiğimizi biliyorum ama bence hepimizin bir araya gelip bir plana karar vermesi gerekiyor."

"Ne tür bir plan?" Bu soru Roscoe'dan geldi.

"Onun için çok endişeleniyoruz," dedi Beau, sonra durdu, bekledi, ailemize Billy için neden endişelendiğimizi sormaları için bir şans verdi. Ancak, tahmin ettiğim gibi, endişemizin kaynağı konusunda kimsenin kafası karışmış görünmüyordu.

Ashley parmaklarını alnına götürdü. "Billy'nin bunu yaptığına inanamıyorum. Kendini bu duruma soktuğuna inanamıyorum. İlk kez

fazlasıyla yeterliydi, ama iki kez?"

Ashley'nin bahsettiği şey kemik iliği bağışıydı. En büyük ikinci ağabeyimiz kemik iliğini aşağılık babamız Darrell Winston'a bağışlamak için gönüllü olmuştu. Billy'nin planını öğrendiğimizden beri hepimiz şok ve dehşetin çeşitli hal ve aşamalarındaydık. Billy prosedürü zaten bir kez uygulamıştı ve şimdi ikinci bir tur için planlanmıştı. Babamız bu olmadan ölebilirdi.

"Billy'nin bunu neden yaptığını biliyorsun." Roscoe elinin avuç içini yukarı çevirdi, Ashley'in bacağını dürttü ve gözlerini onunkilere çekti.

Küçük bir kahkaha attı. "Aslında hayır. Anlamıyorum. Anlamıyorum. Billy yeterince şey yaşamadı mı?"

"Ama Darrell öldüyse, Razor Dennings'e karşı tanıklık edemez. Ve eğer Darrell Razor Dennings'e karşı tanıklık etmezse, o piçin karşılaşacağı tek suçlama Roscoe ve Simone'u öldürmeye teşebbüs etmek olur," dedi Jethro, sesi neredeyse benim bütün bu durum karşısında hissettiğim kadar sinirli çıkıyordu.

"Anladım." Duane kendini duvardan uzaklaştırdı. "Nefret ediyorum ama Billy'nin bunu neden yaptığını anlıyorum. Razor yirmi dört kişiyi öldürdü. Darrell kanserden ölürse adaleti bulamayacak yirmi dört aile var."

Ashley, Duane ve Jethro'nun üzerine öyle bir kaş çattı ki, Roscoe'nun hastane odasında kuşlar olsaydı onları bile korkutabilirdi.

Çok kızgın olduğu her halinden belliydi, kollarını kavuşturdu. "Ne zaman bitecek peki? Hmm? Billy bu aile için kurbanlık koyun olmayı ne zaman bırakacak? Bu kasaba için? O iyi değil! Hasta, yıpranmış ve *kahretsin* ki hepimizden daha fazla fedakârlık yaptı, hem de defalarca. Her yükü onun omuzlamasını beklemeye devam edemeyiz."

"Katılıyorum," dedi Roscoe sessizce, gözlerini kapatarak.

"Tedirgin misin, Roscoe?" Onu dikkatle inceleyerek hemen sordum. "Bu senin için çok mu fazla? Durmalı mıyız?"

"Hayır. Ben iyiyim." Gözlerini açmadı. "Bu konuyu konuştuğumuz için mutluyum ve Ash'e katılıyorum. Billy daha iyisini hak ediyor."

"Daha on iki yaşındayken onu hastaneye yatıran, neredeyse öldüren ve annemizi döven adama kemik iliği bağışlamak zorunda kalmamalı," diye söylenen Ashley parmağını görünmez bir düşmana doğru havaya kaldırdı; etkileyici bir şekilde, sesi hiçbir zaman hastaneye uygun seviyenin üzerine çıkmadı ama öfkesinin tüm ağırlığını ilettili. "Bizi güvende tuttu. Bize göz kulak oldu. Billy mutluluğu hak ediyor. Bundan daha fazlasını hak ediyor."

"İyi dedin Ash." Bir adım öne çıktım, çünkü şimdi sıra bendeydi. "İyi dedin. Bu da sizi bir araya getirmemizin asıl nedenine mükemmel bir geçiş oldu. Claire'i konuşmamızın zamanı geldi."

"Konu Billy değil mi?" Jethro Beau'ya baktı.

Beau, "Bu Billy'yle ilgili," diye onayladı ve sonra nazikçe ekledi, "Ama Claire'le de ilgili."

Jethro daha dik durur gibi oldu, gözleri büyüdü. "Ne?"

"Evet. Claire." Tüm dikkatini ona vermek için sesimi yükselttim. "Ve bundan hoşlanmayacaksın."

Jethro -ve Roscoe hariç herkes, çünkü onun gözleri hâlâ kapalıydı- bakışlarını önce bana, sonra Beau'ya, sonra tekrar bana çevirdi.

"Ve işte dünyayı sarsan kısım burada devreye giriyor, Jet." Duraksadım, anı uzatıyordum, oyalyor muydum yoksa tadını mı çıkarıyordum emin değildim.

Kardeşlerimiz Billy ve Jethro'nun araları yirmi yılı aşkın bir süredir pek iyi değildi. Son birkaç yıl, başta annemizin, Roscoe'nun, ikizlerin, Ashley'nin ve benim iyiliğimiz için kırılğan bir ateşkes getirmişti ama hiçbir zaman kendileriyle ve birbirleriyle gerçek bir barışa ulaşamamışlardı. Onları kadar bozuk bir ilişkiyi onarmanın mümkün olup olmadığını ya da bir arada yaşamaya devam edip etmeyeceklerini bilmiyordum. Bunu eninde sonunda zaman gösterecekti.

Ama şimdi ve benim yarı duraksamalı, yarı tadını çıkararak dramatik duraksamama geri dönelim. Bir yandan Jethro'ya (kahraman ve ölü) en iyi arkadaşının dul karısının her zaman kardeşimiz Billy'ye aşık olduğunu söylemek zorunda kaldığım için vicdan azabı duyuyordum. Öte yandan, Jethro'ya (aptal ve ölü) en iyi arkadaşının dul eşinin her zaman kardeşimiz Billy'ye aşık olduğunu söyleyen kişi olmaktan zevk aldım.

Beni yanlış anlamayın, Ben McClure iyi bir adamdı, ama aynı zamanda iki göz bandı takmış bir korsan kadar bilgisizdi. Adamın vücudunda kasıtlı olarak kötü bir kemik olduğunu sanmıyorum, ama birkaç cahil, kibirli ve kendini beğenmiş kemiği vardı, bu kesin.

Vicdan azabı ve zevkle yoğrulmuş güzel yahnimin içinde otururken devam ettim. "Mesele şu ki, Claire -Beau ve Duane'in biyolojik annelerinin Christine ve Claire'in ikizlerin üvey kız kardeşi olduğunu bilmeden önce, Claire'in ünlü şarkıcılık kariyerinden önce, Ben ölmeden önce, Ben'le kasabaya dönmeyen önce, evlenmeden önce, adını Scarlet'ten Claire'e değiştirmeden önce, Yeşil Vadi'den kaçmadan önce, tüm bunlardan önce- Claire ve Billy gizlice aşıktı."

Odada toplu bir şok dalgası yayıldı. Roscoe'nun bile nefesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yani Beau ve benim dışımda odada bulunan herkesin nefesi kesildi. Geçen hafta ona gerçeği söylediğimde de nefesi kesilmişti ama şimdi bundan memnundu.

Ancak Jethro'nun şaşkınlığı kısa sürdü ve kısa süre sonra kızgınlığa dönüştü. "Ne oluyor-"

"Bekle, Jethro, bekle. Ben ve Claire'in mükemmel bir evlilik modeli olmadıklarını kabul etmenin senin için zor olacağını biliyorum, çünkü son on yıldır Ben'i o kaideye yerleştirdin ve Claire de öyle- ama kanıtım var. İhtiyacınız varsa. Şu an burada durduğum gibi doğru. Sanırım Billy ve Claire on sekiz yıldır birbirlerinin hasretini çekiyorlar."

Daha önce Jethro'nun hiç kaşlarını çatmadığını söylemiştim ya? Ne kadar nadiren olursa olsun, bir hata yaptığımda bunu kabul edecek kadar büyük bir insanım. Jethro şu anda kesinlikle kaşlarını çatıyordu.

"Bu çok saçma, Cletus. Bunu ona bir kez sordum ve hiçbir şey olmadığını söyledi, hiçbir şey olmadı. Scarlet -yani Claire- Ben'le birlikteydi. Her zaman Ben'le birlikteydi. Billy *ile* hiç birlikte olmadı."

"Yanıyorsunuz ve dediğim gibi, elimde kanıt var. Ama emin olun, eski adı Scarlet olan country müzik yıldızı Billy'yle birlikteydi ve birbirlerine hâlâ çok aşıklar."

Jethro'nun elleri beline doğru kalktı. "Bunu neden yapıyorsun? Billy ve ben, aynı odada bulunduğumuz her an kavga etmediğimiz bir yere geldik. Eğer söylediklerin doğruysa, Claire'in Ben'le evliyken Billy'yi sevdiğini, Billy'yle birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun? Bunu yapmazdı ve başka birini isteseydi Ben onunla asla evlenmezdi. Onun için önemli olan tek şey mutluluğuydu."

Ben McClure hakkındaki gerçeği, yani adamın Claire'i neyin mutlu ettiğini fark edemeyecek kadar kalın kafalı ve kendi mutluluğunun otomatik olarak Claire'in mutluluğu *anlamına gelmediğini* anlayamayacak kadar bencil olduğunu söylemeye hazırlanarak ağzımı açtım.

Ama ben daha konuşmadan Beau öne çıktı, elini Jethro'nun omzuna koydu ve kardeşimize nazık bir gülümseme verdi. "Ölümler asla gerçekte oldukları gibi, tam teşekküllü, düşünen, üç boyutlu insanlar olarak görülemezler, Jethro. Hem kusurları hem de güçlü yanları vardır. Geçmişe bakıldığında ya azizdirler ya da günahkâr. Bunu anlıyorum. Sana göre Ben bir azizdi."

Jethro'nun boğazı işe yaramış gibiydi ve bana döndü. "Claire hakkında yanılıyorsun. O Ben'i severdi. Öldüğünü öğrendiğinde oradaydım; yıkılmıştı."

Ellerimi ceplerime soktum ve kasvetli bir şekilde başımı salladım. "Adanı bir şekilde sevmiş olabilir ama Claire konusunda haklıyım. Billy'yi Ben'den önce de seviyordu, Ben öldüğünde de seviyordu, şimdi de seviyor. Haklı olduğumu kabul etmelisin çünkü ben her zaman haklıyım. Ama bu benim doğruyu söyleme yüzdeme ilgili değil."

En büyük ağabeyim başını sallamaya devam etti ve sert bir kahkaha attı.

Jethro'yu ikna etmek için dünya kadar vaktimiz yoktu, o yüzden sadece gelmeye karar verdim. "İster inanın ister inanmayın, bu Ben'le ilgili değil. Ben yeterli bir insandı ve arkadaşını hâlâ özlediğini biliyorum ama Billy hayatta ve o senin kardeşin. Billy mutluluğu hak ediyor, Claire de öyle. Ancak bu iki aptal, birbirleri arasında inşa ettikleri pişmanlık ve sırlarla dolu dağın tepesine tırmanamayacak kadar inatçı ve asiller. Bu yüzden ikisini de seven insanlar olarak sihri gerçekleştirmek *bize*, hepimize düşüyor."

Jethro dudağının içini ısırarak beni inceledi, bakışları donuklaşmıştı. Belli ki bana hâlâ inanmıyordu.

Gözlerimi Jet'ten ayırmadan içimi çektim ve Bay Huysuz'a seslendim: "Duane. Bize Billy'yle birlikte ormandaki o yüksek, düz arazide inşa ettiğiniz kulübeden bahset."

Jethro gözlerini kırıştırdı, biraz geriye çekildi.

"Şey, sadece Billy ve benim bilmemiz gerekiyordu. Annem ölmeden birkaç yaz önce inşa etmiştik. Eskiden bir tür kamp alanıydı sanırım."

"Ve lütfen topluluğu aydınlat Duane, Billy sana bu konuda ne anlattı?" Bir yandan ağabeyimi izlerken bir yandan da sordum.

"Billy buranın onun için kutsal bir yer olduğunu söyledi. Sevdiği ve özlediği bir zamanı ve kişiyi hatırlamak istediğinde gittiği bir yermiş."

Jethro'nun ormandaki bu yüksek ve düz araziye bildiğini biliyordum. Burayı on dört yaşındaki Scarlet'e (nam-ı diğer Claire), Scarlet'in babası Razor'dan ve ihmalkâr ve nefret dolu annesi Christine'den uzakta kalabileceği güvenli bir yer olarak gösteren kişinin o olduğunu biliyordum.

Ama Jethro'nun bilmediği şey, Billy'nin Scarlet'i tam da o noktada, evimizin arkasındaki ormanda bulmuş olduğuydu. Ya da daha doğrusu, birbirlerini bulmuşlardı.

En büyük ağabeyim artık kaşlarını çatmıyordu. Granit dış görünüşünde bir çatlak oluşmuş, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı. Jet neredeyse yirmi yıl önce Scarlet'e yardım etmek için devreye girmiş ve bunu yaparken istemeden de olsa onu Billy'yle bir araya getirmişti.

Başka bir gerçek bombası patlatmak için onun bu dengesiz halinden yararlandım. "Billy'nin yaralanmasının zamanlamasını hiç sorguladın mı? Scarlet'in Ben'le kaçtığı gece Demir Wraithler'in onu hastaneye yatırmasını? Ve Razor Dennings'in kızının herhangi bir ceza almadan Yeşil Vadi'yi terk etmesine izin vermesi size hiç garip gelmedi mi? On sekiz yaşında Ben'le nişanlanmış olarak geri döndüğünde bile ne Razor ne Darrell ne de motosiklet kulübündeki kardeşlerinden biri peşine düşmedi. Sizce bunun nedeni ne?"

Jethro'nun bakışları keskinleşti, dudakları aralandı. "Sen-ama, bekle. Ben yüzünden değil miydi? Wraith'lerin Scarlet'ten Ben'le birlikte olduğu için uzak durduklarını sanıyordum, bana hep böyle söylerdi. Yani diyorsun ki-"

"Evet," diye onayladım, on sekiz yıl boyunca kutsal saydığım bir sırrı saklama sözümü bozarak. Billy istediği için saklamıştım ama artık bu sırrı saklamayı bırakmıştım. Zamanı gelmişti. "Scarlet'in cezasını Billy çekti. Bu yüzden Demir Haydutlar onu on altı yaşındayken öldüresiye dövdüler. Ben'in Scarlet'in güvende olmasıyla, teyzesi ve amcasının ona bir ev vermesi dışında hiçbir ilgisi yoktu. Ama onun yerine Kaliforniya'ya gidebilir ve gayet iyi olabilirdi. Ona ihtiyacı yoktu."

Jethro bu bilgiyi özümseyerek sallanıyor gibiydi, gözleri yere düşmüştü.

Bu arada Ashley ağzını kapatmıştı ve Roscoe, "Hepiniz bana Billy'nin bir araba kazası geçirdiğini söylediniz. Wraith'lerin onu öldüresiye dövdüğünü hiç söylemediniz."

"Bize de öyle söylendi," diye homurdandı Duane ve bana kendine has pis bakışlarını gönderdi.

"Bana öyle bakma Duane Faulkner. Billy'yi aldıklarında köpeğimi öldürdüler; Lea'yı hatırlıyor musun? Annem sana, Ashley'e, Beau'ya ya da Roscoe'ya söylememe kararı almıştı ve benim de buna karşı çıkacak halim yoktu. Ayrıca annem Wraithlerin Billy'yi neden dövdüğünü hiç bilmedi. Sadece Billy, Ben ve ben biliyorduk, başka kimse bilmiyordu."

"Bekle. Ben biliyor muydu?" Jethro'nun sesi çatladı ve gözle görülür bir sıkıntıyla bir adım öne çıktı. "Ben, Scarlet'in cezasını Billy'nin çektiğini biliyor muydu? Bunca zamandır biliyor muydu?"

Başımı salladım ama ayrıntıya girmedim; konudan sapmamamız gerekiyordu. "Şerif James Billy'yi konuşturamadığı ya da suçlunun kim olduğunu söyleyemediği için, ofisi bunun bir araba kazası olduğuna dair söylentileri ne doğruladı ne de yalanladı. Ve işte buradayız."

"Köpeğin için çok üzgünüm, Cletus. Lea çok tatlı bir kızdı." Ashley'nin yumuşak sesi dikkatimi çekti. Mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Ve bunun bir araba kazası olmadığını biliyordum, çünkü araba neredeydi? Babamızın motosiklet kulübü kardeşleri olduğunu düşündüm, çoğunlukla Billy'nin onlardan ne kadar nefret ettiğinden dolayı. Rehabilitasyon merkezinden dönene kadar Iron Wraith'lerden hiç nefret etmemişti, sadece onlara tahammül ediyordu. Ama Claire yüzünden onu dövdüklerini bilmiyordum."

"Claire biliyor mu?" Jethro sordu, artık sinirli görünmüyordu ama şimdi son derece pişmanlık duyuyordu.

Homurdandım, sinirlenmişim. Bunun amacı Jethro'nun kendini yeniden suçlu hissetmesini sağlamak değildi. Jethro'nun Billy'nin on altı yaşında hastaneye düşmesiyle bir ilgisi yoktu ama o sırada Demir Haydutlar'a katılmıştı ve eminim geçmişteki ilişkisinden dolayı yeniden utanç duyuyordu.

Jethro'nun hayatını değiştirmesinin, motosiklet kulübüne ve babamıza sırtını dönüp ailemize müsrif evlat olarak dönmesinin ne kadar zor olduğunu anladım. Doğru olmak ve doğru olanı yapmak ve dar yolda kalmak, alçakgönüllülük ile aşağılanma arasındaki hassas çizgiyi asla bilmemek, af dilemenin ne kadar zor olduğunu asla bilmemek, esirgenen affın acısını asla anlamamak anlamına gelir.

Ancak hatayı kabul etmek ve bunu telafi etmek için hayatınızın her günü çalışmak cesaret, sebat ve nadir görülen bir karakter gücü gerektirir. Jethro'yu sevdim, Billy'yi sevdim ve her ikisine de büyük saygı duydum: Billy her zaman dar yolda kaldığı için; Jethro yoldan saptığı ama geri dönüş yolunu bulmak için çabaladığı ve savaştığı için.

"Cletus?" Jethro tekrar sordu. "Claire Billy'nin onun için ne yaptığını biliyor mu?"

"Hayır. Bilmiyor. Onun bilmesini istemedi."

"Neden istemedi?" Duane gürledi. "Onun nesi var böyle? Mümkün olan en kısa sürede, ilk iş olarak ona söylemeliydi. Üniversitede top oynama şansını kaybetti, üniversiteye gitme şansını kaybetti, her şeyini kaybetti."

"Her şeyini kaybetmedi. Hâlâ tüm dişleri yerinde, değil mi? Dişlerin değerini hafife alma. Ona neden söylemediğini boş ver, gerçi benim şüphelerim var," dedim ve ellerimi tulumumun askılarına götürüp başparmaklarımı askılara doladım. "Yakında öğrenecek, çünkü ona söyleyeceğim. Ama önce strateji konuşmamız gerek."

"Strateji mi?" Roscoe dikkatimi çekerek sordu ve ben de küçük kardeşimin gözlerindeki muzip bakışa gülümsedim. "Strateji konusunda yardımımızı mı istiyorsun?"

"Daha çok," diye araya girdi Beau, "planını hayata geçirmek için yardımımızı istiyor."

"Anlıyorum." Ashley çenesini kaldırmış, beni inceliyor ama temkinli olmaktan çok ilgili görünüyordu. Bu iyiye işaretti. "Peki, söyle bakalım. Plan nedir?"

"Hepinize söylemeden önce, herkesin gemide olduğunu bilmem gerekiyor." Jethro'ya sert bir bakış attım. "Herkes kendini tamamen adamamışsa bunu yapamam, işe yaramaz. Hepinizin oynaması gereken bir rol var, sevgililerinizin de öyle. Bu bir aile çabası olacak."

Jethro avuçlarını göstererek bakışlarımı dikleştirdi. "İster inanın ister inanmayın, ben sadece onların mutlu olmasını istiyorum. İkisinin de. Onlar tanıdığım en iyi insanlar ve birbirleriyle birlikte olmaları mutlu olmaları anlamına geliyorsa ..." Yavaş ve derin bir nefes almasını, omuz silkmesini ve nefes verirken "Ben de varım" demesini izledim.

"Güzel. Anlaştık." Duane odanın ortasına doğru bir adım daha attı. "Peki plan nedir?" diye sordu, sesi huysuz değil meraklıydı.

Kendimi tutamayarak hafifçe gülümsedim ve "*Bir atı suya götürebilirsin ama içmesini sağlayamazsın*" diye eski bir söz vardır ya? Evet, bu doğru. Tuzla beslemediğiniz sürece onu zorlayamazsınız ya da ..." Hafif gülümsemem büyüdü. "Atı boğmadığınız sürece."

BİRİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

"Başkasının içinde kaybolursanız kendinizi asla bulamazsınız."

COLLEEN HOOVER, 9 KASIM

Erkenci kuş, gece kuşunun asla dostu değildir. Şu anda ben her ikisiydim.

Ellerimin arkasından esneyerek kulaklarımı zorladım ve kapımın hemen dışındaki mırıltıların kime ait olduğunu anlamaya çalıştım. Sonra komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve gözlerimi kısarak saate baktım. Sabah 5:00'e az kalmıştı.

Erkenci kuş gerçekten de.

Nashville ve Chianti arasındaki zaman değişimine alışmak yavaş ilerliyordu, bu benim İtalya'daki ikinci haftamdı. Gerçi üçüncü haftam da olabilirdi. Üvey kardeşim Duane ve eşi/yakın arkadaşım Jessica'nın yepyeni bebeklerine yardım etmek için gecenin bir yarısı yatıp kalktığımdan son zamanlarda günlerin nasıl geçtiğini anlamıyordum.

Ayrıca, bilirsiniz, *Toskana*'daydım. Kim *Toskana*'da uyumak ister ki? Bu sorunun doğru cevabı neredeyse hiç kimse. *Toskana*'da bulunacak kadar şanslı olan biri asla uyumakla vakit kaybetmemelidir.

Bir kişinin *Toskana*'daki zamanı büyük ölçüde üç uğraşla geçirilmelidir: şarap içmek, yemek yemek ve sanat, manzara ve İtalyanlar da dahil olmak üzere tüm muhteşemliği takdir etmek. Tabii söz konusu kişi yeni doğmuş bir bebek değilse. Açıkçası, yeni bebekler şarap içmemelidir.

Kalkıp dünyanın en sevimli bebeğine bakmaya yardım edebilirsiniz. Ayrıca bu bana erkenci kuş esprim üzerinde çalışmak için zaman kazandırır. Herkes duymuştur, erken kalkan yol alır, ama ikinci fare peyniri kapar, değil mi? Uzay yolculuğu ve benzeri şeylerle ilişkilendirilen solucan deliği kelimesinin erkenci kuş esprisi için kaçırılmış bir fırsat olduğunu düşündüm. "Erkenci kuş neden kendini Alpha Centauri'de buldu?" gibi bir şey. Çünkü solucan deliğinden yanlış bir dönüş yaptı.

... Blah. Çalışmaya ihtiyacın var, *Scarlet*.

Kollarımı başımın üzerinde gererek doğrulduğumda, son on altı yıldır adımın *Scarlet* olmadığını kendime hatırlatmaya zahmet etmedim. Çünkü

İyi ya da kötü, genellikle kendimi hâlâ Claire McClure olarak değil, Scarlet olarak düşünürdüm. Bu özellikle aptalca bir şey yaptığımda, düşündüğümde ya da söylediğimde geçerliydi. İyi ki içimden geçenleri benden başka kimse duyamıyordu; muhtemelen sesim deli gibi çıkıyordu.

Kapımın dışındaki sesler devam ediyordu, daha da yükselmeyordu ama kaybolmuyordu da. Jess'in ailesi buradaydı, Şerif ve Bayan James, ama ikisinin de bu kadar erken kalktığından şüpheliydim. Aslında, belki Şerif hariç?

Jessica'nın babası bazı sabahlar erken kalkar ve sabah 5:30'daki beslenmeden sonra bebeği kucağına alırdı. Ufaklığı kucağına alıp güneşin doğuşunu izler, sonra da Liam bebeği askıda tutarken hepimize kahvaltı hazırlardı. Şerif ve Bayan James için şükürler olsun. Burada bebeklerle ilgili deneyimi olan bir tek onlar vardı.

Yakında, uzun zamandır arkadaşım olan Jethro Winston ve harika eşi Sienna Diaz'ın bir hafta kadar sonra, belki de daha fazla bir süre sonra, Haziran ortasında gelmeleri planlanıyordu. Şu anki sersem halimle hatırlayamıyordum.

Otuz altı yaşındaki Jethro, Winston ailesinin en büyük kardeşiydi. Sienna'yla birkaç yıldır evliydim -belki de dört yıldır- ve üç sevimli erkek çocukları vardı. Tüm bu gençlik enerjisini hem dört gözle bekliyor hem de korkuyordum. Bir yandan, hem annelerinden hem de babalarından delice bir karizma ve yakışıklılık miras almış olan bu çocuklar çok komik ve ölümcül derecede sevimliydim.

Öte yandan, çok fazla uyumuyordum ve jet-lag olmak, bebek William Beauford Winston'a (ama ona Liam diyorlar) gece hemşireliği yapmak ve bütün gün Jethro'nun yaramaz çocuklarıyla koşturmak için enerjim olup olmadığını bilmiyordum. Ama gerçeği söylemek gerekirse? Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Bana göre çok fazla aile diye bir şey yoktu, özellikle de konuşmaya uygun bir aileniz olmadan büyüdüyseniz.

"Hiçbir şey yemedi mi? Hiçbir şey mi?" Duane'in kısık sesle sorduğu sorular odama taşındı, sesini yükselten hissedilir bir endişe vardı.

Bu endişe yatağımın ayak ucundaki bankta duran bornozu görmezden gelmeme ve hızlı adımlarla kapıma doğru yürümeme neden oldu. *Liam bebek yemek yemiyor mu? Ateşi mi var?* Gece yarısı onu Jess'le bıraktığımda iyi görünüyordu -tamamen mükemmeldi-.

"Peki ya uyumadan önce? Hiçbir şey yemedi mi?" Duane bastırdı, belli ki tedirgindi.

Elimi tam kapının mandalına koymuştum ki, fısıltılı bir sesin "Hiçbir şey" diye cevap verdiğini duydum ve kısa bir süre durdum çünkü bu sesi nerede duysam tanırdım.

Sienna burada mıydı? Şimdiden mi?!

Bekle, ne zamandır İtalya'daydım?

Jethro ve Sienna'nın uçakla geleceğini biliyordum ama bir hafta daha gelmeyeceklerine yemin edebilirdim. Gözlerimi kapatarak kendime film yıldızının yanında aptal gibi davranmamam gerektiğini hatırlattım.

Övünmek gibi olmasın ama Oscar ödüllü film yıldızı, yazar, komedyen ve zeki bir kadın olan Sienna Diaz'ı tanıyorum. Bir ilişkimiz var. Birbirimize tweet atıyoruz. Arkadaş olduğumuzu bile rahatlıkla söyleyebilirim. Teknik olarak doğru olmasa da bir nevi aileyiz de. Ama bu karışık sırlar ve köylü geçmişiyle dolu uzun bir hikaye. Şimdi o konuya girmesek daha iyi.

Duane'in evlatlık annesi ve Jethro'nun biyolojik annesi Bethany Winston'ın da dediği gibi, *osurukları ve geçmişi geride bırakmak en iyisidir*. Öldüğünde en büyük hayranım olmayabilirdi ama onu hala sevgiyle hatırlıyorum.

Devam ediyorum. Anlamsız gerginliğimi üzerimden atarak omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı açtım. Şaşırtıcı bir şekilde salon boştu.

Ama sonra Duane'in "Yemek yemesi lazım," diye homurdandığını duydum, sözleri köşede bir yerden geliyordu.

Sesine doğru yürüdüm, ancak ayaklarım çıplak olduğu için seramik karo üzerinde yürümek sessizdi. Ayrıca, yürümekten çok parmak ucunda yürüyordum. Ama bunu zarıfçe yapabildiğim anda boğazımı temizlemeyi ve hepsini varlığımdan haberdar etmeyi planlıyordum. Duane, Sienna ve Jethro üçlüsü koridorda yavaşça yürüyordu. Üvey kardeşimin saçları benimkilerle aynı renkte olan kızıl kafası öne eğilmiş, kolları kavuşturulmuş ve omuzları çökmüştü. Sakalları dağınık ve gür olan Duane bir süredir bitkin görünüyordu.

"Evet, ama az önce uyumaya gitti." Converse, siyah yoga pantolonu ve bir omzundan düşen geniş yakalı mor kazağıyla her zamanki gibi muhteşem olan Sienna uzun, koyu kahverengi saçlarını omzuna attı ve elini koridorun en ucundaki kapıya doğru kaldırdı.

Bu kattaki iki büyük misafir süitinden biriydi, diğeri de benimkiydi. Oda çoktan hazırlanmıştı ve daha fazla ailenin gelmesini bekliyordu. Yani ne çocuk odası ne de Jess, Duane ve bebek Liam'ın hastaneden eve döndüklerinden beri paylaştıkları oda.

Sienna yolu kapatmak istercesine dönerek, "Önce uyusun," diye devam etti, üçü de durduğunda kahverengi gözleri Jethro ile Duane arasında gidip geliyordu.

Jethro ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. "Duane'e katılıyorum. Yemeğe uykudan daha çok ihtiyacı var. Uçakta bütün yol boyunca uyudu. Ashley gitmeden önce ona yemek yediremediğini söyledi. İyi değil, kimseye iki kelime bile etmedi."

Sienna kocasına sempatik bir gülümseme verdi. "Jet, aşkım, kardeşinin zihinsel ya da fiziksel durumunu ne kadar az ya da çok konuştuğuna bakarak yargılayamayız. Billy iyi bir gününde bile seninle iki kelime konuşmuyor."

Ayaklarım durdu ve görünmez bir duvara çarpmış gibi durdum. Büyük bir adrenalin patlaması içimdeki her şeyi alt üst etti.

... *Billy mi?!*

Nefesim kesildi ya da bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü üç çift göz de bana doğru döndü.

"Claire!" Sienna yüksek sesle fısıldadı. "Özür dileriz. Seni uyandırmak istememiştik."

"I-" Düşünemiyordum.

Her şey karmakarışık. *Billy burada mı?* Ama-ama gelmemesi gerekiyordu! Bana gelmeyeceği söylenmişti. Çok meşguldü, hastanede iyileşmekte olan en küçük kardeşini bırakmak istemedi, izin alamadı. Bana burada olmayacağı söylenmişti ve şimdi buradaydı ve kendimden mi geçtim yoksa dehşete mi kapıldım bilemiyordum ve Jethro ile Sienna önümde durmuş beni kucaklarına almışlardı.

"Seni görmek çok güzel," dedi Jethro. Beni kollarımdan tuttuğunu ve bana geniş bir gülümseme verdiğini fark ettim.

"Uyandırdıysak tekrar özür dilerim." Sienna başparmağını omzunun üzerinden attı. "Çocuklar aşağıda çoktan yattılar. Biz geldiğimizde uyuyorlardı, o yüzden öğlene kadar dinlenmelerine izin vereceğiz. Maya'yı getirdim, kız kardeşimi -sanırım onunla tanışmadın? Belki düğünde? Çocuklara göz kulak olması için yanımda getirdim. Senin burada olduğunu görür görmez oynamak isteyeceklerdir."

Arkadaşımın sözlerini duydum, az çok anladım, ama aklım Billy Winston'ın burada olduğu gerçeğinin bataklığına saplanmıştı.

Şimdi.

Bu evde.

Aslında, muhtemelen Sienna'nın az önce gelişigüzel işaret ettiği kapının arkasındaydı. *Çok yakındı.*

Ve ben hazırlıklı değildim.

Billy Winston için asla hazırlıklı değilim.

Birbirimizi en son Noel'de görmüştük ve ondan önce dört yıl boyunca hiç görüşmemiştik. Noel'den beri onu düşünmeden edemiyordum ve -kimi kandırıyorum? On dört yaşından beri Billy Winston aklımdan hiç çıkmamıştı.

Her şey farklıydı. Ben farklıydım. Son altı aydır sorunlarım üzerinde çalışmaya, kendi üzerimde çalışmaya, bir psikiyatristle utancın tehlikesi ve benim adıma pek çok karar vermesine nasıl izin verdiğim hakkında konuşmaya başlamıştım. On yıl sonra ilk kez, Billy'ye ulaşmayı, onu aramayı ve bazı şeyleri konuşmayı düşündüm.

Kısmen hazır olmadığım için, kısmen de

-Onu karda bıraktıktan sonra benden haber almak isteyeceğinden emin değildim. İstese bile aramızda uzun yıllara dayanan bir geçmiş, incinmiş duygular, kızgın sözler ve sırlar vardı. Mayın tarlasını nasıl etkisiz hale getireceğimi bilmiyordum.

Ama artık o da buradaydı, ben de.

"Belki Claire yardım edebilir." Duane öne doğru yürüdü ve ben kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım.

"Yardım mı?" Ciyak ciyak bağırdım.

"Billy konusunda mı?" Jethro benimle Duane'in arasına baktı, alnı kıışmıştı.

Sienna esnerken, "Bu iyi bir fikir," dedi ve gözlerim onunkilere kaydı. İçimdeki çalkantıyı fark ettiyse de belli etmedi. "Claire isterse yiyebilir. Reddetmesi zordur."

"Ne? Yardım mı? Zor mu?" Kollarımı kavuşturmaya çalıştım ama bu bana tuhaf geldi. Onun yerine beyaz pamuklu geceliğimin eteklerini kalçalarımın tuttum. "Ne konuda yardım?"

Duane açıkça, "Billy yemek yemiyor," dedi. "Ve doğru görünmüyor, yeşil ve solgun. Ve zayıf."

"Gerçekten zayıf, değil mi?" Jethro, Billy'nin zayıflığı onu huzursuz ediyormuş gibi ağırlığını ileri geri kaydırdı. "Yani, Billy'ye göre zayıf. Ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Neredeyse lisedeyken rehabilitasyon merkezindeyken olduğu kadar kötü görünüyor."

Billy'nin lisede rehabilitasyon merkezinde geçirdiği zaman hakkında pek bir şey bilmiyordum, o zamanlar memleketimizden çoktan ayrılmıştım. İnsanlar bir araba kazasında bacaklarını ve birkaç kemiğini kırdığını ve aylarca hastanede kaldığını söylediler.

Billy'nin şimdiki iyiliği için duyduğum endişe zihnimi odakladı, ailemle yüz yüze gelmekten duyduğum endişe ve mide çarpıntısının önüne geçti.

-

Şey, benim . . . Karışık bir durum.

"Ateşi var mı? Öksürüğü? Ashley'i aradın mı?" Hızlı hızlı sordum. Ashley, Winston'ın tek kız kardeşiydi, hemşireydi, turta kadar tatlı ve bir kırbaç kadar keskindi.

"Hayır. Ateşi yok. Öyle bir şey yok." Sienna'nın ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Ashley havaalanında Cletus'la birlikte bizi uğurluyordu. Billy'nin uçakta bir şeyler yediğinden emin olmamızı söyleyen oydu."

"Kahretsin." Jethro parmaklarını şıklatarak yorgun bir hayal kırıklığı sesi çıkardı ve arkasını dönerken arka cebinden telefonunu çıkardı. "Cletus vardığımızda arayıp Billy hakkında bilgi vereceğime söz verdirtti. Unutmuşum. Onu hemen arayayım. Claire, odanı kullanabilir miyim?"

Aptalca başımı salladım, sorumu hem Duane'e hem de Sienna'ya yönelttim, "Anlamıyorum. Ashley hasta olduğunu bildiği halde kardeşini uçağa mı bindirdi?"

Duane ve Sienna birbirlerine baktılar ve sonra Duane içini çekip yüzünü ovuşturdu. "Şehir dışına çıkması gerekiyordu."

Şimdi iyice kafam karışmıştı. "Şehir dışına mı çıkması gerekiyordu? Neden? O iyi mi? Gelmeyeceğini sanıyordum, çünkü-uh-" diye homurdandım, Billy hakkında konuşurken kendimi garip hissediyordum "-Roscoe ve Simone Payton'a olanlar ve Payton Mills'deki görevleri ve onun bir kongre üyesi, şey, kişi olması ve-"

"Claire." Sienna elini üst koluma koyarak kelime şelalemi sonlandırdı. "Bu uzun bir hikâye." Bakışlarımı tuttu, sabırlı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Hepimiz biraz uyuduktan sonra sana anlatabileceğimiz her şeyi anlatacağız ama buradaki kritik soru -şu anda- Billy'nin uyumasına izin verip vermemek ya da onu uyandırıp bir şeyler yedirmeye çalışmak."

Başımı salladım. "Evet. Elbette. Özür dilerim. Haklısın."

Gülümsemesi hem düzleşti hem de genişledi, dikkatini tekrar Duane'e verirken elini çekti.

"Eee?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Duane Sienna'ya hitap ettiğinde Sienna cevap vermek için ağzını açmış olsa da -muhtemelen düşünceli ve akıllıca bir şey söyleyecekti- o daha konuşmadan ben ağzından kaçırdım: "Onu uyandırmalı ve zorla yemek yedirmelisin. Yemek yemezse de uyumasına izin vermeyin ya da yemek yiyene kadar ona huzur vermeyin."

Sonra ikisi de şaşkın bakışlarını bana çevirirken dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. Hoş bir şekilde gülümsemeye çalıştım, muhtemelen başarısız oldum. Ama Tanrım, eğer Billy yemiyorsa, cevabın çok açık olduğunu hissediyordum. Birinin sorumluluğu alması gerekiyordu.

Duane ellerini arka ceplerine soktu. "Claire, Billy'yi çok iyi tanıyorsun ama kimse kardeşimi istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamaz."

Dudaklarımı yana bükerek hiçbir şey söylemedim, çünkü Billy Winston'ı tanıyordum. Billy Winston'ı çok iyi tanıyordum. Bazı açılardan, onu ailesinin tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyordum.

... *O da seni tanıyor.*

Bu düşüncenin inanılmaz derecede doğru ve karmaşık doğası karşısında bir ürpertiyle savaştım.

"Katılıyorum." Sienna başını salladı. "Onu zorlayamayız. Bu yüzden uyumasına izin verelim diyorum. Sonra da yarın en sevdiği yemeği yaparız."

Duane'in bakışları Sienna'nın üzerinde gezindi. "En sevdiği yemek ne?"

Geri çekildi. "Kardeşinin en sevdiği yemeğin ne olduğunu bilmiyorsun. nedir?"

Cevabı açıklamak yerine derin bir nefes aldım ama zihnimde Figline'deki market Coop'tan alınacak malzemelerin listesi
-Bu sabah giyindikten sonra.

"Biftek mi?" Sienna omuz silkerek denedi. "Ya da belki balık? Balık sever mi?"

Duane de omuz silkti. "Jethro baharatlı yiyecekleri ve çörekleri sever. Cletus'un favorisi yaban mersinli her şey ve sosisli turta. Ashley tatlı turtalara bayılır, her türlüüne ama en çok limonlu beze ve cevizli. Beau'nun favorileri çilekli milkshake ve hamburger. Roscoe omleti ya da Fransız usulü ve süslü her şeyi seviyor ama Billy'nin en sevdiği yemeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Jethro dirseğimde yeniden belirdi, kulağına bir telefon dayamıştı. "Tamam, tamam. Tamam, tamam. Anladım," dedi başını sallayarak ve gözleri benimkilere kaydı. "Evet. O haklı.

Burada." Sonra telefonu uzattı ve fısıldayarak, "Cletus seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Benimle mi?"

"Evet." Jethro elimi tuttu, telefonu avucuma yerleştirdi ve karısıyla kardeşine döndü. "Cletus Sienna ile aynı fikirde. Şimdilik uyumasına izin ver. Sadece anestezi yüzünden olabilir."

Duane hoşnutsuz bir homurtu çıkardı ve itiraz edeceğini anlayabiliyordum ama bunun için kalmadım. Dönüp odama doğru yürüdüm ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo? Cletus?"

"Scarlet," dedi Cletus'un kuru sesi. Bugünlerde sesi hep kuru çıkıyordu. Bana Claire demesini ona hatırlatmadım. Eski dostum sadece ikimiz olduğumuzda yasal ismimi kullanmaktan hoşlanmıyor gibiydi. "Yardımanız gerekiyor."

"Ne oldu, Cletus?" Sordum ama karnımdaki önsezi ve beklenti karmaşası bana ne olduğunu zaten bildiğimi söyledi. *Benden yardım istiyor-*

"Billy."

Alnımı ovuşturarak derin bir iç çektim. Billy ile olan geçmişim hakkında sadece altı kişi bir şeyler biliyordu. Biri on sekiz yıl önce ortadan kaybolmuştu - yani o sayılmazdı- ve ikisi de vefat etmişti, geriye ben, Billy ve Cletus kalmıştı.

"İstiyor mu bilmiyorum-"

"Scarlet, ciddi olmasaydım sormazdım. Billy yokmuş gibi davranma hobinden ne kadar hoşlandığını biliyorum."

Buna sinirlendim ve sıkılmış dişlerimin arasından, "Kardeşin yokmuş gibi davranmaktan hoşlanmıyorum," diye karşılık verdim.

Her şeyden önce, bu imkânsızdı. İkincisi, bazı *sebepler* vardı. Hepsi sağlıklı ve mantıklı nedenler miydi? Hayır. Yine de hormonlar ve keder çoğu zaman insanlara çılgınca şeyler yaptırır ve bu nedenler var olmuş ve devam etmişti.

Cletus geçmişimizin bir kısmını biliyordu. Billy ve ben gençken birbirimize ilk aşık olduğumuzda neler olduğunu biliyordu ama on dokuz yaşımdayken yaptığım sağlıksız seçimlerden haberi yoktu. Bu nedenle, Billy Winston ve Claire McClure'un birbirleriyle konuşmamalarının ya da etkileşimde bulunmamalarının çok daha iyi olacağına neden bu kadar uzun süre inandığımı anlamıyordu.

"Hem yakın zamanda hem de geçmişte, senin bilmediğin olaylar yaşandı ve Billy-" Cletus bir iç çekti. Sesi çok üzgün, kederli geliyordu ve bu beni duraksattı. Cletus'un dışarıya karşı üzgün ya da kederli olduğunu hiç bilmiyordum.

"Ne oldu? Ne oldu?" Telefonu kulağıma dayadım, kalbim hızla çarpmaya başladı. "Roscoe'yla mı ilgili?"

En küçük Winston kardeşleri ve kız arkadaşı geçen ay saldırıya uğramış ve neredeyse ölüyorlardı. Hikâyenin devamı var - şeytani babamla ilgili daha fazla sır, daha fazla çarpık köylü geçmişi - ama özeti bu. Roscoe ve Simone şimdi iyilerdi, her geçen gün daha da iyiye gidiyorlardı ama kıl payı kurtulmuşlardı.

"Hayır, Roscoe değil. Babamız. Darrell."

Daha dik durdum, omurgamdan aşağı bir alarm dalgası fırladı. "Peki ya Darrell?"

"Darrell kanser. Gerçekten çok kötü."

Alarm intikamcı bir rahatlamaya dönüştü ve kelimeyi yakalayamadan "İyi," dedim, üzerime acımasız bir doğruluk duygusu yerleşti.

Dilimin sürçmesinin pek bir önemi yoktu, Winston'ların hiçbiri babalarına değer vermiyordu, vermemeliydiler de. Adam korkunçtu. Annelerini dövmüş, onları bol bol hırpalamış ve Billy'yi henüz on iki yaşındayken hastaneye göndermişti. Anneleri Bethany Winston neredeyse altı yıl önce öldükten sonra - gezegendeki en tatlı, en nazık, en sevimli kadın - Darrell *cenazede* Ashley'i kaçırmaya çalıştı!

Hayal edebiliyor musunuz? Adam bir canavardı. Bana kalırsa, kanser hak ettiğinden daha iyiydi.

"Hayır. İyi değil, Scarlet." Cletus adımın sonundaki "t" harfini fazla telaffuz etti ve duyamadığım bir şeyler homurdandı, sonra da, "Dinle, burada geç oldu ve yorgunum. Bir ya da iki hafta içinde uçacağız -birkaç şeye bağlı olarak- bu yüzden Billy'nin bir şeyler yediğinden emin olmanı istiyorum. Bugün, yarın, ertesi gün, tamam mı? Kendini iyi hissetmesini sağla."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Elimi kalçama koydum ve kendimi daha yukarı çektim. Cletus ne istiyordu? *Ona kendini iyi hissettirmemi mi?* Bu da ne demek oluyordu? İnsanlara kendilerini nasıl iyi hissettireceğimi bilmiyordum. Yemek ve şakalar dışında kimseye kendimi iyi hissettirmemiştim. Yemek ve şaka yapabilirdim, sorun olmazdı.

Ama Cletus'un kastının yemek ve şakalarla sınırlı olduğunu düşünmüyordum.

"Senden -eskiden Scarlet olarak bilinen sanatçıdan- yirmi yıldır aşık olduğun kardeşim William Shakespeare Winston'ı, nam-ı diğer Billy Winston'ı, nam-ı diğer Kongre Üyesi Winston'ı beslemeni, kollamanı ve ona iyi davranmanı istiyorum."

Yüksek sesle nefes verdim, göğsümdeki ağrıyı görmezden geldim ve fısıldadım, "Yirmi yıl olmadı."

"İyi, on yedi on sekiz oluyor, on sekiz on dokuz oluyor ya da onun gibi bir şey. Mesele şu ki, iyi yemek yemeye ihtiyacı var, hem de bolca ve nazıkçe ve özenle. Özellikle de *senden*."

Billy'ye iyi yemek yapmakla ilgili bir sorunum yoktu ama Cletus Winston'ın zorbalığına maruz kalmakla ilgili bir sorunum vardı. "Cletus, hayır demiyorum ama bu devasa villada bir sürü iyi aşçı var. Jethro burada, Sienna, Şerif, Bayan James, Duane. Benden başka Billy yemeği yapabilecek pek çok kişi var."

"Hayır. Sen yapmalısın."

"Neden?"

"Çünkü onun en sevdiği şeyleri biliyorsun."

"Gerçekten neler oluyor?" Elimi havaya kaldırdım. "Bu çok saçma. Sienna, Duane, hatta Jethro bile bir araya toplanmış, ona nasıl yemek yedireceklerinin stratejisini yapıyorlar. Ve bunun Darrell'in sahip olduğu şeyle ne ilgisi var?" Dırdırcı bir endişe pırıltısı hızla bir en kötü senaryo dehşet kasırgasına dönüştü. İrkildim, gözlerim az önce tokat yemiş gibi acıdı. "Bekle, bekle bir dakika." Dudaklarımı yalarken ağzım aniden kurudu, oda bir tarafa doğru eğildi.

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

"Bekle, Billy'nin canı var mı diyorsun-" Bu düşünceyi reddederek sesimi sertleştirdim. "Cletus Byron Winston, bana Billy'nin de kanser olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ya öyleyse? O zaman da dediğimi yapar ve ona iyi davranır mısın? Eğer ölmek üzereyse, ona gerçekten zaman ayıracak mısın? Yapman gereken bu mu?"

"Kabadayılığı bırak ve şu lanet soruya cevap ver."

"Hayır, kadın. O kanser değil."

Nefesim kesildi.

Ama sonra Cletus, sesi alçak ve açıkça kızgın, ekledi: "Billy kemik iliğini Darrell'a bağışladı."

Oda tekrar eğildi ve ağzım açık kaldı. Kulaklarıma inanamadım ve "Ne yaptı?!" diye bağırdım.

"Şşşt! Bağırma, Liam bebeği uyandıracaksın."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak düşüncelerimi, duygularımı ve öfkemi toparlamaya çalıştım, sesimi yükseltmemek için yavaş ve dikkatli konuştum. "Bana kardeşinin *Darrell* Winston'a kemik iliği bağışladığını mı söylüyorsun?"

"Billy Darrell'in hayatını kurtardı."

İnançsızlık ve kafa karışıklığıyla boğuldum, parmaklarım tekrar alınma geldi, bu sefer beynimin kafamdan düşmesini engellediğimden şüphelendim. *Ne oluyor be? Ne.. Ne. Cehennem.*

Billy bunu neden yapsın ki? Onu ne ele geçirmiş olabilir? Billy Darrell'dan nefret ediyordu. Nefret ediyordu. Bunu neden kendine yapsın ki? NE HALTLAR DÖNÜYORDU?!

"Uzun hikâye Claire," dedi Cletus, ağzımdan yuvarlanan saçma sapan gıcırta seslerinin ne olduğunu anladığını hissettirerek: tamamen tutarsızlık.

Yine de sonunda bana Claire diye hitap etmesi dikkatimden kaçmadı.

"Cletus-"

"Yemin ederim ki, Jenn ve ben geldiğimiz anda, olayların başından sonuna kadar kısaltılmamış versiyonunu açıklayacağım. Hatta Billy'nin size *yıllar* önce anlatması gereken ama anlatmadığı her şeyi de anlatacağım çünkü o sırada En Onurlu Şehit unvanı için dünya şampiyonluğu yarışına girmekle meşguldü.

-En son yaptığı saçma sapan özverili hareket göz önüne alındığında, bunu sonsuza dek hak etti, sonsuza dek, amin. Bunun bir hayal kırıklığı olduğunun farkındayım çünkü sen de bu unvanı almayı umuyordun."

Ağzım kapandı ve kaşlarımı çattım. "Bu ne-"

"Ama şimdi? Şu anda mı? Senden, benim en sevgili, en eski dostumdan, Toskana'nın zorlu arazisini geçmeni istiyorum. Arayışını kucakla! Ve o *İtalyanların* yiyecek, şarap ve diğer şeyleri sattıkları yere git. Sana ihtiyacım var, yemek hazırlamanın kavalcısı, kardeşime bu topraklarda görülmüş en büyük fettuccine alfredo tabağını yapman için. İçine pastırma, tavuk, karides ve biraz yeşillik, havuç, brokoli, bezelye koy. İçine sevgi de koy. *Onu besleyin.* Vücudunu ve ruhunu besleyin. Yemek yediğinden, güneş ışığı aldığından emin olun, ona bir iki ya da yüz kez sarılın, gözlerinin güzel olduğunu söyleyin. Size yalvarıyorum."

Cletus'un drammatizmine rağmen, onun en sevdiği yemekleri kesinlikle yapardım, hiç sorun değil. Ama Cletus'un benden istediği şey yemek yapmak değildi.

"Bunu yapabilir misin?" diye bastırdı. "Bunu yapar mısın? İşte, lütfen bile diyeceğim. Lütfen, Scarlet. Lütfen Scarlet. Lütfen."

Boştaki kolumu ağrıyan kalbimin üzerinde çaprazladım. Cletus'un istediği şey -yani kardeşiyle benim aramda mucizevi bir barışma- pek çok nedenden dolayı imkânsızdı. *Eğer* aramızda bir şey olursa, ki bu çok büyük bir olasılıktı, bu zaman alacaktı, hem de çok zaman. Geçmişte birbirimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkarmıştık. Olası bir barışma konusunda kendi hislerimden hâlâ bu kadar emin değilken, asla onu yönlendirecek bir şey yapmazdım.

Ancak Billy hastaydı. Jethro, Sienna ve Duane'in ne kadar endişeli göründüklerine bakılırsa, bunun kemik iliği bağışından sonra fiziksel olarak iyileşmeye ihtiyaç duymaktan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum. Yardım edebilirdim, o yüzden yardım edecektim. Ama Billy'nin kollarında olmayı ne kadar arzulasam ya da gözleri gerçekten ne kadar muhteşem olsa da, sırf Cletus istedi diye adama sarılmayacak ya da gözlerinin güzel olduğunu söylemeyecektim.

Bir uzlaşma önermeye karar verdim. "Ben-"

"Harika. Teşekkürler. Hoşça kal," dedi Cletus.

Ve sonra telefonu kapattı.

İKİNCİ BÖLÜM

*CLAIRE

"Bana sorarsanız, şaraptan, oyunlardan, güzel kadınlarla birlikte olmaktan ve yemek zamanı sohbetlerinden kaçınan erkeklerin içinde uğursuz bir şeyler gizlidir. Bu tür insanlar ya ağır hastadır ya da etraflarındaki herkesten gizlice nefret ederler."

MİHAİL BULGAKOV, USTA VE MARGARİTA

"Ne kokusu alıyorum? Tarçınlı çörek mi?"

Omzumun üzerinden dönerek kardeşime şefkatli bir gülümseme verdim. Kendi gerginliğime o kadar dalmamıştım ki Duane'in gözlerinin altındaki torbalar dikkatimden kaçtı. Uyuyan bebek oğlunu kolunun kıvrımında tutarak bir gözünü ovuşturdu, esnemeye karşı koydu ve mutfağın ortasındaki büyük, dikdörtgen masanın etrafına oturdu. Bu mobilya parçası cidden devasa boyutlardaydı ama bu evdeki her masa öyleydi. On dört sandalyeyi rahatça sığdırıyordu ve bir çırpıda altı sandalye daha eklenebilirdi.

"Evet. Bunlar tarçınlı çörekler. Ayrıca hamurdan akşam yemeği ruloları da yaptım. Onlar da yakında çıkacak."

"Parker House çöreği, değil mi? Annemin yaptığı gibi mi?"

"Evet, doğru. Ve ocakta tavuk çorbası var. Çörek ister misin? Biraz da tereyağı?" Ocaktan fırına, oradan tezgâha ve sonra tekrar ocağa doğru hareket ettim, her adımında çılginca bir enerji vardı.

Çılginca hissediyordum, belki çılginca görünüyordum ama neyse ki sesim çılginca çıkmıyordu.

Ellerimi kot pantolonumun cebinden çıkan havluya silerek çörekleri koyduğum yere döndüm. Bu kocaman villada muffin kalıbı bulamadığım için çörekleri birkaç yuvarlak kek kalıbında pişirmiştım. Şaşkınlığıma rağmen, her bir kek kalıbının ortasındaki tarçınlı çörek kabarmamış, fırından üzgün, düz ve yarı pişmiş olarak çıkmıştı.

"Evet, lütfen, hem çörek hem de tereyağı için," dedi tekrar esneyerek. "Çok acıktım. Neden bu kadar aç olduğumu bilmiyorum. Tek yaptığım bez değiştirmek, Liam'ı kucağıma almak, uyumaya çalışmak -genellikle başarısızlıkla sonuçlanıyor- ve Jess'e ne kadar harika olduğunu söylemek."

"Uykusuzluk insanı acıktırabilir," dedim dalgınlıkla, kardeşim için bir çörek koparıp iki büyük parça tereyağıyla birlikte ona götürürken.

"Bu sabah seni uyandırdığımız için özür dileriz." Tabağı kabul etti, dudaklarını yaladı. "Janet ve Şerif biraz önce bazı harabeleri ya da kiliseyi falan kontrol etmek için ayrıldılar." Janet, Jess'in annesi Bayan James'ti. "Sanırım diğer herkes hâlâ uyuyor. Sen uyumaya fırsat bulabildin mi? Yoksa bütün sabah yemek mi yaptın? Saat kaç bu arada?"

"Sanırım neredeyse bir buçuk. Markete gittim, birkaç şey aldım, önemli bir şey değil." Bu sabah tekrar uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu, hele koridorun hemen sonunda Billy Winston'ın olduğunu bilirken.

Ellerim titriyordu. Titremem durana kadar sandalyenin arkasına tutundum. "Daha fazla çocuk bezi aldım ve çocuk odasına koydum," diye ekledim.

"Ah, bunun için teşekkürler." Kucağındaki bebek kıpırdandı ve Duane'in dikkatini çekti.

Kardeşimin oğluna bakışını izledim, yüzünde yumuşak bir gülümseme belirmişti. Eğildi ve yumuşak bir ses çıkararak minik yanağını öptü. Tanrım, o benim kardeşim olmasaydı bile, bu her kalbi eritecek bir manzaraydı.

Ama acaba Duane ve Liam benim akrabalarım olduğu için ve hiçbirimiz - ne Duane, ne ikizi Beau, ne de ben - birkaç yıl öncesine kadar akraba olduğumuzu bilmediğimiz için mi bu görüntü benim için daha değerliydi? Daha da değerliydi çünkü Duane ve Beau'nun annelik sırrı sonsuza dek saklansaydı, belki de bu anı yaşamak için burada olmayacaktım.

Ama Billy bunu biliyordu ve kimseye tek kelime etmemişti.

Bu düşünce karnımda kaynayan beklentinin bir kısmını azalttı. Şimdi bile, bunca yıl sonra, Billy Winston'ı görmek konusunda ne düşüneceğime karar veremiyordum. Duane ve Beau'nun kardeşlerim olduğunu bana hiç söylememişti, oysa buna çok fırsatı olmuştu. Başka neleri sakladığını merak ediyordum.

Ve bu sadece bir ayakkabının üzerindeki bok değil miydi? Burada hâlâ kardeşlerim hakkında bana yalan söyleyen bir adamı özlüyordum. Yıllardır. Yıllardır!

"Bebekler neden bu kadar güzel kokuyor?" Duane beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkararak sordu.

"Um." Kendime gelerek kardeşimden uzaklaştım ve masanın üzerine koyduğum tepsiye yaklaştım. Büyük bir kâse aldım,

Ocağın başına geçti ve ben konuşurken iki porsiyon çorba doldurdu. "Eminim bilimsel bir nedeni vardır, muhtemelen hormonlar ve benzeri şeylerle ilgilidir. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama katılıyorum, bebekler cennet gibi kokuyor."

"Tepsi ne için? Ve üzerine koyduğun tüm o şeyler. Jess için mi? Sonunda uyudu."

Sinirlerimin bir başka telaşıyla kepçeyi bir takırtıyla tencereye bıraktım ve içimden kendime göz devirdim.

Ben böyle biri değildim. Gergin, ürkek bir insan değildim. Artık değilim. Büyürken dikkatli ve tetikte olmak hayatta kalmak için bir gereklilikti. Ama tüm bunlar uzun zaman önceydi, farklı bir hayat, farklı bir zaman, farklı bir insandım. Artık bir yetişkindim, çalışan bir şarkıcı-söz yazarıydım, profesyonel bir müzisyendim. Sinirli, terli, endişeli bir ergen değildim. Billy Winston'ın bu çatı altında olması, onun derimin altına girmesine izin vermem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bu kadar endişeli olmayı bırakmaya kararlı bir şekilde Duane'e döndüm ve sesimi hafif tutmaya çalıştım. "Oh, bu mu? Bu kardeşin için."

"Kardeşim mi?"

"Uh, ikincisi."

"İkincisi mi?" Duane bir kaşını kaldırdı. "Billy'yi mi kastediyorsun?" "Evet.

Bu sabah Cletus'la telefonda konuştuğumda Kardeşinin iyi yemek yediğinden emin olacağım." Kaseyi tepsiye geri koydum, peçeteyi ve kaşığı düzenledim ve içinde iki canlı, kırmızı yabani gelincik olan küçük tomurcuk vazoyu arkaya ve yana kaydardım.

"Cletus sana sordu mu?"

Nedense sorusu beni suçlu hissettirdi, doğruyu söylediğim halde bir yalanın içinde yakalanmış gibiydim. "Evet, sen ve Jess'in yeterince işi var, Jet ve Sienna da yeni geldiler, ayrıca bakmaları gereken çocuklar var. Janet ve Şerif gezmek istiyorlar ve bu mantıklı. Ama ben burada ekstra bir kapasiteyle bulunuyorum, düşünürseniz, çoğunlukla sadece kendime bakıyorum. Bu yüzden B-Billy'yi besleyecek kişinin ben olmam mantıklı... yemek ve benzeri şeyler..."

Duane'in bakışları keskinleşti (ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak donuklaştı) ve bir bakışa dönüştü. Parmaklarımın kıvrılması dışında kıpırdamadan dururken garip davrandığımı biliyordum ama suçluluk duygumla mücadele etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. Temelsiz olsa bile, suçluluk duygusu her zaman kazanırdı, ama bunun üzerinde çalışıyordum. Kendimi affetmeye çalışıyordum.

Ne var biliyor musun, Bay Suçluluk? Git bitmemiş bir yolda uzun bir rollercoaster yolculuğu yap.

"Claire."

Ben başladım. "Duane."

"Bir şeye mi sinirlendin?"

Gözlerimi kaçırdım. "Hayır. Hiç de değil." Sesim o kadar yüksekti ki neredeyse falsetto olacaktı.

"Çünkü gergin davranıyorsun."

Şimdi sesimi daha derine zorlayarak "Öyle miyim?" diye sordum ve bu kez bariton çıkınca irkildim. *Ses aralığım lanet olsun!*

Ekmekler için zamanlayıcı çalmaya başladı ve ben de fırına doğru koştum, kapağını açtım, ekmeklere uzandım ve fırın eldiveni takmadığımı fark edince ellerimi geri çektim.

"Fırın eldiveni kullanmak isteyebilirsin," dedi Duane'in düz sesi arkamdan.

"Evet, tabii ki," dedim somurtkan kardeşime kaşlarımı çatarak.

Duane'i sevmek kolaydı ama huysuzluğuna alışmak kesinlikle biraz zaman alıyordu. Bir şey kastetmiyordu, sadece böyleydi. Ama Beau, Duane ve ben ne zaman bir araya gelsek, Beau ve ben birbirimizi teselli eden bakışlar atardık.

Fırın eldivenlerini elime alarak ekmekleri çıkardım, kızarmış üstlerinin renginden memnun kaldım. Pişirme işlemi öncesinde ve sırasında üzerlerine tereyağı sürmek bir fark yaratmıştı ve bunu not ettim.

Duane tarçınlı çöreğinden bir ısırık aldıktan sonra "Dostum, bunlar çok güzel kokuyor" dedi ve yutkunarak sordu: "Ben de bir tane alabilir miyim? Biraz da tavuk çorbası?"

Başımı salladım, eldivenlerimi çıkardım ve tepsiden iki sıcak ekmek aldım. "Evet ama ya kendin servis yaparsın ya da ben bunları ağabeyine götürüp dönene kadar beklersin. Uzun sürmez." *İnşallah.*

Koltuğunda geriye doğru itildi, Liam'a bir öpücük daha vermek için eğildi ve masanın etrafında döndü. "Sorun değil, getirebilirim. Sadece izin verildiğinden emin olmak istedim."

"İzin veriliyor mu?" Billy'nin tepsisine son rötuşları yaparken -bir parça tereyağı, keten peçete, tereyağı bıçağı, böğürtlen reçeli- Duane'e bir bakış attım. "Neden izin verilmesin ki?"

Gözlerini devirdi. "Cletus."

Güldüm. Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı.

Tepsiyi aldım ve önümüzdeki on dakikayı düşünmeyi reddederek *dikkatle* mutfaktan çıktım. Göremediğim bir gelecek hakkında spekülasyon yapmanın anlamı yoktu ama bir planım vardı.

Sabah boyunca her şeyi düşünmüştüm: Merdivenleri dikkatle çıkacaktım, ayağım takılmasın diye aklım ve dikkatim merdivenlerde olacaktı; sonra tepsiyi Billy'nin kapısının hemen önündeki masaya koyacaktım; sonra kapıyı çalacak, tepsiyi geri alacak ve cevap vermesini bekleyecektim. Cevap verdiğinde tepsiyi ona uzatırdım; "*Buyur Billy, ya da şunu ye lütfen*" gibi bir şeyler söylerdim.

İyi bir plandı, sağlamdı, normaldi. İki basamaklı taş merdivenleri tırmanırken aklım başımdaydı ve en üst kata ulaştığımda biraz nefes nefese kalmış olsam da bunun sinirden değil egzersizden kaynaklandığından emindim. Ben iyiydim. Her şey yolundaydı. Her şey yolundaydı.

Tepsiyi yere bıraktım, ellerimi hâlâ cebimde duran havluya sildim, yumruğumu kaldırdım ve kapıyı çaldım. Kalbim yemek boruma atlamak için o anı seçti. Görmezden geldim. Artık bir yetişkindim ve zıplayan kalpler için zamanım yoktu. Zıplayan kalpler, asılsız suçluluk duygusu, insanların adi olmalarına bahaneler uydurmak, hayatımı ölü bir insan için yaşamaya çalışmak ve selam vermek gibi özür dilenmesi gerekmeyen şeyler için ciddi şekilde özür dilemekle birlikte geçmişimde kalmıştı. Ya da biriyle karşılaşmak. Ya da bir restoranda yemek sipariş etmek.

Hayır. Daha fazla. Özür dilemek.

Tepsiyi aldım. Kapıya geri döndüm. Sesinin etkisine hazırlanarak bekledim. "*Evet?*" ya da "*Kim o?*" gibi bir şey söyleyeceğini düşündüm. Ama demedi. Hiç ses çıkarmadı. Tam bir dakika geçti ve kulaklarım sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadı.

Tepsiyi tekrar yere bırakarak kapıyı tekrar ama bu sefer daha yüksek sesle çaldım ve tepsiyi elime aldım. Bekledim.

Cevap yoktu.

Kaşlarımı çatarak kapıya baktım, Cletus'un daha önce söylediği sözler aklıma geldikçe kalbim yeni bir endişeyle çarpıyordu: *Ciddi olmasaydı sormazdım.*

Tepsiyi üçüncü kez yere bırakıp kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama durdum. Duane haklıydı. Billy'yi istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamazdım, karşılığında ona istediği bir şeyi sunmadan olmazdı.

Hassas farkındalık iğneleri, tenimin üzerinde yarışan bir sıcaklık tepesi tarafından kovalandı. Tekrar zor nefes alıyordum, ileriye bakıyordum, içimi ısıtıp soğutan ve içimi dondurup kaynatan hisleri görmezden gelmeye çalışırken kapı bulanıklaşıyordu.

. . . *Ciddi olmasaydı sormazdım.*

"Kahretsin," diye homurdandım, yumruğumu kaldırıp kapıya vurdum. "Billy Winston, aç şu kapıyı."

Sessizlik.

Sonra bir yatak gıcırda dı. Tekrar gıcırda dı. Üçüncü kez gıcırda dı ve ardından daha fazla sessizlik. Koca bir okyanus kadar.

Belli ki içerideydi. Belli ki yemek yememişti. Belli ki ailesinin telaş içinde olduğunu ve onun için endişelendiğini biliyordu. Belli ki yatağında hareket edemeyecek kadar hasta değildi.

Belli değil miydi? Ayakta duramayacak ya da konuşamayacak kadar hasta olup olmadığı.

Gözlerimi kapının mandalına diktim ve heyecanlanmaya başladım. Kapıyı açacaksam heyecanlanmam gerekecekti.

Bunu yapabilirsin. O sadece bir erkek. Tıpkı diğer adamlar gibi. Ama öcü değil. O öcü değil. Tüm sıradan, normal erkekler gibi. O normal, sıradan, ortalama bir adam.

Bu düşünceleri düşünürken bile, bunların saçmalık olduğunu biliyordum. Billy Winston sıradan bir adam değildi ve benim için hiçbir zaman sıradan bir adam olmamıştı. Gençken düşmanımdı, sonra arkadaşım, aşkım ve en sonunda da hainim oldu. Bana ihanet etti, beni terk etti.

On sekizimde memleketimize döndüğümde, kocamla gizlice evliydim ama herkes nişanlıydım, Billy benim hayalim, fantezim, tesellim ve tesellim ve nihayetinde bir kez daha düşmanım olmuştu.

On yıldır bu noktadaydık. Şimdi de öyle miydik bilmiyordum. Savaş alanının iki karşıt tarafında durmak, farklılıklarımızı çözememek ya da birbirimizin yürüncesinde bir arada var olamamak istemiyordum. Ama Tanrı yardımcım olsun, öyle olsak bile düşmanımı hâlâ seviyordum. Billy'nin orada acı çektiğini, ayakta durmadığını ya da konuşmadığını, yardımına ihtiyacı olduğunu düşünmek acı vericiydi.

Aynı şekilde, bütün gün onun için yemek yaptıktan, börekler, çörekler, tavuk çorbası ve ev yapımı makarna hazırladıktan ve lanet gelincikleri topladıktan sonra onun orada acı çekmediğini ama beni görmezden geldiğini düşünmek de çileden çıkarıcıydı.

Kapının kilitli olmasını bekleyerek mandalı kavradım ve çekiştirdim. Kapı açıldı, iki dik taş basamak ve karanlık ortaya çıktı. Belli ki karartma perdelerini çekmişti; gözlerimin alışması ve kalbimin göğüs kafesimin etrafında ping-pong yapmayı bırakması için bir an gerekiyordu.

Ama görebildiğimde, geniş odanın ortasında büyük boy bir yatak ve üzerinde yatan bir figür gördüm. Yorganın altında değil, üstünde. Sırtı bana dönüktü ve omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, tepsiyi kapının dışındaki masaya bırakıp otomatik pilotta odaya doğru o iki dik adımı atmama neden olan keskin bir his.

"Billy?"

Hareket etmedi. Midem bulandı, endişe beni boğdu ve nefesim daha da hızlandı.

Yatağa doğru ilerledim ve omzuna uzandım ama elim temas edemedi derin, homurdanan sesi "Git" dedi.

İrkildim ve elimi geri çektim. "Ben, uh-"

"Lütfen. Git," dedi, bu sefer daha sessizdi.

Sırtına, geniş omuzlarına, başının arkasındaki koyu renk saçlara baktım. Uzun kollu bir gömlek giymişti -siyah ya da lacivert ya da koyu yeşil, hangisi olduğunu anlayamadım- kot pantolon ve siyah botlar. Ayakkabılarını bile çıkarmamıştı. Yatış şekinden kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve yüzünü çoğunlukla yastığa bastırıldığını görebiliyordum. Şaşkınlığım, endişem ve kızgınlığım arasında sıkışıp kalmışken, endişemin galip gelmesine şaşırmadım.

"Cletus bana ne olduğunu anlattı," dedim usulca.

"Anlattı mı?" dedi, sesi mesafeli, soğuk ve ilgisiz geliyordu. Billy'nin bu versiyonuna aşınaydım ve bu beni ne kadar üzse de, onun ilgisizliğiyle baş etmek bazı açılardan ilgiyle baş etmekten daha kolaydı. Billy Winston'ın ilgisi sağduyuma indirilmiş bir şok tabancası gibiydi.

"Sana yemek getirdim, tavuk çorbası ve-" Parmaklarımı çevirerek kıpırtısız haline kaşlarımı çattım. Jethro bu sabah haklıydı, Billy daha küçük, daha zayıf görünüyordu. Endişe çiçek açtı, göğsümü, midemi doldurdu. "Yemek yemelisin, gücünü korumalısın."

"Bırak onu."

Yüzümü buruşturdum. Onu görmeden önce planım hemen oradan ayrılmaktı. Ama şimdi, garip bir şekilde, gitmeye hazır değildim.

"Dışarıda bir tepside her şeyim var," dedim, neden oyalandığımdan emin olmadan. İçgüdülerim bana onu konuşturmamı söyledi. "Ben getirdim

Böğürtlen reçeli," dedim anlamsızca, "ama onun yerine tercih ederseniz çileğimiz de var. Ama üzüm yok."

Sessizlik.

Daha fazla

sessizlik.

Tüm sessizlik.

Odaya göz gezdirdim ve koyu renkli ahşap bir sallanan sandalye gördüm. Gözümü Billy'nin sırtından ayırmadan sandalyeye doğru yürüdüm, endişe artık diğer tüm iyi içgüdüleri gölgede bırakıyordu.

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim -gitmek ya da kalmak- "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"İstiyor musun-" "Hayır."

"Yapabilirim-"

"Claire," dedi, sesi düzgün, duygusuzdu ve ben geri çekildim.

Claire.

Bu tek kelime ciğerlerimdeki tüm havayı alıp götürdü. Cletus gibi Billy de yalnızken bana Claire demeyi pek sevmezdi. Aslında bunu ilk kez yapıyordu.

"Uyumak istiyorum," diye devam etti, dikkatlice, yavaşça, sanki bana Claire dememiş gibi, sanki dostça tanışıyor muydunuz gibi, sanki *kibarlık* yapıyor muydunuz gibi. "Gider misin lütfen?"

Çenemi yana kaydurdum, ön dişlerim birbirine sürtünürken uzun süredir uykuda olan bir kıvılcım içimde alevlendi, "Hayır" dedim.

Sonra kıcımlı sallanan sandalyeye oturttum ve sallandım. Her ileri hareket edişimde gıcırıyordu, her geri sallanışında da tıkırdıyordu. *Gıcırtı, klik, gıcırtı, klik, gıcırtı, klik.* Dürüst olmak gerekirse, bu ses çok rahatsız ediciydi. İyi oldu.

Billy ilk başta tepki vermedi, ben sandalyede agresif bir şekilde sallanırken birkaç uzun saniye boyunca *kıpırdamadan* yattı, o uykudaki kıvılcım, loş sessizlikte onun kıpırdamayan sırtına baktıkça daha da parlıyordu, *gıcırtı, klik, gıcırtı, klik.*

Sonra hareket etti.

Sallanan koltuğun kıvrımlı kollarını kavradım, Billy yavaşça sırtına doğru yuvarlanırken nefesimi tuttum, sanki bu hareket ona acı veriyormuş gibi -Sonra da sadece başını çevirip bana baktı. Onun gücüne karşı hazırlandım.

bakışları ve yakışıklı yüz hatlarının acımasızlığıyla, Billy Winston'ın kendine özgü, bir anda sersemleten ve dağıtan yoğun bakışlarından birini bekliyordum.

Aldığım şey çok daha kötüydü.

Mutlu değildi, bunda şaşılacak bir şey yoktu, bu yüzden kızgınlığı neredeyse hiç fark edilmiyordu. Yine sürpriz değildi, Billy hala inkar edilemez ve acımasız bir şekilde yakışıklıydı.

Kalın, siyah bir sakalla kaplı güçlü, köşeli çene, yüksek alın, Roma burnu, buzul mavisi gözler. Geçen Noel'den hatırladığım kadarıyla şakaklarında hafif bir beyazlık, gözlerinin etrafında ve alnında kırışıklıkların ilk kırışıkları vardı. Her ikisi de onu daha seçkin ve ulaşılmaz göstermeye yarıyordu.

Kalbimin sıkışmasına neden olan şey sinirli bakışları ya da çekiciliği değil, cildinin solgunluğu, gözlerinin etrafındaki çökük karanlık ve bakışlarının ardındaki belirgin parlaklık eksikliği idi.

Bu yüzden şaşırmıştım. Ciğerlerimden kısa bir nefes çektim ve onu incelemek için bir an daha durduğumda sallanmayı bıraktım. Tipik buzul gözlerinin içi boş, cansız, umutsuz, yenilmişti. Hiçbir zaman vasat olmayan bu adam kelimenin tam anlamıyla küçülmüştü. Onu bu şekilde görmek fiziksel olarak canımı yaktı, derimin altında huzursuzluk dalgaları oluştu. Bu his, akordu bozuk bir piyanoyu ya da seramik bir tabağa sürtünen bir çatalı dinlemeye benzemiyordu. O gerçekten hastaydı. Yine de onu incelerken, rahatsızlığının kökeninin fiziksel olmaktan çok daha fazlası olduğuna emin oldum.

Yüzümdeki bir şey Billy'yi kızdırmış olmalıydı, çünkü çenesini sıkı, gözleri kısıldı. "Git buradan."

Aval aval baktığımı ve belki de ağladığımı fark ederek yüz ifademi düzeltmeye çalıştım ve sandalyeyi iterek ileri ve geri hareketini sürdürmesini sağladım. *Gıcirtı, klik, gıcirtı, klik, gıcirtı, klik.*

"Hayır," dedim.

"Hayır." Kelimeyi sanki tadına bakıyormuş ya da tükürüyormuş gibi çizdi.

"Hayır." Başımı hızla salladım, nabzım birkaç nedenden dolayı hızla atıyordu ama en çok da Cletus abartmıyordu ve bu duygularımı nasıl bir düzene sokacağımı bilmiyordum. "Ama uyuyabilirsin," dedim, çoğunlukla sadece bir şey söylemek için. "Ben şu sallanan sandalyeye oturacağım."

Ne yapıyorsun, Scarlet? Sana ne oldu böyle? Billy-ayı'yı dürtme!

İç düşüncelerime susmalarını ve beni rahat bırakmalarını söyledim. Belki ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyordum ama içgüdülerim beni ele geçirmişti,

Ve bazen içgüdülerle tartışılmazdı.

"Neden?" diye sordu sabırsızca, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü bu sallanan sandalyeyi seviyorum." Çenemi kaldırdım. "Çok rahat." *Gıcirtı, tık, gıcirtı, tık, gıcirtı, tık.*

Bakışları elimin kolçağı kavradığı yerde gezindi. "Evde başka rahat sandalye yok mu?"

"Bunun kadar rahat değil." *Gıcirtı, tıkırtı, gıcirtı, tıkırtı, gıcirtı, tıkırtı.*

Billy donuk ifadesiyle bana bakmaya devam etti. "Onu senin odana taşıyabilirim."

"Hayır. Çok yorgunsun. Az önce öyle dedin. Uyumaya git. Ben burada olacağım."

Gıcirtı, klik, gıcirtı, klik, gıcirtı, klik.

Çenesi çalışıyordu. "Seni burada istemiyorum."

"Bildğim iyi oldu." *Ciyak, ciyak, ciyak, ciyak, ciyak.*

Göğsü tekrar inip kalktı ama gözlerinin arkasında ne bir sıcaklık ne de bir buz vardı. Sadece ... hiçbir şey yoktu. Bu bende ağlama isteği uyandırdı. Bunun yerine içgüdülerim bana ters ters bakmamı ve sallanmaya devam etmemi söyledi.

Gıcır, gıcır.

"İyi," diye mırıldandı, gözlerini kapatarak.

"İyi mi?" Sallanmayı bıraktım ama öne doğru eğildim, kenara tünedim, bir şeyler yapmaya hazırdım.

"Yemeği getirin. Ben yiyeceğim." Billy bana bakmadan kendini oturur pozisyona itti, yüzünü birkaç saniyeliğine çarpıtan bir acı parıltısı kalbimin yeniden sıkışmasına neden oldu.

Yanına gitmek istedim. Oturmasına yardım etmek istedim. Sonra onu kollarıma alıp yüzünün her yerine öpücükler kondurmak, ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

Kendime, Billy Winston'a sarılmamla aramda bir metreden çok daha fazla mesafe olduğunu hatırlatarak ayağa kalktım ve dik taş basamakları çıktım; yemek tepsisini aldım, merdivenlerden indim ve büyük yatağa geçtim. Tepsiyi komodinin üzerine koydum, kâseyi elime aldım ve dalgınlığımla bir kaşık çorba alıp onu beslemek üzereydim ki Billy kâseye uzandı ve elimden aldı.

Onun huysuzluğu ve benim *onu kaşıkla beslemeye* yönelik garip içgüdüm karşısında irkilerek yatağın ucuna geri çekildim, oturdum ve ellerimi kucağında kavuşturarak onu izledim. Billy biraz yedi, üç, dört, beş lokma tavuk çorbası, gözleri yarı açıktı ve görünüşe göre belirli bir şeye bakmıyordu. Bu da beni endişelendiriyordu.

Yine de bu nadir, sessiz andan yararlandım, sık sık hayalini kurduğum bu adamla aynı alanı paylaştım, hareketlerini, yüzünün çizgilerini inceledim.

Yıllar önce Billy'yi sık sık rüyamda görmekten nefret ederdim. Uyandığımda kendimi suçlu hisseder ve bilinçaltımdan utanırdım, bu yasak düşünceleri aşağılık doğamın bir başka kanıtı olarak görürdüm. Bir adamla evliydim ve rüyalarımnda başka birini görüyordum. Uyurken bile sadakatsizlik ediyordum.

Yani. Çok. Suçluluk duygusu.

Ama Ben'in ölümünden bu yana geçen on yıl boyunca ve özellikle de terapistimle görüşmeye başladığım son altı ay içinde bir noktada Billy rüyalarımı dört gözle bekler olmuştum. Belki de Ben gittiği ve artık evli olmadığımız için. Belki de rüyalar her zaman çok güzel olduğu ve çok iyi anlaştığımız için - şarkı söylediğimiz, konuştuğumuz, ormanda yürüdüğümüz, güldüğümüz, birlikte yattığımız, tatlılıkla dokunduğumuz için.

Ya da belki de düşünceler ve eylemler arasındaki farkı anlayacak kadar yaşlanmış ve bilgeleşmiş olduğum için. Billy'yi sık sık düşündüm. Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını sık sık düşündüm. Ama düşüncelerim artık bir tuzak, kaçınılmaz bir kapan gibi gelmiyordu. İsteklerim ve arzularım doğrultusunda hareket etmek zorunda değildim. Onlar sadece vardı ve benden ayrı olup olmadıklarına karar verme gücüne sahiptim.

"Artık gidebilirsin," dedi, kâseyi tepsiye geri koydu ve hâlâ bana bakmıyordu.

"Hmm." Ayağa kalktım ve baktım. Kase boştu ama ruloların olduğu tabağa dokunulmamıştı.

Hâlâ sıcak olan ilk ekmeği alıp ikiye böldüm ve her iki tarafını da bolca yağladım. Sonra böğürtlen reçelini ekledim, ruloyu tabağa geri koydum ve yüzünün önüne yerleştirdim. Billy ileri doğru baktı ve görüş alanında tuttuğum rulonun içinden çenesindeki kaslar titriyordu.

"Böğürtlen reçelini sevdiğini biliyorum," dedim tabağı oynatarak. "Ve bu ruloları sevdiğini de biliyorum. Hâlâ sıcak. Onları daha bu sabah yaptım."

Billy gözlerini kapadı, çenesini göğsüne indirdi. Elini alına götürüp parmaklarını saçlarının arasına sokarken tabağı geri çekti.

"Tanrım, Claire. Lütfen. Lütfen beni yalnız bırak."

Göğüs kafesimin hemen altındaki belirgin ve keskin bir dikene karşı gerildim.

Bana Claire demişti. *Yine Claire* demişti.

Ama şimdi bunu düşünemezdim. Hastaydı, yardıma ihtiyacı vardı ve Billy'nin beni hâlâ umursayıp umursamadığı önemsizdi.

"Ekmeği ye," dedim hışımla, eskiden ona şımarıklık ve gülümsemeyi aynı ölçüde veren on dört yaşındaki halime dönerek.

Billy'nin derin bir nefes almasını, sonunda gözlerini açıp benimkilere dikmesini izledim ve kaskatı kesildim. *İşte bu*. Daha önce beklediğim şey buydu. Bakış buydu. Bakışlarının ateşli, delici, vahşi çarpışması.

Bir an için aklımı kaybettim, gözlerim kamaştı, boynum ısındı. Ama sonra, birbirimize bakarken, onun kendine özgü çelikliğinde bir kırılma tespit ettim. Sanki gerçekten o değilmiş de taktığı bir maskeymiş gibi, nota dışı bir şey.

Başımı yana eğdim, çok iyi tanıdığım bu yüzü inceledim. "Ah-ah. Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum."

"Ne bakışı?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu, tonu kollarımda tüylerimi diken diken etti.

"Beni buradan korkutarak çıkaracağını düşünüyorsun, değil mi?" Tabağı tutarken bile kollarımı kavuşturdum. "Mağara adamı cazibesini mi açacaksın? Belki yüzümü kızartırsın, onun gibi bir şey?"

"Çok güzel kızarıyorsun." Ateşli bakışları göğüslerime doğru indi. "Hep merak etmişimdir, her yerde kızarıyor musun?"

Bunun üzerine kızardım ama aynı zamanda gülümsedim ve kıkırdadım. Beni şok etmiyor ya da zorlamıyordu, bugün değil. "Devam et William. Beni utandıracak bir şey söyle." Parmaklarımı şıklattım. "Tadımın çilek gibi olduğuna nasıl bahse girdiğini anlatabilirsin," dedim sesimin sıkılmış gibi çıkmasına dikkat ederek.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı, o zoraki ateşli çapkınlığın yerini o rahatsız edici donukluk almıştı. Bir kez olsun o lanet bakışların yasını tuttum; geri gelmesini diledim ama sadece gerçekten o olsaydı ve rol yapmasaydı.

Tabağı uzatarak tekrar kıpırdattım. "Şimdi ye lütfen."

Bu hareket onu yoruyormuş gibi elini kaldırarak tabaktaki ruloyu aldı ve iki ısırıktaki yedi. Sonra, hâlâ çiğneyerek, yavaşça aşağıya doğru kaydı.

Yatakta tekrar yan dönüp sırtını bana verdi. Tabağı isteksizce tepsiye geri koydum ve diğer ekmeği yemesi konusunda onu zorlamamaya karar verdim. Henüz değil. Belki daha sonra. Cletus'un önerdiği fettuccine alfredo ile birlikte.

Tepsiyi alıp merdivenlerden çıktım ve kapının dışındaki masanın üzerine koydum. Sonra odaya geri döndüm, karanlık dolapta yedek bir battaniye aradım ve üzerine örttüm. Ama bağcıklarını çözebilmek için ayakkabılarını açıkta bıraktım ve çözmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Botuna dokunur dokunmaz Billy başını hafifçe kaldırdı ve sesindeki kaş çatmayı duyabiliyordum.

"Ayakkabılarını çıkarıyorum, daha rahat uyursun."

Bağcıklarını çözmeyi bitirdikten sonra önce sağ, sonra sol botunu çıkardım ve ikisini de yatağın altına koydum. Ayaklarını battaniyeyle örttükten sonra sallanan sandalyeye döndüm -yine içgüdülerimin hareketlerimi yönlendirmesine izin vererek- ve oturdum. Bu sefer sallanmadım, o gıcırta sesi bir denizayısını kudurtabilirdi.

Yerleşir yerleşmez Billy'ye baktım ve omzunun üzerinden beni izlediğini gördüm.

"Uyuyacak mısın?" Yumuşak bir sesle sordum, hem rahat hem de gergindim. "Yorgun olduğunu sanıyordum."

Başını hafifçe salladı. "Neden gitmiyorsun?"

Kelimeleri daha iyi düşünmeden, "Çünkü kalmak ve sen uyurken canavarların gelmediğinden emin olmak istiyorum" dedim.

Kahretsin. Umutlarımın önüne geçmesine izin vermiştim. O hastaydı ve ben daha doğru dürüst konuşmadan geçmişimizdeki tartışmalı anları gündeme getiriyordum. Ama bakışlarının ardında bir şey kıpırdadı, bir ilgi, bir hatırlama kıvılcımı ve kalbim cevap veren bir çarpıntı verdi.

"Ne yapacaksın ..." Kaşlarını çatı. Düşünceli görünüyordu, sanki bir şey hatırlıyor gibiydi. Tekrar başladı: "Canavarlar gelirse onlara ne yapacaksın?"

"Bilmek istemezsin." Yıllar önce o tartışmalı çalıntı anlardaki sözlerini aktardım. "Tatlı rüyalar."

Billy'nin gözleri üzerimde gezindi, hâlâ donuktu ama bir şekilde eskisi kadar kopuk değildi. Sonunda tamamen döndü ve başı yastığa düştü.

Ellerimi gevşetmek ve omuzlarımı açmak için rahat bir nefes aldım ve korkuyla nefes aldım. Bu kadar gergin olduğumu fark etmemiştim ama

Bunun mantıklı olduğunu sanıyordum. Her yalnız kaldığımızda ya kavga ediyor ya da öpüşüyorduk; hem kavgadan hem de öpüşmekten uzun süre pişmanlık duydum. Artık kavga etmek istemiyordum.

İyi ya da kötü, bana olan ilgisizliği endişelerimi yok etmiş ve koruyucu içgüdülerimi ateşlemişti. Artık ayağa kalkıp bu odayı terk edemezdim, bir kuş gibi uçamazdım, o kadar.

Birkaç dakika geçti ve sallanan sandalyeye yerleştim. Sandalyelere göre yeterince rahattı ama evdeki en rahat sandalyenin yakınından bile geçmiyordu.

Billy'nin geniş omuzlarının sabit bir ritimle yükselip alçalmasını izledim, bunun uyuduğu anlamına geldiğini umdum ve Billy'nin sesi -uykudan pürüzlü ve sessiz- "Kafamı karıştırıyorsun, Scarlet," dediğinde neredeyse rahatlayacaktım.

Kıpırdamadan beklerken, daha fazla şey söyleyeceğinden endişeleniyordum. Bunun tartışmalarımızdan birine dönüşmesini istemiyordum, destansı bağırıışmalarımızı onun soğuk omzunun takip etmesini istemiyordum. Billy'nin iyi davranmasını, onunla ilgilenmeme izin vermesini, her şeyi olurluna bırakmasını istiyordum. Sadece bu seferlik. *Lütfen. Sadece bunu yapmama izin ver.*

Başka bir şey söylemedi. Uyudu. Onu uyurken izledim, canavarları uzak tutmaya kararlıydım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BILLY

"Margaret'in adını duymaktan bile çekiniyordu; onu suçlasa da - onu kıskansa da - onu reddetse de - kendine rağmen onu çok seviyordu."

ELIZABETH GASKELL, KUZEY VE GÜNEY

Ziyaretinden bu yana güneş bir batıyor bir doğuyordu. Şimdi sabahı ya da belki öğleden sonraydı, emin değildim. Perdelerin kenarlarından gelen ışığı okuyamıyordum, burası farklıydı.

Hafif bir merakla ayağa kalktım ve topallayarak sürgülü cam kapıya doğru yürüdüm. Dün o merdivenleri çıkmak bana pahalıya patlamıştı. Vücudum kaskatı kesilmişti ve itiraz ediyordu, perdeleri açtım ve gözlerimi kısarak yüzümü ani aydınlık selinden uzaklaştırdım. Geri adım atarak göz kırptım ve ağrıyan gözlerimin alışmasını bekledim.

Odanın içinde bir yerlerden gelen telefonumun tekrarlanan vızıltısı beni kör edici manzaradan uzaklaştırıp aramaya itti. Dünkü kadar yorgun olduğum için, o odadayken uykuya dalmam biraz zaman almıştı. Uyuduğumda ise rüyamda hiçbir şey görmemiştim. Ve karanlıkta bir noktada uyandığımda, sinir bozucu sallanan sandalye boştu.

O sırada, anlamsız hayal kırıklığının acısını görmezden gelmeye çalıştım ve birkaç gerekli hareketi yapmaya başladım: banyoyu kullanmak, dişlerimi fırçalamak, Roscoe'nun arayıp aramadığını kontrol etmek için telefonumu şarj etmek ve böylece saati bilmek, daha rahat kıyafetler giymek. Kalçam ve sırtım ağrıyordu, bu yüzden ağrıyı hafifletmek için bir şeyler aldım. Yatağa geri döndüm ama uyuyamadım.

Şimdi odanın içinde topallayarak telefonumu nereye koyduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Sonunda onu dün gece fişe taktığım şifonyerin üstünde buldum. Ekranı kaşlarımı çatarak baktım, başparmağım aramayı reddetmeye hazırdı, arayanın kimliği karşısında şaşırarak doğruldum. Aramayı kabul ederek telefonu kulağıma götürdüm.

Ben daha merhaba diyemedim, "Billy." dedi.

"Dani."

"Telefonun iki gündür telesekretere düşüyor."

Oturacak bir yer ararken etrafı fark etmediğim için odaya göz gezdirdim. "Telefonum kapalıydı. Ölmüştü. Üzgünüm."

"Sorun değil. Cletus'u aradım, İtalya'ya vardığını ve Jethro'yla birlikte olduğunu söyledi, ben de iyi olduğunu anladım."

Sallanan sandalyeyi görmezden gelerek yatağa doğru yürüdüm ve kenarına oturdum. "Benim için endişelendin mi?"

"Biraz."

Soruyu alaycı bir şekilde sormuştum, bu yüzden itirafına verdiğim ilk tepki şaşkınlık oldu. Daniella-Dani-Payton endişelenen biri değildi. O bir buldozerdi ve bunun için ona hayranlık duyuyordum. Karşılıklı fayda sağlayan nişanlılığımızın başlangıcından bu yana, benim için endişelendiğini veya iyiliğim için kaygılandığını ifade etmek için hiç ulaşmamıştı.

"Şaşırdın mı?" diye sordu, sesi kırılgan değil, daha çok meraklıydı. "Başının etini yemeye çalışmıyorum."

"Başının etini yemeye çalışmadığını biliyorum." Onu asla dırdır etmekle suçlamam. O aramazdı. Hiç aramadı. Planlama ve lojistik konularında konuşmak, şu ya da bu etkinliğe katılması için ricada bulunmak için ona ulaşan hep bendim, tersi değil. "Arayıp kontrol etmeliydim. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak. Bunu birbirimize yapmayız. Hey, bir şeyler yedin mi?"

Oh. Demek bu yüzden arıyor.

"Bunu bana sormanı Cletus mu söyledi?" Başımı sallayarak homurdandım. Kardeşimi severdim ama kesinlikle dırdırcının tekiydi.

"Evet, söyledi. Yemek yediğinden emin olmak istedi, çünkü gitmeden önceki gün hiçbir şey yemediğini söyledi ve sonra geldiğinde Jethro Cletus'a-"

"Onlara
inanamıyorum."

"Kime?"

"Kardeşlerim. Yeme alışkanlıklarımı tartışmak için bir telefon ağacı oluşturmuşlar."

"Sanırım öyle yapmışlar." Dani güldü. Harika bir kahkahası vardı ama sesi hep isteksiz çıkardı, sanki bu yönünü kimseyle paylaşmak istemiyormuş gibi. Ya da belki de bu yönünü benimle paylaşmak istemiyordu. "Ama onları suçlayabilir misin? Endişeleniyorlar."

"Olmamalılar," dedim, *daha kötülerini de yaşadığımı* düşünerek.

"Bu söylediğin aptalca bir şey. Ailen seni seviyor, tabii ki endişelenecekler."

"İştahsızlık, prosedür için kullandıkları anestezinin bilinen bir yan etkisidir. Geçen sefer de olmuştu."

"Peki, yemek yedin mi?" "Yedim."

"Ne yedin?"

Hiçbir şeye bakmadım. "Tavuk çorbası ve Parker House ekmekleri."

"Oh. En sevdiğin."

"Evet. En sevdiğim," diye yumuşakça cevap verdim. "Neden böyle konuşuyorsun?"

"Ne gibi?"

"Scarlet sesini kullanıyorsun."

Kahretsin. "Öyle miyim?"

"Öylesin. O orada, değil mi?"

Elimi açarak yüzümü ovuşturdum, konuşmaktan aniden yorulmuştum. Uykuya dalmak her zaman zor olmuştur, odada bedensel olarak *o* olmasa bile. Genellikle, eğer bayılacak kadar yorgun değilsem, Scarlet'le ilgili anılarımın en keskin olduğu zaman geceydi, bu yüzden normal bir gün boyunca kendimi yormaya özen gösterirdim. Bazı insanlar hırsları yüzünden spor yapar, çok çalışır ve uzun saatler çalışır. Benim nedenlerim çok daha az övgüye değerdi.

"Hâlâ orada mısın?" Dani'nin kulağıma gelen sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. "Billy?"

"Evet, buradayım," dedim Scarlet'in düşüncelerini kovmaya çalışarak. Tekrar.

Boş sallanan sandalyeyi keşfettiğimden beri bu odanın dışındaki hayat devam ediyordu. Ben başka bir şey düşünmeye çabalarken hayat ilerlemişti. Ama başarmıştım. Dün gece onu zihnimin kenarlarına ittim, işgal etmeye çalıştığı alanları düzenli listeler ve görevlerle doldurdum. Son on yılda en çok çalıştığım bir beceri varsa, o da kendimi Scarlet St. Claire dışındaki konulara konsantre olmaya zorlamaktı.

"Yani, o orada. Değil mi?"

"Cletus sana bunu da mı söyledi?" Bu konudan hoşlanmadığımı gizlemeye çalışmadım.

"Aslında, evet. Bana Scarlet'le birlikte orada olduğunu söyledi." Sesi eğlenmiş gibiydi, sanki Cletus'u komik bulmuştu. "Öyleydi."

gerçekten sevimli."

"Evet, nişanı attığımızı biliyor ama sahte olduğunu bilmiyor."

"Bence Cletus muhtemelen sahte olduğunu biliyordur. Aslında, başından beri sahte olduğunu bildiğinden eminim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Cletus'un nişan konusunda nasıl da yüksek sesle endişelendiğini göz önünde bulundurduğumda ona katılıp katılmadığımı bilmiyordum.

"Kardeşin kanıta dayalı bir insan. Hiç çıkmadık ya da toplum içinde görünmek dışında birlikte vakit geçirmedik. Ama artık bunun bir önemi yok, çünkü sen iptal ettin."

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordum.

"Hayır. Tabii ki değilim. Başından beri, ikimizin de yararına olduğu sürece bunu yapmak konusunda anlaşmıştık. Ve bitirdiğinde sana kızgın değildim, sadece duruma kızgındım. Birkaç ayımız daha olur diye umuyordum. Halletmem gereken birkaç işim var, Kongre Üyesi -sonradan Senatör olacak- Winston'la nişanlı olsaydım daha kolay olurdu."

"Öyle demeliydin. Eğer yardımı olacaksa birkaç ay daha devam edebiliriz."

"Hayır, bunun gerekli olduğunu sanmıyorum çünkü şu anda *İtalya'da Scarlet*."

Bunu görmezden geldim. "Dani. Önemli bir şey değil."

"Billy, sorun değil. Ama bunu kamuoyuna açıklayan kişi olmama izin verdiğin için teşekkürler."

Bir hafta daha bekleyip sonra resmi açıklamayı gönderebilirim."

"İstedğin kadar zamanın var."

Dani durakladı, belki düşünüyordu, belki de nasıl devam edeceğinden emin değildi, ama sonunda sordu, "Ayaklarının üzerinde mi duruyorsun?"

"Geldiğimden beri burada yatmaktan başka bir şey yapmadım."

"Güzel. Doktor beni arayıp bu sefer ayaklarını kullanmamanı hatırlattı. Son bağışta kendine dikkat etmedin, bu sefer gerçekten kalçandan uzak durman gerekiyor. Yürümek yok. Yavaş ol."

"Tamam."

Tekrar durakladı, belki de konuyu nasıl açacağını düşünüyordu. Sessizlikle yetinerek, içimdeki soğuk düşünce ve duygu boşluğundan ne zevk alarak ne de hoşlanmayarak gözümü kırpmadan ileriye baktım.

Bu hissiz arafta daha önce de bulunmuştum. İlk kez on iki yaşındayken, babam beni neredeyse öldürdükten sonra hastanede uyandıktan hemen sonra.

İkincisinde, on altı yaşındayken, Scarlet'in cezasını kendi cezam olarak kabul ettikten ve babamın adamları beni neredeyse öldürdükten sonra hastanede uyandıktan hemen sonra.

Bu seferki uyuşukluk, küçük kardeşim Roscoe'yu o lokantada sırtında bir bıçak yarasıyla bulduktan hemen sonra çökmüştü. O zamandan beri, yapılması gerekenleri yapıyor, işime bakıyordum. Bu boşluk, Darrell için ilk kemik iliği bağışını yapmaya karar verdiğimde daha da artmıştı; bu, benim hayatımı neredeyse iki kez alacak olan adamın hayatını kurtaracak bir eylemdi.

Dani sabırsız bir sesle içini çekti ve "Tamam, gerçek konuşalım Billy. Nasılsın? Kalçanı kastetmiyorum. Onu gördün mü?"

Gözlerimin arkasında bir şey, acı ve hayal kırıklığı hissi zonkladı. Gözlerimi kapattım ve onu engelledim.

"Evet," dedim.

"Ee?" diye sordu.

"Beni zorla besleyen oydu," dedim. "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Mm-hmm," dedim.

"Oradayken sürekli açlık grevi yapmalısın." Dani'nin ses tonu çöl kurusuydu. "O zaman belki sana gününü gösterir."

"Bunu yapmayacağım." Çenemi test ettim, ileri geri hareket ettirdim. Geceleri dişlerimi gıcırdatıyordum ya da baş ağrılarımdan şikâyet ettiğimde dişçim bana öyle söylemişti.

"Neden olmasın? Biraz hastayı oyna, hemşireyi oynamasına izin ver, bakalım nereye varacak."

"Hayır." Gözlerimi açtım. "Scarlet'i beni istemesi için kandırmaya çalıştığım günler sona erdi, hem de uzun zamandır."

"Claire'i kastediyorsun."

"Evet." Bakışlarım bir kez daha odağını kaybetti ve boşluğu memnuniyetle karşıladım. "Sanırım Claire'i kastediyorum."

Dani'nin kaydıgını, koltuğunun gıcırdatıldığını duydum. "Biliyor musun, trajik bir aşk hikâyesinden kurtulan birinden diğerine, şunu önerebilir miyim? Unutun gitsin. Siz ikiniz anlaşmaya bile varamadınız ve sesiniz benim kadar mutsuz geliyor. Yani, iyi bir tavsiyem yok. Kendinizi mümkün olduğunca korumak için elinizden geleni yapın. Ondan gerçekçi beklentileriniz olsun ve sonra bunları daha da düşük tutun. Yapabileceğin tek şey bu."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. "Buna itiraz edemem."

"Onu görmek nasıldı?" Sesine karakteristik olmayan bir endişe karıştı. "Bu sefer seninle konuştu mu? Yoksa her zamanki gibi kaçtı mı?"

"Aslında benimle konuştu." "Şok edici.

Şok oldum. Şok oldum."

Sonunda zihnimin Scarlet'in kısa ziyareti hakkında düşünmesine izin verdim. Kafamı karıştırmıştı. Kafamı karıştıran yemek ya da o lanet sandalyede sallanarak yemek yemem için beni taciz etmesi değildi. Her iki hareket de Scarlet'e çok benziyordu, inatçılığı da öyle.

Kafamı karıştıran şey, ben yemek yedikten sonra neden burada kaldığı, neden botlarımı çıkarıp üzerime bir battaniye örttüğü ve neden canavarlar hakkında söyledikleriydi. Bunu neden yapmıştı? Yapmış olmasından nefret ediyordum. Onunla birlikte bir şey ummanın delilik olduğunu bilmeme rağmen, hatırladıkça umudumun alevlenmesinden nefret ediyordum. Yani, evet, kafam karışmıştı. Onu anlamıyordum.

Scarlet'i anlamana gerek yok. Onun gitmesine izin vermelisin.

"Eee? Ne dedi?" Dani beni tekrar şimdiki zamana döndürerek itti.

"Önemli bir şey söylemedi." Ben yakalayamadan yalan ağzımdan kaçırverdi ama olsun.

Kalmak ve sen uyurken canavarların gelmediğinden emin olmak istiyorum. Canavarlar gelirse onlara ne yapacaksın?

Bilmek istemezsin. Tatlı rüyalar.

"Eğer önemli bir şey değilse," diye ısrar etmeye devam etti Dani, her zaman yaptığı gibi, "o zaman bana söylemekte bir sakınca görmemelisin."

"Peki." Sadece gerçekleri anlatmaya karar verdim. "Ben gelene kadar gitmeyecekti.

yedi

m." "Neden onu görmezden gelmedin?"

"Çünkü odamdaki sallanan sandalyeye oturdu ve

Ne zaman sallansa inanılmaz rahatsız edici sesler çıkarıyor ve ben tavuk çorbasını içene kadar sallanmayı bırakmıyor."

Dani bir kahkaha attı. "Ciddi misin sen? Bu çok komik." Hiçbir şey söylemedim.

"Sonra ne oldu?" Bir süre sessiz kaldıktan sonra Dani bastırdı. "Ben yemek yedim, sonra o kaldı ve-" içimden kasvetli bir kahkaha koptu "- beni uyurken izledi." Dani'ye bunun öneminden ya da Scarlet'in ne yaptığından bahsetmedim.

canavarlar hakkında söyledikleri, paylaşmak için değildi. Bu bizim içindi, Scarlet ve benim için.

Hayal meyal, istemeden, Scarlet'in hâlâ kâbus görüp görmediğini merak ettim. Bu düşünce şu anki uyuşukluğuma yeterince nüfuz ederek göğsümün ortasına keskin bir sızı gönderdi. Gözlerimi tekrar kapattım.

Bunu düşünme. Onu düşünme.

Dani de aynı şekilde bir süre sessiz kaldı, sanki bu sefer gerçekten çok olmuş gibiydi, sonunda kendine geldiğinde, "Kalıp seni uyurken mi izledi?" dedi.

"Evet."

"İyi o zaman. Bunu beklemiyordum. Yine de bu gelişme hakkında pek mutlu görünmüyorsun. Yani, sevinirsin sanmıştım. Hayatın boyunca özlemini çektiğin kadın bu."

Her zamanki gibi bu noktada, yıllar önce Jethro'nun düğün gecesinde Daniella Payton'a sırrımı açtığım için pişmanlık duydum. Genelde o akşamdan - ailemin evinin kütüphanesinde sarhoş bir halde hüznü hikâyelerimizi paylaştığımızdan- pişmanlık duymazdım, sadece çok fazla soru sorduğunda ya da *özlem* gibi kelimeler kullandığında pişmanlık duyardım.

"Her neyse," dedim. Konuyu temelli değiştirme zamanı gelmişti. "Nasılsın?"

"Oh, hayır. Daha bitirmedim. Neden bu konuda daha mutlu değilsin? Geçen yıl Noel için geldiğinde büyük umutların ve planların vardı, ona büyüdüğünü gösterecektin, onun sana gelmesine izin verecektin."

"Ve bu çok işe yaradı," dedim sertçe. "Tek hatan-"

"Onu seviyorum."

"Hayır." Dani'yi göremiyordum ama başını salladığını biliyordum. "Senin tek hatan ona hâlâ *kızgın* olman. Ben'i seçtiği için ona kızgındın ve hâlâ kızgınsın."

"O suçluluğu seçti! Ben'i değil." Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bastırılmış bir öfke sesimi sertleştirdi. "Onun en büyük aşkı *suçluluk duygusu*, Ben McClure değil. O sadece bunun satıcısıydı, saçma sapan 'aziz fedakarlıklarıyla' onu bağımlı hale getiren kişiydi. Scarlet suçluluk duygusuna, utancına ve kendini beğenmişliğine bağımlı-"

"Yeeeeeah. Sesin hiç de kızgın gelmiyor."

Alnım avucuma düştü. Lanet olsun. *Lanet olsun!* Dani haklıydı. Sesim kızgın geliyordu. Kızgındım. Ona hâlâ çok kızgındım.

"Sana yıllardır söylüyorum, bu saçmalığı bırakmalısın."

Yumruğumla gözümü ovuşturdum. "Eğer yapabilseydim, şimdiye kadar yapmaz mıydım sanıyorsun?"

"Belki biriyle yatarsan sakınleşirsin. Tüm yetişkinlik hayatın boyunca bekar kalmak sağlıksızdır."

"Bunun hakkında konuşmuyoruz."

"Tamam, bir de şöyle düşün: Hangisi daha kötü? Scarlet'in suçluluk duygusuna bağımlı olması mı, yoksa senin -Billy Winston'ın- acılarına bağımlı olman mı?"

"Ona kızmaya bağımlı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Scarlet'i öfkenden daha çok isteseydin, on dört yaşında gittiğinde onun için neler yaptığını ona anlatırdın."

Bu eski, yorgun bir tartışmaydı. Aynı konuşmayı birkaç kez yapmıştık, genellikle çok fazla viski içtikten ve Curtis Hickson, nam-ı diğer Karabalık, Iron Wraiths'in kaptanı ve suçlusu hakkında ağladıktan sonra. Kadın şu aktris Gabrielle Union'a benziyordu ve bir finans dehasıydı. Daniella Payton gibi akla gelebilecek her yönden zeki, iyi, karizmatik ve muhteşem birinin neden onun gibi bir pislige karşı zaafi olduğunu hâlâ anlamıyordum.

"Hayır, Dani-"

"Evet! Scarlet'e gerçeği söyleyerek ikinizin arasındaki mesafeyi çok çok uzun zaman önce kapatabilirdin. Cezasını çektiğini, neredeyse öldüğünü, üniversitede top oynama şansını kaybettiğini bilseydi, sen-"

"Eğer bilseydi," diye dişlerimi sıkarak konuştum, "o zaman Ben'e yaptığı gibi kendini bana karşı mecbur hissederdı. Daha fazla suçluluk duygusuna, daha fazla insanın talepte bulunmasına ihtiyacı yok ve beni bir görev duygusuyla seçmesini istemiyorum. Bu bir seçim değil. Ben onu mahvetti. Onun ruhunu mahvetti."

Dani sabırsız bir ses çıkardı ve az önce gözlerini devirdiğini tahmin ettim. "O mahvolmadı, o muhteşem. Son albümünü dinledin mi? Country müzikten hoşlanmam bile ama sesi tüylerimi ürpertiyor."

Soruyu ve ifadesinin içeriğini görmezden gelerek asıl meseleye odaklandım. "Onunla bu şekilde birlikte olmaktansa Scarlet'e hiç sahip olmamayı tercih ederim. Borcunu ödemesini istemiyorum, suçluluk duymasını istemiyorum. Sadece *onu* istiyorum."

"O zaman bu fırsatı kullanın! O orada, İtalya'da, şu anda seninle birlikte. Kızgınlığı bırak, ondan nefret etmeyi bırak ve sadece kadını sev Billy. Sadece sev."

Sev. Sev onu."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Göğsümün ortasına saplanan bir acı daha kelimeleri ağzımdan itti.

"İyi o zaman. Kemik iliği nakli hakkında konuşalım."

"Ben de bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Dani kıkırdadı. "Peki. Her neyse. Hakkında konuşmak istemediğin pek çok şey var. O yüzden şunu söylememe izin ver. Tüm ailem adına sana teşekkür ederim. O gece kız kardeşime yardım etmek için orada olduğun için teşekkür ederim. Kemik iliği bağışladığınız için teşekkür ederim. Doğru şeyi yapıyorsunuz."

Telefonu yüzüne kapatmamak için kendimi zor tuttum. İliğimi Darrell'a bağışladığım için bana minnettar olmasını kesinlikle istemiyordum. Bunu ne onun, ne ailesinin, hatta ne de kendi ailem için yapmıştım. İntikam için yapmıştım.

Dani konuşmaya devam etti. "Razor'ın öldürdüğü tüm o insanlar ve aileleri adalete kavuşacak. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek ya da ölüm cezasına çarptırılacak - biri ya da diğeri - ve bu senin sayende olacak. Sen olmasaydın baban ölecekti. Evet, Razor kardeşini ve kız kardeşimi öldürmeye teşebbüs etmekle suçlanacaktı -bir federal memur- ama bu değil, yani yirmi yıl içinde şartlı tahliye edilebilirdi."

"Belki de şartlı tahliye edilmeden önce hapishanede öldü," dedim sessizce, "şimdi ellerini kullanamıyor."

"Hmm. Belki. Ama adalete kavuşamayacak olan tüm o aileleri bir düşün."

Omuz silkerek pencereden dışarı baktım. "Sanırım bu doğru."

Sonraki birkaç saniyeyi sessizlik içinde, her birimiz kendi düşüncelerimizle geçirdik. Bir eşek arısının odamın sürgülü cam kapısına vurarak içeri girmek için bir yol aramasını izledim. Gözlerim kendiliğinden eşek arısının ötesindeki manzaraya odaklandı. Böyle şeyleri fark edebilecek bir ruh halinde ya da zihinde olsaydım, manzaranın çok güzel olduğunu söyledim. Yeşil tepeler, düzenli üzüm bağlarıyla aralıklı olarak yamalanmış orman karmaşası, gri taştan kırmızı çatılı villalar ve sık sık bulutsuz mavi bir cenneti işaret eden beyaz bir kilise kulesi.

Smokies sarı ve yeşildi, yazın sıcaktı; mavi ve kahverengiydi, kışın soğuktu; ilkbahar ve sonbaharda gökkuşağının her tonuydu. Ama benim eski dağlarım hiçbir zaman turuncu, mor ve sıcaklığın bu rüya gibi birleşimi olmamıştı. Haklıymışım. Buradaki ışık farklıydı.

Dani'nin sandalyesinin tekrar gıcırdadığını duydum, beni odaya geri getirdi. Bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi nefes alıp verdiğini duydum. Belli ki, alışılmadık bir kararsızlık içindeydi. Bunu telefonda ve aramızdaki binlerce kilometreden hissetmiştim.

Merak edip sordum: "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Var aslında." Bir kez daha sandalyesi gıcırdadı. Kâğıtların karıştığını ya da ona benzer bir şey duydum. "Seninle sadece seni kontrol etmekten başka bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Ama bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum."

"Neyi?"

Sonunda, "FBI'dan bir ziyaret aldım-ah adamım, çok garipti. Wall Street'teki ofisime habersiz geldiler, ucuz siyah takım elbiseli, beyaz gömlekli ve rozetli bir çete. Birçok kez *FBI* dediler. *O kadar çok* ki, sanki son söyledikleri on saniye içinde unutacakmışım gibi. Her neyse, seninle ilgiliydi."

"Benim hakkımda mı?"

"Evet. Razor'un kardeşini ve Simone'u öldürmeye çalıştığı gece yaşananlar hakkında benimle konuşup konuşmadığını öğrenmek istediler."

"Konuşmadım."

"Kesinlikle. Ama konuşup konuşmadığınızı bilmek istediler çünkü Razor görünüşe göre onu bayılttıktan sonra ona saldırdığını iddia ediyor."

"Saldırı." Beni göremiyordu, bu yüzden dudaklarımdaki küçük, memnun kıvrımı da göremedi. "Böyle mi söyledi?"

"Onu bayılttığını, sonra da kendi bıçağıyla ellerini kestiğini, tendonlarını doğradığını söylüyor."

"Eğer onu bayılttıysam, sonrasında ne yaptığımı nereden bilebilir ki?" Soğuk, sakın bir kopuş örtüsü etrafıma sıkıca yerleşti, yatıştırıcı bir karanlık kozası.

"Şey, mesele de bu," dedi Dani, tam onun tarafında bir kapı tıkırtısı duymadan önce. "Simone ve Roscoe'dan başka kimse yoktu ve ikisi de baygındı. Ama bu aynı zamanda ellerini kesecek başka kimsenin olmadığı anlamına da geliyor, değil mi?"

"Belki de."

"Belki mi?"

"Orada başka birinin olup olmadığını söyleyemem. Simone ve Roscoe'nun ölmesini engellemeye çalışmakla meşguldüm."

"Doğru, doğru." Sesi titriyordu, sanki bir ürpertiyle savaşıyor gibiydi. "Her neyse, onlara hiçbir şey bilmediğimi söyledim çünkü hiçbir şey bilmiyorum."

Bana hiçbir şey söylemedin, nereden bilebilirim ki?" "Doğru."

"Ve bunun garip olduğunu düşünüyor gibiydiler, çünkü biz nişanlıyız ve heps

i." "Öyle mi?"

"Ama sonra onlara nişanı attığını söyledim ve bu bilgi eksikliğim konusunda kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için." "Ah."

"Ve onlara ellerini kesip kesmemenizin ne fark ettiğini sordum -tekrar ediyorum, öyle ya da böyle hiçbir fikrim olmadığını yineliyorum- çünkü nefsi müdafaa yapmış olacaktınız. Ama ajanlar bunun bir fark yarattığını çünkü nefsi müdafaa yapmamış olacağınızı söylediler."

"Öyle mi?"

"Evet. Razor baygın olduğu için, eğer gerçekten de ellerini kestiğin ortaya çıkarsa, bu yüzden hapis cezası alabileceğini söylediler."

Tek söylediğim "Hmm," oldu. Ama asıl söylemek istediğim, *umurumda değil. Eğer cezam buysa, öyle olsun. Buna değerdi.*

"Onlara aslında bunun çok boktan olduğunu düşündüğümü söyledim. Burada bir numaralı tanıklarına kemik iliği bağışlıyorsun ve onlar da burada bir soruşturma yürütüp seni hapse atmaya çalışıyorlar. Bu çok aptalca. Tekrar ediyorum, bir seri katili durdurduğunuz için sizi hapse atmanın ne kadar aptalca olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorum. Bunun dışında hiçbir şey bilmiyorum."

Bu benden biraz kahkaha aldı, mizah içeren bir kahkaha. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Bu bir ilk olurdu."

"Ha-ha. Her neyse, ülkeye ne zaman dönmeyi planladığınızı da sordular. Amerika'ya döndüğünüzde sizi getirmeleri ve bu konuda sizinle konuşmaları gerektiğini söylediler. Ancak ikinci kemik iliği bağışınızdan sonra iyileşme sürecinde olduğunuzu anladıklarını ve siz dönene kadar sizi rahat bırakacaklarını söylediler. İşte size söylemek istediğim buydu."

"Uyardığın için sağ ol," dedim içtenlikle. Bu konuda ne yapacağıma daha sonra karar vermem gerekecekti. Belki teslim olurdum, belki de hiçbir şey söylemezdim, henüz karar vermemiştim. Ama yalan söylemeyecektim. *Eğer doğru değilse, söyleme.*

Bunu her gün yaşamak için elimden geleni yaptım. Hayatım boyunca bunun tek istisnası Scarlet olmuştu. O kadın benim tek sırrımdı, hakkında, uğruna ya da kendisine yalan söylediğim tek kişiydi ve her zaman onu korumak içindi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı Billy? O gece olanlar hakkında?"
Dani'nin sesi fısıltıya dönüştü.

Hiç tereddüt etmedim. "Yok."

"O zaman soruyorum, ellerini kestin mi?"

"Hoşça kal Dani." Konuşmaktan yorulmuştum; bir duşa ihtiyacım vardı; esnemem gerekiyordu.

Hoşnutsuzluğunu belli eden yumuşak bir homurtu çıkardı. "Sen ilginç ve karmaşık bir insansın, Billy Winston."

Ayağa kalkmaya çalışırken sesimdeki gerginliği bastırarak, "Bunu senden duymak Dani Payton, iltifatların en büyüğü olarak kabul ediyorum," dedim.

"Biliyor musun, sanırım alternatif bir evrende sana aşık olabilirdim. .. eğer önce Curtis'e aşık olmasaydım."

Bu benden küçük bir gülümseme aldı.

"Aynen." "Curtis'e mi aşık oldun?"

Kendime rağmen gülümsedim ve o da güldü, sesi hâlâ isteksiz geliyordu. Daniella Payton'ın hayat ve aşk onun güvenini kırmadan önce hiç bu kadar rahat güldüğü bir zaman oldu mu diye merak ettim.

"Neden böyleyiz?" diye sordu, tam zamanında. Dani ve ben böyle sık sık konuşmazdık, belki yılda bir, belki iki kez. Ama ne zaman konuşsak, sonunda hep "Neden gitmelerine izin veremiyoruz?" diye sorardı.

"Hâlâ bir cevabım yok." Tekrar cam kapıya baktım. Bir eşek arısı -belki de öncekiyle aynısıydı- yine cama vuruyor, içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Belki de aptalız."

"Hayır, öyle değil," dedi küçümseyerek, sonra da dikkatini dağıtmak istercesine ekledi: "Belki de çok zekiyizdir."

"Nasıl anladınız?"

"Hayatımızın her alanında alışılmadık derecede başarılıyız, bu hariç. Tennessee tarihindeki en genç eyalet kongre üyesisin ve gelmiş geçmiş en genç federal senatörlerden biri olacaksın."

"Eğer seçilirsem."

"Seçileceksin. Sadece Tennessee'de değil, herkes tarafından *seviliyorsun*. Büyükbabam adaylığınızı desteklemek için mektup yazdı bile. California'dan Senatör Parker seni destekleyeceğini söyledi bile - bu arada zamanı geldiğinde harika bir başkan yardımcısı adayı olur. Zekisiniz, güzelsiniz ve istediğiniz zaman çok çekici oluyorsunuz. Dolabınızda hiç iskelet yok çünkü dolabınız boş. Ayrıca, Razor Dennings olayında kabul gören görüş şu ki

tek başına bir seri katili yakaladı ve FBI'ın davasını kurtardı. Sen. William Winston kardeşinin hayatını kurtardı ve June'un dehşet saltanatına son verdi. Basın sana aşık, Twitter sana aşık - memler, Billy! Sekreterim bana Twitter hesabını gösterdi, adı neydi? *Kongre Sakalı* mı?"

Dani konuşurken eşek arısını izlemeye devam ettim, artık öncekiyle aynı olduğundan emindim, bir böceğin ya da bir insanın aptallığıyla kendini görünmez, aşılmaz bir bariyere doğru fırlatıyordu.

"Sanırım sakalının ihtişamıyla erkekleri, kadınları ve çocukları nasıl baştan çıkardığı hakkında tweet atıyorlar? Onun gibi bir şey. Her neyse, destansı. Çok güldüm."

Hesabı görmemiştim. Twitter'a ya da Facebook'a hiç girmemiştim. Tüm tweetlerimi personel yazardı. Bu platformun hayranı değildim. İnsanları gerçekler yerine yanıltıcı başlıkları tüketmeye teşvik eden herhangi bir web sitesi, insan türünün hayatta kalması için ters etki yaratıyor gibiydi. Sanki insanlar propagandanın istekli, doymak bilmez tüketicileri haline gelmişti. *Tuhaf*.

Ayrıca, Cletus her zaman yaban mersini mevsiminde markete gitmek ya da berberde sakalımı kestirmek gibi şeyleri canlı tweetlememi istiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" İnâtçı ve aptal eşek arısından gözümü alamayarak sordum. Tap-tap-tap. *Neden gitmiyor? Neden vazgeçmiyor?*

"*Demek* istediğim şu, Gruffy McGrufferton: Gelecek yıl senato koltuğuna aday olmaya karar verirsen, o koltuk senindir. Belki de bizim sorunumuz budur. Bir şey istediğimizde, o şey gerçekleşene kadar çalışırız, çalışırız, çalışırız, iteriz, iteriz ve sonra hep gerçekleşir. Ama Curtis ile ..."

Dani'nin derin bir nefes alışını, böceğin tık-tık-tık-tık sesiyle örtüşen sesini dinledim. Onun melankolik iç çekişi beyhudeliğin melodisiydi; o embesil eşek arısı perküsyonu sağlıyordu; benim sessizliğim ise eşlik ediyordu.

"Zorlamakla onunla hiçbir yere varamam," dedim metanetle. "Bunu zaten biliyorum."

"Yine de," dedi bir parça üzüntüyle, "kendine engel olamıyorsun, değil mi? Hâlâ itiyorsun."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BILLY

"Benimki kadar şiddetli ve gerçek bir aşkın sonunda ödüllendirileceğine her zaman içten içe inanmıştım ve şimdi acı gerçeği kabul etmek zorunda kalıyordum."

ALMA KATSU, THE TAKEER

Banyodan çıkarken odamın kapısı açıldı. Bulunduğum yerden kapıyı kimin açtığını göremediğim gibi koridorun büyük bir kısmını da göremiyordum. Durdum ve düşmediğinden emin olmak için havluyu belimden kavradım. Daha yeni duş almıştım.

"Yanından geçerken biriyle konuştuğunu duydum, yani uyanık olduğunu biliyorum. Eğer uyanıksan, yemek yiyebilirsin." Scarlet'in sesi kaburgalarımın hemen altına çarptı ve birkaç saniye sonra Scarlet profilden göründü. Dizlerinin üzerinde biten, omuzlarından sadece iplerle tutturulmuş soluk pembe bir yazlık elbise giymiş, yemek dolu tepsilerinden birini daha taşıyarak iki merdiveni inip odama girdi.

Gözleri odaya değil, basamaklara ve tepsiye dikilmişti. Şaşkınlıkla geriye doğru aceleyle bir adım attım ama sonra durdum. Giysilerim bavulumun içinde, Scarlet'in durduğu yerin birkaç metre ötesindeydi.

Ne yapabiliirdim ki? Arkamı dönüp o gidene kadar banyoda saklanabilir miydim?

Hayır.

. . . *Belki de.*

"Dün gece yemek için seni uyandırmadım, o kadar uyuyordun ki ama günde birden fazla yemek yemeniz gerekiyor. İşte buradayım ve birkaç saat içinde öğle yemeği ile geri döneceğim." Tepsiyi yatağın köşesine koydu. Sırtı bana dönüktü, nihayet başını kaldırdığında ellerini kalçalarına götürmüştü. Belinden dönüp odayı ararken kendimi tuttum. "Nerede saklanıyorsun- Aman Tanrım!"

Beni gördü.

Scarlet bana baktı, elleri göğsüne doğru uçuyordu. Gözleri kocaman, bakışları önce dalgın, sonra puslu, sonra büyülenmiş gibi oldu ve yanakları her geçen gün daha da pembeleşmesine rağmen boynumdan yukarıya hiç kalkmadı.

İkincisi. Dişlerimi gıcırdatmaktan başka bir şey yapmadım, sadece bakmasına izin verdim. Bir noktada vücuduma ağzı açık baktığını fark edeceğinden ve muhtemelen utanarak buradan kaçacağından emindim.

Şansım varsa, düşüncesiz davranışı onu bundan sonra tepsiyle başka birini gönderecek kadar utandırabilirdi.

Ben de bekledim. Tahmin ettiğim gibi, Scarlet yine irkildi, görünüşe göre kendine geliyordu. Gözlerini sıkarak kapadı ve sonra elleriyle kapattı.

"Ben-um, ben-sadece-sizi-size getirdim-" Sertçe oflayarak, ellerini şimdi kıpkırmızı olan yüzünden çekti. Arkasındaki tepsiyi işaret etti, gözlerini açtı, tavana sabitledi ve "YEMEK!" diye bağırdı. Tamam mı? *Yemek* getirdim!"

Ne bir şey söyledim ne de bir harekette bulundum; çıplak göğsümü görünce ne kadar sevimli, telaşlı ve mağdur olduğunu fark etmemeye çalışmakla meşguldüm. Odadan hışımla çıkıp kapıyı çarpmadan önce karnımı doyurmak için sadece bir ya da iki saniyem olduğunu hesapladım. Ya da belki de kapıyı kapatmadan dışarı fırlayacak, merdivenlerden aşağı atlayacak ve bu devasa villanın bilinmeyen yerlerine, benim uğursuz erişiminin ötesine kaçacaktı.

Bugünlerde topallığım yüzünden uğursuz erişimim sınırlıydı ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. Henüz bilmiyordu ama kaçmasına gerek yoktu. Artık onu kovalamıyordum.

Böylece yine bekledim, çenemi kaşıyarak, Scarlet'in aşağılanmasıyla boğuşmasını seyrettim ve istemeden de olsa yanaklarının, kulaklarının ve boynunun yanışını, bacaklarının o elbisenin içinde ne kadar güzel göründüğünü, ayaklarının çıplak olduğunu ve ayak tırnaklarının kırmızıya boyanmış olduğunu not ettim.

Dakikalar geçti, belki de tam bir dakika, ama o gitmedi. Bu arada benim tenim de ısınmıştı. Onu kucağımda tutarken yaşadığım anılar, şu anki görüntüsüyle - pembe yazlık elbisesi, çıplak ayakları ve gevşek saçlarıyla - üst üste binince gerildim ve sonra kesinlikle garip, rahatsız edici ve yararsız bir sonuçla sertleştim.

Lanet olsun.

Şimdi mi? Gerçekten mi? Şu anda odun mu alıyorum? Ne oluyor *lan*?

Bu ne tür bir özel işkenceydi?

"Bugün kendi isteğinle katılacak mısın?" diye sordu tavana, özel düşüncelerimi bölerek, sesi yüksek ve gergindi, elleri kalçalarına geri yerleşti. "Yoksa sana sallanan sandalye işkencesi mi yapmam gerekiyor?"

Sallanan sandalye işkencesi mi? Hiçbir fikri yoktu.

Şimdi yakalanan bendim, ince kumaşın örtmesi gereken her santimi nasıl vurguladığına isteksizce dikkat ediyor, formunun tatlı kıvrımlarını açgözlülükle yutuyordum. Göğsüm genişledi ve sıkılaştı

-Her şey sıkılaştı, istekle.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bunu kendime ilk kez mi, onuncu kez mi, yoksa yüzüncü kez mi yaptığımı merak ettim. Yeşil Vadi'yi ilk kez terk ettikten ve ben hastanede mahsur kaldıktan sonra, onun adını bir dua olarak kullanarak, istemeden kendime zarar vermiş miydim? Kendimi kırmış mıydım? Scarlet'i kalbime, zihnime ve bedenime işleyerek ondan başkasını fark etme ya da isteme yeteneğimi mi bozmuştum? *Ruh, düşüncelerinin rengiyle boyanır* ve benim *ruhum* hâlâ Kızıl'dı.

Bakmaya devam etmem ve sessizliğim üzerine boğazını temizledi. İşte o zaman dikkatimi onun yumuşak, solgun tenini ısıtan nefis pembe lekelerden ayırdım. Odanın içinde etrafıma bakındım ve kendimi silkeleyerek bavulumu aradım. Belli ki, son üç dakika içinde bir noktada nerede olduğunu unutmuştum.

"Oraya bırakın lütfen. Teşekkür ederim." İsteğim hırçındı ama şu anda sesimin tonu konusunda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Onun varlığı bile konsantrasyonumu bozuyor, günü atlatmak için ihtiyaç duyduğum rahat uyuşukluk alanımı işgal ediyordu.

Havluyu göbek deliğimin hemen altında sıkıca tutarak, bakışlarının yenilenen ağırlığını görmezden geldim ve bavulumla doğru yürüdüm, bulduğum ilk kıyafet takımını aldım ve banyoya döndüm. İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra tişörtü, boxer'ı ve kot pantolonu tezgâhın üzerine fırlattım ve avuçlarımı tezgâha yaslayarak derin, canlandırıcı bir nefes alıp zihnimi ondan arındırdım. Ya da bunu denedim.

Ama yapamadım, o bu kadar yakinken olmazdı.

Çenemi kaldırarak aynadaki yansıma baktım, kendimi onun beni gördüğü gibi görmeye çalıştım - sevmediği ama en iyi çabalarına, niyetlerine ve *suçluluk* duygusuna rağmen arzuladığı biri. Tek gördüğüm bir aptaldı. Belki onun da gördüğü buydu. Belki de bu yüzden beni hiçbir zaman bu konuda bir şey yapacak kadar çok istememişti.

Boğazımın arkasında ekşi bir tat yandı ve yükselen kızgınlığı yuttum. Ama sonra Dani'nin daha önceki sözleri aklıma geldi: *Hangisi daha kötü? Scarlet'in suçluluk duygusuna bağımlı olması mı, yoksa senin acına bağımlı olman mı?*

Dani haklıydı. Scarlet'i ne kadar sevsem de, bir yanımdan ondan nefret ediyordu. Suçluluk duygusunun kaynağı olduğum için, beni bir zayıflık olarak gördüğü için, benim ona değer vermek istediğim gibi, değer verilecek biri değil de üstesinden gelinecek bir şey olarak gördüğü için nefret ediyordum. Şu anda bile yanakları alev alev yanıyor ve gözlerini nereye dikeceğini bilemiyordu; tedirginliği sevimliydi ama kökeni öyle değildi.

Scarlet için asla bir zayıflık kaynağı olmak istememiştim. Bir güç kaynağı olmak istemiştim.

Tezgâhtan uzaklaşarak elbiselerimi çekiştirdim. Bu işe yaramayacaktı. Roscoe neredeyse ölüyordu, Darrell'a ilik bağışlamak, kalçamdaki ve sırtımdaki sürekli ağrı, gidebileceğim yerlerin ve yapabileceğim şeylerin sınırlı olması, senato yarışı, değirmen, insanların bana güvenmesi... Başa çıkmam gereken yeterince şey vardı. Onun burada olması her şeyi daha da kötüleştirdi, kaotik hale getirdi. Dikkatimi böldü: önce Scarlet, sonra da diğer her şey ve herkes. *Bırak gitsin. Bırak gitsin.*

Üzerinde çalışmam gereken bir şey.

Şimdiye kadar gitmiş olacağından emin olarak, sakalımın dağınık görüntüsüne aldırmadan kapıya yöneldim. Tıraş olmak ve kesmek için gereken sabra ya da sağlam bir ele sahip değildim. Beklemesi gerekecekti. Önce e-postalar, iş, devlet işleri, teklif yazımı, hesap tabloları ve işgücü istatistikleriyle boğulacaktım. Sonra ailem, onların sıkıntıları, endişeleri, zaferleri - *yeter ki kimse bana bir şey yiyip yemediğimi sormasın.*

Tuvaletten ikinci kez çıkarken, adaşımı henüz görmediğimi geç de olsa fark ettim. Ben geldiğimde sadece Duane uyanıktı ve o da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. Belki, eğer başarabilirsem, bir kat aşağı iner ve bir şeyler yiyip yemediğine bakardım-

"Sanırım kalacağım."

Başımı kaldırdım ve adımlarımın ortasında durdum, şaşkınlık beni olduğum yere mıhladı.

"Midenize uygun miktarda yemek girdiğinden emin olmak istiyorum." Oradan ayrılmamış olan Scarlet, dizüstü bilgisayar çantamı koyduğum masanın yanında duruyordu, ama artık ortalıkta görünmüyordu. Onun yerine yemek dolu tabaklar ve içinde üç kırmızı gelincik bulunan küçük bir tomurcuk vazo koymuştu. Bir eli kalçasındaydı, diğer eliyle Vanna White tarzı bir hareketle masanın üstünü işaret etti.

"Bisküvi ve sos, pastırma ve yumurta. Hadi, otur." Tatlı ve melodik ses tonuyla beni öne doğru itti. Başını eğerek

Uzun kıvıll saçları omzunun çıplak tenine dökölüyor, zarıf yüzünü çereveliyordu. Sanki bir rüyadan fırlamış gibiydi ama gerçekliği bir kâbustu.

Cletus'un ona ne anlattığını bilmiyordum ama çok abarttığı açıktı. Buraya geldiğinde, ağabeyim ve ben konuşacaktık.

"Kalmana gerek yok," dedim sesimi alçaltarak. *Lütfen. Git buradan. Şimdi.*

Düşüncelerimi okumuş gibi yumuşak bir sesle cevap verdi: "Şuna ne dersin? Ne kadar erken yersen, o kadar erken giderim."

Seeneklerimi tartıştım, sonunda sert bir baş hareketiyle kabul ettim. Yemek yemek ondan kurtulmanın en kestirme yolu olacaktı; her şeyi beş dakikadan kısa bir sürede yiyebilirdim, ama Scarlet'le tartışmak ömür boyu sürececek bir hediye idi. Masaya doğru ilerleyerek kendim için bir sandalye çektim ve o da geri çekildi. Görüş alanımın dışında sallanan sandalyeye sahip çıktığını gördüm. Sandalyeyi yaklaştırmış, bir iki metre ötedeki kenarına oturmuştu.

"Bu annenin bisküvi tarifi. Ashley verdi."

Dalgınca tekrar başımı salladım, önümdeki lezzetli görünen yemeğe rağmen midem soğuk ve ekşiydi. Hâlâ iştahım yoktu, dilimin tadı talaş gibiydi, yemeğin kokusu midemi bulandırıyor du. Ama yine de her lokmasını yiyecektim.

Tam peçeteyi kucağıma koymuş ve çatalımı elime almıştım ki, "Hey, Billy." dedi.

"Evet?"

"Erkenci kuş neden Alpha Centauri'ye gitti?"

Yandan çarpılmış gibiydim, darbe aniden gelmişti. Kalbimden uzuvlarıma yayılan sarsıcı bir acı şoku beni bir saniyeliğine güçten düşürdü. Gözlerimi kapattım ve yüzümü buruşturdum.

"İyi misin?" Endişeli sesi birden daha yakınım a geldi, elini alnıma bastır dığını, bana dokunduğunu hissettim. Bana *dokundu*. "Ateşin yok. Kalçan mı? Ben-"

Masadan geriye doğru itildim, ayağı kalktım, topallayarak ve sendeleyerek *uzaklaştım* her nerdeyse.

Hiç şüphesiz, Scarlet'in bana ne yaptığının farkında olmadığına inanıyordum. Beni asla bilerek incitmek istememişti, buna gerçekten inanıyordum. Ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Biz gençken ve o Ben McClure'la ayrıldığında da fark etmemişti; birlikte geçirdiğimiz kısa, çileli aylar boyunca da fark etmemişti, o zamandan bu yana geçen yıllar boyunca da fark etmemişti; şimdi de kesinlikle fark etmiyordu.

Sonunda çok canım yandı ve şu anda daha fazla acıyı kaldıramazdım, özellikle de onunkini. Ve olan biten her şey göz önüne alındığında, onun duygularını korumak için yalan söyleyecek, saklanacak ya da onun varlığından etkilenmemiş gibi davranacak enerjim yoktu.

Bu yüzden hızla atan nabzımı ve her atışta kalbimi sıkıştıran acı verici artçı şokları sakinleştirmek için mücadele ettim.

"Billy-"

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım ve gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Gözlerimi açtığımda dikkatimi ayaklarının dibindeki yere verdim.

"Claire," diye başladım, kelimelerimi dikkatle seçerken onun yasal adını kullanmamın aramıza mesafeden daha fazlasını koyacağını umarak, "Lütfen git."

"Acı çekiyorsun," diye hem suçladı hem de yalvardı. "Doktorların sana bunun için bir şey verdiğini biliyorum, neden almıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu-"

"Bana acımadığını söyleme. Ne gördüğümü biliyorum, az önce seni neredeyse ikiye katlıyordu."

"Kalçam değil."

"Cehennem gibi değil. Tylenol ya da başka bir şey al! Reçetesiz bir şey. Bazen ağrı kesicilerin insanları tuhaf hissettirdiğini, kendilerinden geçirdiğini ve kontrolün kaybolmasını istemediğinizi biliyorum. Bunu anlıyorum."

Yaklaştı, ben de geri çekildim. "Anlamıyorsun. Anlamıyorsun."

"O zaman anlat ki sana yardım edebileyim-"

"Sensin," diye ağzımdan kaçırdım, bir yanım söylediğim anda pişman olmuştu.

Ama artık gerçeği geri almanın bir yolu yoktu. Bu kadın tarafından reddedilmekten ne kadar yorulduysam, sahte bir kayıtsızlık ve için için kaynayan bir kızgınlıkla onu incitmeye çalışmaktan da o kadar yorulmuştum. O asla incitmek istememişti ama -utanç verici ama- aynı şey benim için söylenemezdi. Onun için önemli olmak istemiştım ve önemli olma çaresizliğimle düşmanca, sert ve kaba davranmıştım.

Ama artık beni önemsemesi için onu zorlamak istemiyordum. Beni istemiyordu, anladım, mesaj nihayet alınmıştı. Görünmez, aşılmaz bir bariyere karşı kendini akılsızca savuran ya da yel değirmenlerini kovalayan o aptal eşek arısı, modern bir La Mancha Adamı olmak istemiyordum. Ben huzur istiyordum. Sessizlik. Uyuşukluk. *Sessizlik*. Beni yalnız bırakmasını istedim.

Benden bu kadar.

Parmak uçlarımla alnımı ovuşturarak gerçeği kabul ettim. "Sorun sensin, burada olmak. Kalçam ya da sırtım değil. Sorun sensin. Seni görmek istemiyorum, seninle konuşmak istemiyorum ve bana lanet olası şakalar yapmanı istemiyorum. Ne getirirseniz yiyeceğim ama sizden gitmenizi ve bir daha gelmemenizi istiyorum."

Kendimi toparlayarak bakışlarımı onun geniş ve dikkatli bakışlarına çevirdim, niyetimin dürüstlük olduğunu anlamasını umuyordum. Ama ona baktığımda, cam gibi gözlerini ve kül rengi tenini gördüğümde sonraki kelimelerim durdu.

"Sen iyi misin?" Soru içimden fırladı, endişeyle itildi. Gerçekten de iyi görünmüyordu.

Ağzı hiç ses çıkarmadan açılıp kapandı ve sanki ona tokat atmışım gibi bana baktı.

Ve sonra çenesi sallanmaya başladı. *Lanet olsun.*

"Scarlet. Ben ..." Üzgün olduğumu söylemek istedim ama söylediğim her şey doğruydum. Onun yerine şöyle dedim: "Acı çekmekten çok yoruldum. Sen yorulmadın mı?" Başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri yaşlarla

doldu. Tanrım, Yanına gitmek, ona sarılmak, onu rahatlatmak istiyordum ama bu benim hayal kırıklığına uğramama ve ona kızmama, onun da kendini suçlu hissetmesine yol açacaktı, her zaman suçlu.

"Geçen Noel sana benim için hiçbir şeyin değişmediğini söylemişim," dedim. "Bu o zaman doğruydum ama şimdi doğru değil. Vazgeçiyorum."

Yüzü buruşacak gibi oldu, ama son anda kendini toparladı ve çenesini kaldırdı, vitray gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Dani haklıydı, Scarlet mahvolmamıştı ve onun ruhunu gördüğüme sevindim. Düşüncelerimi odaklamama yardımcı oldu.

"Anladığım kadarıyla kardeşime bir iyilik yapıyorsun, bana yemek falan getiriyorsun. Bunu takdir ediyorum. Yemeği yiyeceğim. Teşekkür ederim. Ama başından beri haklıydın."

"Haklı mıyım?" diye bağırdı, sanki çılgılık mı atacağını yoksa güleceğini mi bilemiyordu. "Hangi konuda haklıymışım?"

Onun şu anki halini zihnimde canlandırmak için kendime bir saniye verdim. Sonra kararlılığımı pekiştirdim. "Birbirimiz için iyi değiliz," dedim sessizce.

İfadesini tamamen temizledi, duyguları süzülüp gitti ve geriye sadece acımasız bir kararlılık kaldı. "Anlıyorum."

"Hiçbir zaman olmadık," diye devam ettim, kendimi bu odadan, bu kadından, bu son sözlerden uzaklaştırmaya çalışarak. Aramızdaki ilişki böyle sona ermişti, bundan emindim, buna teslim olmuşum. Çok yorulmuşum. "Bunu şimdi görebiliyorum."

Asla gerçekleşmeyecek bir şey için çabalayarak aptallık ve kabalık ettim sanırım."

Scarlet'in boğazı düğümlendi ama hiçbir şey söylemedi, sadece bana dik dik baktı.

"Kasabaya döndüğünde seni görmezden geldiğim, kendimi ve arkadaşlığımı esirgediğim için özür dilerim. Seni Ben'i terk etmeye zorladığım için özür dilerim ve sen bunu yapmadığında nefret dolu ve kindar olduğum için özür dilerim. Düğününden bir gece önce seni baştan çıkarmayı aklıma koyarak ortaya çıktığım için özür dilerim - ikimiz de bu yüzden orada olduğumu biliyoruz, bunu inkar etmiyorum - ve o zamandan beri tüm kavgalar, tüm öfkeli sözler için özür dilerim. Hepsi için özür dilerim. Benim kızgınlığımdan çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Ellerini kalçalarına indirdi, oraya bastırdı ve hiç kıpırdamadan durdu.

"Yıllar önce söylediğin gibi, birbirimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkartıyoruz. Bu senin suçun değıl, sadece biz böyle çalışmıyoruz." Söylenmesi gerektiğı halde kelimeler beni boğdu. Yel değirmenlerini kovalamaktan çok yorulmuştum. "Ama senin etrafında olmak, sana yakın olmak benim için zor. Senden asla vermeyeceğın bir şeyi istemekten nasıl vazgeeceğimi bilmiyorum."

Dudakları inatçı görünen bir çizgide sıkıştı ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Bunun benim için zor olduğunu düşünmüyor musun?"

Ona dik dik baktım, kızgınlığım bir gök gürültüsü bulutu gibi tehdit ediyordu, alevlenmişti ve "*Bana bakmak seni hâlâ suçlu hissettiriyorsa, işte kapı*" gibi bir şey söylemekten kendimi zor alıkoydum.

Daha sözünü bitirmemişti. "Yapabilseydim sana istediğini vereceğimi düşünmüyor musun? Sen değıldin. Hiçbir zaman sen olmadın." İki eliyle göğsünü işaret etti. "Sorun bendim, Billy. Bencilce kararlar veren, sırlar saklayan, seni inciten, Ben'i inciten bendim-"

Çenemi sıkarak başka tarafa baktım. Yemin ederim, Ben McClure'un ilk günden beri yaptığı tek şey kızın on dört yaşında, evsiz, korkmuş ve yalnız olmasından faydalanmakken, onun incindiğini duymaktan bıkmıştım. Bana kalırsa, kıza yaptıkları onu bir avcı yapmıştı. En kötüsü, kendi saçmalıklarına inanıyordu ve bu da diğır insanların da inanmasını kolaylaştırıyordu.

"Hayır, bekle. Bitirmeme izin verin, lütfen." Sesi sertleşti, yalvarmaya başladı ve öne doğru atılarak bir metre kadar ötede durdu. "şunu söylememe izin verin, çünkü bunu bir daha söyleyecek cesaretim olacak mı bilmiyorum."

Onun dışında her yere baktım. "Hayır. Hayır, umurumda değıl. Bilmek istemiyorum. Yoruldum. Bundan çok yoruldum."

"Billy-"

"Bitti artık. Benden bu kadar. Artık savaşmak istemiyorum." Bunu yavaşça, dikkatlice, ona bakmadan söyledim. Bunu söyleyemezdım ve ona bakamazdım. Ona gerçeği söylemem gerekiyordu ama sözlerimin olabildiğince nazik olmasını istiyordum. "Hareket kabiliyetim kısıtlıyken, yememi istediğiniz yemeği bir başkası getirirse memnun olurum."

Bir adım, belki de daha fazla uzaklaştığını hissettim. "Eğer istediğiniz buysa," dedi, sesi sanki odanın diğer tarafından konuşuyormuş gibi uzaktı.

"Öyle." Boğazımdaki düğüme rağmen yutkundum, gözlerim yere dikilmişti. "İkimiz de burada olduğumuz sürece mesafemi koruyacağım. Siz de kendinizinkini saklarsanız memnun olurum."

BEŞİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

"Garip bir şekilde, küçük acılar ve yaralar koleksiyonumu sevmiş olmalıyım. Bana gerçekten güzel bir sempati sağladılar, istisnai olduğum hissiyle... Ne kadar özel bir vakaydım."

SUE MONK KIDD, ARILARIN GİZLİ YAŞAMI

Bu resmiydi, çok fazla şarap içmiştim.

Gözlerim yıldızlara sabitlenmekte zorlanıyordu. Şişe boştu -şarabı içen tek kişiydim- ve kendim için üzülyordum. Sarhoşken her zaman sarhoş, aptal, salak, aptal, sarhoş bir insan gibi kendime acırdım.

Ayrıca, hiç de belagatli değildim. Belagat karşıtıydım. Kelimeler şimşek, ipucu, barış, mola ya da yakalaması zor ama kovalamaya devam ettiğimiz herhangi bir şey gibiydi. Ah, pekala. Eğer bir şişe şarabın tamamını içeceksem, yolun hemen aşağısındaki bir şaraphaneden bir Chianti içmenin hiç de fena bir yol olmadığını düşündüm.

"Claire? Burada mısın?" Sienna'nın sesi arkamda bir yerden, muhtemelen evin arkasındaki taş verandadan geliyordu.

Tepeden aşağıya bir battaniye indirdim -çok uzak değil, sadece yirmi metre kadar- ve çimlerin üzerine serdim. Güneşin Toskana tepeleri üzerinden batışını izledim, Billy Winston'ın nefes kesici gövdesini, kızgın gözlerini ve sol omzunda varlığından bile haberdar olmadığım keçi dövmesini düşündüm ve görünüşe göre tek başıma koca bir şişe şarap içtim. Sadece kutlama yaparken ya da hüzünlenirken böyle içerdim. Yine de, sadece iki kadeh içtiğime yemin edebilirdim. . .

"Claire?"

"Buradayım," diye seslendim, dönmedim. Bunun yerine battaniyenin üzerine uzandım ve gözlerimi kapadım. Kötü bir fikirdi. Dünyanın dönüşünün uzayda savrulduğunu hissettim ve yarı yarıya gezegenden fırlatılacağımdan korktum. Gözbebeklerim de dahil olmak üzere her şey dönüyordu.

Gözlerimi tekrar açtım. *Daha iyiydi.*

"Nereye? Tepenin aşığısında mı?" Sienna'nın taş verandadaki ayak sesleri kısa süre sonra taş merdivenlerdeki ayak seslerine dönuştü ve sonra duyabildiğim hiçbir ses yoktu, bu da çimlere ulaştığı anlamına geliyordu. "Seni görüyorum," dedi, sesi artık normal bir tondaydı. "Karanlıkta burada ne yapıyorsun? Seni yemekte göremedik."

"Üzgünüm, üzgünüm-"

"Özür dileme. Bu senin tatilin, nasıl istersen öyle geçirebilirsin. Sadece özlendiğini bilmeni istedim." Sienna battaniyenin kenarında telaşla dolaştı, belki ayakkabılarını çıkardı ve sonra çevresel görüşümde yanıma uzandığını gördüm. "Vay canına, burası muhteşem. Gündüz de muhteşem, gece de muhteşem. Şu yıldızlara bir bak."

"Keşke bakabilseydim." Gözlerimi tekrar kapatmaya çalıştım, daha çok dönüyordum. Yüzünü bana doğru çevirdiğini hissettim.

"Neden yapamıyorsun?"

İki başparmağımla kendimi işaret ettim. "Sarhoşum."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra güldü.

Ben de güldüm.

İkimiz de güldük.

"Hayır, gülmüyorsun." Omzuma hafifçe vurdu.

"Evet." Tüm Siennalar sabit durmadığı için ben de havayı tokatladım.

Bir süre sonra, "Gerçekten sarhoş musun?" diye sordu ve yüzünü tekrar yıldızlara çevirir gibi oldu.

"Evet."

"Sesin sarhoş gibi gelmiyor."

"Sesim nasıl geliyor?"

"Her zaman yaptığın gibi toparlanmışsın."

"Toparlanmış değilsin, hiç değil, yakınından bile geçmiyorsun." Tekrar güldüm. Toparlanmak mı? Jenga puzzle oyunlarının sonlarına doğru, herhangi bir parçayı çıkarırsanız devrilmek üzere olduğu zamanki kadar toparlanmıştım.

O benimle birlikte gülmedi. "Neler oluyor, eski dostum, eski dostum? Neden burada sarhoş bir şekilde tek başınasın? Çocuklar çoktan uyudu, ne kadar inanılmaz olsa da. Jet ve ben - Cletus buna ne diyordu? - senin içki içme modunda olduğunu bilseydik *bitişikte içerdik*. Sen hiç içmezsin."

"'Bitişik içmek'," diye alıntı yaptım, tekrar gülerek. "Cletus her zaman müthiş bir tuhaftı. Çocukluğumuzda bile, her şeyi komik bir şekilde ifade ederdi.

şeyler."

Yanımda yer değıştirdiğini duydum. "Cletus'u çocukken tanıyor muydun?"

"Evet."

"Bunu bilmiyordum, değıl mi? Yemin ederim, hamilelik her seferinde hafızamı sildi. Jethro'yla birbirinizi kocanız Ben sayesinde tanıdığınızı sanıyordum."

Çocukluğumu düşündüğümde midemde her zamanki gerginlik ya da bastırıcı korkudan hiçbirini hissetmiyordum. *Belki de sarhoş olduğum içindir?* "Hayır. Jethro'yu Ben'den önce tanıyordum. Babalarımız Iron Wraiths'te MC kardeşlerdi." Tam cümleler kurarak konuşmak zorlaşıyordu, ağzım kullanılmış sakızla dolmuş gibiydi.

"Bu doğru." Parmaklarını şıklattı ya da ona benzer bir ses çıkardı. "Bunu biliyordum. Ama baban Razor Dennings ve Darrell'in patronu mu? Yani, onun patronuydu. Bütün haberlerde geçmesine rağmen Razor Dennings'in senin baban olduğunu unutup duruyorum."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedim, ruh halimin çevresini zorlayan melankoli dalgasını görmezden gelerek, bir şaka yapmanın uygun olduğuna karar verdim. "Özellikle de şu anda-şu anda-şu anda-" Gözlerimi kapatarak düşüncemin kuyruğunu yakalamaya çalıştım. "O yargılanıyor! Simone'a, Roscoe'ya ve diğler tüm insanlara yaptıkları için. Herkesin akraba olduğumuzu unutmaması beni mutlu eder."

Bu iyi bir şaka değildi. Bu bir şaka değildi. Kapa şu sarhoş çeneni.

Yüzünü.

Bir an sonra Sienna'nın elinin benimkine yaklaştığını ve sıkıldığını hissettim.

"I

Çok üzgünüm Claire."

"Neden? Birini mi öldürdün?" *Hâlâ iyi bir şaka değildi.*

Elimi daha sert sıkı. "Şu anda nelerle uğraştığını hayal bile edemiyorum. Uçuş için gazete almak gibi bir hata yaptım ve basının senin hakkında söylediğı şeyler beni çok kızdırıyor."

Omuz silktim, elimi tuttuğı yerden çekip başımın arkasına koydum ve iyi bir şişe İtalyan şarabının uyuşturma özelliğı için yukarıya doğru hızlı bir teşekkür duası gönderdim. "Bunun hakkında düşünmüyorum. Baban olarak Razor Dennings ile büyümek, onu düşünmek ... ve onun kötülüğünü ... bu hiç iyi değıl." Dünya ileri geri hareket ediyordu, ama sonra bunun başımı sallayan ben olduğumu fark ettim. Ben de durdum. "İnsanlar bir şey hakkında düşünmenin iyi olduğuna inanmak istiyor. Pshaw! Konuşmak, atıp tutmak, sızlanmak hiçbir şeyi değıştirmez."

"Claire, aksanın daha mı kalın? Seni zar zor anlayabiliyorum."

"Özür dilerim." Boğazımı temizledim, yutkundum ve ağzımı normal bir şekilde hareket ettirmeye çalıştım. "Böyle daha mı iyi?"

"Evet. Seni daha iyi anlayabiliyorum. Konuşmanın yardımcı olmadığı hakkında bir şeyler mi söylüyordun?"

"Doğru! Konuşmanın tek yaptığı seni mutsuz etmek. Bir çukur kazmak gibi. Sonra da dibine nasıl ulaştığını merak etmek gibi. Bu çok aptalca. Mutsuz bir insan olmak istemiyorum. Şunlardan biri olmak istiyorum, bilirsiniz işte, *hoşnut* bir insan."

"Hoşnut olmak mı istiyorsun?"

"Hoşnut ve iyi. Hoşnut ve iyi bir insan olacağım ve olacağım da." Nedense buna sinirlendim ya da sinirlenmeye çalıştım.

Sienna küçük bir ses çıkardı. "Jethro'nun annesinden alıntı yaptığı zamanki gibi konuşuyorsun ama sarhoşken."

Bethany Winston'ın bir görüntüsü zihnimde canlandı, bana gülümsüyor ve onun orman perisi olacağımı söylüyordu. Ama sonra bu görüntü başka bir görüntü tarafından gizlendi, yüzü aşırı sıkıntıyla gölgelendi, gözleri hayal kırıklığıyla parladı. Bu keskin duygu karşısında yutkundum ve kendimi utancın yankısından uzak tutmaya çalıştım.

"Claire? İyi misin?" Sienna'nın endişeli sesi tatsız anıyı yok etti.

"Annesinin harika sözleri vardı, orası kesin." Burnumu çektim ve ağzımı bir gülümseme haline getirmeye çalıştım. "Tanrım, keşke o kadar şarap içmeseydim."

"Babam bir seri katil çıksaydı ben de Toskana'da bir tepede sarhoş olurum herhalde." Battaniyenin üzerinde kaydığını duydum. "Aslında, babam sadece baba şakalarıyla öldürse bile Toskana'da bir tepede sarhoş olacağımı düşünüyorum."

Yüzümü buruşturdum, o bana doğru dönerken ben de başımı ona doğru çevirdim. "Beni r a h a t bırak." Tüm Siennalar omuz silkti. "Bunu yapmak zor cinayet komik."

"Denemekten vazgeçsek iyi olur."

"Haklısın. Sadece seni neşelendirmek istiyorum ve üzgün olmanın nedeni bu kadar iç karartıcıyken söyleyecek komik bir şey bulamıyorum."

"Üzgün olmamın nedeni babam değil," dedim, çünkü: şarap + şarap + şarap+ şarap= dürüstlük. "Yani, onun kim olduğunu tüm hayatım boyunca biliyordum. O bir

Bu dünyadaki en korkunç insan! Onu bir daha hiç görmesem bile minnettar olurum. Onu düşünmek bile çok zor."

"Oh. Özür dilerim. Yapmak zorunda değiliz-"

"Hayır, hayır. Eğer bu konuşmayı yapacaksak, şimdi yapmalıyız." Elimle yere çok sert bir şekilde vurdum. Bu daha sonra acıtacaktı. "Ben sarhoşum! Ve bu *çok* yardımcı oluyor. Mesele şu ki, babamın yaptıklarına şaşırmadım. Onun için yas tutmuyorum. Aileler için çok üzgünüm. Simone ve Roscoe'ya olanları duyduğumda onlar için çok korktum. Tanrıya şükür ikisi de şimdi ormandan çıktılar. Ama Razor Dennings'in benim ruh halimle hiçbir ilgisi yok. Eğer o piçin ruh halimi etkilemesine izin verseydim, zamanımın yarısını saklanarak geçirirdim." Dünya bir aşağı bir yukarı hareket etti, ben de başımı sallamayı bıraktım. "Belki de her zaman."

"Gerçekten mi?" diye sordu, ses tonundan bana inanmadığı anlaşılıyordu. "Ruh halini etkilemiyor mu?"

"Doğru."

"O zaman neden karanlıkta dışarıdasın?"

"Kendin söyledin, burası çok güzel." Elimi gökyüzüne fırlattım, sonra geri geldi ve karnıma vurdu.

"O zaman neden sarhoşsun?"

"Bu şarap güzel ve şaşırtıcı bir keçi dövmesi beni gafil avladı. Biraz da sen iç derdim ama ben hepsini içtim zaten."

"Keçi dövmesi mi?" Kıkırdadı ama "Yine de üzgünsün Claire" dedi.

Göğsüm ağrıyor, sarhoşluk sisini kesiyordu. Billy'nin geldiğini öğrendiğimden beri göğsümün ağrısı dinmemişti. Odasındaki etkileşimimiz ağrıyı daha da şiddetlendirmişti, bu yüzden şu anda sarhoştum. Sadece durmasını istiyordum.

Bana mesafemi korumamı söyledikten sonra -ki bunu anladım, kabul ettim ve yüzde yüz yapacaktım- ağrı dönüşümlü olarak dikenli ve sıcak, sonra da donuk ve acı verici hale gelmişti. Her şey bitmişti. Çok uzun süre beklemiştim. Çok uzun süre aptalca davranmıştım ve Billy sonunda, *sonunda* hayatına devam etmişti.

İyi o zaman. Aferin ona. Tüm mutluluğu hak ediyordu. Tüm mutluluğu yıllar önce hak etmişti ve her zaman benden daha iyisini hak etmişti. Bu yüzden onun mutluluğuna dört kez kadeh kaldırmıştım ve şimdi Flo McClure'un hepimize lezbiyen olduğunu söylediği Noel'deki kadar sarhoştum.

"Sanırım üzgünüm." Çenem sallanıyordu. *Kahretsin*. Billy için mutluydum ama bu kendim için mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

"Neden üzgünsün?" Yüzünü bana dönmek için yan yattı. "Sienna'yla konuş. Bana her şeyi anlat. Belki yardım edebilirim. Haberlerle mi ilgili?"

"Hayır." Elimi havada salladım. "Bana ne dedikleri umurumda değil. 'Şeytanın Kızı'." Zayıf bir kahkaha attım. "Daha kötülerini de duydum."

"Hepsi bir araya geldiğinde nasıl olduğunu bilirim, yorucu olabilir."

"Gazeteler değil, umurumda değil."

"Medyanın ne dediğini umursamamana yardım edebilecek biri varsa o da benim. Ben bir profesyonelim."

"Sienna. Mesele medya değil. Bu-" Kendimi durdurdum, yüzüm buruştu, bu yüzden elimle yüzümü kapattım.

Birkaç saniye sessiz kaldı ve dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim. "Bazı şeyler hakkında konuşmanın yardımcı olmayacağını düşündüğünü biliyorum ama bazen olur. Bazen dinleyeceğine güvenebileceğin, açık olabileceğin ve duyguları ya da seni yargılayıp yargılamayacağı konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağın bir insana ihtiyaç duyarsın."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Böyle biriyle konuşmak kulağa hoş geliyordu. Kulağa çok hoş geliyordu, sanki bir peri masalı gibiydi. Rol yapmak. İnanmak.

"Senin için endişeleniyorum," diye devam etti. "Jethro senin için endişeleniyor. Ben'in eskiden senin için o kişi olduğunu söyledi, ama şimdi-"

"Ben hiçbir zaman benim için o kişi olmadı," diye ağzımdan kaçırıldım ve sonra derin bir nefes aldım, kendimi ... iyi hissediyordum.

Şunu açıklığa kavuşturayım. *İyi derken, daha kötü değil* demek istiyorum.

Sienna yine sessizdi ama bu kez sessizlik farklıydı. "Claire
.."

"Gerçek bu. Ben beni sevdi, benimle ilgilendi, beni güvende tuttu.

Borçluydum

Ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum vardı. Ama nasıl hissettiğim, ne istediğim ya da kim olduğum konusunda ona karşı hiçbir zaman dürüst olmadım. Dürüst olmaya çalıştığımda da onu incittim. Onu çok kötü incittim. Dürüstlük istemedi, onu sevmemi istedi ve ben yapamadım. Yapamadım. Yapamadım."

Ve şimdi ağlıyordum.

Lanet olası gözyaşları. Aptal hıçkırıklar, dağınık, su kanalları. Ağlamaktan nefret ederdim. Nefret ediyordum ve üzgün olduğumda gözyaşı kanallarımın harekete geçmesini ameliyatla engelleme bir yolu olsaydı, o ameliyatı olurdu.

Sienna'nın -muhtemelen şaşkınlıktan kaynaklanan- tereddütünü hissetmişim ki bana uzandı, beni kendine doğru çevirdi ve kollarına çekti. Onun sıcak bedenine sarılarak ağladım.

"Ah, Claire. Tatlım. İyi misin? Ne yapabilirim?"

Omuz silktilim. "Geçmişimden, gurur duymadığım şeylerden kurtulmaya çalışıyorum."

"Sen bir meleksin."

Aptal gözyaşlarımı sildim. "Hayır, ben melek değilim," dedim ve sonra hıçkırdım.

Hıçkırığımı görmezden geldi. "İnsanlar öldüğünde işler karışıyor, hayali suçlar için suçluluk hissetmek kolay. Eminim-"

"Onu aldattım," diye ağzımdan kaçırdım ve sonra kendimi aptal gibi hissettim, çünkü Billy'yle yaptığımız tam olarak aldatmak değildi.

Sırtımda daireler çizen eli durakladı. "Ne dedin?" "Kalbimde aldattım," diye açıklığa kavuşturmaya çalıştım.

"Kupa oyununda hile yaptığınızı mı söylediniz? Kart oyunu gibi mi?"

"Hayır, kartlarda değil. Yani-" Artık ağlama ihtiyacı hissetmediğim için geri çekildim. Sözlerimi geveliyordum ve yüzümü boynuna dayamış olmam duymamı zorlaştırıyordu. "Olan şu, tamam mı? Bu adama aşık olduğum süre boyunca"-kolumu havada savurdum-"Ben'le evliydim. Ama durum biraz karışık çünkü Ben benimle on beş yaşında evlendi."

"On beş mi?!"

"Bekle, bitirmeme izin ver. Bunu beni babamdan korumak için yaptım, tamam mı? Ve biz *evli* değildik. Her neyse, uzun hikâye. Ama önemli kısmı, Ben'le gizlice evliyken, ama herkes sadece nişanlı olduğumuzu sanırken, sevdiğim bu adamla -ona B-Barney diyelim- bir otelde buluştuk, konuştuk, öpüştük ve -sadece bir kez, ama o da otelde değildi- öpüştük."

"Kutsal makarna!"

"Biliyorum! Bu yüzden Barney, Ben'i terk etmemi istedi. Ama sonra ben -Korkuyordum, babam korkunç bir orospu çocuğuydu ve Ben'in ailesinin koruması olmasaydı, çok kötü olurdu. Ve Ben'e borçluydum. Ona borçluydum, ona borçluydum, ona borçluydum ve ne yapacaktım? Ayrıca, bir bakıma Ben'i seviyor muydum? O kadar kararlıydı ki, ona rağmen daha iyi olabileceğimi söylüyor, *benim* duygularımı umursamadan her istediğini yapıyordu"-elimi tekrar havaya kaldırdım-"sadece varsayıyor ve her zaman kendini haklı hissediyordu. Ne göttü, değil mi? Kafam karıştı, aptaldım ve on dokuz yaşındaydım. On dokuz!"

"Uh-"

"Ve Barney, gizlice tanıştığım adam, gerçekten çok sinirlendi ve bana soğuk davrandı ve şimdi o omzunda bir keçi olduğu ortaya çıktı. Peki ben onu suçladım mı? Ona kızgın değildim. Suçlunun ben olduğumu biliyordum. Sorun bendim. Her zaman sorun benim!"

"Claire, bu konuda konuşmak istediğine emin misin? Bu çok kişisel görünüyor. Ayılana kadar beklemek istemediğine emin misin?"

"Ayılana kadar beklersem, bir şey söylemek için çok korkak olacağım - bir yük olmak istemiyorum ve şimdi biliyorsun, bu yüzden lütfen ayık olduğumda bana sor, böylece hikayenin tutarlı bir versiyonunu anlatmak zorunda kalacağım."

"Hikâyeyi takip etmekte zorlanıyorum."

Onu zar zor duydum. "Ayrıca, daha en kötü kısımlara gelmedim bile, annesi öğrendi ve benden uzak durmamı istedi ve haklıydı. Hem de çok haklıydı. Onu üzmüş, hayal kırıklığına uğratmıştım. Uzak durdum. Ve sonra Billy -bekle, *Barney*'i kastediyorum- Ben'le 'resmi' düğünümünden bir gece önce evime geldi ve -beni öptükten sonra- tamamen mağara adamı tarzında onunla gitmemi istedi, bu da ilk büyük, patlayan kavgamıza neden oldu ve o zamandan beri birbirimizi her gördüğümüzde kavga ediyoruz. Son."

"Uh, ben-"

"Bekle, hayır. Bu son değil. Söylemeyi unuttum, Ben öldü ve kendimi o kadar suçlu hissettim ve utandım ki -kendimden nefret ettim, derin, sağlıksız, mantıksız, beyni yıkanmış bir saçmalık- yıllarca Billy'den kaçtım." Gökyüzünü işaret ettim ve neden gökyüzünü işaret ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ama sonra nişanlandı ve ben de bu yüzden ondan kaçtım. Sonra gerçekten nişanlı olmadığı ortaya çıktı, ama nişanlı ya da öyle sayılır, ama sahte - ya da öyle mi? Ve Noel'den itibaren hala benimle birlikte olmak istiyor, ancak Duane ve Beau'nun kardeşlerim olduğu konusunda bana yalan söyledi -bunu başından beri biliyordu!- ve ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Ve hayatım boyunca yattığım tek kişi, seks yapmaya hazır olmadığım ama kendimi mecbur hissettiğim için hakkında çok çelişkili duygular beslediğim kocam ve bu büyük bir karmaşa. Şimdi, bu son. Son."

Siennalar sessizdi, görünüşe göre bu bilgi çöplüğünü sindirmek için birkaç saniyeye ihtiyaçları vardı. Ya da belki de kelimelerim o kadar karışıktı ki nöbet geçirdiğimi düşündü. Ya da belki de tüm bunları rüyamda görüyordum ve hâlâ Nashville'deki evimde uyuyordum.

Ama sonra "Lütfen bana terapide olduğunu söyle" demeden önce derin bir nefes aldığını hissettim ve gördüm.

"Evet."
"Tanrı'ya
şükür."

* * *

"Claire?"

Masanın etrafında göz kırptım, üzerimde birkaç çift göz keşfederek kendimi salladım. "Pardon, ne dedin?"

"Tavuk." Jethro kolumun çevresini işaret etti ve ben de dirseğimin dibindeki tavuk tabağına baktım.

"Duane Amca lütfen tavuğu uzatmanızı istiyor, Bayan Claire," dedi küçük Benjamin, her şeyi benim için bir araya getirerek.

"Ah, evet, özür dilerim." Tabağı kaptığım gibi kaldırdım ve Jethro'nun uzattığı ellerine bıraktım. "Al bakalım."

Kaşlarını çattı, gülümsedi, Jethro'nun endişelendiğinde yaptığı yüz ifadesiydi bu ve tavuğu masadan Duane'e uzattı. Dikkatim Jess ve Duane'e kaydı; ikisi de bana yumuşak bakışlar atıyordu. Sienna'nın sarhoşken yaptığım itiraf seansından Jethro, Duane ya da Jess'e bahsettiğinden şüpheliydim. Yine de iç gözlemci ruh halimin fark edildiği açıktı.

Masanın diğer ucunda oturan Jess'in anne babası ve Maya beni umursamıyor, Maya'nın kucağında oturan Andrew'a (Sienna ve Jet'in ikinci oğlu) ve Janet James'in kollarında tuttuğu Liam'a odaklanıyorlardı.

Birinin ilgisinin devam ettiğini hissederek Sienna'ya baktım. Sıcak ve şefkatli gülümsemesini bana yöneltti ve ben de gözlerimi tabağıma dikerek koltuğumda biraz daha çöktüm.

Toskana'da bir tepede sarhoşken, dün gece shero'ma (kadın + kahraman) içimi dökmüştüm. *Beyni yıkanmış* saçmalıklar söylediğim hakkında bir şeyler söylediğini hatırladığımdan oldukça emindim. Ya da belki ben öyle demiştim? Tanrı'ya şükür ki onu aldattığım adamın Billy Winston'dan başkası olmadığını söylememiştim. Nihayet aşağı inebildiğinde akşam yemeğini
-Çok garip.

Günah çıkarma seansından beri onunla konuşmamıştım. Tembellik edip ondan kaçtığımdan değil. Daha çok yemek pişirmekle ve yeğenimi kucağıma almakla inanılmaz derecede meşguldüm ve ondan kaçıyordum.

Çoğu kişi beni son derece rahat bir insan olarak görürdü ve bu doğrudu. Kendimi çok ciddiye almakta zorlanıyordum. Kendinize inandığınızda

Fikir şüpheli, buna çok fazla zaman ya da enerji harcamanın pek bir anlamı yok. Bu nedenle, dün sabah Billy'nin odasından ayrıldıktan ve şarap mahzeninde iyice ağladıktan sonra kendime bunu aşmam gerektiğini söyledim.

Suçluluk evimi yapmıştım, onu inşa etmiştim, eğer termitleri, fareleri ve çökmekte olan temeli sevmiyorsam, terapi bunun içindi. Suçluluk evimi yıkmaya çalışıyordum ve yapabileceğim tek şey buydu.

Ama dün, seçeneklerim şarap mahzeninde kalıp ağlamak ya da kurabiye gibi lezzetli bir şeyler pişirmektir. Kurabiye pişirmek evdeki herkesin mutluluğuna ve refahına katkıda bulunacaktı, oysa kimsenin gözyaşlarımı tatmak istemediğinden oldukça emindim.

Böylece, pişirdim. Pişirdim. Bir pastayı kızarttım, marine ettim ve süsledim ve bugün de üç tavuk pişirdim.

Benjamin, "Bu tavuk o kadar güzel ki Bayan Claire, ketçaba bile gerek yok," dedi ve ben de tam zamanında gözlerimi kaldırıp onun gülümsemesini yakaladım. Babasının gülümsemesine sahipti, bu kesindi.

"Beğendiğine sevindim tatlım," dedim.

"Gerçekten iyi bir aşçısın, neredeyse annem kadar iyi," diye devam etti, ağzına benim için çok büyük olabilecek bir lokma attı. Ama bir şampiyon gibi çiğnedi ve sonunda yuttuktan sonra, "Bizimle yaşamıyor olman çok kötü," dedi.

Sienna kıkırdadı ve ben de ona gözlerimi çevirdim; hızlı ve eğlenceli bir bakış attık.

"Babanla evlenmeden önce ben de benzer düşünceler içindeydim, e v l a t . Aramızda kalsın ama neredeyse Claire'le evleniyordum."

"Gerçekten mi?" Benjamin bunu ciddi ciddi düşünmüş, artılarını ve eksilerini tartmış gibiydi, iri kahverengi gözleri aramızda dolaşıyordu.

"Şimdi mi?" Jethro karısına pırıltılı bir gülümseme göndererek sordu. "İstiridyeden hoşlandığını hiç bilmiyordum."

Masanın en ucunda oturan birinin boğazına bir şey takılması tüm gözleri üzerine çekti. Suyunu içmekte zorlanan Şerif James'ti.

Jethro Şerif'e bakarak, "Claire'in harika bir istiridye tarifi var," diye açıkladı.

"Elbette," diye homurdandı yaşlı adam.

Sienna kargaşayı görmezden geldi ve kocasına bana göz kırparak, "Genelde midye sevmem, sadece Claire'inki gibi sıcak zencefilli midye severim," dedi.

Meditatif, melankolik ruh halime rağmen dudaklarımın yana doğru çekildiğini hissettim.

"Bana o tarifi vermen gerekecek," diye araya girdi Jess, sarı perçemlerini bir yana savurarak, yüzü ve ses tonu bir çizgi gibi dümdüzdü. "Zencefilin tadını çok severim."

Bayan James öksürdü ama ben ona değil, Duane'e bakıyordum.

Onunki şöyle der gibiydi: *Ailesinin önünde bana bunu yapmaya devam ediyor.*

Ben de iletişim kurmaya çalıştım: *Onunla evlenmeden önce nasıl biri olduğunu biliyorsun.*

O da dedi ki: *Biliyorum ama Şerif ve Bayan James için üzülüyorum.*

Ben de ona cevap verdim: *Üzülme. Onlar seni bir evlat olarak kazandılar.*

Bu cümle üzerine Duane'in ağzı nadiren bahşedilen küçük gülümsemelerinden birine dönüştü ve bu kalbimi ısıttı, hamlığın bir kısmını hafifletti.

Ama sessiz konuşmamız Jethro tarafından kesildi. "Vay anasını! Siz ikiniz o şeyi mi yapıyorsunuz? Birbirinizin düşüncelerini mi okuyorsunuz? Bunun sadece ikizlere özgü bir şey olduğunu sanıyordum."

Kardeşim yüzünü buruşturarak Jethro'ya baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Bu gerçek değil. Bu sadece Beau ve benim Cletus'u kızdırmaya çalışmamız. Birbirimizin düşüncelerini okuyamayız."

Jethro gözlerini kısarak önce Duane'e, sonra bana, sonra da Duane'e baktı, sanki şüphelenmişti. "Bunu sadece Cletus'u kızdırmak için mi yapıyorsun?"

"Tabii ki." Duane gözlerini devirdi, çatalını bir parça tavuğa batırdı ve sonra bana bakarak, *"Numara yapmaya devam et!"* der gibi hızlıca baktı.

Jethro avucuyla masaya vurdu. "İşte. Tam oraya. Yine yaptın."

Sienna peçetesinin arkasından gülerken ben dudaklarımı dişlerimin arasında döndürerek kendi sırtışımla savaşıyordum.

"Ben ne yaptım ki?" Duane asık suratla üçüncü porsiyon tavuğunu yedi ve kafası karışmış gibi kardeşine omuz silkti. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sen delisin."

"Billy Amca!"

Yeni bir kargaşa patlak verdi ve benim içim de karıştı. Masanın uzak ucundaki hareket ve haykırımlar tüm gözleri o yöne çevirdi, benimkileri bile. *Özellikle de benimkiler.* Öne doğru eğilip Billy'yi ararken güçlükle yutkunabildim. Onu gördüğümde kalbim çarpacak mı yoksa ölü taklidi mi yapacak şaşırdı.

Daha iyi, daha güçlü görünüyordu. *Tanrı'ya şükür.*

Ama bu artık hareketli olduğu anlamına geliyordu. *Lanet olsun.*

Ona bakarken sakalının dağınık olduğunu fark ettim. Bu durum çekiciliğini hiç azaltmıyor, aksine ona gelişigüzel bir yakışıklılık havası veriyordu ve bu da tuhaf bir şekilde önsezi hissi uyandırıyor. Kot pantolon ve beyaz bir atlet giymişti ve bu kadar uzaktan görebildiğim tek şey buydu.

Önce Şerif ve Bayan James'i selamlayan James'in gözleri, kucağındaki bebeğe yerleşirken ısınmış gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?" Bayan James bebeği kaldırarak sordu, büyükannelik mutluluğunun sancılarını çeken bir kadın gibi sırtıyordu. "Adaşın yakışıklı değil mi?"

"Muhteşem, büyükannesine benziyor," dedi yumuşak bir sesle, büyük işaret parmağını küçük Liam'ın elinin yumruğuna yerleştirerek. Kalbim acıyla sıkıştı.

Kadın kıkırdadı, kıkırdadı! Bir ergen gibi! "Kes şunu," diye mırıldandı, adama ters ters baktı ama memnun görünüyordu. "Öyle değil. Tıpkı babasına benziyor. Şu kırmızı buklelere bak."

"Onu tutabilir miyim?" Bu soruyu önce Janet James'e, sonra da her ikisi de ona hülyalı gülümsemelerle bakan Jess'e yöneltti.

"Elbette!" "Kesinlikle.

Hadi bakalım."

Duane göz kulak olmak istercesine yanına koşarken çocuğu kucağına aldı. Billy minik insanı dirseğinin kıvrımına oturttu ve Liam'ın alnına bir öpücük kondurdu. İşte o zaman gözlerimi ayırdım, sandalyemde arkama yaslandım, organlarımin sahnelediği isyana odaklanmam gerekiyordu. Bu görüntüye dayanamıyordum. Billy Winston'ın bir bebeğin üzerine titremesi içime tuhaf şeyler yapıyor, gövdemin bir köşesinden diğerine özlem sancıları gönderiyordu.

Resmen saçmalıyordum.

Yine birinin bakışlarının ağırlığını hissederek Sienna'ya bir bakış attım. O bana bakmıyordu. Jess ve Janet gibi onun da gülümseyen gözleri masanın ucundaki aksiyonda, dünyanın en sevimli bebeğini kucağında tutan nefes kesici yakışıklı adamdaydı. Dikkatimi bir koltuk öteye kaydırarak Jethro'nun bakışlarıyla karşılaştım.

Beni inceliyordu. Dikkatle. Sanki bir şey arıyor gibiydi. Belki de bulmuştu, hiçbir fikrim yoktu, çünkü onun incelemesini fark ettiğimde kulaklarımin arasında bir alarm zili çaldı.

Ayağa kalktım. Tabağımı aldım. "Ben bulaşıkları yıkayayım," diye mırıldandım ve mutfığa doğru koştum.

Bilin diye söylüyorum, mutfığa gitmekten çekinmiyordum, bu mutfığı seviyordum, kesinlikle benim güvenli alanım olmuştu. Büyük ama çok büyük değil, tarzı yapıya uygun. Masif zeytin ağacından dolaplar, İtalya'da bir yerdeki eski bir taş ocağından alınmış gri granit, elle boyanmış mavi, yeşil ve sarı seramik karo backsplash, yürümeye başlayan bir çocuğu yıkamaya yetecek büyüklükte çiftlik evi tarzı porselen lavabo. Jess buraya *modern rustik* demişti ve bu yerinde bir tanımdı.

Tabağımı tezgâhın üzerine koyduğumda yemeğime neredeyse hiç dokunmadığımı fark ettim, bu yüzden ağzıma bir parça tavuk tıktırdım ve yemeğin geri kalanını komposta attım. Ardından tüm kirli hazırlık tabaklarını lavabodan çıkardım ve bulaşık makinesini atlayıp her şeyi elimle temizlemem için yer açtım. Neden yapmayayım ki? Zamanım vardı ve ellerim meşgul olmak istiyordu.

"Claire?"

İsmimi duyunca gerildim, kırılabilir bir tabak tutmadığım için rahatlamıştım.

"Jethro," dedim parlak bir sesle, sırtımı ona dönerek. "Onu da diğerlerinin yanına bırakabilirsin. Bunların hepsi bende."

"Sen yıka, ben kurularım." Çevresel görüşümde, tabağını benimkinin yanına tezgahın üzerine koyduğunu ve omzumda durup bana baktığını gördüm. "Benim için sorun değil. Bu bize arayı kapatma şansı verir. Sen nasılsın? İşler nasıl?"

"İşler iyi." Yüzümü ona döndüm, her şey yolundaymış gibi davranmaya hazır bir şekilde dudaklarımı büzerek gülümsedim, çünkü her şey yolundaydı. Ve çok güzeldi. "Bana Roma'da bir stüdyo ayarladılar, böylece yeni albümü sonbaharda yayınlanmak üzere bitirebileceğim. Bu çok iyi."

"Sonbaharda mı yayınlayacaklar? Kötü basın yüzünden işleri ertelediklerini söylediğini sanıyordum." Jethro üçüncü çekmecedен bir havlu çıkarıp omzuna attı.

"Oh, şey, biliyorsun. Büyük bir yönetici bu fikri reddetti." Omuz silktim, musluğu açıp tabağına uzandım ve tanımlayamadığım bir duygunun göğsümü daraltmasına aldırmadım. "Her basın iyi basındır ya da onun gibi bir şey. Beni zaten ülkenin kötü kızı olarak tanıtmaya çalışıyorlar ve sanırım yeni lakabım 'Şeytanın Kızı' da bunu değiştirmiyor, yani ..." Gerçek şu ki, bu lakaptan nefret ediyordum. Nefret ediyordum.

"Evet, bunu neden yaptılar? Neden sana o siyah deriyi falan giydirdiler?" Uzattığım ıslak tabağı aldı, kalçasını tezgâha yasladı.

"Bilmiyorum. Seks satar, belki? Plak şirketiyle anlaştığımda imajımı yenilemem gerektiğini bilmiyordum. Ama umursamamalıyım. Ve bu işleri kolaylaştırıyor, biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kendimi sakinleşmiş hissettim, konuşmanın iyi niyetli yönü beni rahatlatmıştı. Lisede müzik ve drama öğretmenliği yaptığım ve Jethro'nun Pazar günleri bana geldiği eski günlerdeki gibi rahat hissediyordum. Ona yemek hazırlardım, o da evi toparlardı, sonra da önce GED, sonra da AA için çalışmasına yardım ederdim.

"Eğer bir kostüm giyebilirsem, sahnede bir rol oynayabilirsem - benim için tanımladıkları bu cadaloz rolü, gerçek benden çok farklı bir şey - bu gerçek hayatımı sahne hayatımdan ayırmamı kolaylaştırmalı. Mantıklı mı?"

"Sanırım öyle."

Az önce temizlediğim büyük tavayı uzattım ve kabak çiçeği yapmak için kullandığım kızartma tavasını aldım. "Her neyse, marka kısmını onların dikte etmesine izin vermek, müzik kısmını benim dikte etmeme izin vermeleri anlamına geliyor. Bu albüm için yazdığım şarkıların her birine ilk seferde yeşil ışık yakıldı ve bu insanlar için bu azımsanacak bir başarı değil."

"Harika bir müzisyen olman da yardımcı oluyor Claire. Bunu unutma."

İfadesini reddetme ya da saptırma içgüdümü bastırdım, bunun yerine kendimi "Teşekkür ederim Jet. Bunu takdir ediyorum." *Şu halime bak, olgunlaşmışım.*

"Aman Tanrım!" Jet geri çekildi, eli sadece zarif olarak tanımlanabilecek bir hareketle göğsüne geldi. "Az önce bir iltifatı mı kabul ettin? Claire McClure az önce bir iltifatı mı kabul etti? Az önce böyle bir şey mi oldu?"

Sabun kullanmamaya dikkat ederek dökme demir tavayı ovarken arkadaşıma bir surat ifadesi takındım. "Eğer bu konuda bana bok atacaksan, atmam."

Muhtemelen benim bıkkın ifademe güldü; diğer insanların bıkkın ifadeleri onun en sevdiği şeydi.

"O zaman sana bir bok vermeyeceğim. Ama bugünü takvimime önemli bir gün olarak kaydetmek istiyorum. Büyük bir plak anlaşması, bir platin albüm ve İtalya'ya süslü bir gezi yetti de arttı bile."

Ben de güldüm ve tırnaklarımla yüzüne su çarptım. "Kapa o aptal suratını."

Ben daha fazla su akıtamadan bileğimi yakalayıp aşağı çekti ve sesini alçaltarak "Claire. Bu bir hanımefendiye yakışmaz."

Daha çok güldüm. Bu Jethro'yla eskiden üzerine kıkırdadığımız bir şeydi. Ben sık sık bana hanımefendi gibi davranmadığımı söylerdi. Bu Jethro'nun sinirini bozardı, o da Ben'le dalga geçerdi, bu da Ben'i güldürürdü, sonra da hepimiz gülerdik.

"Sana bunu yapmana bayıldığımı söylemiş miydin?"

"Ne?" Elimi kuruladı ve sonra bana sırtarak bıraktı.

"O durumları mizahla yumuşatmana, doğru kelimeleri bulamadığımda Ben'e müdahale etmene bayılıyordum. Bunu yaptığın için teşekkür ederim, çok anlamlıydı."

Jethro'nun sırtışı azaldı, bakışları içe, iç gözlemciliğe döndü. "Bazen Ben ve benim farklı türler olduğumuzu hissetmem garip mi? Onu seviyordum, Tanrı biliyor ya, ama bana anlamsız gelen şeyler yapıyordu." Jethro kendini bir anıdan çekip çıkarıyor gibiydi, ağzının kenarı iyi huylu bir şekilde kıvrılıyordu. "Sanki nişanlın değil de baban ya da talim çavuşunmuş gibi sana öyle şeyler söylemesi gibi. Açıkçası beni kızdırırdı."

"Hayır, tuhaf değil. Anlıyorum." Suyu kapattım ve kendi ellerimi kurulamak için Jethro'nun elindeki havluyu aldım. "Onun hayal kırıklığı beni de sık sık hazırlıksız yakalar. Mesela bir keresinde oturma odasında ayak tırnaklarımı boyuyordum ve bu onu çok kızdırdı."

"Aynen öyle. Bir keresinde ona İsviçre yerine çedar peynirli bir hamburger ısmarladığım için küplere bindiğini hatırlıyorum. Ama sonra *büyük bir hata yapardım, çok büyük bir hata yapardım* ve o beni hemen affederdi, kızmazdı bile. Sanki bunu bekliyormuş ve lütfetmeye hazır bir şekilde bekliyormuş gibi."

Dudağımın içini ısırdım, Jet'in gözlerinin etrafındaki gülme çizgilerini inceledim, ikimizin de aniden yükselen bir melankoli dalgasına yakalandığımızı hissettim. Ama en azından birlikteydik. Ama öyle miydik? Gerçekten mi?

Jethro Ben'i özlemişti. Ben'i hâlâ *çok özliyordu*. Oysa ben özlemedim. Kocasını kaybeden bir kadının acısını hissetmiyordum ve bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Onu özlemek için uzun süre mücadele etmişim. İnsanlara ondan özlemle bahsederdim, zorlamaya çalışırdım, tüm doğru şeyleri söylerdim. Ama sonuçta, ben gibi hissettim

Onu daha fazla özlemediğim için bir hain, yıkılmadığım için suçlu
-Sonunda beni mahvetti.

Şu anda tıpkı yemek masasında yaptığı gibi, bir şey arıyormuş gibi beni inceleyen Jethro'nun ağzı sanki dilinin ucunda bir düşünce varmış gibi duruyordu. Kıpırdamadan durdum, bakışlarını karşıladım, artık her ne arıyorsa paniklememişti.

Artık Billy'nin aniden ortaya çıkmasıyla telaşlanmadığıma göre, daha önceki telaşım aptalca görünüyordu. Bu Jethro'ydu. Jethro'yu hayatım boyunca tanımıştım. *Çok şey* yaşamıştık ve bir kez olsun bana kendimi daha az, bir yük, bir hayal kırıklığı ya da mutsuzluk kaynağı gibi hissettirmemişti. Bir kez bile.

Tanımaya değer bir ailem olduğunu bilmeden önce ailem olmuştu, Ben görevdeyken beni Nashville'de ziyaret etmişti ve sonra -Ben'in ölümünden sonra, McClure'lara yakın olmak için Green Valley'e geri taşındığımda- benimle ilgilenmiş ve benim de onunla ilgilenmeme izin vermişti.

Sonunda derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Biliyorsun, Ben'den başka birini sevmekte sorun yok. Değil mi?"

Atalarımın bir geyik olması, çünkü donup kaldım. Jethro'nun ifadeleri yüksek kırılgardı ve ben yakalanmıştım. *Bu da neydi böyle?*

Beni bir süre daha inceledi, bendeki değişimi, alarmımı fark etmiş olmalıydı, çünkü sonra, azami özen ve dikkat gerektiren durumlar için ayırdığı ses tonunu kullanarak, "Bildğin gibi, parkta bekçi oldum çünkü Ben'in yapmak istediğini düşündüğüm şey buydu ve bende gördüğü kişi olmak istedim. O öldükten sonra benim için beslediği umudu gerçekleştirmek istedim."

Küçük bir baş sallama hareketi yaptım.

"Meğer hoşuma gidiyormuş. Akşamları annemle evde kalmayı, örgü örmeyi öğrenmeyi sevdim. GED'imi almayı, çalışmayı, AA'mı kazanmayı sevdim. Kardeşlerimi tanımak hoşuma gitti - yani beni tanımak isteyenleri - bir korucu üniforması giymek, Drew ve diğer bayanlar ve erkeklerle, hatta Griffin'le çalışmak. Hoşuma gitmişti ve bunu yapmaktan memnundum. Bir süre için. Ama bir şeyler eksikti."

"Ne eksikti?" Nefes nefese sordum, hâlâ telaşlıydım. *Sienna ona sarhoşken yaptığı itiraf seansından bahsetmiş miydi?*

"Korucu olmayı seviyordum ama mutlu değildim. Başka birinin, sevdiğim, hala özlediğim ama artık hayatta olmayan birinin anıtı olarak yaşamaktan mutlu değildim. Bu benim için adil değildi ama Ben için de adil değildi."

Bu benim dikkatimi çekti, dehşet verici transı kırdı. "Ne demek istiyorsun? Ben için adil değil miydi?"

"Annem ölene kadar bunu fark etmemiştim ama yaşayanlar değişir, ölümler değişmez. Bir insanın öldüğü anda kim olduğunu, her zaman kim olduğunu ve eğer hala burada olsalardı her zaman kim olacaklarını varsayma eğilimindeyiz. Ama bu doğru değil, değil mi?"

Kaşlarımı çattım, çılgınca takip etmeye çalıştım ama ne demek istediğini tam olarak anlayamadım.

Neyse ki kafa karışıklığımı fark etmiş olmalı ki, "Mesela beni ele alalım. Eğer hâlâ Wraith'lerle birlikteyken ölmüş olsaydım, o zaman insanlar benim öyle olduğumu ve hep öyle kalacağımı düşünürlerdi. Ama bu benim, hayatımın gerçeği değil. Değiştim, büyüdüm, kendim için bir şeyler yapmak, ailemin güvenini kazanmak için çalıştım."

"Evet, öyle yaptın," diye sessizce onayladım, gurur endişeyi bir kenara itti. Onunla çok gurur duyuyordum.

"Şimdi, Ben'i ele alalım. O benim en iyi arkadaşımdı, onu çok severdim. Her şeyi berbat ederdim, aptalca bir şey yapardım ve o beni tekrar tekrar affederdi. Yargılamak yerine yardım teklif ederdi. Bektan seçimlerimi kategorik olarak affettiği için uzun süre ona minnettar kaldım. Öldüğünde de öyleydi. Ama sence yaşasaydı, pislik bir arkadaşla katlanmaya devam eder miydi?"

Kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı kavuştururken dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha döküldü. "Sen bir pislik değildin, Jet. Sen-"

"Bir pislik."

Tekrar güldüm.

"Öyleydin ve bunu sen de biliyorsun. Ve eğer Ben yaşasaydı, umarım değişir, beni bu konuda uyarır, bana olanak sağlamayı bırakır ve bana pislik demeye başlardı. Birini sevmek, o kişi için en iyisini istemek demektir, bencilliğe kapılmak değil. Çocuklarımı seviyorum ve bu onları şımartmadığım ya da bıçaklarla oynamalarına izin vermediğim anlamına geliyor, değil mi? Sevgi bazen başka bir insana saçmalıklarını söylemek anlamına gelir, bunu yapmak şu anda yaptığımız gibi garip, rahatsız edici bir konuşma gerektirse bile."

Yüzümün alt kısmını elimle kapatıp buruk gülümsememi gizleyerek arkadaşıma baktım, bu konuşmayı tekrar bana, bize döndürmesinden etkilenmiştim.

"Claire, Scarlet, adın her neyse, seni seviyorum. Kız kardeş gibi değil, zaten bir tane var ve o en iyisi. Ve kesinlikle bir eş gibi de değil.

Onlardan bir tane de bende var ve o şimdiye kadarkilerin en iyisi." Gülümsemem büyüdü ve elimi bıraktım.

"Seni en iyi arkadaşım gibi seviyorum," dedi, parıldayan gözleri bana bakıyordu. "Seni koşulsuz seviyorum ama sen bir pislik gibi davranıyorsun."

Ağzım açık kaldı ve hiç düşünmeden parmaklarımın tersiyle koluna vurdum. "Hey!"

"Kendi kendine!" Vurduğum yeri kavradı ve kahkahasını gizlemeye çalışmadan başka yöne doğru eğildi. "Kendine karşı bir pislik gibi davranıyorsun ve bunu inkâr etme. Gülümsemelerin zoraki, yıllardır öyle. Hepsi değil ama çoğu. Başkalarının ihtiyaçlarını ön planda tutuyorsun. Ben öldüğünden beri tek bir randevuya bile çıkmadın, tek bir randevuya bile. Bir erkeğe ihtiyacın olduğunu söylemiyorum ama kendini tüm olasılıklara kapatmışsın."

Ona ters ters bakarak, yemek masasında Duane'e yaptığım gibi onu okumaya çalıştım.

"Gerçek şu ki Red, sen başkasının hayat anlayışını yaşıyorsun." Jethro bana baktı, kurnazca ama düşüncelerini belli etmeden, "Ve kimin olduğunu bildiğimi sanıyorum," diye ekledi.

ALTINCI BÖLÜM

CLAIRE

"Uçmak istiyorsan, seni aşağı çeken şeylerden vazgeçmelisin."

TONI MORRISON, SONG OF SOLOMON

"Hey, Claire!" Jethro'nun sesi beni korkuttu ve bir kaşık dolusu kurabiye hamurunu havaya savurdu.

"Ne oluyor be?" Etrafıma bakındım, onu aradım ama bulamadım. "Jethro?"

Tedirgin edici konuşmamızın ardından Jethro'yla bulaşıklar bitene kadar sohbet ettikten sonra ben odama giderken o da aile odasında film izlemek için diğerlerine katılmıştı. Saklanmak için. Bu dün olmuştu.

Şu anda bodruma geri dönmüştüm - kime sorduğunuza bağlı olarak birinci kat da sayılabilirdi - gecenin bir yarısı stres atıyordum, Billy Winston'ın yolundan uzak durmakla geçen uzun bir günün ardından henüz yatmaya hazır değildim.

"Gidip Duane'i getirebilir misin?" Jethro'nun sesi görünmeyen bir yerden sordu.

Kaşlarımı çatarak sağa sola bakındım. Ellerimi cebimden çıkardığım havluya silerek yemek odasına doğru yürüdüm ve Jethro'yu aradım. O da orada değildi.

"Neredesin?" Etrafımdaki havaya sordum.

"Tarama alanındayım. Sen beni göremiyorsun ama ben seni görebiliyorum. Gidip Duane'i getirir misin?"

"Yer altı boşluğunda mı? Gece yarısı oldu."

"Saatin kaç olduğunu biliyorum, Red. Geçen Noel bana bir saat vermiştin. Duane'i çağırır mısın?"

"Uh. Elbette."

"Teşekkür ederim."

Gözlerimi kısarak yüzümü buruşturdum. "Bu çok garip. Bir hayaletle konuşmak gibi."

"WoooOOOOOooooOOOO!" Jethro sesini titretti. "O benim! Bu İtalyan villasının hayaleti. Size tüm muzları binadan çıkarmanızı emrediyorum."

Arkadaşımın muzlardan ısrarla hoşlanmamasına gülerken merdivenlere yöneldim. "Hemen döneceğim, hayalet."

Burası çok büyüktü, her kat kendi evi gibiydi, sadece bir mutfak vardı. Ama mutfakta, Toskana tepelerine bakan büyük taş verandaya açılan iki çift Fransız kapı vardı - ya da sanırım buralarda buna teras deniyordu -.

Mutfak katında, yani en alt katta, hepsi de terasa açılan üç yatak odası vardı. Ayrıca bir yemek odası ve içinde film gösterimi için bir projektör bulunan büyük bir aile odası vardı. Jethro, Sienna ve oğulları üç yatak odasından ikisini, Sienna'nın kız kardeşi Maya da üçüncüsünü almıştı.

Resmi ön kapının bulunduğu ana katta yedi yatak odası iki kanada yayılmıştı. Güney kanadında bir oturma odası, bir kütüphane ve üç yatak odası vardı. Jess, Duane, Liam ve Jess'in anne babası güney kanadındaydı. Şimdi, kuzey kanadında da bir oturma odası vardı, ancak kütüphane yerine bir müzik odası ve dört yatak odası vardı. Şu anda kuzey kanadı boştu ama Cletus ve karısı Jenn, Ashley, Drew ve kızları Bethany ile Beau ve kız arkadaşı Shelly önümüzdeki birkaç gün içinde geleceklerdi.

Son katta, yani en üst katta sadece iki yatak odası vardı -benimki ve Billy'ninki- ama bunlar devasa boyutlardaydı. Evdeki en büyük odalardı, her birinin kendine ait balkonu, oturma alanı, masası, yatağı ve banyosu vardı. Kendimi kuzey kanadındaki odalardan birine sokmaya çalışmışım ama Jess benden en üst kattaki büyük süiti almamı istedi, orayı benimle paylaşmak istediğini, ihtiyaç duyduğunda mola vermek için bir yer olarak kullanacağını açıkladı.

Bunun biraz aptalca olduğunu düşündüm. Ne de olsa evi kiralayan onlardı. Büyük süit en başta onun olmalıydı. Yorgun bir şekilde homurdanarak, her şeyin mantıklı olduğunu söyledi, bana "sadece devam etmemi ve tartışmamamı" söyledi ve sonra ağrıyan meme ucu için ona lanolin vermemi istedi.

Bunu bilmiyordum ama kadınlar emzirirken meme uçları ağrıyıp çatlayabiliyor. Nemlendirici olarak lanolin adı verilen bir çeşit koyun yan ürünü kullanıyorlar; bebek için güvenli.

Ama bu kadar meme ucu ağrısı yeter.

Güney kanadındaki koridorda sessizce ilerleyerek önce bebek Liam'ın odasına gittim ve Duane'in içeride olup olmadığını görmek için kapıyı kırdım. O yoktu ama Jessica ve Sienna içerideydi, Sienna Liam'ı omzuna almış poposunu okşarken son derece ilginç bir şey hakkında hararetle fısıldaşıyorlardı. Kapıdaki yerimden onun tatlı yüzüne baktığımda sarhoş bir denizci gibi sızmış olduğunu gördüm ve gülümsedim.

O bebek çok tatlıydı, yemin ederim. Kesinlikle en tatlısı.

Gözlerimi küçük aşkımdan ayırarak Sienna ve Jess'e baktım. İkisi de dedikodusunu yaptıkları şeye tamamen dalmış görünüyordu ve ben de araya girmek istemediğim ve Sienna'yla yüzleşmeye henüz hazır olmadığım için bir adım geri çekildim.

Son birkaç günden sonra kendimi hâlâ ham hissediyordum. "Claire?"

Adımın sesiyle döndüğümde Duane'i bana doğru yürürken buldum. "Hey, Duane," diye fısıldadım, çocuk odasının kapısından uzaklaşarak.

"Jethro seni soruyor. Mutfak boşluğunda. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ah, tamam. Teşekkürler." Duane benimle çocuk odasının kapısı arasına baktı ve kaşlarını çatı. "Liam'ın bir sorunu mu var?"

"Hayır. Hiç de değil. Sadece içeride misin diye bakıyordum. Jess içeride ve Sienna Liam'ı sallıyor. Her şey yolunda görünüyor."

Kırmızı kaşlarından biri yukarı kalktı. "O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" "Öyle mi?" Neşeyle gülümseyerek sordum.

"Öyle görünüyorsun." Bakışları bir an aşağı kaydı, sonra tekrar yukarı kalktı, sanki bir yaralanma belirtisi var mı diye beni tarıyordu. "Billy sana iyi davranıyor mu? Ona yemeğini getirdiğinde?"

"Artık bunu yapmıyorum. Jethro üstleniyor." Bunu vurgulu bir baş sallamasıyla eşleştirdim.

Ağabeyimin bakışları daraldı ve kollarını kavuşturarak beni incelemeye devam etti. "Eğer centilmence davranmıyorsa, bana haber vermelisin. Bazen gerçekten huysuz bir pislik olabiliyor ve tüm bunları kabul etmemin tek nedeni Cletus'un sizin-"

"Duane!" Çocuk odasının kapısı aniden açılarak, manik bir şekilde sırtan Jessica'yı ortaya çıkardı. "Duane. Ne yapıyorsun?" Aramıza baktı.

Kardeşim bakışlarını karısına çevirdi. Biraz yumuşamış olsa da, ağzındaki mutsuz dönüş de ğ i ş m e d i . "Jess, birinin

Claire'e göz kulak ol. Billy'nin nasıl olduğunu bilirsin, suskun falan. Ayrıca, Cletus'un bu konuda haklı olduğundan emin değilim."

Jessica ellerini koluma doladı ve beni çocuk odasının içine çekti. "O koca, dedikoducu çeneni kapat Duane Faulkner," diye emretti, beni bıraktı ve sonra kollarını boynuna dolamak için kocasına doğru geri adım attı, "yoksa ben kapatırım."

Adamın ağzının kenarı yukarı kalktı ve elleri otomatik bir hareket gibi görünen bir hareketle kadının poposuna geldi. "Devam et prenses," diye sessizce alay etti. "Sustur beni."

Jess'in sırtışını profilden gördüm, kahverengi gözleri kocasının ağzındaydı. "Bana bir iyilik yap Claire. Kapat şu kapıyı."

Başımı salladım, tam evli çiftin dudakları birleşirken kapıyı hızla kapattım ama bunu sessizce yapmaya dikkat ettim; bebeği uyandırmak istemiyordum. Döndüğümde gülümseyen Sienna'yla karşılaştım; önce kapıyı, sonra da beni incelerken gözleri dans ediyordu.

"Çok tatlılar," dedi yanındaki sandalyenin kolunu sıvazlayarak. "Gel. Benimle otur. Bebek kucaklamalarının ve ısıltılı kişiliğimin tadını çıkar."

Gergin bir kahkaha atarak söyleneni yaptım. Ama ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için onları bacaklarımın altına sıkıştırdım.

Sienna ben yerleşirken beni izledi. Bakışlarının tüm bu süre boyunca hareketlerimi izlediğini hissettim ve dikkatimi onunkine verdiğim anda, "Demek sen ve Billy, ha?" dedi.

İrkildim, içimde bir şimşek çaktı -şaşkınlık mı? Şok mu? - beni daha dik oturtuyor, ağzım aptalca açık kalıyor. "BEN-BEN-BEN-"

"Billy o adam mı? Aşık olduğun kişi mi?" "Nasıl-nasıl-"

"Peki, bana bundan bahset. O da sana aşıktı, değil mi?"

"Nasıl öğrendin?" Sonunda beynimin söylememi istediği şeyi söyleyerek ağzımdan kaçırıldım.

Sienna omuz silkti, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Sarhoşken ağzından kaçırıldın."

Ne olduğunu tam olarak anlayamadan, "Onun hatası değildi. Ona yalan söyledim, evli olduğumu bilmiyordu."

Yüzünü buruşturdu, dudakları düzleşti. "Hadi ama. Senin nişanlı olduğunu sanıyordu, değil mi? Başka biriyle birlikte olduğunu biliyordu. Eğer mesele hataysa, ikiniz de eşit derecede suçlusunuz. Tabii gizli bir deha değilseniz,

İnsanları manipüle etmek ve perde arkasından iplerini çekmek, her şey için kredi alamazsınız. En başından başlayın."

"Başlangıçtan mı?"

"Evet. Yeşil Vadi'ye geri döndüğün zaman." "Uh, tamam."

Bekle. Bunu ben mi yapıyorum?

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, ileriye bakıyordum, beynim kekeliyordu.

Bunu gerçekten yapıyor muydum? Sienna'ya tüm hikâyeyi anlatıyor muyum?

"Claire," diyerek dikkatimi çekti ve muhtemelen dehşete düşmüş bakışlarımı şefkatli bakışlarıyla yakaladı. "Burası yargılamadan uzak bir bölge. Sarhoşken bana anlattığın onca şeyden sonra bile harika biri olduğunu düşünüyorum. Sadece seni daha iyi tanımak istiyorum. Belki bunun hakkında konuşmak yardımcı olur."

"Jethro'ya söyledin mi? Sana söylediklerimi?"

"Hayır, tek kelime bile etmedim. Ona seninle bazı derin kişisel konular hakkında konuştuğumuzu söyledim, ama paylaşma özgürlüğüm yoktu. Sonunda biriyle konuştuğun için rahatlamış görünüyordu. Claire, Jethro seni önemsiyor. Yardım etmemize izin ver. Tamam mı?"

Başımı salladım, onun nazik gözlerine baktıkça endişem azaldı ve kararımı verdim. Ona anlatacaktım. *Ona her şeyi anlatacaktım.*

"Tamam, sanırım nişan partimin olduğu geceyle başlayacağız - Mayıs 2007'ydi." En mantıklısı oradan başlamaktı. Böylece Billy'nin ben ayrılmadan önce lisedeki kız arkadaşını hamile bırakmasıyla ilgili tüm dramayı görmezden gelebilirdim, ki ben on dört yaşında kaçtıktan sonra iletişim kurmamamızın nedeni de aşağı yukarı buydu.

Ayrıca, bu Billy'nin işiydi - Samantha Cooper'ın ben kasabadan ayrılmadan önceki gece ona nasıl söylediği, onunla evlenmeye karar verip benimle tüm iletişimini nasıl kestiği ve bebeği gerçekler herkes tarafından bilinmeden önce nasıl kaybettiği - bunların hiçbirisi benim paylaşacak sırrım değildi.

"Mayıs 2007, anladım." Sienna bir kez başını salladı. "Ne oldu?"

"Parti bittikten sonra Ben beni toplum merkezindeki jam session'a götürdü. Ben büyürken jam session diye bir şey yoktu, yeniydi ve Ben bunu görmemi istedi." Yutkundum, bundan bahsetmenin bu kadar kolay olmasına şaşırmışım; şimdi başlamıştım ve kendimi durduramıyordum. "Toplum merkezine vardık, Ben eski arkadaşlarıyla selamlaştı ve beni nişanlısı olarak tanıttı. Çoğu kişi benim kaçak Scarlet St. Claire değil de başka bir kız olduğumu sanıyordu. Onu hatırlamıyorlardı bile."

"Ne tuhaf."

"Ben eski futbol arkadaşlarıyla konuşuyordu ve ben de katkıda bulunacak hiçbir şey yapmadan öylece duruyordum, sonra Billy'nin sesini duydum."

"Onun sesini mi duydun? Ne sesi? Biriyle konuşurken mi?" "Şarkı söylüyordu."

"Şarkı mı söylüyordu? Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

"Sen bilmiyor muydun?" Gözlerim Sienna'nın üzerinde gezindi. Onu iyi göremiyordum. Sadece köşedeki tek bir lambayla aydınlatılan çocuk odası loştu, yumuşak yeşiller ve sessiz mavilerle dekore edilmişti, bu da ona rahatlık ve samimiyet havası veriyordu. "Şarkı söyleyebiliyor ve inanılmaz bir sesi var. Nerede olsa tanırdım."

O gece, sesini duymadan önce bile aklımdaydı. Aslında her zaman aklımdaydı ama bu normalden daha fazlaydı. Onunla ilgili düşünceler ön plandaydı. Samantha Cooper ve Billy Winston'ın hiç evlenmediklerini nişan partisinde öğrenmişim.

"Ben ve arkadaşlarından izin alıp bluegrass odasına gittim - Billy'nin sesi oradan geliyordu - ve kapıda durup şarkı söylemesini izledim."

"Onu ilk kez mi gördün? On dört yaşında Yeşil Vadi'den ayrıldığından beri mi?"

Başımı salladım, Billy'nin yüzünü şimdi de o zamanki kadar net görüyordum, parlak gözleri yanında banjo çalan kardeşi Cletus'un üzerindeydi. Billy'nin tenoru zengin, derin ve güçlüydü ve içimin gömülü kısımlarına ulaşıyor, kancalarla tutunuyor gibiydi.

Çok farklı ama bir o kadar da aynı görünüyordu; daha yaşlı, yüz hatları daha olgun ve inanılmaz derecede yakışıklıydı; sakalları artık bulanık ve yamalı değil, koyu renkli, kalın ve düzgündü.

"Sakalını kesecek birini bulmuş," dedim düşünmeden.

"O da ne?" Sienna bana doğru eğilerek anının yarattığı büyüyü bozdu. "Ne sakalı?"

"Ah, hiçbir şey." Kendimi tuhaf bir şekilde rahatlamış hissettim. Belki uyuyan bebekten, belki ışıktan ve sessizlikten, belki de gece yarısının durgunluğundan ama nedense kendimi tamamen rahatlamış hissediyordum. "Her neyse, üç ya da dört, sanırım üç buçuk yıl önce kasabadan ayrıldığımdan beri onu ilk kez o zaman gördüm."

"O da seni gördü mü?"

"Gördü." Midemde hafif bir kıpırtı oldu. "Beni gördü." "Ve?"

"Şey, bir seti yeni bitirmişlerdi ve insanlar alkışlıyordu, o da başını kaldırdı ve gözlerimiz karşılaştı ve o ..." O gece kelimelerim boğazımda düğümlenmiş, midem ve kalbim isyan etmişti. Ama şimdi hatırladığımda, olaylar sanki başka birinin başına gelmiş gibiydi.

"Ne? O ne yaptı?" Sienna koltuğunun kenarında oturuyor gibiydi. "Anlat bana."

Kıkırdayarak nefes verdim. "Kısa hikâye, beni odadan kovaladı, kafeterya perdesinin arkasına çekti ve beni öptü."

"Vay anasını!"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Çok şaşırmıştım."

"Sonra ne oldu?"

"Ah, yine kısa hikaye, biraz konuştuk, hemen ona Ben'le orada olduğumu söyledim, ama yalan söyledim ve Ben'le nişanlı olduğumuzu söyledim, tıpkı herkese söylediğimiz gibi. Billy pek mutlu olmadı ve hışımına çekip gitti. Daha sonra konuşabilmek için onu birkaç kez görmeye çalıştım. Ben kaçmadan önce çok *yakındık* ama beni görmeyi reddetti."

"Onu hiç görmediniz mi?"

"Hayır, onu gördüm." Göğüs kafesimin arkasında belli belirsiz bir sıcaklık, o inatçı ağrı tutuştu. O noktayı ovuşturdum. "Çeşitli etkinliklerde karşılaşıyorduk, bir keresinde ben Bayan McClure'la dışarıdayken mağazada, bir keresinde de Ben'le birlikte Daisy's Nut House'dayken, ama benimle hiç konuşmadı."

"Sessiz muamele, ha?"

Yine kıkırdadım ama kulağa üzücü geldiğini biliyordum. "Sadece benimle konuşmasını istedim, anlıyor musun? Onu çok özledim, çok uzun zamandır ve onunla konuşmak istedim ama yüzüme bile bakmadı."

"O bir pislik. Ondan nefret ediyoruz, pis hobitler."

"Hayır." Sienna'nın Gollum taklidine güldüm, gülecek bir şey bulduğum için rahatlamıştım. "Benim başka biriyle nişanlı olmam onu incitti. Neden üzgün olduğunu anladım."

"Ama seninle konuşsaydı, belki-" Sienna mutsuzca ofladı. "Çok inatçı biri. Bunu Jethro'yla her zaman görüyorum, beni deli ediyor. Billy Winston gibi kin tutan birini daha önce hiç görmemiştim."

Ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Onların hikayesi karmaşık bir hikaye. Billy-"

"Oh, biliyorum. Jethro her şeyi berbat etti, Tanrı biliyor ya. Ama insanlar değişir, değil mi? Telafi etmek için çalışır, çabalar ve mücadele ederler."

"Ve Jethro bunu yaptı," diye ona güvence verdim. "O artık farklı bir insan, ama biliyor musun? O da aynı. Jethro her zaman tatlıydı."

kötü seçimler yapıyordu."

Sienna kaşlarını sallayarak sırtıttı. "Kocamla ilgili fantezimi bozma. Aramızda kalsın ama bir yanım onun ıslah olmuş kötü bir çocuk olmasını seviyor."

"Ve öyle de."

Bebek Liam küçük bir ses çıkararak Sienna'nın omzuna uzandı. Sienna ona baktı, onu diğer tarafına kaydırıp, salladı ve poposunu okşadı.

Tekrar yerleştiğinde fısıltıyla, "Pekâlâ, ne oldu? Seninle en son ne zaman konuştu?"

"Sanırım Eylül sonunda, bir yıldan fazla bir süre sonra. Yine aynı zamanda jam session'daydık ve birlikte şarkı söyledik, insanların önünde, bançoda Cletus vardı."

"Cletus ve onun sihirli banjosu." Sienna'nın dudakları düşünceli bir şekilde yana kıvrıldı.

"Bundan yaklaşık bir hafta sonra Billy kampüse geldi ve müzik binasının dışında bana sürpriz yaptı. Kahve içmek için onunla gelmemi istedi." Hatırladıkça kaşlarını çatıyor, hatalı ve naif düşünce sürecimi hatırlıyordum. "Çok heyecanlıydım, onunla her yere gidebilirdim. Ama beni kahve içmeye götürmek yerine bir otele götürdü." Ne kadar aptalmışım.

"Bekle." Sallanmayı bıraktı. "Seks yapmadığınızı söylediğini sanıyordum?"

"Yapmadık. Odaya gidip konuştuk, sonra bana sarıldı ve sonra da beni eve bıraktı."

Sienna'nın kaşları, çenesinin düşmesiyle aynı oranda yukarı kalktı. "Ciddi misin?"

Tekrar başımı salladım, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet. Ciddiyim. Bu kadar. Beni özlediğini ve yeniden tanımak istediğini, uzak durmaya çalıştığını ama yapamadığını söyledi. Her hafta aynı otelde buluşmak üzere anlaştık."

Güzel kahverengi gözleri çeyreklikler kadar genişti. "Vay be."

"Biliyorum. Sürekli Billy'yle birlikte olmayı düşünüyordum, sürekli bunun hayalini kuruyordum. Ve sonra sihir gibi, işte oradaydı."

"Bu, Ben'le evliyken, nişanlıyken mi oldu?"

"Evet," dedim, utancın soğuk gölgesinin sessiz çocuk odasının vahasına sızdığını hissederek. Zihinsel olarak onu uzaklaştırdım, geri ittim. Utanç duymaktan çok yorulmuştum.

"Ve sen onu seviyordun."

"Evet, seviyordum," dedim, bu anılar için alışılmadık bir sakinlik hissederek. "Ergenlik çağındayken, ben ayrılmadan önce, ona aşkıttım, on dört yaşında bir çocuğun herhangi birine aşık olabileceği kadar. Ayrıldıktan sonra onu çok özledim, onu düşünmeyi hiç bırakmadım."

"Ben'le evliyken, nişanlıyken bile mi? Yeşil Vadi'ye dönmeden önce hâlâ Billy'yi mi düşünüyordun?"

"Evet, ama-"

"Bekle, şunu sorabilir miyim? İkinizi sonuna kadar gitmekten alıkoyan neydi? Seks yapmaktan yani. Eğer sürekli onu düşündüyseniz, onunla birlikte olmayı hayal ettiyseniz, zaten aldatmadınız mı? Neden son adımı atmadınız?"

"Dürüstçe mi? Bendim. Onunla birlikte olmak *istiyordum* ama hazır değildim. Seks deneyimim ... şey, diyelim ki, harika değildi."

"Tanrım. Özür dilerim."

"Neyse o. Ayrıca, hayatımda öğrendiğim derslere dönüp baktığımda, artık istemek ve yapmak arasında bir evren olduğunu biliyorum. İkisi aynı şey değil. Bir şeyi istemek ona hazır olduğunuz anlamına gelmez."

"İkiniz otelde buluştuğunuzda sizi zorladı mı? Billy bir şeyler yapman için sana baskı yaptı mı?"

"Hayır. Asla. Beni zorlamadı. Ona bunu yapamayacağımı söyledim. Otelde buluştuğumuz tüm o zamanlarda nadiren dudaktan öpüştük. Bazen ben onun yanağını öperdim ya da o bana sarıldığında boynumu öperdi. Tek yaptığımız buydu. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. O kadar-"

"Masum mu?"

Burnumu kırıştırarak, hâlâ başka birinin hikâyesini anlatıyormuşum gibi hissediyordum. "Hayır. *Suçlu* diyecektim."

Sienna kısa bir kahkaha attı ve ardından bir kahkaha daha geldi. "Evet, eminim öyledir."

O ve ben küçük bir gülümsemeyi paylaştık, bu garipti. Yaşadığım olayları kendime bile hiçbir zaman utanç duymadan anlatmamıştım. Gençliğimi, ona bağlı bir nefret katmanı olmadan düşünmek garipti. Belki de kendime karşı biraz daha nazık olsaydım, her şey farklı olabilirdi.

"Peki ne oldu? Neden onunla görüşmeyi bıraktın?"

Ugh.

Derin bir nefes aldım ve sonra bıraktım. "Billy her birlikte olduğumuzda kendini daha fazla geri çekiyordu. Gittikçe daha az konuşuyordu. Ve sonra, gelmeyi bıraktı. Ben'i terk etmemi istedi."

"Ama sen gitmedin."

"Korkuyordum. Çoğunlukla babamdan, ama aynı zamanda Ben'i incitmekten de. Bana karşı çok tatlıydı, çoğunlukla. Ve ona çok Şey borçlu olduğumu düşünüyordum. Ama sonra bir plan yaptım. Eve gelir gelmez Ben'e gerçeği söylemeye karar verdim. O eve geldi ve ben de söyledim."

"Ona gerçeği mi söyledin?" Sallanmayı bıraktı.

"Evet. Ben bana seçim yapmamı söyledi, ya o ya da Billy. Ama her iki durumda da ikimizi de affedeceğini, ruhlarımız için dua edeceğini ve ona geri dönersem her zaman onun yanında güvenli bir evim olacağını söyledi."

"Blah," dedi. "Bunun nazık mı yoksa inanılmaz derecede patronluk taslayan bir davranış mı olduğuna karar veremiyorum."

"Hemen Billy'yi aradım. Ben'den ayrılana kadar bir daha gelmeyeceğine yemin etmesine rağmen benimle otelde buluŐmasını istedim." Bir duygu seli burnumu ve gözlerimi yaktı. "İçeri girdi ve bana bakmadı. Ve ben-" Sesim kesildi.

"Claire," Sienna çok ileri gitmemi istemiyormuş gibi parmaklarıma uzandı, eli aşağı kayarak benimkini tuttu.

"Ona önemli bir Şey hakkında konuşmak istediğimi söyledim. O da bana nedenini, amacının ne olduğunu sordu. Ona beni sevip sevmediğini sordum ve hiçbir Şey söylemedi. Ben de benden nefret edip etmediğini sordum."

"Ne dedi?"

"Dedi ki, 'Eğer senden nefret edersem, beni suçlar mısın?'" Tanrım, hâlâ canım yanıyor ama sadece Billy'nin soğuk cevabı yüzünden değil.

Annesi Bethany Winston da oradaydı. Oğlu için endiŐelenerek onu takip etmiş ve o gittikten sonra benimle yzleŐmiŐti. Terapistim dışında kimseye bundan bahsetmemiŐtim. Şimdi bile, ağzımı kelimeleri oluŐurmaya zorlayamıyor gibiydim. Beni hayal kırıklığına uğratması hala iğneler ve kırık camlar içinde nefes almak gibi hissettiriyordu.

"Ah, tatlım." Sienna elimi daha sıkı sıkı.

"Billy'yi nasıl seebilirdim?" Sienna'ya sessizce itiraz ettim. "Annem babamdan nefret ederdi ve sanırım o da annemden nefret ederdi. Ben de öyle acılar içinde büyüdüm. Billy'nin nefreti ile Ben'in sevgisi arasında seçim yapamazdım. Ayrıca, düşünmem gereken bir de babam vardı. Ben'le birlikte olmak beni onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu. McClure'ları terk edersem, hâlâ güvende olup olmayacağımı bilmiyordum. Ve sonra ..." Duraksadım, suçluluk duygusunu hikayeden çıkardığım için her Şey hakkında garip bir Şekilde karışık duygular hissediyordum.

"Ne?" Sienna fısıltıyla sordu.

"Yani." Dudaklarımı bükerek ona bir bakış gönderdim. "Ben'le 'resmi' evliliğimden bir gece önce Billy pencereme geldi. Ben o gece ailesinin evindeydi ve ben yalnızdım."

"Ne oldu?"

"Beni baştan çıkarmaya çalıştı."

"Şey." Geriye çekildi, gözleri irileşmişti ama bu bilgiyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi gözlerini kırptırıyordu. "Buna ne dersin, mutlak onurlu Billy Winston'dan. İşe yaradı mı?"

"Hayır." Başımı öne arkaya eğip ona yan gözle baktım ve sonunda itiraf ettim: "Aslında neredeyse. Birkaç müstehcen söz söyledi, bu da beni çok kızdırdı, beni öptü ve beynimin doğru ve yanlış umursamayı bıraktığı noktaya kadar öpüştük ve ..."

"Sonra?"

"Sonra çekip gitti ve kesin bir dille Ben'i bırakıp onunla kaçmamı istedi." Onun mağara adamı emirlerini, ne kadar kızgın olduğunu ve annesine verdiğim sözü tutmamaya ne kadar yaklaştığımı fark ettikten sonra ne kadar utandığımı hatırlayınca kaşlarımı çatarak ani bir baş ağrısıyla mücadele ettim. Ama beni öptüğünde, bana dokunduğunda düşünemedim.

O gece ilk büyük kavgamız olmuştu. Yıllar içinde birkaç kez daha kavga etmiştik, daha çok bağırış çağırış, daha çok öfkeli sözler ama bu, sözlerin bıçak, bakışların ok olduğu ilk kavgamızdı ve onu uzaklaştırmak için elimdeki her silaha ihtiyacım vardı.

"Ve?" Sienna sallanan sandalyenin kenarına doğru kaykıldı ve dikkatimi tekrar ona verdi.

"Ve hiçbir şey. Odadan çıkıp gittim." Omuz silktilim, aniden yorulmuştum, çok yorulmuştum. Bu gece daha fazla hikâye anlatmak istemiyordum. Bitmişti. "Geri döndüğümde gitmişti ve bir sonraki konuşmamız Ben öldükten sonraydı. Son."

YEDİNCİ BÖLÜM

BILLY

"Nefes almak acı veriyor. Yaşamak acı veriyor. Ondan nefret ediyorum ama onsuz var olabileceğimi de sanmıyorum."

CHARLOTTE FEATHERSTONE, BAĞIMLI

"Bugün bize zaman ayırdığınız için teşekkürler **Sayın** Kongre Üyesi. Minnettarız."

"Sorun değil." Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki saate kaşlarımı çatarak baktım ve telefonumdaki saati iki kez kontrol ettim. Aradaki zaman farkı öldürücüydü. Roscoe'yu kontrol etme fırsatı bulmadan önce Amerika'da arka arkaya altı saat daha telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu ve İtalya'da neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. "Fazla zamanım yok, başka bir şey var mı?"

"Sadece kampanya hazırlıkları. Karl? Kongre üyesine kampanya hazırlıkları hakkında bilgi vermek ister misin?"

"Ayrı bir görüşme yapabiliriz," dedi Karl. "Daha sonra planlarız." "Hayır, Karl. Ya şimdi ya da hiç," dedim ve takvimime tıklayarak Yarın ve ertesi gün de aynı şeyleri göreceğiz. Çarşamba günü ise tüm gün kapalı kalacaktı. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum ama hatırlanacak ve odaklanılacak çok şey vardı.

Karl sonunda "Bu biraz kişisel bir mesele" demeden önce duraksadı.

"İstifa mı ediyorsun?" Çarşamba günkü tüm gün randevusunu açıp kimin eklediğini görmek için sordum. "Eğer istifa etmiyorsan, ekibin duyamayacağı bir şey söylemene gerek yok."

Özel kalem müdürüm Becca Mason araya girdi: "Kongre üyesi bir politikacı için özel hayat diye bir şey olmadığını bilir. Devam edin."

"İyi," dedi Karl iç çekerek ve bunun gerçekten iyi olduğuna inanmıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Etrafta Yargıç Payton'ın torunuyla artık nişanlı olmadığınızı dair bir söylenti dolaşıyor. Bu doğru mu?"

Hemen ve duygusuzca cevap vererek, "Doğru. Önümüzdeki birkaç hafta içinde bir açıklama gönderecek ama evet. Nişanı bozduk."

"Bu bir sorun," dedi.

Sorun değildi; yine de, "Peki potansiyel çözüm olarak ne görüyorsun?" diye sordum.

"Bir bilsem." Sesi umutsuz, üzölmekten hoşlanan biri gibi geliyordu.

Nihayetinde senatörlük koltuğı için aday olmaya karar verirsem Karl'ın bizimle olan konumunu yeniden değeriendirmek zorunda kalacaktım. Henüz kararımı vermemiştim. O yeniydi, parti merkezinden gönderilmişti ve her şey her zaman bir sorundu. Partideki bağlantım Karl'a anlayışlı demişti. Ama benim ekibimde, sorunlardan başka bir şey görmeyen ve hiçbir çözüm önermeyen insanlara kovulmuş denir.

"Mesele şu ki, Billy," dedi, sanki beni tanıyormuş gibi ilk adımı kullandı, konuyu derinlemesine düşünüyormuş gibi durakladı ve sonra tekrar başladı, "Yaşlı seçmenler evli olmayan adaylara güvenmezler, tıpkı sakallı adaylara, çok fazla gülen ya da çok az gülen adaylara güvenmedikleri gibi. Tüm bunların aptalca gelebileceğini biliyorum ama-"

"Kulağı alakasız geliyor."

Kıkırdadı. "Alakasız yok. Size söz veriyorum, değöl. Oy verme eğilimleri hakkında elimizde çok fazla anket verisi var ve oyları tekrar tekrar değıştiren şey özden ziyade algı. Sizin işiniz içerik, bunu anlıyorum. Ama benim işim algı ve algı insanların seçilmesini sağlıyor. Elimden geleni yapacağım. Ama bu tür bir şey, ailesi olmayan, nişanlısı olmayan bekar bir adam, tam da yarış kızışmaya başlamışken, bu bir sorun."

Çarşamba günkü randevunun detaylarına bakıp takvimime kimin eklediğini anlayamadan sandalyemde arkama yaslandım ve sakalımı kaşıdım. "Pekâlâ. Bayan Mason, başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar, Kongre Üyesi."

"Peki. Haftaya görüşürüz. Hoşça kalın." Tam Karl bir şeyler söylerken telefonu kapattım, bir çeşit protesto.

Çarşamba günkü tüm gün randevusunun başlığını tekrar okudum, *Buonarroti Simoni turu için blok; arayan yok.*

"Buonarroti Simoni." Duyarak ne olduğunu anlayıp anlamadığımı kontrol etmek için seslendirmeye çalıştım ve sonra tıkladım. "Michelangelo?" Becca'ya hızlıca bir mesaj yazmak için cep telefonumu elime alarak ekranıma sordum.

Billy: Çarşamba gününü takvimimde kim işaretledi? Ve Buonarroti Simoni nedir?

Neredeyse anında geri mesaj attı.

Becca: Kardeşin sen oradayken gezmek için takviminde birkaç gün ayırmamızı istedi. Onayladığını sanıyordum, değiştireyim mi?

Mesaja baktım, tartışıyordum. Gezmek planladığım bir şey değildi ama buna karşı da değildim. Yaz için oturumlar sona ermişti, devlet işlerinin yoğunluğu en aza inmişti ve bugün ve yarın telefon görüşmelerimin çoğunu aradan çıkaracaktım. Normalde şu anda fabrikada tam gün çalışıyor olurdum ama Dolly Payton ben 'iyileşirken' görevi devralmak üzere yarı emeklilikten ayrılmıştı. Buna benim onayım olmadan ve *kendi deyimiyle, senin inatçı iyiliğin için* karar verilmişti. Dolayısıyla değirmen işi emin ellerdeydi. *Ve her zaman Roma'ya gitmek istemişimdir.*

Bununla birlikte, kimsenin bana danışmayı uygun görmediği takvim girişiyle ilgili bir şey beni kuşkulandırdı.

Becca'ya yeni bir mesaj gönderdim.

Billy: Hangi kardeşlerim benim programımı bloke etmeni istedi?

Becca: E-posta Duane Winston'dandı ve içinde tarihlerin bir listesi vardı. İletebilirim.

Bu haberle rahatladım, Cletus olmadığı için rahatlamıştım. Eğer talebi Cletus yaptıysa, o zaman bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Dahası, Duane iyi bir iletişimci değildi, özellikle de bu tür konularda. Muhtemelen ben buradayken turlar falan düzenleyerek iyi bir şey yaptığını düşünüyordu.

Yine de, yeni doğmuş bir bebeğe bakarken tüm bunları ayarlayacak zamanı var mıydı?

Telefonum tekrar çaldı; bir sonraki görüşmeme çoktan geç kaldığımı hatırlatan bir takvim hatırlatıcısı ekranı aydınlattı. Duane, turlar ve Roma ile ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakarak aradım, hatta olduğumu bildirdikten sonra arkama yaslandım ve çalışma komitesinin geri kalanının katılmasını bekledim. Bu görüşmenin çoğu sessizde geçti. Çoğunlukla, Modesto lobicisinin adil tazminat yasa tasarımıza herhangi bir madde eklemeye çalışmadığından emin olmak için oradaydım.

Bir saat süren konferans görüşmesinin yarısına doğru Jethro elinde bir tepsi yemekle geldi ve öğle yemeğinden kalan boş tepsinin yanına, yatağın üzerine koydu.

Selamlamak için çenemi kaldırdım ve hattı sessize alarak "Bunu yapmana gerek yoktu. Aramalar arasında aşağı inerim." Ailem hâlâ ne zaman yemek yemesem tepsiler gönderiyordu. Geçen hafta merdivenlerden inmeyi başardığım için artık gelmeyeceklerini düşünmüştüm. Öyle bir şansım yoktu.

Omuz silkti, yatağın üzerinde bıraktığım pantolonumu aldı, etrafına bakınırken katladı ve fısıldadı, "Meşgul olduğumu biliyoruz, ama sen

hala yemek yemem gerekiyor."

Telefona el salladım. "Sessize aldım, fısıldamanıza gerek yok."

Jethro yeni katlanmış pantolonumu şifonyerin üzerine koydu, esnedi ve yanıma geçti. "Beklememi ister misin?"

En büyük kardeşimi incelerken, küçümseyici ya da kaba bir şey söyleme dürtümü geri çektim. Tecrübelerime göre, yeni alışkanlıklar edinmekten daha zor olan tek şey eski alışkanlıklardan vazgeçmektir.

Jethro'nun yanında olmak kolay değildi, aramızdaki ateşkese hâlâ alışamamıştım. Ona baktığımda, başkalarına sadakati kendi ailesine tercih etmiş bir adam görüyordum. Ben McClure neden Jethro için bizden daha önemli, ölümü daha anlamlı, tövbe etmesi ve yolunu değiştirmesi için daha büyük bir sebepti? Önce aile. Her zaman. *Her zaman.*

Bazen değil. *Her zaman.*

"Hayır, işim bittiğinde aşağıya götürebilirim," dedim sonunda, çok sıkı hissettiren küçük bir gülümsemeye çalışarak. "Yorgun görünüyorsun. Yatağına git."

Başını sallayarak oturduğum masanın üstünü taradı. "Şunları yolumdan çekeyim." Dizüstü bilgisayarımın üzerinden uzanarak öğle yemeğinden kalma tabağı, peçetemi, çatalımı, vazoyu aldı-

"Bekle. Bırak onu." Elini kapattım, vazoyla birlikte masanın üstüne geri götürdüm ve kardeşimin bana şaşı bir bakış atmasını sağladım.

"İstersen biraz taze çiçek getirebilirim." Vazoyu işaret etti. "Bunların hepsi öldü."

İçinde solmuş üç gelincik olan küçük tomurcuk vazoyu dizüstü bilgisayarımın yanına koydum. "Bırak gitsin."

Vazoya ve bana bakarak burnunu kırıştırdı ve sonra döndü. "Bazen çok tuhaf oluyorsun," diye mırıldandığını duydum, kirli tabakları yemek tepsisine geri götürdü ve tüm yükü topladı. "Bu arada," dedi kapıya doğru giderken, "tabağın altındaki kâsede fettuccine alfredo var. Claire sıcak tutsun diye üzerine bir kapak koydu, hemen yemezsen tadının eskisi kadar güzel olmayacağını söyledi. Ben de bunu iletayım dedim."

"Claire mi yaptı?" Ayağa kalktım ve yavaşça tepsiye doğru yürüdüm. Yavaş yürüdüğümde topallığım neredeyse kayboluyordu.

"Evet. Geçen hafta tavuk ve kabak çiçeğini, kaparili somonu, bazlamayı, kavun ve et şeyini, çok güzel kokan biftek ve parmesanı, iki gün önce köfteyi, dün kuzuyu ve geçen Salı tüm o kurabiyeleri de o yaptı."

Kurabiyelerden bahsedince midem guruldadı ve tepside onları aradım. Roscoe bıçaklandığından beri tadı güzel olan ilk şey onlardı. Sanki kurabiyeler damak tadımın kilidini açmıştı; ondan sonra her şey harika olmuştu.

"Bugün kurabiye yok mu?" Kasenin kapağını kaldırdım, içinden buhar ve doğru yapılmış alfredo sosunun ağız sulandıran kokusu yükseliyordu. Yutkunmak zorunda kaldım.

"Olmalı. Kurabiye yok mu?" Jethro yemek tepsisini kapının hemen dışında yere bıraktı ve yemeğimi kontrol ederek geri döndü. "Dediğim gibi, olmalı. Daha iki gece önce yine yapmıştı. Yoksa dün gece miydi?" Kıkırdarak boynunu kaşıdı. "Claire gecenin bir yarısı pişirip duruyor. Bütün bu tatlılara uyanıyoruz. En iyisi bu."

"Gecenin bir yarısı mı?" Kaşlarımı çatarak onu inceledim. "Kahvaltı tepsisini hazırlayanın da o olduğunu biliyorum. Ne zaman uyuyor?"

Jethro dudaklarını birbirine bastırdı, sanki ya sorunun komik olduğunu düşünüyordu ya da sırtlamakla savaşıyordu. "Jet lag yüzünden sorun yaşadığını söyledi. Belki de saat değişikliğine henüz alışamamıştır."

Tek söylediğim "Huh," oldu çünkü Jethro'nun varsayımı pek olası görünmüyordu. Haftalardır buradaydı.

Zihnim bir resim oluşturdu ve içindeki potansiyel olarak ilgili yapboz parçalarını not aldı. Geçen haftaki konuşmamızdan beri, ne zaman bir odaya girsem, o odadan çıkıyordu. Onun bu kadar yakınımda olması ve beni her gördüğünde gitmesi sinirlerimi bozuyordu. Bunun beni neden bu kadar rahatsız etmeye devam ettiğini, bende kalıcı bir huzursuzluk ve sinirlilik duygusu bıraktığını anlayamıyordum. Ondan uzak durmasını isteyen bendim, o sadece benim istediğimi yapıyordu. Ve Scarlet'in benden uzak durması yıllardır aramızdaki bir davranış biçimiydi. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi.

Mesele şu ki, onu ancak ikinci gün odama geldiği zaman iyice görebilmiştim. Kızarmayı bıraktığında teni çok solgun, gözleri cam gibiydi. Daha önce hâlâ kâbus görüp görmediğini merak etmiştim. Acaba şimdi de görüyor muydu? Acaba uyumamak için mi bu kadar çok yemek yapıyordu?

"Gecenin bir yarısı yemek yapmamalı," diye mırıldandım. "Biri onun yeterince uyuduğundan emin olmalı."

"Gerçekten mi?"

Jet'in sorusu bana onun hâlâ orada olduğunu hatırlattı. Ellerimi ceplerime sokarak kaşlarımı çattım. "Eğer herkes için yemek yapıyorsa, ki öyle görünüyor, o zaman-"

"Herkes için yemek yapmıyor, Billy. Yani, geçen haftaki tavuk yemeğini herkes için yaptı, kekler, turtalar ve kurabiyeler de herkes için. Ama çoğunlukla-" ağabeyim gözlerimi tuttu, yüzünde alışılmadık derecede yoğun bir ifade vardı "-sadece senin için pişiriyor."

Roscoe ile konuşmamı bitirdikten sonra niyetim boş yemek tepsisini geri götürmek ve o kurabiyelerden biraz bulup bulamayacağıma bakmaktı. Niyetim mutfak kapısının hemen dışında yön duygumu kaybetmek ve Scarlet şarkı söylerken felç edici bir beklentiyle onu dinlemek değildi.

Ama işte buradaydım.

Elimde tepsi, yüzüm açık kapı aralığına dönük, hiçbir şeye bakmıyordum. The Beatles'ın "Blackbird" şarkısının sessiz yorumu bana ulaştı ve ben yine on altı yaşındaydım, kalbim boğazımda, onun ilahi sesinin tuzağına yakalanmıştım. Muhtemelen kimseyi uyandırmamak için sesini alçak tutuyordu. Bu aynı zamanda neredeyse mutfağa varana kadar onu duymadığım anlamına da geliyordu.

"Blackbird "den "Let it Be "ye geçti, sözleri okumadan önce girişi mırıldandı ve sonra nakaratı da mırıldandı. Ayaklarım hareket ederek beni eşığe yaklaştırdı ve kapı çerçevesinin arkasından baktım.

Gözleri kapalıydı. Etrafında hoplayıp zıplayarak, ellerini havaya kaldırarak, kalçalarını ve başını sallayarak sanki bir bodrum mutfağında tek kişilik bir gösteri değil de bir konserdeymiş gibi coşkuyla dans ediyordu. Kirli bir önlük, pembe bir atlet ve şort gibi görünen bir şeyi örtüyordu. Kalın, uzun saçları dikkatsiz bir topuzla başının üstünde toplanmıştı, yanağında kahverengi bir leke vardı. Çikolata olabilir mi?

Bu. Akıl ve mantığın ötesinde sevdiğim Scarlet buydu. Onun bastırılmaz ruhu, komik ve tatlı, akıllı ve inanılmaz derecede güçlü. Acil bir dilek kafamı ve kalbimi istila etti, dişleri ve pençeleri, dişleri ve pençeleri olan bir özlem: *Onunla dans etmek istiyorum.*

Annem hayattayken bizi dans ettirirdi, biz erkek çocuklarını, çoğunlukla küçükken. Ben erken kaçardım çünkü

Gitar. Cletus kendi kendine banço çalmayı öğrendiğinde mazur görülmüştü. Beau, Duane, Jethro ve Roscoe bunu asla itiraf etmediler ama çok seviyorlardı. Duane belki de en çok; hepimiz arasında en iyi dans eden oydu, Jethro ise ikinci sıradaydı. Ben hiç dans etmek istememiştim. Bana öğretilmesi, liderlik edene kadar takip etmek zorunda olmam kendimi aptal gibi hissettiriyordu.

Ama şu anda, her şeyden çok, bir sonraki nefesimi almaktan ya da güneşin doğuşunu görmekten daha çok, Scarlet'le dans etmek istiyordum. *Sadece bir kez.* O hareket ederken ona sarılmak, ellerimi vücudunda gezdirmek, yüzüme gülümsemesini ve neşeli gözlerini gözlerime dikmesini istiyordum. Bana nasıl dans edileceğini öğretmesini istedim.

Ve sonra beni yakaladı.

Bir çılgılık attı, tezgâha doğru sıçradı ve onu kavradı, gözleri yuvarlak ve şaşkındı.

"Aman Tanrım." Uzun bir süre sonra gergin bir şekilde kıkırdadı. "Ödümü kopardın."

Gözlerimi kaçırdım ve çenemi kapattım, utancın sıcaklığı boynumdan şakaklarıma doğru yayıldığında ne kadar ürkütücü biri olduğumu hissettim. Sanırım ergenliğimden beri ilk kez kızarmıştım. İyi ki sakalım vardı da en kötüsünü saklayabildim.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim." Boğazımı temizlemiş olmama rağmen, mutfığa doğru yürürken kelimeler hırıltılı çıkmıştı.

Tepsiyi lavaboya götürürken, yaklaştığımda bana yol vermek için nasıl geri çekildiğini ve sonra en yakın çıkışı arıyormuş gibi daha da geri çekildiğini fark ettim. İçimden mizahsız bir kahkaha yükseldi. Scarlet'in mesafesini koruma konusundaki kararlılığı saçma olduğu kadar çileden çıkarıcıydı da.

Omzumun üzerinden dönerek, ona ters ters bakma niyetinde olmasam da, muhtemelen öyle yapmışımdır, tersledim: "Gitmene gerek yok. Bir dakika içinde işim bitecek."

Dudakları ince, düz bir çizgi halindeydi, daha önceki neşeli vazgeçişinin tüm işaretleri sıkıca kilitlenmişti, "Peki" dedi. Kirpikleri titriyor, gözleri bana bakmakta zorlanıyormuş gibi düşüyordu.

Lavaboya dönerek musluğu açtım ve "Ben odaya her girdiğimde çıkmak zorunda değilsin" diyerek bariz olanı işaret ettim.

Gözlerini sırtıma bastırıldığında, bana yaklaştığını hissettim. "Ben sadece senin isteklerine uymaya çalışıyorum."

Dudaklarımın yüzümü buruşturan bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "İtaat etmek." Hayır. Scarlet bana hiç *itaat* etmemişti. Bir kere bile.

"Doğru, Ekselansları," dedi tatlı bir sesle, tezgâhın üzerine birkaç malzemenin yayılmış olduğu çevre görüşüme doğru ilerleyerek. "Ben sadece sizin emirlerinize cevap vermek için varım, bilmiyor muydunuz?"

Her ne kadar sözleri alaycı olsa da, tahrik edici bir etkisi olduğunu biliyordum. Ve bu da bana saçma ve çileden çıkarıcı geldi.

Muhtemelen bu yüzden homurdandım, "Öyle mi? O zaman atla."

Avucunu tezgâha vurdu. Göz ucuyla dönüp bana baktığını gördüm. "Ne kadar yükseğe?" diye sordu.

Ona hızlı bir bakış atarak sustum. Scarlet bir cehennemin tüm şiddetiyle kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Gözlerimi kıptım. Musluğu kapattım, yıkadığım tabağı kenara koydum ve lavabonun yanındaki havluya ellerimi kuruladım. Kalçamı -iyi kalçamı- tezgâha yaslayarak kollarımı kavuşturdum ve bu muhteşem ve öfkeli kadını inceledim.

Scarlet'in sorunu şuydu: Bana nasıl bakarsa baksın, onu sevimli buluyordum. Küçümseme, öfke, üzüntü, neşe, utangaçlık, endişe, hayal kırıklığı hiç fark etmiyordu. Sadece bakışı bile onu kendime çekmek istememe neden oluyordu.

"Aklında bir şey mi var Scarlet?" Zaten ona baktığım için, kadını incelemek için bir dakikamı ayırdım. Cildi çok solgundu, rengi yoktu, özellikle de İtalya'da yaz olduğu düşünülürse ve gözlerinin altında belli belirsiz gri lekeler vardı. *Yeterince uyumamıştı.*

"Sen . . ." Çenesini kaldırdı, bir kalkanı yerine kilitliyormuş gibi kollarını da kavuşturdu ve tekrar başladı, "Ben bir halı değilim. İnsanlar artık ayaklarını üzerime silemezler. Bununla işim bitti."

Ne? "Halı mı?" "Sinir bozucusun, hepsi bu."

"Oh? Hepsi bu mu?" Sessizce sordum.

Bu, yani öfkesi, yumuşaklığından çok daha güvenliydi; öfkemden başka hiçbir şeyimi kaybetmeden onun yanında olabilirdim. Daha sonra daha fazlasını ummadan onunla konuşabilirdim. Öfkeli sözcüklerin basit bir alışverişi olacaktı ve sonra bitecekti ve imkansız bir şeyi hayal etmek ya da dilemek zorunda kalmayacaktım.

"Evet. Yani, bana mesafemi korumamı söylüyorsun, ben de öyle yapıyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Sonra da buraya gelip mesafemi koruduğum için kendimi aptal gibi hissettirmeye çalışıyorsun."

"Sana kendini aptal mı hissettirdim?"

Sesini ve aksanını alçaltarak, "'Benden uzak dur, Scarlet. Oh, bekle. *Belli* ki git demek istememiştim."

Benim hakkımdaki izlenimine gülümsedim, sadece küçük bir gülümseme, dudakların hafif bir kıvrımı. Onu kızdırmak için gülümsememiştim, yemin ederim. Sadece çok komikti ve o da çok tatlıydı.

Ama göz kapaklarının nasıl indiğine ve gözlerinin nasıl parladığına bakılırsa, gülümsememi eğlenceli bulmamıştı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ses tonundan zehir damlıyordu. "Bence insanlarla oynamayı seviyorsun, onları kendi melodinle dans ettirip sonra da değiştiriyorsun. Nişanlısın ama bu sahte. Beni hep isteyeceksin, ta ki istemeyene kadar. Konuşmak istiyorsun, ama sadece konuşmak istediğin konular hakkında. Her zaman yanımda olacaksın, ta ki istediğin şeyi istediğin zaman yapmayana ya da Billy Winston'ın beyaz atına ihtiyacı olan zor durumdaki bir genç kız ortaya çıkana kadar. Sahip olamadığın her şeye ya da her kime aşıksın, ama en kısa zamanda-"

Bu kadarı yeter.

Hiç düşünmeden ona doğru ilerledim. Geri çekildi, gözleri büyüdü ama kendini hatırlamadan önce sadece iki adım attı. Ellerini yumruk yapan Scarlet, ben onun alanını işgal ederken kollarını iki yana açtı ve çenesini eğdi.

"Tatlım," diye bağırmamak için sertçe fısıldadım, kollarımı indirerek ona yaklaştım, "eğer kendini bana gerçekten verebileceğini düşünseydim, sana sahip olabilseydim, gerçekten ve gerçekten *sahip* olabilseydim, seni alırdım. Hemen şimdi. Tam burada."

Scarlet kalın bir şey yutar gibi oldu, gözleri bir benimkilere, bir ağızıma kaydı, dudakları aralandı.

Tanrım, onu öpmek istiyordum. Ne kadar yakın olursam olayım, teninin sıcaklığını, vücudunun huzursuz enerjisini hissedebiliyordum ve onun o otoriter ağızını, o dolgun dudaklarını istiyordum, *istiyordum*.

"Ama kimse sana sahip olamaz," diye devam ettim, gerçek damarlarımdaki ateşe bir kova buzlu su dökmüştü. Sesimdeki cesaretle, doğru olduğunu bildiğim şeyi söyledim. "Çünkü sen kendinden nefret etmeye aşıksın."

İrkildi, gözleri parladı ve şüpheli bir şekilde kararsız bir fısıltıyla yaylım ateşi açarken onu incittiğimi biliyordum, "Öyle mi? Sen de benden nefret etmeye aşıksın."

Darbesi hedefine ulaşmış, pişmanlık dilimi ekşitirken tam kalbime saplanmıştı. Ne yapıyordum ben?

Kesin şunu.

Kendimi onun için önemli kılmanın bir yolu olarak onu incitmeye çalışmaktan vazgeçmeliydim, babam da tam olarak böyle davranıyordu ve ben de tam olarak bunu yapmıştım. Tek fark, Darrell'in bunu kolaylıkla, kendini rahatsız etmeden yapmasıydı. Oysa ben Scarlet'e her saldırışında, onun sıkıntısına tanık olabilmek için kendi uzuvlarımdan birini kesmiş gibi oluyordum.

Ben o kişi değildim. Hastaydı ve yanılttı.

Dur.

Ama darbeyi tam olarak sindiremeden, araya mesafe koyamadan Aramızda kalsın, aşağılık biri olduğum için özür dileyeyim ve onu sonsuza dek rahat bırakayım, dediğimde Scarlet'in yüzü buruştu ve boğuk bir sesle, "Sadece benden nefret etmeyi bırakmanı istiyorum," dedi.

Ve sonra, arkamda bir yerden, kardeşim Cletus'un sesi, "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" dedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BILLY

"İyi bir akşam yemeğinden sonra i n s a n herkesi affedebilir, kendi yakınlarını bile."

OSCAR WILDE, ÖNEMSİZ BİR KADIN

"Öyle ya da böyle, Scarlet'le iyi geçinmek zorunda kalacağınız hiç aklına geldi mi?"

Kardeşıme sabırlı bir bakış attım, bundan nefret ederdi. "Saat sabahın birini geçti, Cletus. Yatağına git."

Cletus ve karısı Jenn, Beau ve karısı Shelly, Ashley, kocası Drew ve kızları Bethany gelmişlerdi, uçak ineli daha iki saat olmuştu. Bana yarın gelecekleri söylenmişti, ama anlaşılan bana yanlış söylenmişti.

Scarlet, Cletus'un ani gelişini fırsat bilerek yanımdan geçip ona koştu ve kucaklamak için kollarına atıldı. Bu arada, omzunun üzerinden bana ters ters bakıyordu. Bir elinin işaret ve orta parmağıyla önce kendi gözlerini, sonra da beni işaret ederek, "Seni izliyorum," dedi.

Sonraki birkaç dakika, Scarlet'in insanlara nerede uyuyacaklarını göstermeyi ve çantalarına yardım etmeyi teklif ederek benden kaçtığı bir telaş içinde geçti. Scarlet ayrılırken Jenn içeri daldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan önlüğümü giymiş, Scarlet'in bir çeşit bitter çikolatalı kurabiye için başlattığı tarifi bitirmesine yardım ediyordum.

Sonra, profesyonel bir Cletus işleyicisinin ustalığı ve cazibesiyle, olağanüstü kısa boylu kadın bana yatak odama kadar eşlik etti, göz kamaştırıcı gülümsemesi ve mavimsi morumsu gözleriyle bana sabırla gülümsedi ve beni bir bardak süt ve bir tabak kurabiyeye bıraktı. Ama gitmeden önce, sanki on iki yaşındaymışım gibi alnıma bir öpücük kondurdu.

Sonra tam olarak ne olduğunu anlayamadan döndüm ve kardeşimi buldum. Cletus'u. Elleri başının arkasında yatağımın üstünde yatıyordu. Bu da bizi şimdiye getiriyor.

Cletus doğrulup yatağımın kenarına oturdu ve öne doğru eğilerek bana baktı -ama bakmadı-, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu.

"Durum şöyle: Duane ve Beau onun annesinden olan kardeşleri. Jethro onun en iyi arkadaşı, Sienna ve Scarlet ise kardeş-eş komünü oluşturmaktan iki kutu şarap uzaktalar. Jessica ve Scarlet yaklaşık yedi yıldır arkadaş ve Scarlet Shelly'yi gerçekten güldürebilen birkaç kişiden biri. Ayrıca, Shelly'ye göre, Scarlet doğal olarak tek sayılı cümlelerle konuşuyor, bu ne anlama geliyorsa. Demek istediğim, çok yakınlar. Scarlet'in Jenn, Ashley ve Drew'a yaptığı gibi Simone'un da aklını başından alması an meselesi. Bıraktığım izleri takip ediyor musun?"

Masaya doğru ilerleyerek süt ve kurabiyeleri bıraktım, kollarımı kavuşturdum ve kardeşime döndüm. "Scarlet ve benim çeşitli aile etkinliklerinde birbirimizi göreceğimize işaret ediyorsun."

"Doğru."

"Bu yüzden," diye makul bir şekilde devam ettim, "ona iyi davranmam gerekiyor." Bunu zaten biliyordum ve bu gece -yüzünün buruşmasını izledikten ve ruhumun bir parçasının bu manzara karşısında büzüldüğünü hissettikten sonra- sonunda kabullenmiştim. İyi davranacaktım. Hem de çok iyi olacaktım. Bir aziz olacaktım.

Ama sonra Cletus dedi ki, "Hayır, Billy. İyi değilsin. Kibarlık çay partileri ve doktor ziyaretleri içindir. Ona kur yapmalısın."

Bir kez göz kırptım. "Ona kur yapmak."

"Bu doğru. Ona kur yapmalısın, umarım kelimenin tam anlamıyla, ve sonra o kadını senin yapmalısın. Kalıcı olarak. İlk ve son kez. Üzerine bir yüzük tak. Kur yapmak her şeyin başı. Ödünç almak istersen Jenn'de hâlâ düğünümüzün orta süsü var." Bu aydınlatıcı monolog sırasında, bir bardak süt ve bir kurabiye aldı, kurabiyeyi süte batırdı ve sonra tam da sanrılar listesini bitirdiği sırada bir ısırik aldı.

"Bu asla olmayacak."

"Neden olmasın? Ortadaki süsler çok güzel. Renk düzenini henüz bilmiyorsun. Karar vermeden önce Scarlet'e sor."

Dişlerimi sıktım. "Scarlet ve ben asla birlikte olamayacağız, Cletus." Başını sertçe salladı. "Senin hırs eksikliğinin beni hayal kırıklığına uğrattı, Billy. Aynı fikirde olacağımızı düşünmüştüm. Ama şimdi görüyorum ki, sert bir sevgi yaklaşımı benimsemem gerekecek."

"Cletus-"

"Sana bir şans daha vereceğim," dedi ve kurabiyenin geri kalanını ağzına atıp etrafında konuşarak devam etti, "Bir tane daha

tek şansın bu. Bunun için yeterince uzun süre bekledim ve gecikmiş memnuniyet konusundaki hislerimi biliyorsun."

"Pardon?"

"Abartılıyor." Bir yudum süt içti ve bir kurabiye daha aldı. "Hayır, Cletus. Ne için bir şans?"

"Sana bir şans veriyorum. Bir şans." Kurabiyeyi bana doğrulttu. "Yarın gidip onu bulacaksın, içeri girdiğim o kargaşa her neyse onun için özür dileyeceksin. Ona geçici bir delilik geçirdiğini, yasadışı uyuşturucularla kafayı bulduğunu, götünü araştıran uzaylılar tarafından kaçırıldığını falan söyleyeceksin. Bunu düzeltmen için sana bir şans veriyorum ve eğer bu şans kullanmazsan, bundan sonra olacaklar hiç hoşuna gitmeyecek."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Sertçe sordum. Konu farklı olsaydı eğlenebilirdim.

Ama Cletus biliyordu. Scarlet'le olan geçmişimi biliyordu. İlk kez gittiğinde neler olduğunu ve geri döndüğünde nasıl mücadele ettiğimi biliyordu. Ziyaretime geldiğinde, beni aradığında, arkadaşım olmak istediğinde onu gönderen de o olmuştı.

Ama yine de bilmiyordu. Ben'i terk etmesi için onu ikna etmek umuduyla üniversite kampüsünde izini sürdüğümü bilmiyordu. Onunla her hafta nasıl buluştuğumu, nişanlısından -ki daha sonra kocası olduğunu öğrendim- ayrılması için onu nasıl zorladığımı, eğitimini müzikle değiştirmesi için onu nasıl zorladığımı, tüm hayatını Ben McClure'un inşa ettiği bir kafeste yaşamak yerine kanatlanıp uçması için onu nasıl zorladığımı bilmiyordu. Cletus ona nasıl yeniden aşık olduğumu bilmiyordu ama ona da derinden kızmaya başlamıştı.

Yine de düşününden önceki gece onu baştan çıkarmaya çalıştığımı biliyordu. Beni onun evine götürüp bırakmış ve ertesi sabah beni ailemizin çatısında, omzumda bir keçi dövmesiyle sarhoş halde bulmuştu, çünkü o bana benimle yatmaktansa bir keçiyle yatmayı tercih ettiğini söylemişti. "Bu doğru, seni tehdit ediyorum. Seni kendi mutluluğunla tehdit ediyorum, o yüzden bana o kahverengi notlu bakışını atma," dedi sakince, sanki bu odadaki deli bendim ve sözleri

yatıştırmak.

"Cletus." Ben de aynı derecede sakın bir şekilde masaya yaslandım, yarı oturur vaziyette ona sıkı bir gülümseme verdim. "Bırak artık. Aynı dersi daha kaç kez öğrenmen gerekiyor? Herkesi kontrol edemezsin. Her durumu kontrol edemezsin. Scarlet ve ben asla birlikte olamayacağız. Sonunda

Tanrı biliyor ya, Scarlet yıllardır beni kendinden uzaklaştırıyor. İkimiz de hayatımıza devam edelim."

Cletus gözlerini bana dikti. Bütün bu süre boyunca beni izledi, ikinci kurabiyeyi süte batırdı, bir ısırık aldı, çiğnedi ve sonra, "Yirmi dört saat. Ve eğer yirmi dört saat içinde işleri yoluna koymazsan, o zaman başlar. Hippi nargilesi gibi açık."

"Pardon?"

"On iki yaşında bir çocuğun çimleri biçmesi gibi açık." "Sen-"

"Şafakta esneyen bir karides gibi açık."

Sözünü kesme modunda olduğu için hiçbir şey söylemeden kardeşime kaşlarımı çattım. O da bana kaşlarını çattı. Ağzımı açtım, bitirip bitirmediğini sormak niyetindeydim.

Bir parmağını kaldırdı. "Bir tane daha var. Shaun White'ın Yukon'da tanga giymesi gibi. Tamam, devam et."

Kendime rağmen, ne kadar derinden ve iyice sinirlenmiş olsam da, gülümsemeye karşı koydum. "Başka bir açıklama *yaparsan* olacaklardan hoşlanmayacaksın."

"Ve eğer beni zorlarsan olacaklardan sen de hoşlanmayacaksın. Ama sanırım beni zorlarsan olacaklar da hoşuna gidecek. Bir süre için aramızın açılmasına neden olabilir, ama sorun değil, çünkü sonuçta önemli olan Scarlet'in mutluluğu ve senin mutluluğun. Bu yüzden sana iyi geceler diliyorum."

Kurabiyenin geri kalanını ağzına attı ve kalanıyla birlikte tabağı aldı. Topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yürüdü. Gidişini izledim, bir kez kafasına koydu mu onu yaramazlıktan vazgeçirmenin mümkün olmadığını biliyordum. Kurduğu tuzaklardan kaçınmak için elimden geleni yapmam gerekiyordu. Yapabileceğim tek şey buydu.

"Umarım dizliklerini getirmişsinizdir," dedi merdivenlerin tepesine ulaştığında omzunun üzerinden bakarak. "O kadar sürünmek için onlara ihtiyacın olacak."

* * *

Ertesi akşam yemek evin arkasındaki büyük taş terasta yenildi. Arıların sevdiği kırmızı çiçeklerden oluşan büyük saksılar

Sundurma ve beyaz yaseminler villanın taş dış cephesine karşı kafes şeklinde uzanıyordu. Günün sıcaklığı yerini ılıman bir akşama ve hafif bir esintiye bıraktığından evin tüm kapıları açıktı. Yemekler, gece havası ve çiçekler arasında cennete yakın bir koku vardı.

Evdeki tüm masalar gibi -mutfak, yemek odası ve terastaki bu masa- devasa mobilyalar hepimizi üç kişilik yer bırakarak ağırliyordu.

"Jess'in kardeşi Roscoe ve Simone için," dedi Ashley çenesini boş yerlere doğru kaldırarak. "Bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere." O kendine bir porsiyon servis ederken ben de makarna kâsesini tuttum ve gün batımına dalıp karşımda oturan Drew'un ötesine baktım.

Güneş henüz ufuk çizgisinin ötesine geçmemişti ama neredeyse geçmek üzereydi. Batıya bakanların durumu fena değildi, terasın açılır kapanır bir tentesi vardı ve güneşi çoğunlukla yüzümüzden uzak tutuyordu. Ayrıca, manzaramız da vardı. Vadiye doğru eğimli bir zeytin bahçesi, arpa tarlaları, üzüm bağları, ötesinde Toskana tepeleri, turuncu ve pembeyle çizgili alacakaranlık bir gökyüzü.

"Neye bakıyorsun sen?" Drew omzunun üzerinden bakmak için koltuğunda döndü, arkasındaki gün batımı uzun sarı saçlarını bir hale haline getirmişti. Manzarayı incelemek için bir an durakladıktan sonra bana döndü, gri gözlerinin ardında hafif bir gülümseme vardı. "Ah. Şu."

"Buraya oturmak ister misin?" diye sordu kız kardeşim kocasına, makarnayı aldı ve kendime servis yapabilmem için tuttu. "Siz şu tarafta sırtınızı güneşe dönmüş olanlar çok şey kaçıırıyorsunuz. Manzaranız yok."

"Benim manzaram var," dedi, dikkatini Ashley ile tabağındaki bifteği kızları Bethany için küçük parçalara bölmek arasında paylaştırarak. Bethany babasının kucağında değil, kendi koltuğunda oturmak için ısrar etmişti.

"Oh pshaw!" Makarnayı diğer yanındaki Beau'ya uzatan Ashley, Drew'un arkasındaki gökyüzünü işaret etti. "Şuna bak, şu muhteşemliğe bak."

"Sana söyledim, öyleyim." Ona bakmaya devam etti.

Ashley'nin dudakları bir parça öfke ve on parça mutluluk olan bir çizgiye bastırdı. "Seni seviyorum," dedi ona, sesi yumuşacıktı, "ama şu manzaradan daha güzel olduğumu düşünüyorsan delisin sen."

"O zaman sanırım deli bir adamla evlenmişsin." Omuz silkti.

Kız kardeşim ve kocası birbirlerine bakıp gülümsediler, aralarında bir sıcaklık ve tatlılık geçti. Ağzımın kıvrıldığını hissettim ve

Tabak, onların seyircisiz bir an yaşamalarına izin veriyordu. Ama sonra, içimden gelen dürtüyü kontrol edemedi gözlerim havalandı, bugün pek çok kez yaptıkları gibi Scarlet'i aradılar ve Drew'in ne demek istediğini tam olarak anladım.

Bu gece üzerinde şarap üzümü renginde uzun bir yazlık elbise vardı, dudakları kırmızıya boyanmıştı, saçları çıplak omuzlarına dökülmüştü. Jenn'e gülümsüyor ve başını sallıyordu, sonra güldü ve bu görüntü manzarayı, gün batımını ve yaz gökyüzünü gölgede bırakarak göğsümün sıkışmasına, uzuvlarımın huzursuz olmasına ve diğer her şeyin başıboş kalmasına neden oldu.

Gün boyunca ondan özür dilemeye çalıştım. Birkaç kez onu aradım. Girdiğim her odadan çıkmaya devam etti, onu suçladığımdan değil. Tek istisna bu akşamki yemektir. Ama üç koltuk aşağıda ve masanın diğer tarafında oturduğu için, bırakın özel bir sohbeti, konuşacak kadar bile yakın değildik.

Yemekten sonra onu yakalamaya kararlıyım ama odasına gitmeyecektim. Kendini köşeye sıkıştırılmış hissetmesini istemedim. Özür dilemeyi ve yeni bir ateşkes önermeyi planladım: birbirimizle etkileşime geçmek ya da konuşmak zorunda değildik, ama birbirimizden kaçmak için de yolumuzdan çekilmemiz gerekmiyordu. Sadece ... olabilirdik. Bunu bir deneyelim, bakalım işe yarayacak mı?

"Yarını konuşmamız gerekiyor." Cletus -herkesi görebilmek için masanın başına yerleşmişti- sesini genel konuşma mırıltısının üzerine yükseltti ve kadehindeki şarabı, rengini inceliyormuş gibi yana doğru eğerek döndürdü.

"Yarın ne olacak?" Shelly beni çok şaşırtarak sordu. Konuşmayı seven biri değildi, özellikle de grup içinde.

Anlaşılan sesinin tınısı herkesi şaşırtmıştı. Konuşma yumuşadı ve herkes hep birlikte ona ve Cletus'a yöneldi.

"Bazılarınızın hâlâ jet lag'den muzdarip olduğunu biliyorum ama sabah ilk iş Michelangelo'nun *Davut*'una biletimiz var ve kimin gidip kimin kalacağını belirlememiz gerekiyor."

Jess elini kaldırdı. "Duane hepinizin yolunu bulacağından emin olacak. Annemle babam ve ben Liam'la kalacağız ve siz döndüğünüzde yemek hazırlayacağız."

"Maya gitmek istiyor ama Sienna, çocuklar ve ben kalıyoruz." Jethro ailesi adına konuştu.

"Ne? Neden?" Cletus şarap kadehini bırakarak Sienna ve Jet'e baktı.

Jethro omuz silkerek, "Floransa'ya en son gittiğimizde Sienna tanınmıştı," diye cevap verdi. "Onu elli kişilik bir kalabalığın arasından geçirmek zorunda kaldım."

"O olaydan sonra gözü morarmıştı ve sırtı çürükler içindeydi," diye mırıldandı Sienna, elini Jethro'nun elinin içine koyarak.

"Tamam, o zaman, umarım geri kalanınız da gidiyordur çünkü aksi takdirde grup turu indirimimizi kaybedeceğiz ve o zaman ne yapacağımı bilemiyorum."

"Shelly ve ben gidiyoruz," dedi Beau, kolunu Shelly'nin arkasındaki sandalyenin arkasına atıp uzun kahverengimsi sarı örgüsüyle oynayarak. "Ash ve Drew'un da Beth'le birlikte geleceğini biliyorum."

"Doğru," diye onayladı Drew. "Dört gözle bekliyoruz."

Dikkatim masanın karşısındaki iki yaşındaki çocuğa kaydı. Büyük bir bardaktan su içiyor, bardağı iki eliyle tutuyor ve kenarından bana bakıyordu, bakışları sabit ve *yoğundu*. Gözleri babasının gümüş rengi ile annesinin mavisinin karışımıydı. Bu bakışları bir gün bir kılıç gibi kullanacağından şüpheleniyordum.

Bethany ile aramızda bir anlayış olduğu söylenebilirdi. Bana ne zaman bir kitap getirse, onu okurdum. Nerede olduğumuzun ya da ne yaptığının bir önemi yoktu. Eğer telefondaysam, kapatırdım. Bir konuşmanın ortasındaysam, izin istedim. Yemek yapıyorsam, ocağı kapattım. Her seferinde. Her zaman.

Kısacası, onun en sevdiği amcasıydım.

"Geliyor musun Claire?" Shelly sorguya çeker gibi sordu, lacivert bakışları her zamanki gibi deliciydi.

Scarlet omuz silkerek kadına sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ah, bilmiyorum. Aslında birkaç hafta sonra Roma'ya gitmeden önce yapmam gereken bazı işler var."

Cletus ellerini havaya kaldırdı. "İşte bu kadar. Groupon bana paramı geri vermeyecek."

Cletus'un dramatizmine kıkırdayarak, "Bunu düşüneceğim," dedi. "Hep görmek istemişimdir, uh-" gözleri benimkilere kaydı ve sonra uzaklaştı "- hep o heykeli görmek istemişimdir."

"Claire geliyor. Peki ya sen Billy?" Shelly sorgulayıcı bakışlarını ve ses tonunu bana çevirdi.

"O gidiyor," diye araya girdi Duane, ben cevap vermeye fırsat bulamadan. "Sekreteriyle programını netleştirdim. Bütün gün boş."

"Aslında bilmiyorum." Sakalımı kaşıdım, acaba benim kalmam Claire'in daha rahat gideceği anlamına mı geliyordu? Claire'in gitmesini istemiyordum.

kaçırmasının sebebi olabilir. "Değirmenle bir telefon görüşmem var. Dolly benimle bazı rakamlar üzerinde çalışmak istediğini söyledi."

Teknik olarak yalan değildi. Dolly Payton benimle bazı rakamlar üzerinde çalışmak istiyordu ama planladığımız görüşme İtalya saatiyle sabah 3:00'teydi.

Cletus gözlerini kısıtı ve başını hafifçe salladı, muhtemelen bir uyarı olarak yorumlayacağımı umduğu bir hareketti bu. Hem onu hem de onu görmezden geldim ve şarap kadehimden bir yudum aldım.

Koltuğunda arkasına yaslanan Cletus parmaklarını dikleştirdi ve bakışlarını tabağına indirdi, yüzünde gergin bir ifade vardı. Aklından neler geçtiğini, benim için ne tür bir ceza hazırladığını hayal bile edemiyordum. Her şey olabilirdi. Neredeyse her şeyi. Yapacağından şüpheliydim-

"Hey, Billy." Ashley koluma hafifçe dokunarak dikkatimi ona çekti. Bana tatlı bir gülümseme vererek, "Bunun tamamen rastgele olduğunu biliyorum, ama Drew ve ben geçen gün Green Valley'deki yeni rehabilitasyon tesisi hakkında konuşuyorduk ve hep merak etmişimdir, o arabaya ne oldu?" dedi.

"Araba mı?"

"Evet. Lisedeyken sana çarpan, sonra da haftalarca hastanede kaldığın, bursunu falan kaybettiğin araba."

Kız kardeşime baktım, bunu neden şimdi ya da hiç sorduğuna şaşırmıştım. Ben baktıkça gülümsemesi daha az tatlı görünüyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, gerildi, sanki bir yırtıcı tarafından izleniyormuşum gibi. Ya da birkaçı tarafından.

Masanın etrafına baktığımda sadece Şerif ve Bayan James, Maya, Scarlet, Jethro, Sienna ve oğullarının bana doğru bakmadığını gördüm. Bunun dışında tüm gözler değiş tokuşumuzu izliyordu ve her birinin yüzünde benzer bir ifade vardı. *Kararlı.*

Midem bulandı.

Biliyorlardı.

Boğazımı temizleyerek, hızla atan nabzımı kontrol altında tutmaya çalıştım. "Hatırladığımı söyleyemem," diye boğulmayı başardım, bakışlarımı tabağıma çevirdim ve peçetemle ağzımı silerek düşünmeye çalıştım.

Onlara anlatmıştı.

"Bu Scarlet'in kasabayı terk ettiği zamana denk geliyordu, değil mi?" Beau sordu ve gözlerim onunkilere kaydı.

Kıpırdamadan oturdum, sevimli kardeşime, onun sevimli gülümsemesine ve gözlerindeki kutsal olmayan yaramazlık ışığına baktım. Ve ardından gelen şey

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmasaydı komik olurdu.

Jethro'ya baktım. Cletus'tan başka, masada beni bu kadar çok kırık kemikle bırakanın bir araba kazası değil de Wraithler olduğunu bilen tek kişi oydu. Eğer bunu anlasaydı, Scarlet'e hemen gerçeği söylerdi, bundan eminim. Bana karşı ne kadar az sadakati olduğunu defalarca göstermişti.

Jethro bana baktı. Sonra Jethro, tabağına kaşlarını çatmış olan Scarlet'e baktı. Bakışlarım Cletus'a kaydı ve ters ters baktım, çünkü çalışkan kardeşim sırtıyordu. Bana. Şarap kadehini bana doğru kaldırdı.

"Demek yarın Floransa'ya geliyorsun? *David'i* görmeye mi?" Beau kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak sordu.

"Sanırım geliyorum," diye cevap verdim, kelimelerim dikkatlice sakinleşmiş, gözlerim Cletus'unkilerden hiç ayrılmamıştı.

Bu sırada bileğini kaldırdı ve işaret parmağıyla saati göstererek, "*Zaman doldu*" dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CLAIRE

"Sanat aynı a n d a hem kendimizi bulmamızı hem de kaybetmemizi sağlar."

THOMAS MERTON , HİÇ KİMSE BİR ADA DEĞİLDİR

Sabah saat 8:00'de Floransa sokakları deri ve taze ekmek kokuyordu. Dar Arnavut kaldırımlı sokaklarda hâlâ kafeler kuruluyor, sandalyeler, küçük yuvarlak masalar ve hem espresso hem de gelato reklamı yapan katlanır tabelalar yerleştiriliyordu.

"Neden bu kadar çok deri kokuyor?" Şu anda elimi dirseğinin kıvrımında tutan Duane'e sordum.

Duane, Piazza di Santa Maria Novella'daki tren istasyonundan on dört metrelik devasa heykelin bulunduğu Accademia Galerisi'ne kadar arka sokaklarda bize rehberlik ederek yol gösterdi. Billy de dahil olmak üzere herkes arkamızdaydı. Birkaç kez omzumun üzerinden baktım, fark edilmemeyi umacak kadar gizlice. En arkada Sienna'nın kız kardeşi Maya yürüyordu ve -fark ettiğim için nefret ediyordum- ona bir dondurma külahıymış gibi bakıyordu.

Onu suçladığımdan değil.

"Burada satıcıların her türlü şeyi sattığı açık hava pazarları var, eskiden keten masa örtüleri, İtalyan mermer satranç tahtaları falan satılırdı. Ama şimdi daha çok turistik şeyler, biblolar, papa bibloları, seksi rahip takvimleri gibi şeyler satılıyor."

"Ateşli rahip takvimleri mi?" Hem kaşlarımı çattım hem de gülümsedim.

Gözleri benimkilere kaydı ve sıırttı. "Her neyse, birçok şey Tayvan ve Çin'de üretiliyor, artık İtalya'da pek üretilmiyor. Mantıklı, küresel ekonomi falan. Ama hala deri pazarı var, burada çoğu şey yerel zanaatkârlar tarafından yapılıyor. Bu yüzden deri gibi kokuyor."

Bir sokağın her iki yanında sıralanan kanvas kaplamalı bir dizi tezgahı işaret etti. "Burası Via dell'Ariento. Yaklaşık iki saat içinde burası insanlarla dolup taşacak."

Tezgâhların birkaçında erkekler, kadınlar ve bazı çocuklar hareket ediyor, tahta sandıklardan mal çıkarıyor ve brandayı öne doğru çekerek tezgâhın önünde bir tür kumaş çatı oluşturluyorlardı.

"Onun ötesinde San Lorenzo gıda pazarı var."

"Yiyecek pazarı mı? Beni de yaz." Kardeşimin gülümsemesi küçük bir sırtıta dönuştü. "Şehrin diğler tarafındaki Sant'Ambrogio pazarını biraz daha çok seviyoruz ama oraya da yürümek gerekiyor. Gerçi Jess Sant'Ambrogio'yu daha mı çok seviyor bilmiyorum çünkü biz uzun yoldan gidiyoruz, Ponte Vecchio'yu geçip nehrin diğler tarafından yürüyoruz. O tarafın daha sessiz ve yazın daha serin olduğunu söylüyor."

Jess'ten şehrin içinde kendi başıma gidebileceğim yerler hakkında bazı öneriler istemeye karar vererek başımı salladım. Daha önce hiç seyahat etmemiştim, kaybolmadan bir gün geçirebileceğimden emin değildim ama ne fark ederdi ki? İtalya'daydım. Yeni beceriler öğrenmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

Bir vitrin dikkatimi çekti, sonra bir başkası ve bir başkası. Bir antika dükkânı, bir kitapçı, rengârenk kâğıtlar ve not kartlarıyla dolu bir kırtasiye. Her bir dükkânın, pazarın, tezgâhların nerede olduğuna dair zihinsel bir harita çıkarmaya çalıştım. Evet, gelecek hafta bir gün geleceğim. Döndüğümde -Çünkü artık geri dönmeye kararlıydım ve onları kontrol edecektim.

Ancak Galerî'ye vardığımızda, ziyaret edilecek mağazaların sayısını unutmuştum ve tüm ilgi çekici noktalar karşısında biraz bunalmış hissediyordum. Takip edilemeyecek kadar çoktu. Tur rehberimiz bizi bekliyormuş gibi görünüyordu ve biz geldiğimizde küçük kare bir toplanma alanından öne çıktı. Kısa süre sonra hepimize kulaklıklar ve bunları takmak için boynumuza takacağımız bir cihaz verildi. Rehberimiz, sesini cihazımıza ileten küçük bir mikrofona takıyordu. İstersek, çeşitli ilgi çekici odalarda yürürken onu kulaklıklar aracılığıyla dinleyebiliyorduk.

Kulaklıklar dinleme cihazıyla birlikte boynuma asılmıştı, Winston kalabalığını Accademia Galerisi'ne kadar takip etmeden önce Billy ve Maya'nın geçmesini bekledim. Biraz topallıyordu ama fark ettim. İçimdeki endişeyi kovalayarak -çünkü Billy Winston için endişelenmek benim işim değildi- çevremdeki genel ihtişamı özümsemek için elimden geleni yaptım.

Genel ihtişam kesinlikle görkemliydi ve boştu.

"Herkes nerede?" Dikkatini çekmek için Shelly'nin koluna dokundum. "Burada sadece bizim olduğumuza inanamıyorum."

Ürkütücü bir sessizlik içinde birkaç devasa tablonun yanından geçtik. Yani, çok *büyüklerdi*. Bütün bir duvar büyüklüğündeydiler. Ve sonra önümüzde bir kadını kaldıran dev bir adam heykeli yükseldi. Daha yakından incelediğimde, adamın kadını kaldırmadığını fark ettim. Kadın adamın tutuşuna karşı mücadele ediyor, adam da kadını güreşerek boyun eğdirmeye çalışıyordu.

İşçiliği ve sanatsallığı takdir etsem de biraz rahatsız ediciydi.

"Sienna bazı torpiller yaptı," diye açıkladı. "Bu normal bir tur değil; sonunda Michelangelo'nun kayıp eskizlerinden bazılarını görme şansımız olacak."

Bakışlarımı heykelden ayırırken alnımın kırıştığını hissettim. "Bu da Groupon'un bir parçası mı?"

Shelly dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri gülümsüyordu. "Claire. *David*'i görmek için Groupon falan yok. Turların biletleri genellikle aylar öncesinden tükeniyor, özellikle de yaz aylarında."

"Oh." Ona hafif bir mahcubiyetle gülümsedim. "Sanırım Cletus'un sadece Cletus gibi davrandığını bilmeliydim. Özür dilerim."

"Sorun değil. Bazen çok tatlı oluyorsun. Tennessee'den daha önce hiç ayrılmadığını unutmuşum. Şu heykel -" çenesini herkesin durakladığı önümüzde duran heykele doğru kaldırdı "- Giambologna'nın eseri. *Sabinlere Tecavüz*'ün alçıdan yapılmış bir modeli. Tek bir parçadan oyulmuş mermer heykel Piazza della Signoria'da, Loggia dei Lanzi'nin altında yer alıyor."

Heykeli tekrar incelerken ona yaklaştım, kollarımızı birbirine doladım ve neden birinin tecavüzü tasvir eden bir sanat eserini istediğini merak ettim.

Shelly'nin dış görünüşündeki soğukkanlı tavrından bunu asla anlayamazdınız ama Shelly son derece sevecen bir insandı. Ona dokunur dokunmaz bana yapıştı ve şu anda tam da ihtiyacım olan şey buydu. Midem bulandı ve ilk kez bunun Billy Winston'la bir ilgisi yoktu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı, elimi sıkıca tutarak. "İyi misin?"

"Sadece

aptalca." "Ne?"

"Sanırım gerginim." Ona baktım ve ayak seslerimiz taş zeminde yankılanarak heykelden uzaklaşırken dikkatle beni izlediğini gördüm. "Daha önce hiç böyle seyahat etmedim, müzeye gitmedim, kesinlikle böyle bir şey yapmadım."

"Binlerce insanın önünde sahne aldın."

"Daha çok yüzlerce. En fazla bin kişi." Birkaç hafta sonra Nashville Müzik Festivali'ne açık bir davet almıştım ve orada binlerce kişi olacaktı. Onlara geçici bir evet cevabı vermiştim ama sonra birkaç kez kabul etmekten vazgeçtim. Festival benim Roma'da olacağım haftaya denk geliyordu ve programımı kesinlikle ayarlayabilecek olmama rağmen, o kadar insanın önünde sahne alma fikri beni soğuk terler döktürüyordu. "Şimdiye kadar sadece küçük etkinlikleri kabul ettim. Büyük stadyum gösterileri ya da festivallere hiç katılmadım ama plak şirketim beni turneye göndermekle tehdit edip duruyor."

"Ama üniversiteye gittin, değil mi? Bölümün müzik miydi? O zaman hiç müzeye gitmedin mi?"

"Sonuçta benim bölümüm müzik eğitimiydi. Ama dışarı çıkan biri değildim. Önce derse sonra eve giderdim. Mary Teyze ve Peter Amca - Ben'in teyzesi ve amcası, birlikte yaşadığım kişiler onlardı - yaşlıydılar ve yardıma ihtiyaçları vardı. Bu yüzden sınıfta olmadığım zamanlarda evde onlarla birlikte oluyordum."

"Orada olmak hoşunuza gidiyor muydu? Yoksa daha fazla sosyalleşmek ister miydiniz?" "Oh, hoşuma gitti. Çok iyilerdi. Geceleri kağıt oynardık ya da ben şarkı söylerdim.

ve onlar için piyano çalardım. Ve bana yemek yapmayı öğretti." Biraz daha sessiz fısıldadım çünkü az önce bir tür koridora girmiştik ve burayla ilgili bir şey son derece kutsal hissettiriyordu, tıpkı bir kilise gibi ama kutsallık steroidleri üzerinde. Her iki tarafta da yarım kalmış mermer erkek oymaları vardı.

Rehberimiz grubumuzun önünden bir şeyler mırıldandı. "Kulaklıkları takayım mı? Şimdiden konuşmaya başladı mı?"

"Gerginsiniz. Bunu söyleyebilirim." Shelly'nin gözleri benimkilerin arasında gezindi ve tamamen ciddi bir ifadeyle, "Seni koruyacağım," dedi.

Bu kadına duyduğum sıcaklık ve şefkat beni ona kocaman bir gülümseme göndermeye itti. "Teşekkür ederim, Shelly. Sana minnettarım. Ama aptallığımı bir dakika içinde atlatacağımı düşünüyorum."

"Dikkatinizi dağıtmak için size bir hikâye anlatayım." Kol kola girerek bizi ilerletti; Jenn ve Cletus'u, Drew, Ash ve Bethany'yi, Billy ve Maya'yı, Duane ve Beau'yu geçti. Hatta rehberin yanından bile geçti ve- "Vay anasını!" Ayaklarım tökezledi ve ağzım açık kaldı çünkü oradaydı. *David*. Tam önümüzde, sanki gerçekmiş gibi. Yani,

Vay anasını. Bir anda tüm saçma sapan sinirlerim unutuldu.

"Bu David ve çok güzel," dedi, sesi kesinlikle fısıltı değildi. "Bu açıdan yüzünü pek iyi göremiyorsun." Beni ileriye doğru götürdü ve dev sol ayağının yanında durmamızı sağladı. "Ama o

Kaşlarını çatıyor, sert, odaklanmış ve biraz da kızgın görünüyor. Yine de duruşu çok rahat, sence de öyle değil mi?"

Aptalca başımı salladım, her şeyden büyülenmiş gibiydim.

Billy bana gençken İncil'deki hikâyeyi anlatmıştı ve ben de o zamandan beri araştırıyordum. Bu güzel çocuğu - cesur, asil ve korkudan yılmayan - sadece bir sapan ve taşlarla korkunç dev Golyat'ın karşısına çıkarken hayal etmeye çalıştım.

Ama bunu? Güzel, Davut'un ne olduğu için doğru kelime değildi, onun gerçekliği göz önüne alındığında tanımlama önemsiz geliyordu. O. Yani heykeli.

Shelly kolumdan çekştirerek beni yavaşça bariyerin etrafından dolaştırdı, böylece onun arka tarafını görebilecektik. Tanrım, muhteşem bir sırtı vardı, *muhteşemdi* ve içimde bir şüphe belirdi. Bu heykel bir İncil hikâyesinin tasviri değildi, gerçekten değildi. Bu, erkek formunun, onun kaba güzelliğinin, sert şeklinin, sert açılarının ve zarif hatlarının bir kutlamasıydı ve

-Tarihin büyük bir kısmının amacı budur.

"Ben okuldayken, Chicago Üniversitesi'nde, bize Michelangelo hakkında bir hikaye anlatmışlardı, daha çok iki sonlu bir efsane." Shelly bizi tam sırtının ortasında durdurdu ve ikimiz de bir anlığına gövdesinin, bacaklarının ve sağ elinin şaşırtıcı detaylarına baktık.

"Bir efsane mi?" Gözlerimi beyaz mermere dikmiş, Cletus ve Beau'nun yanı sıra Billy ve Maya'nın da bize katıldığına sadece teğet geçtiğinin farkında olarak sordum.

"Michelangelo Davut heykelini yontarken, seçtiği mermer parçasının kusurlu olduğu konusunda uyarılmıştı."

"Kusurlu mu?" Billy sordu, kavernöz boşlukta yankılanan derin sesi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Nasıl yani?"

"1464'te mermer, Agostino adında bir sanatçıya Davut'un heykelini yapması için verilmiş, ama o bu mermerle çalışamayacağını söyleyerek vazgeçmiş. Daha sonra, 1501 yılında Michelangelo görevi ve mermeri aldı. Gördüğünüz gibi, kuzey Toskana'daki Apuan Alpleri'nde bir kasaba olan Carrara'daki bir taş ocağından gönderilen çarpıcı, paha biçilmez, saf beyaz bir mermerdir. Kocaman, tek parça bir taş ve herkes kusurlu olduğunu söylese de Michelangelo yine de onu istedi."

"Kusurlu muydu?" Beau, Shelly'nin gözlerini kendi gözlerine çekerek sordu.

"Belki. Bana anlatılan hikâyeye göre, Michelangelo Davut'un göğsündeki bir düğümü koparmış ve daha sonra bloğu oyarken hiç zorlanmamış."

"İlginç." Duane gözlerini kısarak heykele baktı. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Ve işte efsaneler burada ayrılıyor," diye devam etti. "Hikâyenin bir versiyonunda, düğümün Davut'un kalbi olduğu söylenir."

"Ah." Maya'nın koyu kahverengi gözleri, bunu üzücü bulmuş gibi genişledi, bu ifadenin benim gözlerime de yansıdığından eminim.

"Ve Michelangelo taşın kalbini çıkardığında, onu manipüle etmek ve istediği kişiye ya da şeye dönüştürmek kolay oldu."

"Bu çok üzücü." Maya bu konudaki hislerinin doğruluğunu teyit etmek istercesine bana baktı. "Diğer efsane ne diyordu?"

"Diğer efsane düğümün David'in kalbini bloke ettiğini iddia ediyordu. Ve bir kez çıkarıldığında, mermerin altındaki gerçek form ortaya çıktı."

"Bu hikâyeyi daha çok sevdim," dedi Beau, Shelly'ye sırtarak.

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Billy, dikkati David'in baldırına ve ayağına odaklanmıştı.

"Hangi hikâyeyi tercih ediyorsun?" diye sordum. Shelly'nin her zaman olaylara beklenmedik bir yaklaşımı vardı.

"Dürüst olmak gerekirse ikisini de seviyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Beau çenesini kaldırdı, bakışları sanki dünyanın en büyüleyici ve harika insanıymış gibi ona sabitlenmişti. Ama sonra, ona her zaman böyle baktı.

"Sadece, aynı olaya tanık olan ya da aynı olayı yaşayan iki kişi, gerçeği tamamen farklı yorumlayabilir. Birine göre düğüm bir kalpti ve onu çıkarmak taşı öyle bir harap etti ki sanatçının vizyonuna yenik düştü. Bir başkasına göre ise düğüm taşın önünde bir engeldi ve olması gereken kişi ya da şey olmasını engelliyordu."

Billy'nin dikkatinin bana yöneldiğini hissettim, bir dokunuş ya da usulca söylenen bir söz kadar emindim. Yutkundum. Kendime bakmamamı söyledim. Ama sonra baktım.

Bakışlarımız kilitlendi, tutuştu ve etkisi vücudumdan geçerek parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar ulaştı. Gülümsemiyor ya da kaşlarını çatmıyordu, sadece bakıyordu. Ama bu her zaman benim dengemi bozmaya yeterdi. Suçlayabileceğim tek kişi bendim ama cezaya ve Billy Winston'a aç biriyim.

"Gerçek, bakanın gözünde midir?" diye sordu derin sesi. Soru Shelly'ye yöneltilmişti ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Elbette öyle. Gerçek her zaman kurgudan daha görecelidir. Ve birbirine taban tabana zıt iki gerçeğin aynı anda var olabileceği fikri tamamen büyüleyici. Sizce de öyle değil mi?"

İkişer ikişer sıraya girerek asansörün bizi bodruma indirmesini bekledik. Shelly'nin anlattığına göre, kırk yıl kadar önce Floransa katedralinin altında, Michelangelo ve öğrencilerine atfedilen birkaç eskizin bulunduğu gizli bir oda keşfedilmişti. Duvarların bazı kısımları uzun süredir saklı olan orijinal odadan dikkatlice sökülmüş ve Academia Galerisi'nin altındaki bu yeraltı alanına yerleştirilmişti, ancak asansör bir seferde sadece iki kişi alıyordu.

Önce Billy ve Maya, sonra Beau ve Shelly, Cletus ve Jenn, en arkada da Duane ve ben vardık. Ash ve Drew hediyeelik eşya dükkânına geçmişlerdi çünkü Bethany huzursuzlanmaya başlamış, David'in üzerinde neden giysi olmadığını ve üşüyüp üşümediğini birkaç kez ve yüksek sesle sormuştu.

"Duane?" Maya siyah saçlarını omzunun üzerinden atıp bize seslendi, yüzü özür diler gibiydi. Maya ablasına çok benziyordu ama teni Sienna'nın altın renginden bir iki ton daha açıktı. "Özür dilerim, tuvalete gitmem gerekiyor. Bana nerede olduğunu gösterir misin?"

"Elbette." Duane bir adım öne çıktı ve elini sırtıma koyarak beni de yanına çekti. "İşte, Claire. Sen Billy ile aşağı in. Maya'yı ben alırım."

"I-"

Ding.

Cletus, "Geldi, binme zamanı," diye anons etti.

Duane *beni iterek* asansöre bindirdi ve ben de döndüm, iri gözlerim Billy'ninkilerle buluştu. O da henüz binmemişti ve aniden ortaya çıkan insan karmaşası karşısında en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Ama sonra Jennifer öne çıktı ve koluna girerek onu küçük asansöre yönlendirdi.

"Al bakalım tatlım," dedi, kapıyı kapatma düğmesine bastı ve sanki yaşlı bir kadının karşıdan karşıya geçmesine yardım ediyormuş gibi arkasına yaslandı. "Birazdan görüşürüz."

Gidebildiğim kadar geri çekilmiştim ama Billy'nin bedeni hâlâ alanımı dolduruyordu. Kapılar arkamızdan kapanıncaya kadar ne olduğunu, nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu yeni fark etmiş gibi gözleri keskinleşti.

"Ah," dedi usulca, uzaklaşarak. "Ben-ben ..." Gözlerinde gözle görülür ve alışılmadık bir tedirginlik vardı. "Bu küçük bir asansör."

"Öyle," diye fısıldadım sıkıca, bakışlarımı nereye dikeceğimi bilemiyordum, kalp atışlarım iki katına çıkmıştı.

Görüş alanımın her santimini dolduruyordu ve o kadar büyüktü ki. Onun büyüklüğünün gerçekliğini daha önce hiç hissetmemiştim, bu şekilde değil, küçücük bir alanda sadece ikimizin olduğu ve omuzlarının enine yayılmış gibi görüldüğü, üzerimde yükseldiği yerde değil. Tam bunaltıcı hale gelmeden önce kapılar açıldı. Dışarı fırladım ve sonra durdum, gidecek çok fazla yol olmadığını fark ettim.

Oda sadece bir odaydı, belki yirmi ayak kare. Dar bir tahta kalas odanın ortasından aşağıya doğru uzanıyordu ve her iki tarafta da zemin en az üç metrelik bir düşüşle alçalıyordu. Duvarlar boyunca ve biraz uzakta, kemerlerin altına sıkışmış ve sel ışığıyla yıkanmış duvar kesitleri, beyaz sıva üzerine karakalem çizimler vardı. Ve işte bu kadar.

Döndüm. Billy hâlâ asansörün kapalı kapısının yanında duruyordu, elleri cebinde, dikkatli gözleri üzerimdeydi.

"Bu çok ilginç," dedim -ama daha çok ciyaklayarak- mekânı işaret ederek, nedense bu basit odayı savunmam gerekiyormuş gibi hissederek.

Dudağının içini ısırarak Billy başını salladı, temkinliliği devam ediyordu.

Boğazımı temizleyerek, ellerimi arkamda kenetlemiş bir şekilde tahtadan aşağı doğru yürüdüm ve tamamen eskizlere dalmış gibi davrandım. Gerçek şu ki, onları neredeyse hiç fark etmemiştim. Fark ettiğim şey neydi? Zamanın yavaş geçişini. Bir dakika iki dakika oldu, belki on, belki yüz. O asansörün yanında durmaya devam ederken ben kesilmiş duvarlara bakmaya devam ettim.

Planının ne olduğunu merak ediyordum. Belki de bir sonraki iki kişilik grup gelir gelmez gitmek istiyordu? Bu mantıklı. Neden tek kaçış yolundan bir adım bile uzaklaşmadığını da açıklıyordu.

Bu iyiydi. Sadece. İyiydi. Belki o gittikten sonra rahatlayabilir ve eskizlere gerçekten bakabilirdim, ki bu da her an olabilirdi. Elbette, Beau ve Shelly yoldaydı. Kesinlikle.

Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aylak aylak dolaşmaya devam etti, kapılara doğru döndü, düğmeyle oynadı. Küçük oda da en az asansör kadar sıkışık gelmeye başlamıştı ve nefesimi düzenlemekte biraz zorlanıyordum. *Ne kadar zamandır buradaydık? Günlerdir mi?!*

"Scarlet."

Gerildim, bakışlarım onunkilerle kesişti. Yüzündeki temkinli ifade yerini sinirli bir ifadeye bırakmıştı ve bir saniye sonra hareket ederek bana doğru yürümeye başladı. Aman Tanrım. *Lütfen, lütfen. Lütfen, sadece nazik ol.*

Onu aklındakilerden uzaklaştıracak bir konu ararken, "Shelly bunların Michelangelo ve öğrencileri tarafından yapıldığını söyledi," diye geveledim.

Yaklaşık bir metre ötede durdu, ağzı mutsuz bir çizgiye oturmuştu ve "Çağrı düğmesi çalışmıyor gibi görünüyor," dediğinde kendimi öfkeli kelimelerin etkisine hazırladım, söylemesini beklediğim şey bu değildi.

Bir süre adama baktım ve sonra yana doğru eğilip kapılara baktım. "Çalışmıyor mu?"

"Hayır. Ve on beş dakika oldu." "Ne?"

"Öyle mi oldu?"

Başını salladı, daha az sinirli ve daha çok ... *özür dilemiş* görünüyordu?

"Özür dilerim," dedi, tipik soğuk bakışları şimdi merakla ılımlı ama yine de çekingendi. "Sanırım bu Cletus'un yardım etme fikri."

ONUNCU BÖLÜM

CLAIRE

"En yüce savaş sanatı, düşmanı savaşmadan alt etmektir."

SUN TZU, SAVAŞ SANATI

"Yardım mı?" Kafam karışmış bir şekilde papağan gibi tekrarladım.

Billy'nin dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. "Cletus, eğer sen ve ben birlikte kapana kısılsak, farklılıklarımızın üstesinden gelebileceğimizi düşünüyor gibi görünüyor."

Sonunda anladığım için midem bulandı ve ağzım bir O harfi aldı. Kapana kısılmıştık. Cletus bir şekilde bizi buraya nasıl hapsedeceğini bulmuştu. *Harika*.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi Billy, oldukça gereksiz bir şekilde. Belli ki onun bu işle bir ilgisi yoktu.

"Biliyorum." Oturacak bir yer aramak için belimi büktüm. "Bildiğini sanmıyordum," diye mırıldandım. Sonra, bazen önemsiz biri olabildiğim için, "Senden kaçmaya çalışan ben değilim," diye mırıldandım.

Billy topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, sanki sözlerimi özümsemiş gibiydi, kendi kendine konuşur gibi, "Bu ifadenin gerçeklikle hiçbir temeli yok."

Oturacak bir sandalye ya da bank bulamayınca kendimi tahtanın üzerine bıraktım. "Sadece istediğin alanı sana veriyorum." Beni görmekten nefret eden bir adamla kim bilir ne kadar süre burada mahsur kalacaksam, bari oturayım diye düşünerek bacaklarımı kenardan sarkıttım. Ayakta durmaktan ve mücadele etmekten yorulmuştum.

"Ya ondan önce?"

"Ve ondan önce, ne?"

"Peki geçen hafta mesafe talep etmeden önce? O zaman neredeydin?"

"Ondan önce de" -elimi havada salladım- "Ben Nashville'de dört yıl kaldınız, Başkent'teydiniz ve nişanlandınız. Yani . . ." Omuz silktim, çünkü bu her şeyi anlatıyordu.

"Hayır." O da oturdu, benimle aynı pozisyonu aldı, şimdi sadece üç adım uzaktaydı. Hareketleri yavaştı, sanki kalçası ona

sorunlar. "Sana Noel'de söyledim, bu gerçek bir nişan değil. Eğer benden kaçmıyorsan, son altı aydır neredeydin?"

"Hâlâ nişanlısın. Bütün nişanlar bitene kadar gerçektir" dedim. Öne doğru bakarak dudaklarımı yana büktüm, her zamanki kalp çarpıntılarımdan hiçbirini hissetmiyordum. Sadece yorgun hissediyordum. *İşte yine başlıyoruz. Bundan çok yoruldum.*

"Şey, bu nişan bitti. Birkaç hafta önce ayrıldım."

Dudaklarımdaki kızgınlık kıvılcımı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "İşte böyle. Şimdi de benden mesafemi korumamı istiyorsun. Zamanlamanın böyle işlemesi ne tuhaf."

"Biliyor musun? Belki de sessizce beklemeliyiz," diye mırıldandı. "Cletus bizi dışarı çıkarmaya karar verene kadar burada sessizce bekleyeceğiz."

"Bana uyar." Dizlerimi yukarı kaldırdım ve bacaklarımı kendime doğru çektim, yanağımı bacaklarımın üzerine koydum, yüzümü başka tarafa çevirdim.

Zihnimi beni buradan uzaklaştırması için cesaretlendirerek, tüm bu tartışmaların ne kadar aptalca olduğunu düşündüm. Sürekli aynı şeylerdi ama yine de canımı yakıyorlardı. Billy haklıydı. Onun etrafında olmak zordu. Eskiden çok kolaydı, bu da daha fazla acı veriyordu.

Sonunda düşüncelerim dağıldı ama yanımdaki adamdan çok da uzaklaşmadılar. Geçen hafta onu yatakta kıvrılmış, belli ki acı içinde ve teklif ettiğim her türlü iyiliği reddetmeye kararlı bir şekilde görmek. Sanırım beni kendinden uzaklaştırdığı için onu suçlamıyordum, her şey göz önünde bulundurulduğunda, ama kendini neden bu duruma soktuğu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Muhtemelen bu yüzden, dürtümü yakalayamadan, "Aslında hayır. Benim için sorun değil. Bir sorum var."

"Neymiş o?"

"Neden kemik iliğini Darrell'a bağışladın?" Başımı kaldırıp ona baktım. Bir dizini kaldırmış, ön kolunu dizinin üzerine koymuştu ve benim bakışıma kendi bakışıyla karşılık verdi.

"Demek Cletus'un sana olanları anlattığını söylerken bunu kastettin."

"Evet. Bunu neden yapasın ki?"

Billy tereddüt ediyor gibiydi, sanki iki yol arasında tartışıyor ve hangi yöne gideceğinden emin değildi. "Mayıs ayında olanlar hakkında ne kadar şey biliyorsun? Roscoe ve Simone'un yaralandığı lokantada olanları?"

Küçük kardeşinden bahsederken bakışlarında bir kırılganlık pırıltısı fark edince, vücudumu tamamen ona döndüm ve bağdaş kurarak oturdum.

"Sadece gazetelerde olanları."

"Hangisi?"

"Benim, uh-" Bildiğim kadarıyla gerçekleri anlatırken gözlerimi tavana kaldırdım. "Razor Roscoe'ya saldırdı ve sonra o kötü polis lokantaya ateş ederek Simone'u vurdu. Ama sonra Simone bayılmadan önce Razor'ı vurmayı başardı. Siz içeri girdiniz, onu Simone'a zarar vermek üzereyken buldunuz, bu yüzden onu bayılttınız ve ambulansı beklerken Roscoe ve Simone'u buzla kapladınız."

"Bu adil bir özet. Ama gazetelerin pek üzerinde durmadığı şey, Darrell'in Razor'a karşı tanıklık etmeyi kabul ettiği, ancak bunun için birinin ona kemik iliği bağışlaması gerektiği."

Omurgam dikleşti. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. İlk başta bu kişi Roscoe olacaktı ve Razor'un bu yüzden onun peşine düştüğünü düşünüyorlar. Açıkçası, Roscoe artık iyileşmekten başka bir şey yapamayacak kadar hasta. Ben de teklif ettim-" Billy'nin ağzı aniden kapandı, gözleri düştü. Başını hafifçe salladı ve kaşları birbirine yaklaştı, bana ağır meseleler üzerinde düşündüğü ve paylaşmak istediklerini ayrıştırdığı hissini verdi.

"Biliyor musun?" dedi sonunda, derin bir nefes alarak. "Gerçek şu ki, bunu intikam için yapıyorum." Billy kendi motivasyonunu tuhaf bulmuş gibi hafifçe kıkırdadı. "Cevap bu işte. İntikam."

Ne? "İntikam almak için Darrell'in hayatını mı kurtarıyorsun? Bu nasıl oluyor? Ona inat olsun diye mi kurtarıyorsun?"

"Hayır. Bu umurumda değil." Bu olasılığı elinin tersiyle itti. "Zaten fazla yaşamayacak. Doktorlar ne olursa olsun bir ya da en fazla iki yıl içinde öleceğini söylüyor. Razor'ı hapse atacak kadar ömrünü uzatmak istiyorum."

"Yani bu Razor'dan intikam almak mı?"

Gözlerini kaldırdı ve benimkilerle göz göze geldiler. "Darrell da öyle. Yapacağı son şeylerden birinin, hayatı boyunca onun için çok önemli olan insanlara ihanet etmek olması hoşuma gidiyor. Bunu tatmin edici buluyorum."

"Bunu görebiliyorum." Ağzının acımasız çizgisini, çenesinin şakağına vuruşunu inceledim ve aniden "Teşekkür ederim" demek için harekete geçtiğimi hissettim.

Bakışlarındaki yoğunluğun bir kısmı yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne için?"

"Bunu yaptığın için, Darrell'in tanıklık etmesini sağladığın için. Razor'un hayatının geri kalanını hapiste geçireceğini bilmek bana yardımcı oluyor."

Billy'nin bakışları üzerimde gezindi, keskinleşti. "Hâlâ o kâbusları görüyor musun?"

Sustum. Birbirimizi izlerken kalbim bile yavaşlamış gibiydi. Onunla bu konuşmayı yapmak garip bir andı. Benim hakkımda çok şey biliyordu, geçmişimi, umutlarımı ve korkularımı. Hayallerimi bile biliyordu. Ve yine de benden nefret ediyordu. *Peki neden onunla konuşuyorsun?*

"Her zaman korktum," dedim yavaşça, konuşmaya devam mı etmeliydim yoksa susmalı mıydım emin değildim. Tarih bana aramızdaki bu sakinliğin saatli bir bomba olduğunu söylemişti; eninde sonunda ikimizden biri patlayacaktı.

Ancak . . . *Bunu özledim.* Onunla konuşmayı özledim. Ne düşündüğünü ve ne dilediğini duymayı özledim. Sesini özledim. Gülüşünü, ince tatlılığını ve alaycı mizahını özledim. Onu özledim.

Sonunda -yine, cezaya ve Billy Winston'a aç olduğum için- muhtemelen zaten şüphelendiği bir şeyi doğrulamaktan zarar gelmeyeceğine karar verdim. "Bir gün yine peşime düşeceğinden hep korktum. Gelip beni alacak ve oraya geri götürecek diye. Bu yüzden Jethro'dan evime o panik odalarını koymasını istedim."

Bu haber onu huzursuz etmişe benziyordu. "Yeşil Vadi'ye neden geri döndün? Neden geri döndün ki?"

Onu ve sorularını inceledim. "Yaşamak için mi? Ben öldükten sonra mı?"

Bu soru beni şaşırtmıştı.

Birlikte gizlice dolaştığımız onca ay boyunca Billy hiç sormamıştı ve bilmek de istemiyordu. O zamanlar sadece gelecekte, benim umutlarımdan ve hayallerimden, onun umutlarından ve hayallerinden, güncel olaylardan, okulumdan, falan ve filan hakkında ne düşündüğümden bahsetmek istiyordu. Sanki hiçbir yükü olmayan, birbirimiz dışında hiçbir kaygısı veya yükümlülüğü olmayan iki normal insanmışız gibi davranmak istiyordu.

Bu, onun her şeyden tamamen habersiz olduğu anlamına gelmiyordu. Billy, birkaç yıldır Nashville'de Ben'in teyzesi ve eniştesiyle yaşadığım gibi küçük ayrıntıları biliyordu ve ben yokken neden ona hiç ulaşmadığımı - onun lisedeki kız arkadaşıyla evlendiğini sanıyordum. Ayrıca benim müziğim ve onun fabrikadaki işi hakkında da konuştuk.

Ama ona Ben'in on sekizinci yaş günümde benimle nasıl yattığını anlattığım an, geçmişle ilgili tüm konuşmalar kesildi. Başka bir şey duymaya dayanamıyordu. Ne zaman Ben'den bahsetsem ya da açıklamaya çalışsam, Billy çenesini kapatıp gidiyordu.

"Tamam. Elbette. Ben öldükten sonra neden geri döndün? Ya da ondan önce? Neden gitmedin? Güvende kalmadın?" Sesi kızgın olmaktan ziyade ilgiliydi, bu da beni yine şaşırttı.

Bu nedenle ona gerçeği söyledim. "Ben öldükten sonra McClure'lara yakın olmam gerektiğini hissettim. Bana karşı çok iyiydiler ve tek çocuklarını, mucize olarak gördükleri oğullarını kaybetmişlerdi. Yas dönemlerinde onlara yardımcı olmak, onlara bir odak noktası, bir umut vermek istedim."

Billy'nin kaşları birbirine yaklaştı, bakışları yumuşadı ve önceki soğukluğunun bir kısmını kaybetmiş gibi göründü. "Çok iyisin."

"Teşekkür ederim," dedim, ciddiydim, midem şimdi çırpınmak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyordu. Bu gelişmeyi görmezden gelmek için elimden geleni yaparak ekledim, "Ben ölmeden önce, nişan partisi için geri döndüğümüzde ama ben hala okul için Nashville'de yaşıyordum, Ben bana güvenli olduğunu söyledi."

Billy'nin gözleri benimkiler arasında gezindi, kaşları birbirine yaklaştı, sanki beni yanlış duyduğunu düşünmüş gibiydi. "Öyle mi dedi? Sana güvenli olduğunu mu söyledi?"

"Evet. Ailesinin koruması altında olduğum ve evli olduğumuz için Wraith'lerin beni rahat bırakacağını söyledi."

Bir anda Billy'nin ifadesindeki tüm sıcaklık ve yumuşaklık izleri yerini zorlukla dizginlenen bir öfkeye bıraktı. "O sana . ." diye başladı, durdu, nefes alış verişini artık daha farklı, daha sığdı. Aniden ayağa kalktı ve topallayarak uzaklaştı. Geri döndü ve yüzündeki buruşukluğun kalçasından mı yoksa benim sözlerimden mi kaynaklandığından emin değildim. "Ben sana Razor'un seni yalnız bırakmasının nedeninin McClure'lar olduğunu mu söyledi? Onun ailesinin koruması altında mıydın?"

Onaylamak için başımı sallamadan önce, bir şeyi atlamadığımdan emin olmak için sorusunu zihnimde tekrarlardım. "Evet. Yani düşünürsen mantıklı geliyor, değil mi? Doğu Tennessee'deki herkes McClure'ları tanır. Eğer başıma bir şey geldiyse, bu kolayca halının altına süpürülmezdi, tıpkı yerleşkede yaşayan MC çöpu olduğum zamanki gibi."

Billy çenesini kapamış, bana bakıyor, bir şey söylemek istediğini ama kendini tuttuğunu hissediyordum. "Bu *hiç* mantıklı değil," diye konuştu sonunda, gözleri bana doğru parlıyordu. "Babanın neler yapabileceğini herkesten daha iyi biliyorsun. Sence Razor, canı isterse Ben McClure'u öldürmeyi bir an bile düşünmez miydi?"

Ayağa kalkıp avuçlarımla kırımın tozunu aldım ve Billy'nin ani ruh hali değişimine neden olacak ne söylemiş olabileceğimi düşündüm. "Başka ne

bir açıklaması olabilir mi?"

"Ona güvendiğine inanamıyorum." İki elinin parmaklarını saçlarına bastırarak tekrar arkasını döndü. "Bu senin *hayatın*."

"Evet. Ama neden güvenmeyeyim ki? Ona güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi."

"Oh. Gerçekten mi?" Billy döndü ve bana profilini gösterdi. Bana bakmıyordu, belli ki hâlâ çok kızgındı, sesini sabit tutmak için elinden geleni yapıyor gibiydi. "Ben ona güvenmemen için sana hiç sebep vermedi mi? Peki ya on sekizinci doğum gününde yatak odana gizlice girip-"

Geri çekildim, omuzlarıma bir ürperti yerleşti. Sözleri bir tokat gibi geldi. Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak döndüm ve diğer duvara baktım, "Biliyor musun, belki de sessiz olup beklemeliyiz." demeden önce boğazımı temizlemem gerekiyordu.

Ayak seslerinin yaklaştığını duydum. "Özür dilerim. *Çok* özür dilerim. Bu konuyu açmamam gerektiğini biliyorum. Ama Scarlet, yaptığı şey doğru değildi. Hiç sormadı. O sadece istediğini aldı-"

"Lütfen dur." Kendimi daha sıkı tuttum.

Billy acı dolu bir iç çekti. "Tatlım, belki sen hiç hayır demedin ama o hiç sormadı. Neden ondan nefret etmiyorsun? Ondan nefret etmelisin, kendinden değil. On beş yaşında onunla evlenmen için seni kandırdı." Billy'nin bunu söyleme şekli tüylerimi diken diken etti, sanki omurgası ondan koparılmıştı ve benim için, çocukluğum için yas tutuyordu.

"Onunla neden on beş yaşında evlendiğimi zaten açıkladım, sadece istemiyorsun-"

"Evet. Aslında evet. Tamam. Bu bana şimdi mantıklı geliyor."

Başımı çevirdim ve ona baktım. Agog. *Ne?* "Öyle mi?"

"Evet." Başını salladı, artık kızgın görünmüyordu, sadece huzursuzdu. "Daha sonra düşündüğümde, sakinleştiğimde anladım. Adını değiştirmek için evlenmek, özgür olmak, bunlar çok mantıklı. Ama bana hiç mantıklı gelmeyen şey, ona aşık olmadığın bu kadar açıkken ve o sana bir çöpmüşsün gibi davranırken onunla evli kalman oldu." Billy ne düşündüğümü bildiğinden yüzde yüz eminmiş gibi ellerini kaldırdı. "Bunu söylememden nefret ettiğini biliyorum ama gerçek bu."

"Şey, o-" Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "On dokuz yaşındaydım, tamam mı? Ailesine *her şeyimi* borçluydum."

Billy çenesini kapattı ve bana sessizce baktı.

Ofladım, ensemdeki sıcak ve dikenli bölgeyi kaşıyarak Billy'nin omzunun üzerinden asansör kapılarına baktım. "On dokuz yaşındaydım ve- ve Ben bencildi."

Bir an geçti. Ve sonra bir an daha. *Bencil* kelimesi duvarlardan ve aramızdan sekiyor gibiydi. Şimdi yine tuhaf, sık nefes alıyordum ama bunun nedeni Billy Winston'la bir odada kapana kısılmış olmam değildi. Yıllardır aklımda olan ama her düşündüğümde kendimi hain gibi hissettiğim bir düşünceyi nihayet dile getirdiğim içindi.

"Ne?" Billy'nin ses tonu kuşkusunun ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu. "Az önce ne dedin sen?"

"Ben bencildi," diye tekrarlardım, ikinci kez söylemeyi daha kolay buldum. "Ve şımarık. Ve küstahça kendini beğenmiş."

"Ne?" Bir adım geri çekildi, sanki sözlerim onu kalabalıklaştırmıştı. "Nesin sen, ne?"

"Kendimi gözden geçiriyordum." Tuhaf bir şekilde taciz edilmiş hissederek ellerimi havada çılgın daireler çizerek sallarken sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkmıştı. "Bazı şeyler üzerinde çalışıyorum, tamam mı? Kendimin daha sağlıklı bir versiyonu olmaya çalışıyorum."

"Kendini mi düşünüyorsun?" Sesi çok şaşkın geliyordu.

"Eğer tüm gerçeği bilmek istiyorsan, terapiye gidiyorum." Kollarımı bir kuş gibi çırpıtıyım fark ederek ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Geçen gün sen bana 'mesafemi korumamı' söylemeden önce ben de sana bunu söyleyecektim." Kendimi rahatsız, açıkta ve dolayısıyla tuzlu hissettiğim için hava tırnakları kullandım.

Geriye çekildi, sanki yeni bir şeymişim gibi bana göz kırptı. Ama hâlâ ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Şimdi anlıyorum ki," diye ekledim konuşurcasına, "çocukluğum pek de iyi geçmemiş. Sağlıklı bir ilişkinin ne olduğuna dair temellerim çarpıktı."

"Bunu *şimdi* mi görüyorsun?" Billy şaşkın bir kahkaha attı, başını salladı ve hala bana yeni ve belki de harika bir şeymişim gibi bakıyordu.

"Hayır. Yani, hep biliyordum." Yanaklarım utançtan kızararak dudak büktüm ve onun kahkahası dostça bir kahkaha gibi geldiği için kendimi gülerken buldum. "Kapa çeneni." Gözlerimi devirdim. "Bu senin olduğunda, senin normalin olur. Çocukluğum *benim* normalimdi. Ben ve ailesine beni bundan kurtardıkları için çok minnettardım ve kurtardılar da. Hakkını vermeliyim ki

Övgünün hak edildiği yerde. İçeride, bir yatakta, korkusuzca uyumak. Her gün yiyeceğim, temiz kıyafetlerim, sıcaklığım ve barınağım olduğunu bilmek. Bunu yaptılar, beni babamdan kurtardılar. Ve Ben beni on beş yaşında onunla evlenmem için kandırmadı."

Billy'nin kaşları çatıldı ve muhtemelen Ben hakkında kötü bir şey söylemek için ağzını açtı, ben de ekledim: "ANCAK! Kendimi ona o kadar borçlu hissetmemeliydim ki, daha sonra onunla evlenmekten ya da istediği zaman onunla yatmaktan başka seçeneğim yokmuş gibi hissetmeliydim. Ve ben böyle hissettim. Sanki ona borçluymuşum, sanki onun mutluluğu benimkinden daha önemliymiş, sanki yeterince çabalarsam ve ona daha fazlasını veririm onu istediği gibi sevebilirmişim gibi hissediyordum. Kendimi kırık ve hatalı olduğuma ikna etmişim ve eğer onu sevebilirim, bütün olacaktım. Bu inatçı ve aptalca bir davranıştı ama bunun için kendimi affetmeliyim. Ve onu asla onun istediği gibi sevmediğim için kendimi affetmeliyim. Yani ..." Tam boyuma doğru doğruldum ve Billy dışında her yere baktım. "İşte böyle."

Gözlerinin beni incelemeye devam ettiğini hissettiğim ve yüzümü saklamak yerine az önce söylediğim sözlerle sahip çıkmaya çalıştığım uzun bir andan sonra, "Geçen hafta bana söyleyeceğin şey bu muydu?" diye sordu. Seni kestiğim ve mesafenin korumanı söylediğim?"

"Evet." Söndüm, ağzım kısmen üzgün, kısmen utanmış bir gülümsemeyle kıvrılırken ona hızlıca bir göz attım. "Ama anlıyorum. Anlıyorum. Sen ve ben uzun zamandır bu atlıkarıncanın içindeyiz ve inme arzunu anlıyorum. Hatta bunu teşvik ediyorum. Benim kırık, zavallı kızımdan çok çok uzun zaman önce kurtulmalıydın." Kıkırdadım.

O gülmedi.

Yine uzun bir an geçti ve onunla birlikte açık sohbetin havası değişti, başka bir şeye dönüştü. Daha az basit bir şeye. Yüklü bir şey.

"Scarlet," dedi, ismim sesten çok nefesti. "Ne demek istiyorsun? Hayatıma devam etmemi mi istiyorsun?"

"Diyorum ki ..." Kollarımı kavuşturdum, bakışlarımı yere sabitledim ama yüksek sesle ve net konuşmaya kararlıyım. "Birbirimizi yeniden tanımamızın bir yolu olup olmadığını görmek istediğimi söylüyorum. Noel'den sonra, sen bana çok iyi davrandın ve ben çok acınacak haldeydim, kendimden nefret etmekten çok yoruldum. Kendimi sürekli kötü hissediyordum. Buna karşı hissizleşmişim, bu bir alışkanlıktı. Bu yüzden profesyonel tavsiye aldım."

"Terapi."

"Evet. Terapi. Ve terapistim, Ben'i *onun* istediği gibi sevmediğim gerçeği konusunda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını görmeme yardımcı oldu. Genştim, savunmasızdım ve ikimizin yaptığı şeyi mazur görmüyorum, mazur görmüyorum. Onun arkasından gizlice buluşmak, bunu asla yapmamalıydım. Evli olan bendim, bu benim suçumdu. Ama yol haritam yoktu ve elimden geleni yapıyordum. Ve tacizci babamdan kaçarken verdiğim kararlar, korku içinde verdiğim kararlar yüzünden hayatımın geri kalanında yaptığım bir şey için kendimi hırpalamak, artık bunu yapmayacağım."

Daha önce olduğu gibi, sözlerim duvarlardan ve aramızdan sekiyor gibiydi, ama bu sefer boynumun ve yanaklarımın kızardığını ve ısındığını hissettim. İstedeiğimden daha fazlasını ortaya çıkarmıştım ve şimdi kendimi hiç güvende hissetmiyordum.

Hiçbir şey söylemediği için bir şeyler söylemem gerekiyordu, içgüdülerim ve kendimi korumam beni geri adım attırdı. "Ama eğer hayatına devam ettiysen, o zaman -iyilik- yürümeye devam et. Çok fazla mutluluğu hak ediyorsun. Sen her zaman benden çok daha iyisini hak ettin. Hâlâ kendim için bir şeyler bulmaya çalışıyorum, hâlâ dağılmış durumdayım, bu yüzden muhtemelen en iyisi senin orijinal planına sadık kal-"

Hareket ediyordu. Başımı kaldırdım, sert ve kararlı bakışları karşısında gerildim. Tahtadan yanlış bir adım atmadan geri çekilebileceğime güvenemediğim için hareketsiz durdum ve gelmesini bekledim. Beynim onun niyetini çözemedi, uzun parmakları ve kaba avuç içleri yanaklarıma kaydı, başparmakları çenemi yukarı kaldırdı ve ağızı benimkinden sadece birkaç santim öteye indi.

Gözleri benimkileri rehin almıştı. "Bunu tüm kalbimle söylüyorum," dedi, kelimeler çakıllı ve sertti.

Ve sonra beni öptü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BILLY

"Bakın majesteleri," dedi Sancho, "orada gördükleriniz devler değil, yel değirmenleri ve kol gibi görünen şeyler sadece yelkenleri, rüzgârda dönüp değirmen taşını döndürüyorlar."

"Belli ki," diye cevap verdi Don Quijote, "maceralar hakkında pek bir şey bilmiyorsun."

MIGUEL DE CERVANTES, DON QUIXOTE

Gözleri kapandı ve vücudu hemen gevşedi, öne doğru bastırdı, benimkini aradı, teslim oldu.

Bunu hatırlıyorum. Yel değirmenlerini kovalamak.

Scarlet'le hep böyle olurdu, bu kadar kolay. Sanki dokunuşum vücudundaki gerginliği silmişti ve hem korkuya hem de bana tutunamıyordu. Onu öpmek, aklını başından almak ve sonra da benim yapmak için her zaman bir cazibe vardı. Ama o zaman gerçekten benim olmayacaktı, gerçek ve kalıcı bir şekilde değil.

Scarlet gömleğimi iki yanımdan kavradı ve çekiştirdi, dudakları ayrıldı, davetkârdı. Açgözlülüğüme değil, yumuşaklığıma ihtiyacı olduğunu bildiğimden, onu yiyip bitirme ve talep etme arzusuyla savaştım. Yavaş, derin öpücükler onun yumuşak inlemeleri ve kesik kesik nefesleriyle noktalanıyordu.

Onun dokunduğu yere ben de dokundum. Yıllar önce verdiğim söz buydu ve bunu sadece bir kez bozmuştum. Vücudum daha hızlı hareket etmek, daha fazlasını almak, ellerimi kıvrımlarından aşağı kaydırmak, kıyafetlerini çıkarmak ve çıplak tenine arzuladığım gibi dokunmak için çılgılık atıp yalvarsa da, bu hatayı tekrar yapmayacaktım. Kesinlikle şimdi değil.

Bir pencere açmıştı. Cehennemde de olsam, kıtlıkta da olsam, kıyamette de olsam, o lanet pencereden içeri girecektim. Ama yavaş hareket ediyordum. Ona pencereyi kapatması için bir sebep vermeyecektim, bir daha asla. Tanrı'ya yemin ettim, lanet bir *aziz* olacaktım.

Bu yüzden dilimi bir kez daha kaydırıp dudağını emdikten sonra alnımı onunkine bastırdım ve çenemi göğsüme bastırarak zihnimi ve vücudumda giderek artan aceleciliği yatıştırmaya çalıştım.

Avuçlarım onun yüzünden ayrılmamıştı. Ben ona dokunuyordum, o bana dokunuyordu, o beni istiyordu, ben onu istiyordum ve bu yeterliydi. *Şimdilik.*

Bir süre böyle -yakın, ellerimiz birbirimizin üzerinde- durduk. Hareket etmekten ya da konuşmaktan korktuğunu hissediyordum ve nasıl hissettiğini biliyordum. Ama bunun gerçek olduğunu ve Tanrı'nın izniyle bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilmesini istiyordum.

Başımı kaldırarak parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve bana gözlerini vermesi için onu cesaretlendirdim. Verdi de. Puslu, güven dolu ve umutlu bakışlar yüz hatlarımda gezindi.

Bakmasına izin vererek açık avucunu kalbime bastırdım ve sesimi alçaltarak, "Scarlet-" dedim.

Ding!

Gerildi. Bir saniye sonra, asansör kapılarının açılma sesi az önce yarattığımız bu yeni güzel gerçekliği yırttı ve ben bir lanet mırıldandım.

Ama bizi tamamen ayıramadan gömleğimin önünü tuttu ve beni öne doğru çekerek bir öpücük daha çaldı, tam o sırada kardeşim Duane, "Ah, uh. Lanet olsun. Gidebiliriz."

Uzaklara doğru eğilerek, muhteşem bakışları benimkilere takıldı, biraz hoppa, biraz çaresiz ve gülümsedi. "Hayır. Sorun yok. Biz sadece, şey, sadece-"

Cletus, "Öpüşüyordunuz," dedi ve ben bir an için gözlerimi kapattım. Birkaç saniye boyunca onu boğmak istedi. "Hepinizin yaptığı buydu. Gözlerimiz ve beynimiz var ve ikisi de gayet iyi çalışıyor."

Scarlet dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı ve elleriyle yüzünü kapattı. İçgüdülerime engel olamayarak onu kollarımın arasına aldım ve başını çenemin altına, göğsüme yaslamasını istedim. Kucaklamamı kabul ettiğinde içimde kabaran bir memnuniyet, yakıcı bir haklılık duygusu gümbürdedi.

"Bize bir dakika daha verebilir misin?" Başımı profilden çevirdim. "Aslında veremeyiz. Müzeyi normal turlar için açtılar."

Duane'in sesi gerçekten pişmanlık duyuyor gibiydi. "Bir sonraki Uffizi için de biletimiz var. Zamanında oraya gitmezsek biletlerimizin süresi dolacak."

Parmaklarımı bakır saçlarının ince ipeğinden geçirdim. "Güzel.

Devam edin. Düşmenin bu sefer çalıştığını varsayarsak hemen sonra geleceğiz."

"Anlaşıldı. **H a d i**, Duane." Ayak seslerini duydum, kollarımı ona doladım ve kollarının üstüne bir öpücük kondurdum.

başını salladı. Sonra Cletus, kapılar kapanmadan hemen önce, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunun övgüsünü ben alıyorum," diye ekledi.

Scarlet'in omuzları titriyordu, gülüyordu ve bu ses, onun mutluluğuna dair bir işaret beklemekten huzursuz olan içimi rahatlattı.

Benim de güldüğümü fark etmem birkaç saniye sürdü. "Artık asla durmayacak." Sözleri boğuktu.

"Hayır. Sanırım durmayacak." *İyi* diye düşünmeden edemedim. Kardeşimin yardımını her zaman istemez ya da takdir etmezdim, ama bu durumda, *iyi*. Açıkçası, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı. "Ama onunla konuşacağım, bakalım biraz yumuşamasını sağlayabilecek miyim?"

"Peki." Kollarını göğsüme doladı ve başını arkaya eğdi, bakışları genişti, hala umutlu görünüyordu ama içinde ağır bir belirsizlik vardı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi ..." Her ihtimale karşı onu bu şekilde ezberlemek için bir an durdum ve kendimi "*Şimdi, geri dönülmez bir bağlılık*" demekten alıkoymak zorunda kaldım. *Güvenceler. Yasal olanlar. Sözleşmeler. Evlilik. Bugün. Tam şu anda.*

Kendime bir azize olduğumu hatırlatarak -sabır ve niyetle- talepleri yuttum, bunun yerine "Şimdi işleri doğru yapıyoruz" dedim. Ve içimdeki her içgüdüğü ve arzuyu bastırmam gerekse de, "İşleri ağırdan alıyoruz" diye ekledim.

* * *

"Bu çok aptalca."

Büyük bir isteksizlikle gözlerimi Scarlet'in sırtından ayırdım ve Cletus'a baktım. "Zorlama."

"Tabii ki zorlayacağım." Ellerini ceplerine soktu, kaşları çatılmıştı. "Hepiniz salyangoz hızında ilerliyorsunuz."

"En azından biz hareket ediyoruz."

Homurdandı. Sonra tekrar homurdandı. "Bugünkü olaylara bakarsanız, ilerleme kaydettiğiniz tek zaman biz devreye girip konuyu zorladığımız zamandı. Eğer *zorlamasaydık*, o zaman hala kadınla birlikte yaşamaya çalışıyor olacaktınız."

"Bir arada yaşamak iyi bir ilk adım." Tekrar öne doğru döndüm, dikkatim onun üzerindeydi. Shelly ile kol kola yürüyen, adımları hafif Scarlet bütün gün gülümsemeyi bırakmamıştı.

Uffizi'ye doğru yürürken gülümsedi. Büyük müzede dolaşırken, harika olduğunu düşündüğü şeyleri işaret ederken, bana ne düşündüğümü sorarken gülümsedi. Bir an için ruhunun ve gülen gözlerinin parlaklığına kapılıp elini uzattığımda ve arkasından öptüğümde gülümsedi. O da kızardı.

Sonra öğle yemeği boyunca gülümsedi, Ashley ve Drew'e Bethany konusunda yardım etti, onlar sipariş verirken ve tuvaleti kullanırken küçük hanımı eğlendirdi. Şimdi tren istasyonuna doğru yürüyorduk ve o hâlâ gülümsüyordu. Bana göre gerçek ilerleme burada yatıyordu. Mutlu, kaygısız bir Scarlet nihai hedefti ve onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Hepinizin bir arada yaşamasını istemiyorum. Hepinizin *birlikte* yaşamasını istiyorum." Cletus ne demek istediğini anlatmak istercesine parmaklarını birbirine geçirdi ve bana ters ters baktı. Sonra, sanki hayattaki tek amacı kanımı kaynatmakmış gibi, başparmağı ve işaret parmağıyla bir daire çizdi. Müstehcen el hareketini tamamlayamadan diğer işaret parmağını durdurdum.

"Cletus. Dur."

Ellerini indirdi. "Ben olsaydım, mağara adamı taşımayı tekrar denerdim. Boyun eğmenin de, saldırmanın da bir zamanı vardır ve bu kesinlikle ikincisi. Sana nasıl baktığını görmelisin, sanki benim sosislerimden biriymişsin gibi."

"Çabalarını takdir ediyorum, Cletus. Ama şimdi bunu kendi başımıza çözmemize izin vermelisin." Hiçbir şey basit değildi. Belki birbirimize doğru yaklaşıyorduk ama yine de temkinli ilerlemek için koca bir nedenler evreni vardı, bunlardan en önemlisi de Tennessee'de beni bekleyen FBI soruşturmasıydı.

Beni suçlamak için ellerinde yeterli delil olduğunu sanmıyordum. Eğer sessiz kalırsam, ellerinde bir dava olmayacaktı, onun sözüne karşılık benim sessizliğim. Yine de, senatörlük yarışından ve diğer her şeyden vazgeçmek anlamına gelse bile sessiz kalıp kalmamaya karar verememiştim. Bir yanımda itiraf etmek istiyordu.

Ama Scarlet bize bir şans daha verirse, hayır. Kararımı onun sorumluluğuna bırakamazdım.

Cletus kısa bir of çekti. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Nein. Olumsuz. Nada. Niet. Nee. Voch."

Yüzümü buruşturdum, çünkü çoğunlukla kalçam ağrıyordu. Bugün çok fazla yürümüştüm. "Bu konuda objektif olamazsın, Billy. Sana söylüyorum, at şunu.

ve kendinizi şu dev süitlerden birine kilitleyin.

Üst katta *olsa çok heyecanlanırdı*. Neden sizi o katta bir araya getirdik sanıyorsun? O büyük, güzel odalardan birini Jenn'le kendim için istemediğimi mi sanıyorsun?"

"Neden bu konuda söz hakkın olduğunu düşünüyorsun, anlamıyorum."

"Neden benim yardımımıza ihtiyacın olmadığını düşünüyorsun, anlamıyorum. Örneğin-" gömleğimin kolunu çekiştirerek beni durdurdu "- ona gerçeği ne zaman söyleyeceksin?"

Zaten durmuştuk ama sorusu sanki bir duvara çarpmışım gibi hissettirdi. Sessizce birbirimize baktık, ailemizin geri kalanı sokağın aşağısına doğru ilerliyordu ve ben yüz hatlarımdaki tüm korkuyu silmeye çalıştım, onu kayıtsızlığın arkasına gömdüm.

Gözleri benimkileri aradı. "On dört yaşında kaçtığında onun cezasını senin üstlenenden ve Razor'un başına gelenlerden bahsediyorum-"

"Ne demek istediğini biliyorum." Nabzım hızlandı.

Scarlet öğrenirse, o pencere kapana c a k ve onu kapatan ben olacaktım. Ben'in onu kurtardığını sanıyordu. Yıllarca minnettarlık, zorunluluk ve suçluluk duygusuyla örülmüş tuğlalarla ona bir tapınak inşa etmişti. Ama şimdi sonunda onu yıkmış ve kendi yolunu bulmuştu. Güzel. *Harika*.

Ben tapınak falan istemiyordum. Sadece onun suçluluk duymadan beni istemesini istiyordum. "Ee?" diye zorladı, bakışları araştırıyordu. "Ne zaman?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Gözleri kısıldı, ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Ona söylemeyeceksin, değil mi? Ona asla söylemeyeceksin."

Yürüyüşümdeki aksamayı engellemeye çalışarak ona doğru döndüm.

"Bilmesi gerekmiyor."

"Billy. Tanrı biliyor ki seni çok seviyorum. Ama aptal olduğun kadar akıllısın da ve işte bu yüzden yardımımıza ihtiyacın var."

"Yardıminızı istemiyorum."

"Çok yazık. Gerçek kurtarıcısının kim olduğunu bilmesi gerekiyor. Şöyle bir şey var.

."

"Dinle." Durdum ve onu durdurmak için elimi göğsüne koydum. "Sadece beni dinlemesini istiyorum. İhtiyacım olan ya da istediğim son şey onun bana karşı bir görev duygusu hissetmesi. Ben asla onun kurtarıcısı olmadım, Ben de öyle. Ne yaptıysam onu sevdiğim için yaptım. Onu *seviyorum*. Bana hiçbir şey borçlu değil, ama bunu asla böyle görmeyecek, onun yapısı böyle değil. Her şey takas, her şey ödenmesi gereken bir borç. Eğer kendini borçlu hissederse, ona güvenemem.

gerçekte ne istediğine bağlı olarak net kararlar verebilir. Bu gerçek onu özgür kılmayacaktır. Bunu anlayabiliyor musun?"

Cletus çenesini yana kaydırarak bana ters ters baktı. "Tek duyduğum, *falan filan, ona güvenmiyorum* oldu. Başka bir şey mi söyledin?"

"İyi," dedim. "İyi. Duane, Beau ve Ashley'e söyledin. Bilmek istiyorum, başka kime söyledin?"

Şahin gözlerle beni izleyen Cletus ellerini ceplerine soktu ve hiçbir şey söylemedi. *Bir kez olsun.*

"Cletus. Kime söyledin?"

"Şöyle düşün Billy. Yükün bu kadar çok kişiye dağıldığına göre bavulun çok daha hafif olmalı."

Hayal kırıklığı kulaklarımın arasında davul gibi çalmaya başladı ve ondan bir adım uzaklaştım. "Eğer sen ya da bir başkası ona söylerse, bu affedebileceğim bir şey değil."

Kardeşim kıpırdamadan durdu. "Kin mi tutuyorsun, Billy? Çünkü bu senin için çok iyi oldu."

"Doğu Tennessee'de kin tutmanın kralı olarak bunu anlamamı beklerdim."

"Hayır, anlamıyorum. Ve bu konuda yargılarına güvenilemeyecek biri varsa, o da sensin. Sen tanıdığım en onurlu ve kararlı insansın. Sana hayranım, hep hayran oldum. Hepimiz hayranız. Korkusuz, cesur, özverilisin. Sen en iyimizsin, ama ..." Durakladı ve bu, bakışlarının sabit, açık ve tüm yapmacıklıklardan arınmış olduğu nadir anlardan biriydi. "Scarlet söz konusu olduğunda hariç. Kendini unutuyorsun, kendini kaybediyorsun."

Nasıl bir şey olduğunu anlamadı. Anlayamazdı. Babası onu yakaladıktan sonra kesiklerini saran o değildi. Onun şarkı söylemesini dinleyen o değildi. O hastane odasında yatan o değildi. Sevddiği kadının başka biriyle, ona çöp gibi davranan biriyle evlenmesini izlemek zorunda kalan o değildi. Ve sonra, o piçin *yasını tutmuştu.*

Şimdi bile onu acı içinde, ruhu ezilmiş, her şeyiyle iyi, nazık ve hak eden biriyken kendinden nefret ederken görmek işkence gibi geliyordu. Uzun zamandır bir şey yapmak için çaresizdim; şimdi bu şansı kumara yatıramazdım.

"Anlıyorum, gerçekten, çaresizliğini, güçsüzlük hissini anlıyorum. Ya seni affetmezse? Yeniden bağlandınız, bunu kaybetmek istemezsiniz. Ama sana söylüyorum, affedecek. Seni affedecek."

"Mesele o değil." Dinlemiyordu. *Anlamıyor.*

"Bugünkü mükemmel ilerlemenin bir ödölü olarak sana zaman hediye edeceğim. Onu trende Tanrı'nın ve şahitlerin önünde öp, ben de sana koca bir hafta vereyim. Söz veriyorum. Ama Nashville'e ya da Roma'ya gitmeden önce ona gerçeği söylemelisin."

"Ciddiyim, Cletus. Dalga geçmiyorum." Sıkılmış dişlerimin arasından konuştum. "Yemin ederim, tek kelime edersen seni asla affetmem."

Bakışlarının arkasında hoş olmayan, öfkeli bir şey parladı ve sesini alçalttı. "Sesin kime benziyor biliyor musun Billy? Darrell gibi konuşuyorsun."

Darbe indi ve karnım çöktü, çenemi kaldırdığımda bile ayaklarıma doğru yavaş bir iniş oldu, yumruklarını görmezden gelmek için savaştım ve son uyarımı yaptım. "Yapma."

Cletus beynimi didik didik eder gibi beni inceledi. Bir parça sempati, kaşlarının çatıklığının şiddetini kırdı ve sesi yalvaran bir hal aldı: "Dinle. Ben de senin yerindeydim. Ve sana söylüyorum, eğer güvenin yoksa, hiçbir şeyin yoktur." Bakışları omzumun üzerinden geçti ve sonra tekrar bana döndü. Bir adım daha yaklaşarak hızla şöyle dedi: "Ona güven. Ve bunu yaparken, ona kendine güvenmesi için bir şans ver."

"Her şey yolunda mı?" Jenn'in nazik sesi araya girdi. "Billy, ağrın var mı? Kalçan mı? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim," dedim.

"Kalçasında sorun var. Yardıma ihtiyacı var," dedi Cletus.

Cletus ve ben aynı anda konuşmuştuk ve sözlerim ağabeyimin bana düz bir gülümsemeyle karşılık vermesini sağlamıştı. Döndüm, Jenn'e ilgisi için teşekkür etmeye ve gayet iyi olduğumu söylemeye hazırlanıyordum ki, Scarlet'in kaşlarının arasında endişeli bir kırıışıkla bana doğru yaklaştığını gördüm.

Bildiğim bir sonraki şey, Jenn'in etrafından dolaşıp bana doğru yürüdüğü, kolunu sırtıma doladığı ve kolumu omuzlarına doğru yönlendirdiğiydi.

"İşte, tatlım. Bana yaslan. Birlikte yürüyeceğiz."

Evet.

Onun beklenmedik dokunuşuyla kanım damarlarımda yoğun bir şekilde pompalandı, göğsümdeki ağırlık aşağıya indi ve tamamen başka bir şeye dönüştü.

"Tamam," diye otomatik olarak kabul ettim. Ağabeyimin alaycı gülümsemesini görmezden gelerek, Scarlet'in koluma girdiğı mantıksız ve baş döndürücü görüntüye odaklandım.

omuzlarında. Herkesin içinde. Ailemin önünde. Bilerek. Sanki birbirimize aitmişiz gibi.

"Gidip biletlerinizi alacağız. İstedığınız kadar zaman ayırın." Jenn ikimize de sırttı, elleri boynunun altında kenetlenmişti.

"Evet, istediğiniz kadar zaman ayırın." Cletus Jenn'in parmaklarını dirseğinin kıvrımına yerleştirdi. "Ve eğer bir tartışma konusuna ihtiyacınız varsa, size memnuniyetle *birkaç tane* sunabilirim." Anlamalı bir bakış daha atarak istasyona doğru döndü ve yürümeye devam ettiler.

Cletus'un üstü kapalı tehdidi bile şu anki ruh halimi bozamazdı.

"Gidelim mi?" Scarlet bana gülümseyerek parmaklarımızı omzunda birleştirdi.

Konuşmak istemeyerek başımı salladım. Artık yanımda olduğuna göre, onun kaçmasına neden olabilecek bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum. Kalmasını istiyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Sabahı, huysuz bir mizacı olan, günlerdir uyuyamayan ve hediyelerinin pembe pijamalara sarılmış olarak koridorun sonunda uyuduğunu bilen bir çocuğun Noel'i beklediği gibi bekledim.

Sorun şu ki, üst üste beş gece boyunca bütün gece dönüp durduktan sonra bile, bu yıl herhangi bir hediye hak ettiğimden emin değildim. Cletus'un Floransa'daki sözleri beni çok etkiledi. Haklı mı yoksa haksız mı olduğuna karar veremiyordum. Dahası, bunun önemli olup olmadığına da karar veremiyordum.

Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte kendimi yataktan sürükleyerek Tennessee'de saate baktım, zihnimi bu belirsizlikten uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. En küçük kardeşim hastaneden taburcu edildiğinden beri Daisy ve Trevor Payton'la kalıyordu; hâlâ uyanık olup olmadığını merak ettim. İtalya'ya geldiğimden beri iki günde bir görüşüyorduk, genellikle sadece kısa mesajlaşıyorduk.

Onu özlemiştim. Onu her hafta sonu görmeye, yanımda olmasına alışmışım. O benim dostumdu ve onun için endişeleniyordum, özellikle de şimdi.

Ekran kilidimi açarak ona uyanık olup olmadığını soran kısa bir mesaj gönderdim ve ardından tuvaleti kullandım. Çıkarken yansımamı yakalayınca, ihmal ettiğim sakalımla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini kendime hatırlattım.

Bavulumu karıştırıp temiz giysiler ararken, yıkanması gereken bir yığını kenara ayırırken telefonum çaldı. Telefonumu şifonyerin üzerinde şarjda bıraktığım yere geçerek yeni mesajı taradım.

Uyandım. Bu kadar geç kalkmamla ilgili bir şey söylemeden önce, bütün gün uyudum.

Bunun üzerine dudaklarım kıvrıldı. Ağzından çıkan kelimeleri neredeyse duyabiliyordum, Avrupa'dan geliyormuşum gibi algıladığı şey karşısında gözlerini devirdiğini görebiliyordum.

Billy: *Uyanık olmanla ilgili bir şey söylemeyecektim. Konuşmak için zamanın/enerjin olup olmadığını görmek istedim.*

Gönder tuşuna bastım ve telefonu yanıma alıp bavulumu doğru yürüdüm. Tam temiz bir şort almıştım ki telefonum tekrar çaldı. Ekranı bakınca Roscoe'nun aradığını gördüm.

"Billy. Selam."

"Roscoe." Midemdeki düğüm hafifledi ve aramalarımız arasında taşıdığım endişenin bir kısmını dışarı attım. Sesi daha iyiydi. Daha güçlüydü.

"İtalya nasıl?"

Nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Beş gün önce, Floransa'dan eve trenle döndükten ve hızlı bir akşam yemeğinden sonra, zamanı e-postalarımaya yetişmek için kullanmayı planlayarak izin almıştım. Bunun yerine, gelen kutumdaki okunmamış e-postalara bakarak ve Scarlet'e gerçeği söyleyip söylemeyeceğimi ya da ne zaman söyleyeceğimi tartışarak hemen hemen hiçbir şey yapmamıştım.

O günden sonraki günler de aynı şekilde geçti. Onunla geçirdiğim her saat hem kutsal hem de sinir bozucuydu. O konuşuyor, bense çok az konuşuyor, ellerimi kendime saklıyordum. İstemedim aptalca bir şey söyleyerek ya da Cletus'un önerdiği gibi onu omzuma atarak ateşkesimizi bozmaktansa, onun melodik sohbetini dinlemekten ve sadece yanında olmaktan memnundum.

Çünkü eğer ona dokunursam, omzumun üzerinden düşeceğinden oldukça emindim.

"Billy? Hâlâ orada mısın?"

"Uh, evet. Buradayım." Şortu tekrar bavulun içine attım. "İtalya nasıl?" diye tekrar sordu.

"Şikayet edecek bir şey yok." "Umarım payıma düşen şarabı içiyordumdur."

Oturacak bir yer aramak için arkama baktım. "Ah, hayır. Orada işler nasıl? Son kontrolünü yaptırdın mı?"

"Yaptırdım, dün. Her şey yolunda gidiyor ve doktorlar önümüzdeki ay tekrar egzersize başlayabileceğimi söylediler."

"Aşırıya kaçma."

"Merak etme baba. Yapmayacağım." Bunu söylerken kıkırdadı, sesi şefkat doluydu, bu yüzden *babasının* yorumunu görmezden geldim.

"Peki Simone nasıl?" Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek sordum. "İyileşmesi nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Orta düzeyde egzersiz yapmasına izin verildi ve yakında işine geri dönecek." Roscoe iç geçirdi. Eğer buna bir isim vermem gerekseydi, hüzünlü derdim. "Keşke gitmek zorunda olmasaydı. Şu anda biraz şımarık hissediyorum, onu her gün görmek, hemen koridorun sonunda olması."

Bunun üzerine sıırttım. "Şımarık mı?"

"Tamam. Şımarık ve eziyetli. Bu daha mı iyi?" O güldü, ben de güldüm. Oturmamaya karar vererek sürgülü cam kapıya doğru yürüdüm. "Evet, bu kulağa daha doğru geliyor. Payton'larla olmana sevindim. Onlar seni Kendini aşırı yormaktan."

"Birden fazla şekilde," diye homurdandı ve bu da beni gülümsetti. Sesi geçen haftaya göre çok daha iyiydi, daha kendinde gibiydi. "Peki ya sen?" Roscoe sordu ve telefon görüşmesinin onun tarafında bir kapının kapandığını duydum.

"Dediğim gibi, şikayet edecek bir şey yok. Ne zaman gidiyorsun-" "Nuh-uh, Billy. N a s ı l s ı n ? Bilmek istiyorum. Ne yaptın Ne yapıyorsun? Aklında ne var?"

Bir elimi kapının pervazına dayadım ve Toskana manzarasına baktım. "Şey, bir bakalım. İmajım konusunda sürekli başımın etini yiyen şu sinir bozucu kampanya geliştirme görevlisiyle uğraşıyorum."

"İmajın mı? İmajının nesi varmış? Senin kır saçların dışında tamamen aynı görünüyoruz."

"Hayır, Roscoe." Saçlarımdaki beyazları gösterme fırsatını hiç kaçırmazdı. Onlarla bu kadar gurur duymasının nedeninin, var olmalarının yüzde ellisinin kendisi olduğunu düşünürdüm. "Nasıl görüldüğümde değil. Daniella ile nişanı attığımdan beri adam neredeyse küplere binecek, eşi olmayan adayların seçilemediğini hatırlatıp duruyor."

"Dani ile nişanı attığınıza sevindim. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Paytonlar da öyle. Aslında, onlara söylediğinde rahatladıklarını düşünüyorum."

Bu beni duraksattı. "Öyle mi?"

"Hayır, öyle değil," diye eklemekte gecikmedi. "Sizi çok seviyorlar ama evlilik için uygun olmadığınız çok açık. İkinizin de kolaylıkla yetinmenizi istemediler. Neyse, kalçan nasıl?"

"Daha iyi."

"Geçen hafta seni rahatsız ediyor muydu? Floransa'ya gittikten sonra mı?"

"Evet. Yine dinlendiriyorum ama dışarı çıkıp bir şeyler yapmam lazım. Bu kadar uzun süre hareketsiz kalmaya alışık değilim."

"Seni anlıyorum. Daha fazla çevre gezisi yapabildin mi? Roma'ya gidecek misin? Hep gitmek istediğini biliyorum."

"Bu yüzden mi beni bu yolculuğa çıkardın? Roma'yı göreyim diye mi?"

Alaycı bir ses çıkardı. "Kimse sana bir şey yaptırmıyor. Seni ben *zorlamadım*, sadece beni rahat bırakman ve beni çıldırtmayı bırakman için ısrar ettim. Artık sekiz yaşında değilim."

Garip bir keder duygusuyla mücadele ederek dudağımın içini çiğnedim. O haklıydı. O bir çocuk değildi. Ama onun büyümesini izlemiştim. Onu anaokulunun ilk gününe götürdüm, beşinci sınıfa kadar tüm öğle yemeklerini ben hazırladım. Okul projelerinde ona yardım ettim ve araba kullanmayı öğrettim. İzci lideri ve futbol koçuydum. Kendi kendine yeten bir yetişkin haline geldiğinde bana ihtiyacı olan o çocuğun izlerini aramaktan vazgeçmek zordu.

"Orada olmana sevindim Billy," dedi, sesi bana samimi olduğunu söylüyordu. "Gitmen gerekiyordu. Bir süredir söylediğim gibi, hepimiz iyiyiz. Kendine bakmanın, kendi isteklerini yerine getirmenin zamanı geldi. Keyfine bak."

"Dolly Payton'a gidip bana fabrikadan izin vermesini istediğin için gitme konusunda fazla seçeneğim yoktu."

"Bu konuda hâlâ kızgın mısın?" Sesi sırtıyor gibiydi. "Eğer seni bu kadar üzüyorsa, belki de hayal kırıklıklarını biraz İtalyan şarabında ve koridorun sonundaki o muhteşem kıızıda boğabilirsin."

Omurgam kaskatı kesildi, ağzım bir karış açık kaldı ve idrak şakağıma sert bir darbe indirdi. "Sen-"

"Orada bir havuzunuz olduğunu duydum. Kalçanı esnetmek ister misin? Yerçekiminin azaldığı bir ortama çok uygun olan bazı iki kişilik egzersizler var."

"Seni küçük pislik. Sen de mi bu işin içindesin?" Roscoe güldü. Güldü ve güldü.

"Cletus'a inanamıyorum." Huzursuz, kızgın ve yine de isteksizce eğlenmiş bir halde pencereden uzaklaştım.

"Cletus'u suçlamayın. TNT'yi o hazırlamış olabilir ama geri kalanımız sırayla kibriti çakmaktan çok mutlu oluruz."

"Ne yaptın sen? Bensiz bir aile toplantısı mı yaptınız? Planları ve ilerlemeyi tartıştığınız bir Google Drive'ınız ve Hangouts grup sohbetiniz var mı?"

"Belki var, belki de yok." Oh adamım. Roscoe *çok sevinmiş* gibiydi. Bu iyi bir şey olamaz.

"İnanılmaz." Ve inanılmaz derecede sinir bozucu.

"Sana şunu sorayım: Gitmen için ısrar etmeseydim orada olur muydun?" Ben bir şey söylemeyince devam etti: "Ve eğer Floransa'da o bodrum katındaki odaya tıklılmanızı ayarlamasalardı, şu anda konuşuyor olur muydunuz?"

Odamdaki eşyalara ters ters bakarak, haklı olduğunu bildiğim halde başımı salladım. "İki insanı öpüşmeye ve barışmaya zorlayamazsın, aralarında yıllar süren bir geçmiş ve acı varken olmaz. Scar ile Claire ve benim aramdaki hiçbir şey basit değil."

Öfkelendi. "Onu seviyor musun?"

Gözlerimi kapatarak alnımı ovuşturdum. Başım ağrıyordu. "Billy.

Onu seviyor musun?"

"Evet."

"O seni seviyor mu?"

Belirsizlik ve hayal kırıklığından oluşan bir balon ciğerlerimde şişti, göğüs kafesim çok sıkı hissedene kadar dışarı doğru bastırdı, hava akışım engellendi. Pencereden uzaklaştım. Geri döndüm.

Geçen hafta kapana kısıldığımızda ne demişti? *Hâlâ kendim için bir şeyler anlamaya çalışıyorum.*

Scarlet'in bu noktaya gelmesi yıllar almıştı ve ben o yılların her birini giderek daha azıyla yetinmeyi öğrenerek geçirmiştım: bir bakış, bir kelime, aynı şehri paylaşmak ve sonunda aynı eyaleti paylaşmak. Onu zorlamak, korkutmak istemedim. Ona gitmesi ve benimle konuşmaması için bir sebep vermek istemedim. Ailemin iyi niyetli müdahalelerinin de onu korkutmasını istemiyordum.

"Billy. O-"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, birden kendimi yüz yıl uyuyabilecekmişim gibi hissettim. "Beni seviyor mu bilmiyorum, Roscoe." Ve işte bu

Gerçek.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BILLY

"Kalbimi kaybetmiş olabilirim ama kendimi kontrol edemiyorum."

JANE AUSTEN, EMMA

Şaşırtıcı bir şekilde uyudum. Küçük kardeşimle takıldıktan sonra sızdım ve öğlene kadar deliksiz uyudum. Uyandığımda müthiş bir kafein baş ağrısı vardı ama genel olarak kendimi daha iyi hissediyordum. Hızla üstümü değiştirip dişlerimi tekrar fırçaladıktan sonra, Scarlet'i görmeyi hem dört gözle bekliyor hem de korkuyordum.

Geceleri beni uyutmayan sadece kararsızlık değildi.

Bütün hafta boyunca ona dokunmamış olmama rağmen, o bana çok dokunmuştu: dar bir alanda yanımdan geçerken bana sürtünmesi; sandalyemin arkasında durup bir soru sormak için kulağıma eğilirken elini omzuma koyması; kurabiye, çorba ya da erimiş tereyağlı ekmek olsun, ne pişiriyorsa bana yedirmesi. En kötüsü/en iyisi, parmaklarını sakalımın arasından geçirip ne kadar dağınık olduğu konusunda benimle alay etmek için öne çıktığı zamandı.

Hatta benim için kesmeyi bile teklif etmişti. *İyi bir fikir değildi.*

Beklenti denen canavarla boğuşurken, ana kattaki ortak yaşam alanlarında onu aradım. Bir şey bulamayınca merdivenlerden bodruma indim ve doğruca onun en sevdiği yer olan mutfığa yöneldim.

O da yoktu ama Jethro oradaydı. Büyük masanın başında durmuş çamaşırları ayıklıyor gibiydi ve ben odaya girince başını kaldırıp baktı.

"Hey," dedi, dikkati dağılmıştı. "Claire daha önce seni kontrol etti, uyuduğunu söyledi. Kendini iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım, koridorlara ve yemek odasına baktım. "Herkes nerede?"

"Dışarıda."

"Dışarıda."

"Doğru." Jethro üzerinde dinozor olan küçük bir tişört aldı ve onu küçük bir kare şeklinde katladı. "Yüzüyorlar, piknik yapıyorlar ve bunun gibi şeyler."

"Nerede yüzüyorlar?"

"Burada."

"Burada mı?" Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Buranın havuzu mu var?"

Roscoe'nun şaka yaptığını sanmıştım.

"Elbette var. Şu anda herkes orada. Gün boyunca evin neden bu kadar sessiz olduğunu sanıyorsun? Çocuklar şafaktan akşama kadar Maya'yla birlikte havuzdalar ve her gece sarhoş denizciler gibi sızıp kalıyorlar."

Scarlet'in evde olmadığından emin olunca, tezgahda kahve makinesini aradım. "Havuz nerede?"

"Tepenin üstünde," dedi konuşur gibi, minyatür boyutlarda bir giysi parçası daha alarak. "Ve onun ötesinde futbol oynamak için kullandığımız bir arazi ve çocuklar için bir oyun alanı var. Burası harika bir yer."

"Evet, öyle. Kahve kaldı mı?"

Jethro arkamdaki oyuğu işaret etti. "Hemen şurada, küçük ahşap kapının arkasında. Merak etme. Cletus tarafından değiştirilmedi. O odadan çıktıktan sonra o esrarı attık ve iyi malları orada saklıyoruz."

Kardeşimle dertleşen bir bakış paylaşarak, kupaların saklandığından emin olduğum dolabı açtım ve oyuğa geçtim. Küçük ahşap bir kapının arkasında bir tezgâh ve tezgâhın üzerinde de içinde yarım demlik sıcak kahve bulunan bir kahve makinesi duruyordu.

"Hey, bu arada ..." Jethro başladı.

Kendime bir fincan doldurdum ve ona baktım. "Ne?"

"Ben de sormak istiyordum. Dani'yle işler nasıl gidiyor?" Jethro'nun gözlerinde, bir hafta önce Scarlet'in bütün yemeklerimi pişirdiğini söylediği zamanki o sivri bakış vardı. "Onu birkaç hafta önce gördük; iyi görünüyor."

Oyuk kapısını kapatarak, "Ayrıldık." dedim. "Özür dilerim."

"Üzülme." İlk yudumumu alırken kahve fincanımın kenarından kardeşime baktım. Neredeyse ölümcül bir bıçak yarasından sonra iyileşmekte olan Roscoe'nun Cletus'un entrikalarına alet olduğu düşünülürse, Jethro'nun da bir rol oynadığından şüphelenmem gerekiyordu.

"Pekâlâ, bir şey itiraf etmeliyim." Sırtarak az önce birleştirdiği küçük çocuk çoraplarını yere bıraktı. "Ayrıldığınızı zaten biliyordum, Cletus bize söyledi. Ama bu konuda pek üzölmüşe benzemiyorsun."

"Başka işlerim vardı Jet," dedim soğukkanlılıkla, Cletus'a olan kızgınlığım yeniden artmıştı. Duane, Beau, Ash ve Roscoe'ya Scarlet'le olan geçmişimi anlatmak bir şeydi. Jethro'ya anlatmak ise bambaşka bir şeydi.

"Evet, biliyorum William." Jethro kollarını kavuşturarak benim ses tonumu taklit etti. "Kemik iliği bağıışı falan derken sosyal takvimin oldukça yoğun."

O bana bakarken ben de ona ters ters baktım ve yaklaşık on saniye sonra, "Özür dilerim," diye geveledi.

Gözlerimi kırıştırdım, kaşlarımı çattım, şüphe şaşkınlığımı bastırdı. "Ne için?"

"Her zamanki gibi. Bir süredir senden özür dilememiştim, sanırım zamanı geldi." Kardeşim omuz silkti ve gülümsedi, sanki sürekli özür dilemesinin anlamsızlığı aramızda bir şakaya dönüşmüştü.

Onu inceledim, iyice baktım. Belki de sonunda sağlam bir uyku çekmiştim çünkü bu kez boyalı gülümsemesi, yüzeyin arkasında gizlenen hüznü gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Kendimle savaşıarak dudağımın içini ısırdım.

Alışkanlıklarım ve geçmişim bana Jethro'nun söylediklerinin yüzde ellisinin saçmalık olduğunu söylüyordu.

Ama yine de . . . *Bu noktada tarih bile sayılır mı? Yoksa eski bir tarih mi?*

"Affedildin Jethro," dedim ve aynı anda karar verdim. Gözleri büyüdü ve daha dik durdu. "Ne? Öylece mi?"

"On yıldır özür dileyip duruyorsun. Ciddi olmasan bile, sadece bu ısrarın bile ödüllendirilmeyi hak ediyor."

Gülümsemesi düzleşti ve bakışları üzerimde daraldı. "Sanırım fikrini değiştirirsin diye özür dilemeye devam edeceğim."

"Yapma. Yapma bunu." Sözlerini elimin tersiyle ittim. "Ciddiyim. Ve eğer sana kendini ... gibi hissettirdiysem özür dilerim."

"Ne gibi? Hoş karşılanmadığımı mı?"

"Evet." Başımı salladım, içime bir pişmanlık saplandı ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Özür dilerim. Yaptığım hataydı ve umarım beni affedebilirsin."

Beni ve isteğimi değerlendiriyormuş gibi çenesini kaldırarak aniden, "Affedildin," dedi.

İnançsız bir kahkaha attım. "Ne? Öylece mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Jethro kollarını açarak bir parça çamaşır daha aldı ve bu kez gerçekten sırtıttı. "Hayatım boyunca seni bir şey için affetmeyi bekledim, yanlış bir şey yapmanı bekledim. Bu belki de tek şansım olabilir."

Şaka yaptığını, kasvetli havayı hafifletmeye çalıştığını biliyordum, ama tek hissettiğim sözlerinden duyduğum umutsuzluk ve hayal kırıklığıydı. "Bu senin sorunun Jet. Annemize çok benziyorsun, insanları çok kolay affediyorsun. Hak etmeseler bile insanlar için en iyisini düşünüyorsun. İşleri düzeltmek için yaptığın her girişimi reddederek on yıl geçirdim. Bir kez özür dileyince affediliyor muyum?" Sesimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yaptım, ancak konuştuğum her kelimede savaşı kaybettiğimi hissettim.

Ama bu beni kızdırıyordu. Annemiz babamızı defalarca affetmişti. Ve defalarca Jethro da affetmişti.

"Ne yapmamı istiyorsun, Billy?" Jethro katlamakta olduğu çamaşırları yere attı ve mutfağı boydan boya geçerek önümde durdu. "Seni kızgın kömürlerin üzerinde mi yürüteyim? Acı çektirmek mi? Bunu neden yapayım ki?"

"Her şeyi herkes için her zaman bu kadar kolay yapmak zorunda değilsin!"

"Sen de her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorunda değilsin!"

Bunun üzerine ağzım bir anda kapandı ve bir adım geri çekilerek ona baktım, bu yönsüz öfkeyi dizginlemeye çalışıyordum. Neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyordum ama artık Jethro'ya kızgın değildim.

Onu seviyordum. İki oğlunu, çekici, girişken karısını ve ailesini seviyordum. Yakın olmamızı istiyordum, bunu istemekten asla vazgeçmedim. Ve aramızdaki bu uçurumdan bıkmıştım, her ısıricı söz ve soğuk omuzla yaratılmasına yardım ettiğim bir uçurumdan.

Bu arada ağabeyim iç çekti, yüzünü ovuştururken ilk kez benden daha yaşlı görünüyordu. "Eğer annemize bu kadar çok benziyorsam, o zaman sana şu anda ne diyeceğini düşündüğümü söyleyeyim."

Gözlerini açarak bana baktı ve ben de içimdeki keder taşını yutmak zorunda kaldım. Jethro ve annemizin gözleri aynıydı. Aynı tonda. Aynı şekil. Koşulsuz ve sevgi dolu sabrın aynı kurnaz parıltısı.

"Sana 'İnsanlar sadece kendilerini affedemedikleri zaman kin tutarlar' derdi."

Gözlerimin ve burnumun arkasındaki sızıya karşı gözlerimi kırpiştırdım, bakışlarımı kaçırdım ve başımı salladım. Annem bunu bana ve kardeşlerime kavga ettiğimizde kaç kez söylemişti? Sayısını unutmuştum.

"Billy. Sen benim kardeşimsin."

Bir kakhaha daha attım. "Öyle miyim?"

"Sen her zaman benim kardeşim oldun," diye sabırla devam etti. "Şimdi, bazen baktan bir kardeş oldum. Ve bazen, evet, telafi etmemi kolaylaştırmadın. Ama dürüst olmak gerekirse başka türlü olmasını istemezdim."

Çenem çalışıyordu, ona baktım. "Neden?"

"Çünkü senin saygını tekrar kazandığım gün, bunu hak etmiş olacağımı biliyordum. Bunu hak ederdim."

Yükselen bir hüznün ve pişmanlık dalgası sonunda son öfkeyi de söndürdü. "En başta bunu senden esirgememeliydim, Jet."

"Hayır, hayır, kesinlikle yapmalıydın," dedi sessizce, bakışları ayıktı. "Saçmalıklarına karşı tahammülsüzlüğün harika bir motivasyon kaynağıydı."

Başımı sallamaya devam ettim. "Çok sert davrandım."

"Belki, bazen." Omuz silkti. "Ama prensiplerinizden ödün vermemeniz, hepimizden beklentileriniz ve örneğiniz -potansiyelimize ulaşmak, daha iyi olmak, *iyi olmak*- hepimize çabalayacak, uğruna yaşayacak bir şey *verdi*. Özellikle de bana."

* * *

Jethro beni mutfak masasına oturttu ve bir şeyler yedirdi. Sonra ikimiz de elimizde havlularla tepeye doğru, yaz güneşinin tadını çıkararak suya giren çocukların ve yetişkinlerin sesine doğru yürüdük.

Havuzu çevreleyen kapıdan geçerken, Scarlet'i bulmak için kalabalığı taradım ve onu bulduğumda aniden durdum. Uzun kollu bir mayo, bikini altı ve başka hiçbir şey giymeden havuzun kenarında otururken, onu bulmak için bu kadar beklediğim için hem ödüllendirilmiş hem de cezalandırılmışım.

"Tamam, herkes havuzdan çıksın. Akşam yemeği için temizlik zamanı. Yani sen, Ben! O havuz eriştesini bırak ve kardeşine su sıçratmayı kes." Jethro havlu yükümü aldı ve Ash, Drew ve Bethany'ye, Beau ve Shelly'ye, Duane ve Jess'e -gerçi Jess'in ihtiyacı yoktu, Liam'la gölgedeydi- Sienna, Maya, Ben ve Andy'ye havlu dağıtarak ilerledi. Jethro'nun söylediğine göre Cletus ve Jenn'in yanı sıra Şerif ve Janet tesis dışında gezintiye çıkmışlardı.

Kardeşim Scarlet'in yanına vardığında omuz silkti. "Üzgünüm, Red. Havlum bitti. Ama Billy'ye şu havuz oyuncaklarını falan almasına yardım eder misin?"

yığılmış mı? Onları suyun içinde bırakmamamız gerekiyor."

"Sorun değil," dedi, bakışları önce benimkileri arayıp sonra bulurken nefes nefese kalmış gibiydi.

Havuzun kendi tarafından gülümseyerek bana küçük bir el salladı. Ben de havuzun benim tarafımdan ona küçük bir gülümsemeyle el salladım.

Scarlet ve ben - bize verilen emirlere göre - veranda alanını toplarken, ailem yavaşça dağıldı. Bir ara havuzun dibindeki birkaç dalış çubuğunu kapmak için havuza atladı ve kızıl saçları bir denizkızı gibi arkasından akarak suyun içinde süzülüşünü görmekten gözlerimi alamadım.

Yeniden yüzeye çıktığında şehvetimi yuttum, basamakların olduğu köşeye gelene kadar sığ uçta ilerledim. Basamakları tırmanırken, belinden bükülene kadar sırtının ve bacaklarının çıplak teninden aşağı yuvarlanan su damlacıklarına baktım ve gözlerimi ayıracak kadar aklım vardı.

Tanrım. Lanet olsun.

"Çok sıcak," dedi.

Başımı salladım, soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Çılgınca elime alıp düzenleyebileceğim bir şeyler ararken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

"Bir dahaki sefere yüzmeye gelmelisin," diye devam etti sesi. "İyi hissettiriyor."

Beynimi elimdeki işe odaklamak zordu, bu nedenle konuşmak şu anda bir seçenek değildi. Bu yüzden yine başımı salladım.

"İyi uyudun mu? Ne zaman uyandın?" Sesi daha yakındı.

Omuz silktim, Ben'in küçük kardeşine vurduğu havuz eriştesini almak için eğildim ve onu da yığına ekledim, ayağa kalkıp döndüm ve Scarlet'le yüz yüze geldim.

Sertleşerek bir adım geri attım. Bu kadar yakın olmasını beklemiyordum.

"Dikkat et," dedi, ellerini yumruk yapmış ve ellerini

Beline. "Bir adım daha geri atarsan havuza düşersin."

Arkama baktım, haklı olduğunu gördüm ve minnettarlığımı sunmak niyetiyle geri döndüm.

Ama ben daha teşekkür edemedim, "Neden hep böyle sessizsin?" diye sordu.

Şaşkınlıkla ona ve parlayan gözlerine baktım. "Ben..."

"Geçen çarşambadan beri benimle neredeyse hiç konuşmadın."

Kekeleyerek ve bir panik patlamasıyla savaşarak aptalca bir soru sordum, "Ne söylememi istiyorsun?" ve sonra bir yaltaklanmayla savaştım.

"Bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı ve peri tozlu bir peri gibi havaya su damlaları gönderdi. "Kendini açıklayarak başlayabilirsin."

"Kendimi açıklayarak mı?"

"Evet. Hoşuna gitmeyebilir ama geçmiş hakkında konuşmazsak bir geleceğımız olmayacak."

Kafam son derece karışık bir şekilde beynimi yokladım. Geçmişimizde konuşulacak başka ne vardı ki? Ben bencil bir pislikti, o kadar. Her şeyi çoktan halletmemiş miydik?

"Neyi açıklayacağım?" diye sordum.

"Duane ve Beau'nun üvey kardeşlerim olduğu gerçeğini neden bir sır olarak sakladığına ne dersin?" Scarlet'in çenesi dışarı fırladı. "Bunu neden yaptın? Bunu bilmeye hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ah. Gülümsemem özür diler gibiydi. "Bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum, ama kimseye söylemeyeceğime yemin ettim. Annem senin için endişeleniyordu-" Dikkatimi ufka yönelttim ve o canavara babası dememek için kendimi zor tuttum. Kızımın kimliğini onunkiyle ilişkilendirmek istemiyordum, o çok daha iyisini hak ediyordu. Düşüncelerimi yeniden düzenledim ve kelimelerimi daha dikkatli seçerek tekrar denedim, "Annem, Beau ve Duane'in Christine'den olduğunu öğrenirse Razor'un ne yapacağından korkuyordu. Endişeliydi, onları ortadan kaldıracağından çok korkuyordu. Ona olan saygımdan ve onların güvenliğini sağlamak için sana hiç söylemedim."

Scarlet'in ağız alaycı bir çizgiyle kıvrıldı. Sözlerimi düşündükçe kızgınlığının bir kısmı azalır gibi oldu ama yerini bir parça melankoliye bıraktı.

"Bethany'ye duyduğun saygıdan dolayı sır saklamanı anlıyorum. Eminim farkındasınızdır ama şu anda bile pek çok kişi gerçeğini bilmiyor. Duane, Beau ve ben ilişkimizi geniş çapta duyurmadık. Hiçbirimiz anneni utandırmak ya da onun anısına saygısızlık etmek istemiyoruz."

"Evet. Bunu gizli tutmaya karar verdiğinizin farkındayım."

"Ve onları Razor'dan korumak da mantıklı. Benim de benzer endişelerim vardı. Sanırım bana neden söylemediğini anlıyorum." Demek istediğimi kabul etmiş olsa da, yine de bundan pek memnun görünmüyordu. "Ama bu yine de neden her zaman bu kadar sessiz olduğunu açıklamıyor."

"Belki de sadece senin konuşmanı dinlemeyi özlüyorumdur."

Scarlet'in öfkesi yeniden alevlendiği için bu cümlenin yanlış olduğunu hemen anladım. "İşte bu korkunç bir mantık. Her konuşmayı benim yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Senin hakkında bir şey bilmek istemediğimi mi sanıyorsun? O anormal derecede muhteşem kafanın içinde neler oluyor? Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Havadan sudan konuş."

Dudaklarım yana doğru çekildi. "Hava durumu."

"Dürüst olmak gerekirse Billy, sadece konuşmanı istiyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?"

Bana kızgın mısın?"

"Hayır. Hiç de değil."

"O zaman-" Çılgınca el hareketleri yaparak ofladı, sonra da "*Katıl!*" diye bağırdı.

Başımın üzerinden tekrar ufka baktım, orada bazı cevaplar bulmayı umarak, ileriye dönük bir yol keşfetmeye çalıştım. Haklıydı. Konuşmuyordum. Onunla geçirdiğim tek bir anı bile mahvetmek, onu kaçırtmak ve tekrar kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden sessiz kaldım.

"Tamam, peki." Sanki bir şeye karar vermiş gibi sözleri kesik kesikti. Bana doğru ilerlediğini, ellerini göğsüme temas etmeden hemen önce kaldırdığını hissettim. "O zaman, şuna ne dersin-"

Bir saniye önce havuzun kenarında duruyordum ve bir saniye sonra geriye doğru itilmiş, serbest düşüşe geçmişim. Suya batmadan önce gördüğüm son şey onun kararlı ama tatmin olmuş sırtıydı.

Soğuk değildi ama sürpriz olmuştu. Yine de hızla yönümü buldum ve yukarı doğru fırladım. Yüzeye çıktığımda gözlerimi sildim ve onun sırlıslıkla olmuş gövdem üzerindeki hareketini takdirle izledim.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Ben de kendi doluluğuma bakarak sordum. Bikinili bacakları, kalçalarının genişliği, belinin girintisi, ince tişörtünün içindeki göğüslerinin tatlı kıvrımları. Bütün gün bakabilirdim ama şimdi adalet duygum onun da benimle birlikte havuza girmesini gerektiriyordu.

"Birazcık." Kollarını kavuşturdu, vücuduma duyduğu hayranlığı gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. "Gömleğini çıkarmalısın. Islak."

Çenem çalışıyordu, son yorumunu duymazdan gelerek merdivenlere yöneldim, tırmandım ve tişörtümü karnıma doğru sıyırdım. Gözleri açıkta kalan tenime kaydı.

"Beni tekrar havuza itmek ister misin? Bunun yardımı olur mu?" Ayakkabılarımı çıkardım. Islak ayakkabılarla onu kovalayamazdım.

"Olabilir." Omuz silkti, gözleri safir gibi parlıyordu. "Teklif ediyor musun?"

Ona doğru bir adım attım.

Niyetimi anlamış olmalı ki sırtışı değişti. "Bir dakika bekle." Elini kaldırdı, sanki bu beni durduracakmış gibi. "Bekle, ne yapıyorsun?"

"Buraya gel."

"Neden?" Geri çekildi.

"Sen beni itersin, ben de seni iterim. Aramızda işler böyle yürür, değil mi?"

"Oh, hayır. Hayır, ben iyiyim." Ben ilerlerken omzunun üzerinden bakarak döndü ve güçle yürüyerek uzaklaştı. "Bunu bana bedavaya verebilirsin."

Arkasından koştum, kışından başka hiçbir yere bakmaya çalışmadım. "İşte böyle, oyunun ortasında kuralları değiştiriyorsun." Onu sıkmak, *ısırmak* istedim.

"Bu bir oyun mu?" Şimdi tam gaz koşuyordu, lanet bir ceylan gibi.

"Artık öyle."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sonra ciyakladı, benden kaçtı ve tam ben onu yakalamışken döndü. "Eğer bu bir oyunsa," diye bağırdı koşarken, "o zaman şansımızı biraz eşitlemeliyiz. Bu adil değil. Oranlar senden yana."

"Benden yana mı?" Kalçam depar atmaktan hoşlanmadı, ben de yavaşlayarak tekrar koşmaya başladım. Adamım, onun ne kadar hızlı olduğunu unutmuşum. "Beni nasıl kayırıyorlar?"

"Başlangıç olarak-"

"Hey, siz ikiniz! Havuzun etrafında koşmak yok!" Sienna bir yerlerden bağırarak ikimizi de yolumuzda durdurdu.

Etrafımıza bakınarak onu aradık, ama kimseyi bulamadık. Scarlet'e dönüp baktığımda, onun hâlâ dikkatinin dağınık olduğunu ve Jethro'nun karısını aradığını fark ettim. Bundan yararlanmak için uygun bir zaman değildi. Sinsice yaklaştım. Scarlet fark ettiğinde artık çok geçti. Onu köşeye sıkıştırmıştım.

İrkilerek önce soluna, sonra sağına baktı ve bir kaçış yolu aradı. Arkasındaki kaya yüzeyine tırmanmayı planlamıyorsa, özgürlüğe giden tek yol benden geçiyordu ve bunu fark etmesiyle gözleri açılırken hınzırca sırtmama engel olamadım.

Sonra gözleri kısıldı. "Gördün mü? Hiç adil değil."

Gülümsememin genişlediğini hissettim, önceki korkularım o an için unutulmuştu. "Benim kazanıyor olmam bunun adil olmadığı anlamına gelmez."

Kollarını kavuşturdu. "Ama ne olursa olsun kazanacaktın. Sen daha büyük ve güçlüsün. Beni kolayca kaldırabilir ve

ve beni içine at."

"Ve sen daha küçük ve daha hızlısın," dedim makul bir şekilde, yaklaşırken, kaçmaya karar vermesi ihtimaline karşı kollarımı onu yakalamak için açtım. "Eğer kaçmak isteseydin, çoktan kaçmıştın."

Çenesini kaldırarak bana sakinleştirici bir bakış attı. "Havuzla atılmak istediğimi mi ima ediyorsun?"

"Belki, belki de değil." Omuz silktim, yüzündeki bu ifade biraz fazla hoşuma gitmişti, sanki ben yaramazmışım ve o beni hiç onaylamıyormuş gibi. Acaba lisede tiyatro öğretmenliği yaparken de yaramazlık yapan öğrencilerine böyle mi davranıyordu? Tanrım, birden onun sınıfındaki tüm hormonlu gençler için üzüldüm.

"Her zaman ..." Gözlerimin boynuna, yüzme tişörtünün önündeki fermuara kaymasına izin verecek kadar yaklaşarak başladım. "Başka bir şey teklif et," diye bitirdim, kendime şaka yaptığımı söyleyerek.

Bu sadece bir şakaydı.

Ancak, belki de bunu fark etmem centilmenlikten uzaktı, göğüs uçları aniden büzüştü ve tişörtünün ince kumaşını zorlamaya başladı. Bakışlarım yüzüne kaydı ve daha önceki onaylamama halinden eser kalmadığını gördüm. Onun yerini puslu, ateşli bir ifade almıştı.

Ve *bu* kesinlikle bende bir tepki yaratmıştı.

Scarlet'in dudakları aralandı, gözleri benimkiler arasında dolaştı, aradı, ben yaklaştıkça nefesleri daha da sıkıştı ve söylediklerimin sadece bir şaka olduğuna dair kurduğum tüm hayaller boşa çıktı.

"Scarlet," dedim, onun adını, gerçek adını söylemek istememden başka bir nedeni yoktu. O bana bu şekilde bakarken duymak, gelecekte bir noktada benim ulaşamayacağım bir yerde olsa bile onun hâlâ var olduğunu kendime hatırlatmak istiyordum.

Kirpikleri titrerken öne doğru sallandı, elleri ıslak gömleğimi avuçlamak için kalktı, dikkati ağzıma odaklandı. "Ne-" dedi kabaca, yutkundu, dudaklarını yaladı. "Aklında ne vardı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, tamamen onun alanına ve ona doğru adım attım. Tanrım, o kadar sertleşmişim ki beni hissedip hissetmemesi umurumda değildi. Hayır, bu doğru değil. Hissetmesini istiyordum. Ani çılgınlığımla, bilmesini istedim.

Titredi, vücudunu benimkine daha fazla bastırırken bile nefesi kesildi, sanki hareket etmemi bekliyormuş gibiydi. Bunun gibi.

Kaçmak, ama bu, başından beri istediği şeydi. Parmak uçlarına kalkarak vücudu yukarı doğru kaydı, tenimizi ayıran sadece iki ıslak giysi katmanı vardı.

İnledim.

Ne yapıyorum ben? Yavaşla biraz.

Onunki omuzlarıma doğru yükselirken ellerim belini buldu.

Yavaş olmalısın. Geri çekil.

"Billy," diye fısıldadı ama sesi daha çok bir inilti gibiydi.

"Üstümü değiştirmeliyim," dedim anlamsızca, daha çok kendi kendime konuşarak. "Tamamen ıslandım."

"O zaman ödeşтик," dedi, boynuma yumuşak bir öpücük kondurdu, eli benimkini yakaladı ve önce göğsüne, sonra da karnına götürdü.

Parmaklarımın nihai hedefini fark ettiğimde, bundan sonra ne olacağını hayal ettim. Gözlerimi sıkarak kapattım ve kolumu sertleştirdim. Ona olan arzumun ne kadar şiddetli ve vahşi olduğunu bilmiyordu, bilemezdi. Her ne kadar vücuduna dokunmayı, onu inletmeyi ve yalvartmayı çaresizce istesem de, bunu havuzun yanındaki kayaların üzerinde yapmayacaktım.

Ya da çimlerin

üzerinde.

Ya da havuzun

içinde.

İlk seferimiz için olmaz.

O gül yapraklarını ve şampanyayı, mumları ve müziği, ipek çarşafı ve baştan çıkarmayı, romantizmi ve tutkuyu hak ediyordu. *Sadece* tutkuyu değil.

Kararlıydım, son anda kendimi kontrol etmek için gerekli ipliği buldum ve elini bileğimden çekerek uzaklaştım. Sonra güvende olmak için iki adım daha geri attım.

"Scarlet-"

"Ne?" diye tersledi, gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden olan sulu bir iç çekti. Yanakları kıpkırmızı, kollarını kavuşturmuş, omuzlarını çaresizce kaldırmış bana bakıyordu. "Ne var, Billy? Ne mi? Ne yapabilirim ki?"

"Sorun sen değilsin."

"Biliyorum." Sesi kırıldı. Boğazını temizledi ve devam etmeden önce çenesini sıktı. "Sorun sensin. Ve bana dokunmak konusundaki ilgisizliğin."

"Hayır." Şimdi öne doğru bir adım attım ama ellerini kaldırdı, yüzünü bir tarafa çevirdi ve etrafımda dolaştı.

"Unut gitsin. Tamam mı? Zamana ihtiyacın var. Tamam." Hızla uzaklaşırken burnunu çektiğini duydum, kapıya ulaştığında koşmaya başladı.

"Ben aldım

Şimdi senin zamana ihtiyacın var. Benim düşünmem *yıllarımı* aldı, senin bir haftan vardı. Sorun değil. Acele etme."

Ugh. Gidişini izlemek göğsüme binlerce raptiye saplanmış gibi hissettirdi. Ama halsiz, şehvetle ıslanmış beynim, o kaybolmadan önce ne söyleyeceğimi, nasıl açıklayacağımı bulamadı.

Hiçbir şey söylememek için o kadar uğraşmışım ki, sonunda ona hiçbir şey verememişim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BILLY

"Seni günde sadece iki kez düşünüyorum - yalnız olduğumda ve başka biriyle olduğumda."

AMIT KALANTRI, BEN DE SENİ
SEVİYORUM

Uykusuz geçen bir gecenin ardından sabah ilk iş olarak egzersiz kıyafetlerimi giydim ve aşağı indim. Birkaç gün önce Duane, tesisin çakıllı araba yolunun aşağısında ve döner kavşaktaki park alanının uzak tarafında küçük bir spor salonu ve ağırlık odası olduğundan bahsetmişti. Kendimi yormak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Belki bir duştan sonra Scarlet'i bulur ve-

Ve...

Bir şeyler yapmalıydım.

Dün havuzda olanlardan sonra, günün geri kalanında kibar davranmıştı. Soğuk değil. Sıcak da değildi. Sadece kibardı. Sürekli küçük dokunuşlarından daha kötü olan tek şeyin onları esirgemesi olduğu ortaya çıktı.

Onu suçlamadım. Hayal kırıklığına uğradığı açıktı ve bunun nedeni sadece benim ona dokunmakla ilgilenmemem değildi. Onunla konuşmamı istiyordu. Onunla konuşmam gerekiyordu. Konuşacaktım. *Bugün onu bulacağım ve onunla konuşacağım.*

Bu kadarına karar verdikten sonra ağırlık odasında göğüs ve kollara odaklanmaya karar verdim. Bana bak, bir şeylere karar veriyorum. *Nihayet.*

Sürpriz bir şekilde, Jethro ve Beau çoktan kalkmış ve çalışıyorlardı. Bu işleri oldukça kolaylaştırdı. Sırayla birbirimizi izledik ve işimiz bittiğinde güneş parçalı bulutlu gökyüzünde daha da yükselmiş, kendini tamamen güne adamıştı.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" Beau havluyla alnını sildi. "Bugün hava çok sıcak. Yüzme şortu ödünç almak ister misin Billy?" Beau uzun araba yolundan çıktı, belli ki ana eve giden uzun, çakıllı patikayı kullanmak yerine zeytin bahçesinden geçmeyi planlıyordu. "Bende fazladan bir çift var."

"Belki sonra."

"Hey." Jet elinin tersiyle omzuma hafifçe vurdu. "Eğer bu meyve bahçesi senin için çok fazla ormana benziyorsa, yakın durmalısın. Aksi takdirde kaybolabilirsin."

Beau kıkırdadı.

"Kapa çeneni," diye homurdandım, tam olarak gülümsediğim söylenemezdi. Ailem, özellikle de Jethro, ormanda her zaman kaybolduğum gerçeğini unutmama asla izin vermedi.

"Hey, bu kim?" Beau meyve bahçesinin ötesindeki arpa tarlasını işaret etti ve -durup gözlerimi kısıp kulaklarımı zorladıktan sonra- Scarlet'in en azından insanlardan biri olduğunu anladım. Diğer üçü Jess, Shelly ve Ashley gibi görünüyordu.

Jethro neşeyle, "Gidip merhaba demeliyiz," diye önerdi.

Gözleri üzerimde olan en büyük ağabeyim, benimle ilgili bir sırı biliyormuş *gibi kesin bir ifadeyle* gülümsüyordu. Kaşlarım hemen çatıldı. *İşte gidiyoruz.*

"Hey bayanlar!" Beau bağırdı, çoktan onlara doğru yürüyordu. "Hepiniz gitmek istiyorsunuz-Bekle, bu *yemek* mi?"

Jethro gözlerindeki parıltıyla Beau'yu takip etti ve beni şüphelerimle baş başa bıraktı. Çok geçmeden, sabah pikniği olduğu belli olan topluluğun yanına vardık. Bethany yeşil arpaların arasından kırmızı gelincikler toplayıp annesine uzatırken göründü.

Çok güzel bir fotoğraftı ve ben de çekerdim, ama ağaçların arasından çıkar çıkmaz Scarlet'in bakışları benimkilere kilitlendi ve ben ona bakıp dik durmaktan başka bir şey yapamadım. Üzerinde pembe bir yazlık elbise vardı, omuzlarından iplerle tutturulmuştu. Saçları gevşek bir örgü halindeydi ve muhtemelen tabağında çilek olduğu için dudakları çilek gibi kırmızıydı.

Yapmak istediğim şey onu omzuma atmak, eve geri götürmek, sabahı, öğleden sonrayı, geceyi, ertesi sabahı, öğleden sonrayı ve geceyi muhteşem vücudunun her santimini keşfederek ve dokunulmaktan hoşlandığı tüm yolları öğrenerek geçirmektir. Ama bunu yaparsam, çilekleri dökecekti.

"Merhaba. Nereden geliyorsunuz?" Ashley arkasına yaslandı ve bize baktı.

"Yolun aşağısında ağırlık salonu olan bir spor salonu var," diye dalgınca cevap verdi Beau, battaniyenin etrafında dönerek Shelly'nin yanına diz çöktü. "Orada ne var? Çörek mi onlar? Biraz alabilir miyim?"

"Evet, elbette," dedi, ona küçük bir gülümseme verdi ve çöreğini ikiye böldü. Büyük parçayı ona uzattığını fark ettim. "Al bakalım."

Ona sırtıttı, ama sonra öne doğru eğildi ve dudaklarının köşesini yalayarak onu dudaklarından öptü. "Şuranda bir şey vardı. Merak etme, senin için aldım," dedi yalan söyleyerek.

"Aç mısın?" Scarlet elindeki çilek tabağını kaldırarak usulca bana sordu.

Bu ikramı düşünürken kalın kalın yutkundum. Ama sonra aileme baktım, Shelly ve Beau dışında herkes bizi izliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Teşekkür ederim."

Ashley abartılı bir iç çekti. Gözlerindeki ifadeden hayal kırıklığı anlaşılıyordu ama ses tonu hafıftı: "Biz de tam yaklaşan Venedik gezisinin planlarından bahsediyorduk. Geliyor musun, Billy?"

Ellerimi şortumun ceplerine sokarak omuz silktim. "Sanırım geliyorum. Duane, Becca ile takvimimi temizledi." *Başka bir seçeneğim olduğundan da şüpheliyim.*

"Claire burada kalmayı düşündüğünü söylüyor," dedi Jessica ve gözlerimi Duane'in karısına çevirdim. Güzel kahverengi bakışları daralmıştı, hatta buna sivri denebilirdi. Oradaki kadınsı talimatı okumak için elimden geleni yaptım ama belli ki bir şeyleri kaçıırıyordum çünkü - bir süre sonra

-O da iç çekti. "Sence Claire de gelmeli mi?"

"Claire'e sormalısın," dedim, cevap belliydi. "Eğer gitmek istiyorsa, gitmeli. Eğer istemiyorsa, bu ona kalmış."

"Ama sen gidiyorsun?" Bu soru Jethro'dan geldi ve ona baktım. Yardım etmeye çalıştığını hissettim. Ne konuda, hiçbir fikrim yoktu.

"Evet . . . ?" Yavaşça, benden ne yapmamı istediklerine dair bir işaret ararcasına onunla Ashley arasında bakışarak söyledim. İkisi de bana dikkatle bakıyordu, sanki kritik bir düşünceyi tamamlamamı bekliyorlardı. Ne yapacağımı bilemeyip tahmin yürütmek zorunda kalınca Scarlet'e döndüm. "Sen de gitmelisin. Gitmemen için hiçbir neden yok. Duane ve Beau senin kardeşlerin. Bu senin de ailen."

Başını salladı, yüzünde kibar bir gülümseme vardı ve gözleri tabağına kaydı. "Evet. Kesinlikle. Her zaman Venedik'i görmek istemişimdir."

Ben de başımı salladım ve istediğini yaptığımı onaylaması için Ashley'e baktım. Onun yerine, dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmıştı ve başı en hafif baş sallamalarıyla ileri geri hareket ediyordu. Bu, ikizler son derece aptalca bir şey yaptıktan sonra onlara verdiği ifadeydi.

"Billy." Beau ayağa kalktı, sesi sakın ama bakışları dalgındı. "Bir saniye benimle gel, sana şuradaki bir şeyi göstermek istiyorum."

Jet, sen de."

Jess, Ashley ve Shelly'nin bana büyük bir hayal kırıklığıymışım gibi bakmalarına, hatta küçük Bethany'nin bile kaşlarını çatarak bana doğru bakmasına rağmen, bayanlara sıkı bir gülümseme vererek döndüm ve Beau'yu takip ederek meyve bahçesine geri döndüm ve neredeyse pikniği ilk gördüğümüz yere kadar yürüdüm.

Kardeşlerimin yanına varır varmaz Jethro bana baktı, gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüştü. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Ona Duane ve Beau ile akraba olduğunu hatırlatmak mı?"

Beau yüzünü dehşetle buruşturdu. "Cletus haklıydı. Yardımımıza ihtiyacın var." Geri çekildim ve dikkatimi onların arasında paylaştırdım. "Pardon?"

"Yardım etmemize izin vermelisin." Jethro sesini fısıltıya indirdi.

"Yardım mı? Ne için yardım?"

"Pratik yapmıyorsun, Billy. En son ne zaman biriyle çıktın? En son ne zaman bir kadınla flört ettin? Çok huysuzsun. Her konuşma senato duruşması değildir. Claire'in yumuşak bir kalbi var, şefkate ihtiyacı var." Beau bana sempatik bir gülümseme verdi.

Benden inanmayan bir ses çıktı. "Ciddi misin sen? Bana Claire hakkında tavsiye mi vermek istiyorsunuz?"

"Hayır, biz sana kadınlar hakkında tavsiye vermek istiyoruz," dedi Beau, Jethro ile bakışarak.

"Kadınlarla aram iyidir." Öyleydim. Kadınlarla aram *harikaydı*.

Beau ellerini kalçalarına koydu. "O zaman neden Claire'le sürekli çarpışıp duruyorsun?"

"İşte plan," diye araya girdi Jethro, ben tekrar itiraz edemedim. "Herkesi eve geri götüreceğiz, bir neden uyduracağız. Ne olduğunu biliyorlar, o yüzden gelecekler."

"Ne olduğunu biliyorlar mı?" Neredeyse boğuluyordum.

"Doğru." Beau sorumu duymazdan geldi. "Şimdi sen Claire'le kal, hazır olduğunda eşyaları yukarı taşımasına yardım etmeyi teklif et ama otur ki kalmak istediğin belli olsun. Tamamen mahremiyetin olacak, herkesi evde tutacağız. Giydiklerine iltifat edin ya da beğendiğinizi söyleyin. 'Bu elbiseyi üzerinde beğendim' gibi bir şey söyle. Bu kadar basit."

Jethro omzumun üzerinden uzaktaki kadınlara baktı ve sonra bir adım daha yaklaştı. "O zaman bugün ne yaptığını, yarın ne yapacağını, bu haftaki planlarının ne olduğunu, müzeler hakkında ne düşündüğünü sor."

Floransa'da. Onu konuştur. Ve eğer bir çift anlam fırsatı görürsen? Değerlendir."

"Kesinlikle," diye fısıldadı Beau. "Önemli olan onu güldürmek, o yüzden bunu söylerken şaka yapıyor olmalısın. Ne kadar sevimsiz olursa o kadar iyi. Niyetini anlayacak ve gülecektir. Anladın mı?"

Kendime rağmen, kardeşlerimin tavsiyelerini özümseyerek dinledim. Yani, onlar kesinlikle uzmandı. Ne kadar çılgınca olsa da, son iki dakika içinde bir noktada ve bunu yaptığımı açıkça fark etmeden, inanmazlıktan sinirliliğe ve ilgiye geçmiştim.

Jethro cevap vermemi beklemeden elini omzuma koydu ama Beau'ya baktı. "Bundan sonraki kısım sana tuhaf geldiyse kusura bakma Beau."

"Hayır. Sorun değil." Kızıl saçlı Jethro'nun endişesini elinin tersiyle itti. "O benim kız kardeşim ve onun mutluluğu önemli, ayrıntıları düşünmeme gerek yok."

"Ne?" Aralarına baktım, yine bir şeyleri kaçırdığımdan emindim.

Jethro gözlerimi tutarak devam etti: "Olay şu ve bu çoğu kadın için geçerli, yüzde doksan dokuz oranında. Eğer sana dokunursa, mesela eline, koluna ya da bacağına-

"Özellikle de bacak." Beau sertçe başını salladı. "Eğer dizinin üstünde bir yere dokunur ve elini orada bırakırsa, bu evrensel bir 'alttan bin' daveti gibidir."

"Her neyse, eğer sana dokunursa, bu senin ona dokunmanı istediği anlamına gelir, ne kadar erken olursa o kadar iyi." Jethro akademik bir havayla açıkladı. "Onun yaptığını yap. Eğer dokunuşu hafif ve çapkıncaysa, bunu yap. Eğer dokunuşu daha amaçlıysa, işte o zaman. Söylendiği gibi devam edin. Ancak, önemli olan şu ki, eğer o kapıyı açıtıysa ve siz içeri girmezseniz, bu onda sizin ona karşı onun size karşı olduğu kadar ilgi duymadığınız hissini uyandıracaktır. Bu durumda sözlü iletişim, sınır koyma ve nazik ama kesin bir dürüstlük gerekir."

"Doğru. Bunu biliyordum." Şimdi başımı sallıyordum, zihnim çalışıyordu, parmaklarını pazuma dolayıp sıkan, masanın altında bacağıma dokunan ya da elini göğsümde gezdiren tüm zamanları ve tüm kadınları hatırlıyordum. Bir zamanlar bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve not almıştım. Yıllar geçtikçe, hala ne anlama geldiğini biliyordum ama kayıtsız kalmıştım.

"Tamam mı? Bir planımız var mı?" Jethro omzuma bir kez daha vurduktan sonra elini bıraktı ve pikniğe doğru yürüyecekmiş gibi yaptı.

"Bekle." Onu durdurdum, az önce yaşananların gerçekliği nihayet şaşkınlığımı bastırmaya başlamıştı.

Jethro bana döndü, gözleri sorguluyordu. "Ne oldu? Neyin var?"

Onu inceledim ve düşünmeden önce sordum, "Bunu neden yapıyorsun?"

Kaşları kalktı, sanki sorum kafasını karıştırmış gibiydi.

Beau'ya şöyle bir baktım ve küçük kardeşimin ne sorduğumu anladığını gördüm. Beau her zaman insanları okumakta, alttan alta gelen duyguları ve nüansları yakalamakta başarılı olmuştu.

Araştıran bakışlarımı Jethro'ya çevirerek tekrar sordum: "Bunu neden yapıyorsun? Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?"

Anlayış, ağabeyimin gözlerindeki şaşkınlığı bir kenara itti. "Dünyada mutluluğu sizden daha çok hak eden kimse yok. Seni seviyorum Billy, bazen tam bir pislik olsan da." Araştıran bakışlarımı görünce ağzının kenarı daha da gerildi. "Hadi, aptal. Gidip kızı alalım."

* * *

Pikniğe döndükten sonra Beau, "Sanırım yüzmeye gitmek istiyorum. Kim gelmek ister?"

Ve sonra, neredeyse hep bir ağızdan ve sanki yüzmek süper güçler kazanmanın şifresiymiş gibi, Scarlet hariç herkes ayağa kalktı ve hemen her şeyi geride bırakarak oradan ayrıldı.

Bu arada ben battaniyenin kenarında kıpırdamadan durdum ve Scarlet, Beau, Jethro ve ben ikinci kez yaklaştığımızda ısırıldığı çileğin kalanını çiğnemeye devam ederek giden ailemin ardından bakarken dikkat çekmemek için elimden geleni yaptım.

Birkaç saniye battaniyeye baktıktan sonra bakışlarını benimkilere çevirdi ve ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım gerçekten yüzmeye gitmek istiyorlar."

Onu yakından inceleyerek, memnun mu yoksa rahatsız mı olduğunu anlamaya çalışarak sordum: "Yüzmeye gitmek ister misin? Her şeyi geri taşımana yardım edeyim."

Başını eğdi, şimdi beni inceliyordu. "Yüzmeye gitmek istiyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen.

"Güzel," dedi sessizce ve küçük gülümsemesi sırtmaya dönüştü. Ama bana baktıkça gözleri bulanıyordu, sanki düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi. Bu arada ona baktım, bacaklarının nasıl bükülüp kıvrıldığını, elbisesinin eteklerinin uyluğunun ortasına kadar uzandığını ve ayaklarının bir kez daha çıplak olduğunu fark ettim.

Düşüncelerim ben onları dizginleyemediğim ve ellerimi teninde gezdirdiğimi, o yaslanırken elbisesinin eteklerini kalçalarının üzerinde yukarı doğru kaydırıldığını, kalçasının iç kısmını öptüğümü ve bacaklarının arasındaki kumaş parçasını kenara çekerek onu dilimle öptüğümü hayal ettim-

"Çilek," dedi ve beni hayal dünyamdan çekip çıkardı. "Pardon?"

Dikkatim yeniden dışarıya odaklandı.

"Eğer acıktıysan, sana yiyecek bir şeyler getirdim."

"O da neydi?" Dileklerimi yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ederek mırıldandım.

Tabağı tekrar kaldırdı. "Kendime servis yaparken çok hırslıydım ve bunların hepsini bitirebilmemin imkânı yok. İstemediğine emin misin?" Günahkâr fantezim sırasında ağızma hücum eden tükürüğü yuttum ve bakışlarımı onunkilerden ayırdım, artık alışık olmadığım bir kaos konsantre olmamı zorlaştırıyordu. Ne yapmam gerekiyordu? Ne yapmam Jethro ne demişti?

Otur, diye hatırlattı bir ses. Başımı sallayarak onayladım ve oturmak için hareket ettim. *Oraya değil! Onun yanına.*

"Doğru ya," diye mırıldandım alnımı ovuşturarak. Terk edilmiş piknik malzemelerinin arasından yolumu bulup onunkinin yanındaki boş battaniye çemberine oturdum.

Ben otururken bana yer açmak için bir tarafa doğru eğildi, ama uzaklaşmadı, onun yerine bana doğru döndü, tabağı kucağına koyup bir çilek alırken kolu benimkine sürtündü. Daha yeni yerleşmişim ki, bacaklarım önümde uzanmış ve bileklerimden çaprazlanmıştı ki, çileği çenemin önüne kaldırdı, gözleri ağızımdaydı.

"Al. Güneşten dolayı sıcaklar." Yumuşakça gülümsedi, parlak gözleri gökyüzünün mavisini yansıtıyordu, sıcak altın çilleri soluk tenini süslüyordu, güneş ışığı bakır saçlarında parıltıyordu. *Muhteşemdi.*

Ağzımı izlediğini görünce dudaklarımı araladım ve o da bana meyveyi uzattı, dudakları da aralandı, ben dişlerimle meyveyi tutarken dili dışarı çıktı, onu yerinde tuttu ama ısırmadı. Büyülenmiş gibiydi, sersemlemişti, bakışları açık bir şekilde sıcaktı, niyetliydi, sanki bir çilek yemem tüm dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi.

Dilimi meyveye bastırarak ısırdım. Göz kırptı. Parmakları uzaklaşırken dudaklarımı yaladım, yapraklı kalıntıları yavaşça tabağına bıraktı, bakışları hala ağzıma sabitlenmişti ve eli bacağıma inene kadar bir tüy gibi düşüyordu. *Dizimin hemen üstüne.*

Sıcak avucunun ağırlığını görmezden gelmek imkânsızdı. Bu dokunuşla ilgili hiçbir şey hafif gelmiyordu. Umarım Jethro ve Beau haklıydı. Bana bu şekilde dokunmasının ona dokunmamı istediği anlamına geldiğini umuyordum çünkü ellerim hareket etmeye başlamıştı bile. Ne kadar güzel olsalar da çevremizdeki görüntüler kayboldu ve ben sadece onu gördüm. Nefes alış veriş değişmişti ve parmak uçlarım dantelli, pembe etek ucunun bir santimden az altındaki çıplak kalçasına değdiğinde gözlerindeki bulanıklık huzursuzlaştı, sivrildi, benimkine doğru kalktı.

Belki delilikti ama teslim oldum.

Tıpkı dakikalar önce hayal ettiğim gibi elbisesini kaldıracaktım. Harekete geçme ihtiyacı içimi yakıyor, göğsünün her inip kalkışında küçük, istekli hava puflarıyla alevler körükleniyordu.

O odada kilitli kaldığımdan beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştım. Ama şu anda, ondaki çaresizliği -kuşkusuz bana da yansımıştı- *bir şeyler* yapmak için göremiyordum. Herhangi bir şey. Aramızdaki uçurumu geçen hafta kelimelerle kapattığımız gibi eylemlerle kapatmak.

Ancak, onu sırtüstü yatırıp yumuşak tenine dokunmak, tatlı etini yalamak, tatmak ve emmek ve tüm bu dileklerimi gerçekleştirmek için ne kadar çılgınca hissetsem de, bunu söylemesine ihtiyacım vardı. Asla varsaymazdım, varsayamazdım.

"Scarlet, istiyor musun-"

"Evet," dedi, acı çekiyormuş gibi görünüyor ve ses çıkarıyordu. "Tanrı aşkına, evet. Evet, evet. Evet. Evet. Evet."

Sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi gömleğimin önünü kavradı, beni öne doğru çekti ve öptü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CLAIRE

"Orada o Hayır yerine getirme o o değil
yapılmış daha tatlı için arzusunun uzatılması"

JACQUELINE CAREY, KUSHIEL'S DART

O da beni öptü. Hiç tereddüt etmeden. Öylece, sanki hazırmış gibi, bunun olacağını biliyormuş gibi. Sanki bunu planlamıştı. Sırtım battaniyeye çarptı, beceriksiz parmaklarım saçlarında ve üzerime tırmanırken sıcak ağzı benimkini tüketti, dili içeri girdi, yıktı, aldı.

Bunlar geçmişimizdeki tatlı, arayan öpücükler değildi. Bu bir canavardı, yılların ihtiyacı, hayal kırıklığı ve çiğ çaresizlikle beslenen bir canavar. Şimdi ellerim gömleğinin altındaydı, karnının sert çıkıntılarına, omuzlarının pürüzsüz tenine ve göğsünün kaba tüylerine dokunuyordu.

Bir şeyler kırıldı.

Yani, içimde bir şey kırıldı. Açıkça kırıldı. Su dolu bir bardağın fayans zemine son hızla çarpması gibi. Düşünmüyordum. Düşünme yoktu. Düşünce yoktu. Sadece açgözlü ağzı boynumdaydı, parmakları elbisemin bağlarını yırtıyordu, elleri vücudumdaydı, eteğimi yukarı kaldırıyor, külotumun içinden beni avuçluyordu. Sonra iç çamaşırımı hareket ettirdi ve parmakları içimdeydi.

Nefesimin kesildiğini duydum ve kalçalarımın öne doğru itildiğini hissettim.

Çılgınca hissediyordum. Çok çılgınca. Beni ayırdı, orta parmağının yumuşak pedi daireler çiziyordu ve ben inledim. Bana çok şey hissettirdi, her zaman hissettirdi, hem gerekli hem de tehlikeli olan duyguları aynı ölçüde hissettirdi. Yaptığımız şey güvenli hissettirmiyordu. Duygular, sıcaklık ve akılsızlık güvenliğin tam tersiydi. Tehlikedeydim. Kaybolmuştum. Ve umurumda değildi. Hem de hiç umurumda değildi.

"Scarlet. Dokun bana. Mükemmel hissediyorsun."

Bana söylemesine gerek yoktu. Ellerim hareket etmeye başlamıştı bile, parmak uçlarım ve tırnaklarım şortunun içine girerken onun görkemli gövdesine sürtünüyordu. Sonra parmaklarım onun etrafındaydı ve cennet, günah ve sert kaya gibi hissettiriyordu ve yemin ederim neredeyse boşalıyordum. Karnımın alt kısmında

Vücudum sıkıştı, kasıldı, lütfen, ah lütfen, bu acıya bir son vermem için yalvardı. Acı çektim. Canım yanıyordu.

Onun kalın, sıcak uzunluğunu okşadım ve o durdu, sonra titredi, büyük vücudu titredi. "Bekle, bekle. Prezervatifim yok."

"Umurumda değil." Umurumda değildi.

Aslında bir yanımdı umursuyordu - mantıksız, histerik, kaçık bir yanımdı. Hamile kalma davetiyesi çıkarmak isteyen parçam. *Lütfen. Beni hamile bırak. Hadi bebek yapalım! ŞİMDİ!*

Onu istiyordum, içimde olmasına, ellerimin onun üzerinde olmasına ve ağzının göğsümden olmasına her şeyden daha çok ihtiyacım vardı. Güvende olmayı, iyi olmayı ya da iyi olmayı istediğimden daha fazla. Bunları düşünemiyordum. Onlar önemli değildi. Sadece bu önemliydi.

Ama Billy yana doğru hareket etti, ereksiyonunu kalçama bastırdı, öyle ki ona istediğim gibi dokunamadım.

"Lütfen, Billy. Lütfen."

"Şşt." Dudakları boynumda, kulağımın altındaydı, parmakları vücudumla oynarken aşağıya doğru iniyordu ve ben ona pençe attım, esirgediği şeye ulaşmaya çalıştım. Ama sonra pelvisini öne doğru bastırdı ve onun acımasız, sert hissi beni çılgına çevirdi.

Göğsünü ittim ve geri çekildi, gözleri iri ve tetikteydi. "İyi misin?"

Hırlayarak, sırt üstü yatana kadar ittim, ittim ve ittim. Kucağına oturdum ve sallandım, döndüm, sürtündüm, aramızda üç kat giysi vardı ama bedenim bunu umursamıyor gibiydi.

"Scarlet, Scarlet-fuuuuuck." Başının tepesi battaniyeye bastırıyor, gözleri geriye kayıyor, ben onun sert ısını kullanarak sürtünmeyi kovalarken parmakları eteğimin altından kalçalarımı giriyordu.

"Aman Tanrım," diye inledim, parçalanan parçalardan ilki beni mızrakladı, hareketlerim açgözlü ve nezaketsiz hale geldi.

Gözlerimiz kilitlendi.

Gözleri vahşi, sersemlemiş, muhteşem mavi bir ateşti ve iri, sert elleri elbisemin ve sütyenimin askılarını kavrayıp aşağı çekti. Elbisemin önünü yırtarak açarken kumaşın yırtılma sesini duydum. Ama umurumda değildi. Gözleri çıplak göğüslerimde olan Billy öne doğru fırladı, kolları vücuduma dolanarak beni esir aldı. Ağzıyla ziyafet çekiyor, ısıyor ve dilini sokuyor, parmaklarıyla çimdikliyor, avuçluyor ve *hissediordu*.

Kalçalarını yukarı doğru itiyor, beni kendi zevkinin peşinde koşmak için kullanıyordu. Onun kaba ve kavrayıcı görüntüsü -bu güzel, metanetli adamın kontrolünü tamamen kaybetmesinin aracı olmak- beni haykırmaya itti, durma, gerilme ve öne eğilme dürtüsü güçlüydü çünkü geliyordum. Ama bedenimi hareket etmeye devam etmeye, sürtünmeyi ve ısıyı kovalamaya, onu dışarı çekmeye ve o gerilirken, eğilirken ve titreyerek kendini teslim ederken bile sallanmaya ve itmeye zorladım.

Ve boşaldım. Boşaldım. Lanet olsun. Çok sert.

Ve sonra, aşağı indim. Nefesimi zar zor tutabildim, kendimi dik tutamadım. Ama bunun bir önemi yoktu. Billy oradaydı, beni tutuyor, yanındaki battaniyeye yatırıyor. Dudakları hala öpüyordu, ama tatlı tatlı. Yumuşakça. Bir kolunu omuzlarımın altından geçirip beni vücudunun duvarına sıkıştırarak keşfine devam etti. Nasırlı avuçları göğsümü kavrayıp masaj yapıyor, sonra aşağıya, elbisemin kıvrılmış eteğinin üzerinden iç çamaşırımın beline doğru kayıyordu.

Kalbim kulaklarımın arasında çarparken onu izledim. Uzun, bronz parmaklarının külotumun içinde kaybolmasını, beni ayırdığını hissetmeden önce bukleleri okşamasını, daha önce bıraktığı yerden devam etmesini izledim. İç çamaşırım üzerimdeyken, elinin kumaşın altında göremediğim bir yerde hareket etmesi heyecan verici bir sır gibiydi. Kalçalarım kontrolsüzce yukarı doğru kayıyor, onun esirgediği istilayı istiyordum.

"Billy," diye boğuldum, kelime sesten çok havaydı. Kendimi kaybolmuş hissediyordum, çok kaybolmuş, aç, açlıktan ölüyordum. Neler olduğunu, zaten doruğa ulaştıktan sonra nasıl hâlâ böyle hissedebildiğimi bilmiyordum. Doyuma ulaşma konusundaki tüm deneyimlerim tek başımaydı ve bir orgazmı diğeriyle kovalama dürtüsünü hiç hissetmemiştim. Ağzı omzum boyunca köprücük kemiğime kadar uzanıyor, sakalının kaba tüyleri tenimde lezzetli bir doku oluşturunuyordu. Yalarken ve tadarken, orta ve işaret parmağı girişimi okşarken ve burnunu sokarken göğsünden ilkel bir zevk sesi yükseldi. göğsümün ortasındaki sert tepe.

Ve sonra vücudu hareket etti, omuzlarımdaki kolu beni terk etti. Ağzı göbek deliğimdeydi ve parmakları iç çamaşırımın bacaklarımdan aşağı çekiyordu ve bu benim için bir ilk olmasına ve kalbimin hızla çarpmasına rağmen bunu istedim.

Bacaklarımın arasına tırmanmasını ve ben kıvranıp nefes nefese kalırken kalçamın iç kısmını öpmesini istiyordum. Başparmaklarıyla beni ayırmasını ve dudaklarını yalarken gözlerimi tutarak üzerimde nefes almasını istiyordum. Üzerimi örtmesini istiyordum.

Sıcak dili ve ağzıyla ağrıyan merkezimi ve ben tamamen çözülene kadar beni izledi. Artık onun beni izlediği gibi ben de onu izleyemiyordum. Kendimin yansımısını görmek, bakışlarındaki derin, doyumsuz açlık benimkinin aynasıydı.

Bu çok fazlaydı. Çok fazlaydı. Avuçlarımın tabanını kapalı gözlerime bastırdım ve Billy'nin diliyle, dişleriyle ve dudaklarıyla vücudumu yiyip bitirmesinin, *nihayetinde* parmaklarıyla beni istila etmesinin müziğine karşı inlediğimi duydum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım," diye mırıldandım, bu zevkin büyüklüğü ve gerekliliğiyle ikiye bölündüğümünden emindim.

Bir kez daha boşaldım ama bu sefer içimdeki eğilip bükülme, gerilme içgüdüsünü kontrol edemiyordum. Bacaklarım başının etrafında kenetlenmeye çalıştı, zaptedilemez, ihtiyaç dolu saçma sesler dudaklarımdan döküldü. Bir avucunu karnıma bastırdı, belki beni sabit tutmak için, belki de dizimle gözünü morartmamı engellemek için.

Kriz bu kez daha yavaş geriledi, kükreyen bir deniz zamanla hafif dalgalara dönüştü. Bacaklarım gevşediğinde başını kaldırdı, kalçamın iç kısmını öptü, üzerime çıkıp beni bedenine almadan önce yumuşak etimden hızlıca bir ısırık aldı.

Ona, sıcaklığına doğru kıvrıldım, ellerim gömleğinin altına girip tenini aradı. Buna izin verdi ve rahatsız edici giysiyi çıkarabilmem için bir dirseğini kaldırarak bana yardım etti. Bir kez daha kollarına yaslandım, yanağımı göğsünün duvarına dayadım, derin bir nefes aldım, nefesimi verirken aniden gelen ağırlama dürtüsüyle savaştım.

Bunu ne kadar istemiştım? Ve ne kadar zamandır? Onunla bu yakınlığı, samimiyeti. Kendimi güzel bir rüyadaymışım gibi hissediyordum ve uyanma ihtimalinin dehşeti yavaş yavaş içime işliyordu.

"Göründüğünden çok daha güçlüsün," dedi ve gürleyen sesiyle sessizliği bozan ilk kişi olarak beni şaşırttı.

Sanki dil merkezim henüz açılmamış gibi sözlerini düşünmek için bir an beklemek zorunda kaldım. Sonunda anladığımda başımı kaldırdım ve ona baktım.

"Ben mi?"

"Öylesin." Hemen tanıyamadığım yumuşak bir gülümseme gözlerini aydınlattı ve dudaklarına belli belirsiz bir kıvrım verdi.

"Nasıl yani?"

"Kalçalarınla çenemi kıracaksın sandım."

Ağız seğırdi ve bir anda bu zoraki gülümsemeyi, bakışlarının ardındaki bu sevecen parıltıyı nerede gördüğümü hatırladım. Billy Winston mutlu olduğunda işte böyle görünüyordu. Onun bu görüntüsünü açgözlülükle yutarken, daha sonra görüntünün ve anının tadını çıkarabileceğim bir zamana saklamak isterken, kalbim bir çekiştirdi, sonra bir kıpırdandı.

Ama sonra kaşları birbirine yaklaştı ve gülümsemesi azaldı. "Sen-" "Harikayım," dedim, gözlerim ve burnum sızlıyordu. daha doğru sözler söylediğimi hiç hatırlamıyorum.

Beni inceledi ve doğruyu söyleyip söylemediğimi bilmediğini görebiliyordum, bu yüzden üzerine tırmandım, yüzünü tuttum ve muhteşem dudaklarını defalarca öptüm, birkaç kez "Harikayım" ve "Hiç bu kadar iyi olmamıştım" gibi şeyler söyleyecek kadar uzun süre ayırdım ve sonra onu tekrar öptüm.

Ben yüzünü öpücüklere boğarken Billy beni belimden tuttu ama sonra elleri popoma indi, sıktı ve inledi. Beni battaniyeye geri koyarak dirseğine kadar yükseldi, yan yattı ve popoma masaj yapmaya devam etti.

"Vücudun hakkında sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ki," diye fısıldadı kulağıma karanlık bir şekilde ve ürpermeme neden oldu.

"Bana kendi vücudum hakkında mı anlatacaksın?" Sesime biraz küçümseme katmaya çalıştım ama ellerimin vücudunun üzerinde gezinmesi, fiziksel mükemmelliğinin her santimetrekaresinden zevk almam muhtemelen bunu bozdu.

"Evet." Boynumu öptü, avuçları göğsüme doğru kaydı. "Vücudun çok ama çok uzun zamandır aklımda. Sana her şeyi anlatmak istiyorum."

Sakalı ve sözleri gıdıkladı ve refleks olarak çenemi göğsüme doğru eğip hafifçe güldüm.

"Bu gıdıklıyor," dedi, sanki çok önemli bir bilgiyi katalogluyormuş gibi.

"Evet. Gıdıklandım," dedim ve birden kendime, mahvolmuş elbiseme, çıplak göğsüme ve-

Yikes! *İç çamaşırımın nerede olduğunu ancak Tanrı bilir.* Bu düşünce olağanüstü şehvetin sisini yarıp geçti ve ben yine güldüm.

Ama bu sefer neşe ve merakla.

İkimiz de iç çamaşırımı bulamadık.

Bu gerçek ilk başta biraz utanç vericiydi. Elbisemi göğüslerime tutturmaya ve sırtımı örtmeye çalışırken bir yandan da eteği yerinde tutmaya çalıştım.

Hazırlıksızdım. Billy-Winston kaynaklı çift orgazm yönetimi sonrası kendine güvenen bir seks kedisi olmak için zihinsel olarak hazırlıksızdım. Ayrıca, çok da küçük olmayan yara izlerim meselesi vardı - sırtımın ve yanlarımın her yerinde Kürek kemiklerim aşağıdaydı ve bunlar hiç de seksi değildi.

Ama sonra Billy bana yırtık elbisemin üzerine giymem için gömleğini uzatarak iç çamaşırını da çıkarmayı teklif etti.

"Ciddi olamazsın." Şimdi onun gömleğini göğsüme bastırarak önümü etkili bir şekilde gizliyordum.

"Ben her zaman ciddiyimdir." Başparmakları şortuna takıldı, muhtemelen külotuyla birlikte onları da aşağı çekmeye hazırlanıyordu.

Düşüncelerim dağıldı çünkü sesi ve gözlerindeki bakış bana ciddi olduğunu söylüyordu. "Ne yani? Öylece soyunacak mıyız? Bir arpa tarlasında mı? Toskana'da mı?"

Omuz silkti, bana sevimli ve aptalmışım ve beni yutmak istiyormuşum gibi baktı, şortunun belini iki santim aşağı indirdi, kalçalarını çevreleyen o lezzetli V şeyini ve hemen üstündeki koyu renkli saç parçasını daha fazla ortaya çıkardı-

"Bekle!" Nefes nefese kaldım. Sonra yüzümü gömleğine gömdüm. "Çok geç," dedi.

Ve vücudumda bir *patlama* gibi bir ısı atımı hissettim, her şey kıvrılıyor, sonra gevşiyor ve sonra tekrar kıvrılıyordu. "Çıplak mısın?!"

Gizlice bir göz at, Scarlet. Ne zararı olabilir ki? Az önce yaptıklarınızdan sonra, aptallık etme.

Tutkunun sancıları içindeydik! Bu tamamen farklı.

Dün havuzda olanlara ne demeli? Elini bikininin altına soktun ve şimdi utandın mı?

Tamamen ıslanmıştı. Islak bir Billy Winston, steroid ve meth ile ölümcül dozda afrodizyaktır. Ayrıca, sonrasında da utanç vericiydi.

Seni zaten çıplak gördü.

Yutkundum, bir anda beni çıplak gördüğünü fark ettim. Ya da çoğunlukla çıplak. Yara izlerimin çoğunu bir zamanlar zaten görmüştü.

"Evet, çıplağım," diye sakince onayladı ve sonra ekledi, "Şimdilik."

"Bu da ne demek oluyor?!" İnledim, kararsızlık kulaklarımın arasında tırmanan bir müzikal skalaya dönüştü.

"Şey-" Bir hareket duydum ve neredeyse bakacaktım. Neredeyse. "Demek ki sen üstteyken çoğunlukla karnıma boşalmışım ama biraz da külotuma. Şimdi soğuk ve yapış yapışlar, ama şortum çoğunlukla iyi görünüyor."

Yine nefesim kesildi, bir *BOOM* daha, ama sonra kendimi daha da aptal gibi hissettim. Eğer biraz düşünseydim, olanın bu olduğunu fark ederdim. Ben çılgınca kucaklama ve sürtünme seansı sırasında zevk almakla meşgulken, o da doruğa ulaşmıştı. Bu da elbisemin ön tarafının neden nemli olduğunu açıklıyordu.

Kendimi bencil hissettim. Ben de onun üzerine çıkmayı teklif etmeliydim.

"Tamam. Şimdi bakabilirsin."

Kendimi toparlamak için birkaç saniye daha bekledikten sonra gömleğimi biraz indirdim ve ona baktım. Önümde durup seksi ve kendinden emin bir şeyler yapmasını bekliyordum. Billy seksi ve kendinden emindi -çünkü o her zaman seksi ve kendinden emindi- ama ne kendine güveni ne de seksiliği bana dönüktü. Bana bakmıyordu bile.

Piknik alanında dolaşırken, ailesinin bıraktığı aceleyle atılmış tabakları topladı, onları istifledi, battaniyeleri katladı, sanki birkaç dakika önce birbirimize saldırmamışız gibi yiyecekleri kaldırdı. Sanki hayat *devam ediyordu*.

Onun sakın, odaklanmış ve *işine* konsantre olmuş tavrı karşısında ne hissedeceğimi bulmaya çalıştım. Bu sırada ben de atların tüylerini karıştırıyordum (Evet, atların tüyleri olmadığını biliyorum. Amaç da bu zaten).

Çalışmaya devam ederken bakışları bana kaydı. "Gömlekte bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim zayıfça, muhtemelen burnum kaşınıyormuş gibi görünen bir yüz ifadesi takınarak.

Topuklarının üzerine oturdu -hâlâ gömleksiz, görkemli, seksi, kendinden emin ve büyüleyiciydi- ve beni inceledi. "Sorun nedir?"

"Sadece"-elimini ona doğru kaldırdım-"her şey normalmiş gibi davranıyorsun, sanki bu tür şeyler her gün oluyormuş gibi ve ben her şey normal değilmiş gibi hissediyorum."

"Normal değil."

Bunu ona nasıl anlatabilirdim? Ne kadar sarsılmış hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim? Mutluluğumun ve korkumun büyüklüğünü -mutluydum çünkü sonunda o çizginin üzerinde ilk adımı atmıştık, korkuyordum çünkü bir şey olmasından ve bunu bir daha asla yapamayacağımızdan ya da onun bunu bir daha yapmak istemeyeceğinden ya da bunu benimle yapmak istemeyeceğinden endişeleniyordum. Evet, ortak geçmişimiz göz önüne alındığında, bu yersiz bir endişe gibi görünebilirdi. Ama öyleydi.

Aptalca şeyler hakkında endişelenmeyi nasıl bırakacağını bilen varsa, lütfen beni arasın.

Ayağa kalktı ve yavaşça bana doğru yürüdü, gözlerinde endişe vardı. "Sen . . . olanlardan pişman mısın?"

"HAYIR!" Başımı telaşla salladım ve aceleyle ekledim: "Sadece daha önce olmadığı için. Ama Billy, şu anda her şey farklı hissediyor. Yeni. *Değişmiş*. Aklından ve kalbinden geçenler hakkında benimle konuşmanı istiyorum. Seni seviyorum." Bu son kısmı ağzımdan kaçırdım ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hafifçe irkildim.

İtirafım üzerine Billy'nin yüz hatları yumuşadı, gülümsemesi küçük ama sıcaktı, memnun olmuştu.

Henüz bitirmemiştim. Bu kadarını söylemiştim, hepsini de söyleyebilirdim. "Seni seviyorum," diye tekrarladım, sesim cılız ve çığdı. "Birlikte olmamızı istiyorum ama seni aceleye getirmek istemiyorum. İşleri ağırdan almak istediğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Pek çok insana karşı sorumlulukların var. Sanırım İtalya'dan sonra ne olacağını bilmek istiyorum. Bu bir rüya gibi geliyor, gerçek hayat değil. *Gerçek hayatta* birlikte olmamızı istiyorum ve bunun neye benzediğini bilmek istiyorum. Senin için. Eğer sen de istiyorsan."

Dudaklarındaki ve gözlerinin arkasındaki ısrarcı mutlu gülümseme endişemin bir kısmını hafifletti. Öyle ki kendimi de gülümserken buldum. Bana ve sözlerime bakıyor, onları sessizce tartışıyor, olası tüm anlamlarını özömsüyor gibiydi. Bu, ne zaman birbirimizin yanında önemli miktarda zaman geçirsek onun hakkında keşfettiğim bir şeydi. Konuşmakta yavaş davrandığında, bunun nedeni hem benim hem de kendisinin sözleriyle ilgili düşünceli olmasıydı.

Ellerimden birini tutarak, hâlâ gömleksiz olan göğsüne, kalbinin üzerine götürdü ve oraya bastırdı. "Hiç kuşkunuz olmasın, az önce aramızda geçenler benim için çok önemliydi. Hayatım ve kalbim sonsuza dek değişti. Sen benim kendi kişisel cennetimin mimarı ve sanatçısıydın. Artık gözlerimi kapattığımda, cennetin nasıl bir his olduğunu hayal etmeme gerek kalmayacak. Bileceğim."

Oh.

Eğer bayılacak bir tip olsaydım, bayılırdım. Aslında, ne var biliyor musun? Hâlâ bayılabilirim.

"Ama Scarlet," dedi adımı saygıyla, nazikçe, sık sık tekrarladığı bir dua gibi söyledi, "sana ne kadar derinden ve geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu bilmek için cenneti görmeme, dokunmama ya da tatmama gerek yoktu. Bu hiç değişmedi. Bu, sonsuza dek senin olan ve olacak olan ruhum kadar sabit."

"Tanrım," demekten çok nefes aldım, başımın döndüğünü hissettim, mükemmel kelimelerinin labirentinde kayboldum.

Bir adım daha yaklaştı ve gevşek saç tellerini altından yapılmış gibi dikkatlice kulağımın arkasına sıkıştırdı, gözleri parmaklarının yavaş ilerleyişini izliyordu. "Seninle birlikte olmak istiyorum, şimdi ve gerçek hayatta. Ve gerçek hayatımızı biz belirleriz, başkası değil." Sesi nazikti ama içinde bir meydan okuma da vardı.

Sanki bize hayatımızı nasıl yaşayacağımızı söyleyecek birine meydan okur gibiydi. Sanki karşı çıkmam için bana meydan okuyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

"Bana yalan söylediğin için üzgün değilim, şu andan itibaren sana inanamayacağım için üzgünüm."

FRIEDRICH NIETZSCHE

Billy ağır sepeti taşıdı. Battaniyeyi ben taşıdım. Bana diğer her şeyi bırakmamı söyledi çünkü dönüş yolunda elimi tutmak istiyordu.

Yani, buna nasıl karşı çıkabilirdim ki?

Mutfğa açılan teras kapısından içeri girer girmez eğlence başladı. Herkes oradaydı ve gerçekten herkes oradaydı. Tüm kardeşleri, onların sevgilileri, Şerif, Bayan James, hatta küçük Liam. Biz içeri girer girmez odada bir sessizlik oldu. Sadece nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum: Billy çıplak göğüslü, ben onun gömleğinin içinde, el ele tutuşmuşuz, saçlarım dağılmış, dudaklarım şişmiş, onun en az iki morluğu var. En azından sandaletlerimi tekrar ayağıma geçirmiştım.

Dudaklarımı bükerek çenemi kaldırdım, Cletus'a bakarken tehditkâr utanç duygusuna yenik düşmemek için elimden geleni yaptım. Gözleri parlıyordu, şeytan.

Ona daha sonra teşekkür etmem gerekecek.

"Tek kelime etme," diye emretti Billy, sepeti yere koydu ve sonra battaniyeyi benden alıp üstüne serdi.

Bununla birlikte beni telaşsızca mutfaktan çıkardı, ailesinin kısık gözleri ve sıkıca bastırılmış dudakları arasından geçerek arka salona götürdü. Ayağım üçüncü basamağa değer değmez mutfakta patlak veren konuşmaları, mutlu sesleri, hem yüzümü kapatmama hem de gülmeme neden olan sohbetleri duydum.

"Delirmişler. Tamamen deliler." Hafifçe güldü ve bana özür dileyen bir bakış gönderdi.

"Bu sadece komik." Gözlerimi sildim. "Ve aslında çok tatlılar. Seni gerçekten seviyorlar."

"Beni kızdırmayı gerçekten seviyorlar." "Sen rahatsız mı oldun?"

"Hayır," diye itiraf etti sırtıtmamak için kendini zor tutarak. "Ama bunu onlara söyleme."

Eve dönerken bir plan yapmıştık. İkimiz de kendi alanlarımızda temizlenecek ve günün geri kalanı için ayrılacaktık. Floransa'ya giden bir trene binebilir ya da kiralık arabalardan birini ödünç alıp Siena veya Lucca'ya gidebilir, belki de Pisa'da pizza yiyebilirdik. Onun eğik kuleyi tutuyormuş gibi görüldüğü o aptalca fotoğraflardan birini çekmek istedim. Önerime gülümsedi, hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Yani, sevimli olduğum kadar gülünç olduğumu da düşünüyordu.

Bir yanım birlikte temizlik yaparken yeniden kirlenmeyi tercih ederdi. Ama başka bir yanım -yara izlerim konusunda utangaç olan ve onu çıplak görmekten utanan yanım- rahatladı. Yara izlerimi tekrar görmesini istemiyordum, henüz değil. Henüz onlar hakkında konuşmak istemiyordum. Geçmiş bir süreliğine aramızda bırakmak ve gözlerimizi gelecekte ayırmamak istiyordum.

Artık bana aklımdan ve kalbinden geçenleri söylediğine göre, geçen haftaki davranışlarına bu yeni mercekten bakabiliyordum. Örneğin, dokunmaması ilgisizlik değil, daha çok kısıtlama gibi görünüyordu. Ama yine de ısrarlı sessizliğini anlamıyordum.

Billy Winston artık son derece sessiz bir insan mıydı? Eğer öyleyse, bu konuda ne hissediyordum? Onun sesini, düşüncelerini paylaşmasını özlemiştim. Çok güzel bir zekâsı, konular hakkında düşünmek ve sorunlara yaklaşmak için zekice bir yolu vardı. Bunu benden saklamayacağını umuyordum.

Onu görmek için sabırsızlanıyordum, on dakika gibi rekor bir sürede duş alıp giyindim ve sonra odasına doğru hızlıca yürürken karnım guruldadı. Açtım ve onun da bir şey yemediğinden oldukça emindim, kulağımı kapısına dayadım. Hâlâ akmakta olan duşunun hafif sesini duyunca mutfığa gidip bize bir şarküteri tabağı hazırlamaya karar verdim.

Şarküteri, insanların önünde asla yüksek sesle söylemeye çalışmadığım kelimelerden biridir. Ne olduğunu, neye benzediğini, nasıl yapıldığını biliyorum ama beynimle ağzım arasındaki hecelerden birini hep karıştırıyorum.

Merdivenlerden inerken kendi kendime birkaç kez "Char-cue-ter-ree," diye fısıldadım ama sonra sese kaşlarımı çattım. "Shar-cut-ter-ree?" Denedim.

Lanet olsun. Gördün mü? En iyisi buna aperatif ya da atıştırma demek.

Bodrum katına inene kadar Billy'nin kardeşlerinin ve ailelerinin hâlâ etrafta dolaşıp kendilerini kutluyor olabilecekleri aklıma gelmemişti. Herkesi gördüğüm için biraz garip hissediyordum.

Girişimizdeki gösteriden sonra mutfağa doğru sessizce ilerledim, hafif bir ses mırıltısı duyduğumda cesaretim arttı. İki ya da üç kişiyi görmek o kadar da kötü olmazdı.

Kapı çerçevesinin arkasından baktım. Cletus ve Duane yakınlarda duruyorlardı, Duane'in büyük bir kısmı bana dönüktü ve kaşları çatıktı.

"Bunu yapmasını sağlayacağım," diye söz veriyordu Cletus, sesi makul ama kararlıydı, sanki Duane'i bir tür çıkmazdan kurtarmaya çalışıyordu. "Yorgun ve uykusuz olduğumu biliyorum. Bebekler Cenevre Sözleşmesi kapsamına girmeyen bir işkence türüdür. Sadece, sakın ol. Muhtemelen ona çoktan söylemiştir. Ne kadar mutlu göründüklerini gördün mü?"

Yüz hatlarımı aptalca bir sırıtışın kapladığını hissettim ve tam mutfağa adım atacaktım ki Duane'in tuzlu sesi, "Ya ona söylemediyse ve Claire hâlâ bilmiyorsa?" dedi.

Tüm vücudum kıpırdamadan durdu ve kulak kabarttığım gerçeğini idrak edemeden kulak kabarttım.

"O zaman, dediğim gibi, müzik festivaline ya da Roma'ya gitmeden önce Billy'nin ona gerçeği anlatmasını sağlayacağım."

Duane daha da telaşlanmış görünüyordu. "Billy'yi sevdiğimi biliyorsun, *biliyorsun*. Herkes gibi ben de onu mutlu görmek istiyorum. Ama Scarlet'in kimsesi yok. Eğer ona henüz söylemediyse-"

"Duane. Kötü bir haber değil, ona zarar verecek bir şey yapmadı. Yaptığı her şeyi onu korumak için yaptı. Onu kurtardı."

"Birine on yıllar boyunca yalan söylemek inciticidir. İnanın bana, kişisel deneyimlerime dayanarak konuşuyorum. Annemin - Bethany'nin - bana ve Beau'ya Christine'in biyolojik annemiz olduğu gerçeğini neden hiç söylemediğini anlıyorum ama bu yine de acı vermediği anlamına gelmiyor."

Cletus, Duane'in sözleri onu etkilemiş gibi ayaklarının üzerinde kaydı ve sesi yumuşadı. "Ne hissettiğini tam olarak bilemeyebilirim ama empati yeteneğim gayet iyi çalışıyor. Güven bana, Billy ona gittiğinde ne yaptığını anlatacak. Sana söz veriyorum."

"Tüm gerçeği." Duane elini havada gezdirdi. "Carla denen kız için köpeğini nasıl öldürdüklerinden, Claire için Billy'yi neredeyse nasıl öldürdüklerine kadar her şeyi."

Geri çekildim, iki elim soluğumu bastırmak için ağzıma gitti.

Ama Duane hâlâ konuşuyordu ve benim açgözlü kulaklarım kendi şokumun esiri olarak dinlemeye devam ediyordu. "Nasıl *gönüllü* olarak kendini teslim etti ve onlar da

O kadar kötüydü ki, burs ve üniversite şansını kaybetti. Aylarca hastanede kalması ve sonrasında aylarca rehabilitasyon görmesi. Hepsini."

Geri adım atarak kendimi duvara yasladım, göğsümden fişkırmaya çalışan bir şeyi bastırırken sağlam bir desteğe ihtiyaç duyuyordum.

"O dövme bile, neden yaptırdığı, neyi örttüğü."

"Ona dayak olayını anlatman yeterli Duane. Claire'i grafik ve korkunç detaylarla travmatize etmeye gerek yok."

"Onun için ne yaptığını, bunun boyutunu bilmesi ve anlaması önemli. Bu onu değiştirdi. Bir daha asla eskisi gibi olmadı."

Biri homurdandı, belki de Cletus, ve o da, "Sen ve ben temel konularda hemfikiriz," dedi.

Sonra başka bir şey daha söyledi ama beynim doğru bildiklerimi çılgınca araştırdığı için anlayamadım. Ya da doğru olduğunu bildiğimi sandığım şeyleri ve neyin gerçek olabileceğini ve kimin neyi ne zaman söylediğini ve-

Onu dövmüşler miydi?

Hayal ederken gözlerimi kapattım, kanlı detaylar ve hepsi, vücudum ani bir mide bulantısı ve ıstırap dalgasıyla sarsılırken sırtım duvardan aşağı kayıyordu. Bacaklarım ağırlığımı ve bu yeni gerçekliğin ağırlığını taşıyamıyordu. Öne doğru kıvrıldım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve geçmiş bir gelgit dalgası gibi yükseldi, beni batırdı, boğdu ve doğru olduğunu düşündüğüm her şeyi yıkadı.

* * *

Üst kata fırlayıp işimmiş gibi ağlamayı bitirdikten sonra yatağıma uzandım ve kendime hayal kurma izni verdim. Billy'nin parçalanmış bedenini düşünmek için kendime izin verdim. Eğer bunu yapmazsam, bunu kendimden uzaklaştırmaya devam edersem, kendimi delirtecektim.

Bunu yaptıktan ve benim için yaptıklarını, ne kadar genç, ne kadar cesur ve asil olduğunu ve kaybettiklerini kabul ettikten sonra biraz daha ağladım. Onun için, tanıdığım ve sevdiğim o çocuk için yas tuttum ve sonra dönüştüğü adam ve hala taşıdığı tüm yükler için yas tuttum.

Daha sonra geçmişimden sahneler canlandı. Düpedüz yanlış, yanlış yönlendirilmiş ve yalanlara dayalı olarak verdiğim tüm kararları listeledim. Kendim için de yas tuttum.

Sevdiği çocuğun onu sevmediğini düşünen on beş yaşındaki o kız için yas tuttum.

On sekiz yaşındaki o kız için yas tuttum, birisine kendini o kadar mecbur hissediyordu ki, ne zaman ve nasıl isterse ona dokunmasına izin veriyordu.

Kendini ve herkesi onu sevdiğine inandıran bir çocukla evlenen, bu arada onun sevgisine layık olmak için her gün çalışacağına kendini inandıran on dokuz yaşındaki o kız için yas tuttum. Belki Ben, Billy'nin benim için ne yaptığını bilmiyordu, belki de biliyordu. Her iki durumda da bana yalan söylemişti. Ne olursa olsun, gerçek şuydu ki, nasıl sevilleceğini bilmiyordu. Sadece sahip olmayı biliyordu.

Ve sonra, onu gömdüm. Onun tüm versiyonlarını. Tüm sefaletini, acınası korkaklığını, korkuya ve yanlış bilgiye dayalı kararlarını. Onunla işim bitmişti. Onu diriltmeyecektim.

Ama onu toprağa vermek meraktan, *nedenini* bilme, anlama ihtiyacından yoksun olduğum anlamına gelmiyordu. Sorular -pek çok soru- varlığını sürdürüyordu, en önemlisi ve en acil olanı ise şuydu: Billy bana neden gerçeği söylememiştir?

Ben bir aziz değildim. Hatalar yapılmıştı. Elimdeki bilgilerle elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmışım ve şimdi bile Billy'nin de elinden gelenin en iyisini yaptığına inanıyordum. Bir açıklaması olmalıydı. Bir nedeni olmalıydı.

Tüm karşılaşmalarımızı, Billy'yi ittiğim tüm anları düşündüğümde - zımnen ya da açıkça - her seferinde bir gerekçe vardı. Ben'e borçlu olduğum şey. Güvenlik. Bethany'ye verdiğim söz. Değersizlik duygularım. İçten içe Billy'nin daha iyisini hak ettiğine inanmam. Doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü, her zaman bir nedeni vardı.

Kalbimin derinliklerinde, Billy'nin gerçeği saklamaya aktif olarak karar verdiği her seferinde kendine yalan söylemeyi haklı çıkardığından emindim. Kendine göre nedenleri vardı ve ben bu nedenlerin hiçbirinin inat olduğuna inanmak istemiyordum. Yine de Duane haklıydı, acıyıyordu. Çok kötü acıyıyordu.

Kapımın yumuşak bir şekilde çalındığını duyduğumda, işte tam da bu noktadaydım - acı çekiyordum, kafam karışmıştı, sorguluyordum.

Kuru dudaklarımı yalayarak gözlerime baktım. Kuruydular ama "İçeri gel" demeden önce boğazımı temizlemem gerekti.

Kapı açıldı ve gelenin o olduğunu anladım. Yukarı bakmama gerek yoktu. Hissettim

O.

"Hey," dedi. Bir saniye sonra kapı kapandı ve adam ona doğru yürüdü.

Ben. Onu çevresel görüşümde görebiliyordum.

Kendimi destekleyerek ve buna mecbur olduğum için nefret ederek yatakta doğruldum, ona küçük bir gülümseme verdim ama gözlerimi kaçırdım.

"Merhaba."

"Ben de seni bekliyordum. Uyuya mı kaldın?" Bacaklarımın yanına oturdu, elini dizime koydu, başparmağı diz kapağımın üzerinde bir daire çizdi. Sonra durdu. "Ağlıyor muydun?"

Kollarımı kavuşturarak başımı salladım. "Billy, sana bir şey söylemem gerek." Bunu en iyi nasıl yapacağımı, onunla yüzleşmeden nasıl soracağımı düşündüm. Kızgın değildim. Belki de olmalıydım ama değildim. İcinmişti ve tükenmiş hissetmekten yorulmuştum.

"Ne oldu? Sorun ne?"

"Uzun zaman önce olan bir şeyle ilgili." İçimden bir ses elini kendi elimle kapatmamı söyledi. "Ve sana söylemeyi planlamamıştım. Ama bugün bir şey oldu ve en çok değer verdiğin kişiyi sırlarla ve yalanlarla korumaktansa dürüst olup onu incitmenin daha iyi olduğunu fark ettim."

Kıpırdamadan durdu ve uzun süre hiçbir şey söylemedi, ben de ona baktım. Hem temkinli hem de endişeli görünüyordu.

"Ne oldu?"

Parmaklarımı onunkilere dolayarak elini daha sıkı tuttum. "Otele geldiğin o gece -geldiğin o son gece, seni aradığımda- annen konuşmalarımıza kulak misafiri oldu. Telefonda benimle konuştuğunu duymuş olmalı."

"Annem mi?" Gözleri kısıldı, kafası karışmış gibiydi, sanki önce büyük resmi göstermeden ona bir bulmacanın bir parçasını vermiştim.

"Senin için endişelendi, o yüzden seni otele kadar takip etti. Sen gittikten sonra da kapıya geldi ve benimle yüzleşti." Bakışlarını üzerimde tutarak alnımı kaşıdım ve tepkisini bekledim. "Ne yaptığımız konusunda endişeliydi. Tatlı ve nazik bir şekilde benden seni bırakmamı istedi."

Kaşları kızgınlıktan değil, şaşkınlıktan çatılmıştı. "Annem mi yaptı?"

"Evet," diye sessizce onayladım. "Ve bundan sonra senden uzak duracağıma dair ona söz verdim."

Billy'nin gözleri ellerimize kaydı ama onları ya da beni görmediğini hissettim. Bakışları içe dönmüştü. "Bunu neden yapsın ki?"

"Ona kızma." Parmaklarını sıktım. "Benim için ya da başkası için kendinden ödün vermeni istemedi. Ruhunda böyle bir leke olmasını istemedi. Aldatan biri olmanın suçluluğuyla yaşamınızı ya da -belki de daha kötüsü- bunu kabul edilebilir bir şey olarak kendinize gerekçelendirmenizi, istediğinizi sırf istediğiniz için almanızı istemiyordu. O dedi ki

Darrell'dı, Darrell'in davranış şekliydi. Verdiği incitici kararların her birini haklı çıkarabilirdi ve o seni bundan daha iyi yetiştirmeye çalışmıştı. Ben de onunla aynı fikirdeydim ve söz verdim."

Ben konuşurken bana baktı ve yüzeyin hemen altında eski halinin yankılanması esrarengizdi. Çok genç, neredeyse naif görünüyordu. Ve incinmiş görünüyordu, sanki annesiyle ilgili bu bilgi onu yaralamış gibiydi. Belli ki Bethany'nin onun hakkında böyle şeyler düşünmüş olması onu üzmüştü.

Öyle olacağını biliyordum, bu yüzden ona asla söylemek istememiştim. Annesi hakkında kötü düşünmesini istemiyordum. Onun anısının bozulmasını istemedim. Kendini savunmak, bakış açısını açıklamak için burada değildi. Bu adil görünmüyordu.

Ama belki de bazı durumlar adil değildir ve asla adil olmayacaktır. Ne kadar plan yaparsak yapalım, düşünersek düşünelim ve telafi etmeye çalışırsak çalışalım, adaletsizlik devam ediyor.

Devam ettim, "Babanın onu çok aldattığını biliyorum, bu yüzden sanırım bu durum onu çok etkiledi. Onun için. Bunu senin için istemedi ve-"

"Neden bana söylemedin?" Ağzından kaçan soru ağır bir suçlamayla doluydu ve elini de yanına alarak ayağa kalktı.

İkiyüzlülüğüne rağmen onu bu çıkışından dolayı yargılamamak için elimden geleni yaparak kollarımı yeniden kavuşturdum. "Seni bir sonraki görüşüm Ben'le evlenmeden önceki geceydi, Bethany'ye uzak duracağıma dair söz verdikten sonra. O zaman sana söylemek verdiğim söze ters düşerdi. Ben öldüğünde, bunun bir önemi kalmamıştı. Seninle birlikte olmak, seninle bir hayatı paylaşmak imkânsız gibi geliyordu. Kendimden nefret ederek boğuluyordum ve-"

"Ve onun sözleri de bunu pekiştirdi," diye öfkeyle araya girdi. "Bana söylemeliydin. Kendinden nefret etmene şaşmamalı, bana bakmaya dayanamamana şaşmamalı. Sana hatalı olduğunu hissettirdi."

"Hatalıydım."

"Hayır."

"Hayır. Hatalıydım. Gizlice dolaşmak yanlıştı, Billy. Dürüst olmalıydım. Ama olmadım. Bir korkaktım ve bedelini ödedim. Annenin beni hayal kırıklığına uğratması, güvenini kaybetmem de bu bedelin bir parçasıydı. Eylemlerin sonuçları vardır, onlardan saklanamayız. O olaydan sonra annenle ne zaman aynı yerde olsak, bana nasıl baktığını görebiliyordum; sanki oğlunu yoldan çıkarmak isteyen, güvenilmez bir yabancıymışım gibi."

Parmaklarını saçlarının arasına soktu, döndü ve söylenmeye başladı: "Hayır, hayır! Yalnız değildin. Ben de yanındaydım. Bunu asla senin omuzlarına yüklememeliydi. Seni arayan, o otele götüren bendim. Eğer birimiz diğerini bozduysa, o bendim. Seni yoldan çıkarmak *istedim*, Tanrım, bunu ne kadar çok *istedim*. Ve en başta sana hiç yaklaşmamalıydı, bana gelmeliydi."

"Hey, hey. Anladım." Ayağa kalktım, ona uzanıp bu konuşmayı rahatlatıcı sarılmalar ve öpücüklerle bitirmeyi diliyordum ama hâlâ söylenecek çok şey olduğunu biliyordum. "Kendimi onun yerine koyuyorum, anlıyorum. Onu suçlamadım; Bethany'ye kızgın değildim. Tek yaptığı bana gerçeği söylemektir. Bunu duymak acı verici olabilir ama bu söylediği şeyi daha az doğru yapmaz. Ve eğer ben dürüst olsaydım - *eğer* hepimiz *en başından beri* dürüst olsaydık - ve birbirimize karşı *her* konuda dürüst olacak kadar cesur olsaydık, o zaman tüm bu kalp ağrısı önlenebilirdi."

Bir kez daha kıpırdamadan durdu ve sözlerimi içine çekti. Ama bu kez durgunluğu farklıydı, enerjisi farklıydı. Köşeye sıkıştığını yavaşça anlayan bir hayvanı izlemek gibiydi.

Döndü. Yarı panik, yarı öfkeyle bana baktı. "Biliyorsun."

Bakışlarını dik bir şekilde karşıladım, içimdeki acıyı saklamak için elimden geleni yaptım ve fısıldadım: "Evet, biliyorum."

"Nasıl?" Şimdi fısıldadı, paniği öfkesini bastırıyordu. Şu an için.

Kendi sorumu sormak için onun sorusunu görmezden geldim. "Herhangi bir noktada, cezamı çekme konusunda bana gerçeği söyleme ihtimalin var mıydı? Hayatımı kurtarman konusunda?"

Çenesi hafifçe kalktı ve aramızdaki duvarı yeniden inşa edişini izledim. Midem bulanırken kendi gözlerimle izledim. Tuğla tuğla. Ta ki o kalesinde, ben dışarıda kalana kadar.

"Sana kim söyledi?" Sesi soğuk, mesafeli bir hal aldı ve tüylerimi diken diken etti.

"Hiç kimse. Kimse bana söylemedi," dedim sessizce, nazıkçe ama yorgunluğumu gizlemeye çalışmadan. Çok yorgundum. İliklerime kadar yorulmuştum.

"Bana söylemek istemiyorsun."

"Hayır. Doğruyu söylüyorum. İki kardeşinin konuşmasına kulak misafiri oldum, adımı duydum ve ne olduğunu anlamadan aniden kulak misafiri oldum, sanki sıkışmışım, hareket edemiyordum. Bu şekilde öğrendim."

"Kimdi o?"

Ağzım hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Sana söylemiyorum çünkü bunun bir önemi yok. Önemli olan, neden bana söylemedin?"

Hiçbir şey söylemedi. Kendini tamamen kapattığı için ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Peki." Göğsümdeki keskin sızıyı görmezden gelerek arkasına baktım. "Bu soruya cevap vermiyorsun, o zaman işte birkaç tane daha. O dövmeği neden yaptırdın? Neyi örtüyor?"

Sessizlik.

"Tamam, buna ne dersin? Ben benim için ne yaptığını biliyor muydu?"

Buna da cevap vermesini beklemiyordum, o yüzden hemen "Evet" dediğinde irkildim.

Midemi tutarak arkamı döndüm. Ben, Billy'nin güvenliğini sağlamak için ne yaptığını bilmeseyse bile, Ben yine de bana yalan söylemişti. Ama şimdi? Artık bundan kaçış yoktu. Ben, Billy'nin çektiği acılardan kendine pay çıkarmıştı. Midem bulandı. Şüphelenmişim, Ben'in bilmediğini ummuştum ama bunun doğrulandığını duymak mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Körü körüne ilerleyerek yatakla karşılaştım. Üzerine oturdum. "Bana yalan söylediğine inanmıyorum."

"Başından beri biliyordu." Billy'nin arkamda bir yerlerden gelen sesi monotondur, duygudan yoksundur. "Hastanedeyken beni ziyarete bile geldi. Nerede olduğunu sorduğumda, sana ulaşamıyormuş ama güvendedymişsin gibi davrandı. Ve sonra, o geceden bir yıldan fazla bir süre sonra - nişan partinizin olduğu geceden bir yıl sonra - bu konuda konuşmak için beni aradı."

"Konuşmak için mi?" Omzumun üzerinden Billy'ye bakmak için döndüm. "Ne söyledi?"

"Sana söylemesini istemedim, o da aynı fikirdeydi. Söyleyeceğimi sanıyordu." Bana bakarken granit dış görünüşünün arkasında hafif bir çatlak belirdi. "Ama sen Floransa'da bana anlatana kadar sana böyle yalan söylediğini bilmiyordum. Razor'un seni yalnız bırakmasının nedeninin ailesi olduğunu söylediğini bilmiyordum."

İnanamayarak sordum, "Ben'in ne diyeceğini düşünüyordun? Ona sorduğumda? Yeşil Vadi'ye dönmemin güvenli olduğuna beni ikna etmesi gerekiyordu. Ve ikiniz de bana gerçeği söylemeyeceğiniz için, elbette yalan söyledi."

"Onu mu savunuyorsun?"

"Hayır. Savunmuyorum. Sadece ne beklediğinizi soruyorum. Eğer bana gerçeği söylemeyi reddettiyseniz, onun yalan söylemesine neden şaşırdınız?"

"Ben *kendisi* için en iyisini istiyordu, bu yüzden senin için kararlar aldı, bu yüzden yalan söyledi."

Tamamen arkamı dönüp ona baktım, içimde nihayet bir öfke uyanıyordu. "O zaman senin bahanen ne? Siz -ikiniz de- karar verme yetimi elimden aldınız. Benim elimden aldınız. Tüm bilgilere sahip değildim, Billy."

Billy'nin çenesi gerildi, gözleri tekrar kapandı ve "O zaman sanırım Ben ve benim kabul etmek istediğimden daha fazla ortak noktamız var" dedi.

Sözleri yine duygudan yoksundu ve bakışlarının ardında soğuk bir kesinlik, bir teslimiyet yerleşmişti.

Bana bu şekilde bakmasından nefret ediyordum, sanki kafamdan geçen her şeyi bildiğini düşünüyor ve onu en çok incitecek eylemin benim yapacağım eylem olacağını varsayıyordu. Daha da çok, yakın zamana kadar varsayımlarının çoğunlukla doğru olmasından nefret ediyordum.

Çünkü hiç bilmiyordum, çünkü bana hiç söylememişti. Elimdeki bilgilerle yapabileceğimin en iyisini yaptım.

"Biliyor musun? Teslim oluyorum." Ayağa kalktım. Ellerimi kaldırıp ona avuç içlerimi gösterdim. "Senin ve benim birbirimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkardığımızı söyledim. Çıkıyoruz. Çünkü beklentilerini karşılamamı istiyorsun. Hakkımdaki en kötü şeylere inanmak istiyorsun. Tökezleyip düşmemi izliyorsun ve yardım etmek yerine kenarda durup oyunu yönettiğin için kendini kutluyorsun."

Konuşmamın yarısında Billy başını sallamaya başladı, gözleri cam gibiydi. Konuşmamı bitirdiğimde arkasını döndü ve kapıya doğru yürüyerek uzaklaştı.

Gitme niyetini anlayınca peşinden koştum, yanından geçtim ve yolunu keserek "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Bana bakmadı. "Bu konuşma anlamsız, işimiz bitti." "Hayır. Bitmedi. Bu konuşmayı yapıyoruz. Şu anda

Bu konuşmanın ortasında. Hoşuna gitse de gitmese de oluyor. Benden bu kadar nefret etmene şaşmamalı. Bana bu kadar içerlemene şaşmamalı."

Artık öfkeli olan bakışları benimkilerle kesildi, "Sana *kızdım* çünkü bana aşkıttın ve kendine karşı dürüst olmadın. Sana kızdım çünkü defalarca bizim yerimize suçu seçtin. Ben üçüncü değildi

ilişkimizdeki kişi, Scarlet. Senin suçun. Bunu yapmayacağız. Suçluluk duymanı istemiyorum."

Billy arkasını dönüp uzaklaştı ve yine parmaklarını Saçlarını.

Saçlarımanın hacmini yumuşatmak için hiçbir girişimde bulunmadan peşinden gittim.

Ses. "Neden bana söylemedin? Neden bana gerçeği söylemedin?"

"şaka yapıyorsun, değil mi?" Bana sadece profilini gösterdi, yakışıklı ağzı acı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben için kendini nasıl kandırdığını, ne istediğin ve ne hissettiğin konusunda ona nasıl yalan söylediğini, kendine nasıl yalan söylediğini gördüm. Ne zaman bir tür dengesizlik olsa, diğer kişi için çalışmak zorunda olduğunu hissediyorsun." Sonunda benimle yüzleşti. "Sen benim çalışanım değilsin, Scarlet. Benim için çalışmanı istemiyorum. Yani, hayır. Senin Ben'le yaşadığın türden bir ilişki istemedim. Bunu bizim için istemedim. Beni özgür ve temiz olarak seçmeni istedim, borçlardan ve yükümlölüklerden arınmış olarak. İşte. Var. Borç yok."

"Bir borç var! Benim için her şeyden vazgeçtin ve sonra bana gerçeği söyleyebilecekken-"

"Hayır. Senin için her şeyden vazgeçmedim. Ailemden vazgeçmedim. Geleceklerinden vazgeçmedim. Annemden vazgeçmedim. Payton Mills'deki işimden vazgeçmedim. Eninde sonunda beni seçeceğini umarak kendime bir hayat kurdum. *Beni* isteyeceğini. Bana borçlu olduğun için değil. Bu işler böyle yürür, Scarlet. Aşk vazgeçmek değildir. Bu *asla* pes *etmemekle* ilgili."

ON ALTINCI BÖLÜM

CLAIRE

"Hayatı anlatmak kolaydır ama uygulamak şaşırtıcıdır."

E.M. FORSTER, MANZARALI BİR ODA

"Sonra ne oldu?"

"Ve sonra!" Ellerimi havaya kaldırdım ve Sienna'nın önünde bir ileri bir geri volta attım. "Gitti. Öylece çıkıp gitti. Çıkarken de kapıyı çarptı!"

Şu anda onun odasındaydık. Beni bodrumda ekmek hamuruna saldırırken (yani yoğururken) bulmuş ve beni nazikçe ikna ederek odasına gelmeye ve her şeyi konuşmaya ikna etmişti. Ben de öyle yaptım. Ona her şeyi anlattım. *HER ŞEYİ*. Arpa tarlasında iç çamaşırımı nasıl kaybettiğimi bile.

Bana Lucy Honeychurch'ün gurur duyacağını söylemişti, her ne demekse.

"Ne yaptın? Kapıyı çarptıktan sonra mı?" Sienna koltuğunun koluna oturmuş, kollarını kavuşturmuş, gözlerini kocaman açmış benim çılgınca hareketlerimi izliyordu.

"Birkaç saniye sonra odasına gitmiş olabileceğini düşünerek peşinden yürüdüm ama orada değildi. Ben de aşağıya indim ve onu bulmak için bu devasa canavar evi aradım."

"Yani sana aşkın asla vazgeçmemek olduğunu söyledi ve sonra da gitti mi?" Sesi benim hissettiğim kadar şaşkıncı.

"Evet. Aynen öyle. Beni delirtiyor ve hiçbir anlam ifade etmiyor!" Onu boğma taklidi yaptım.

"Ve sen onu bulamadın mı?"

"Hayır. Hayır, bulamadım." Ağrılı bir nefes ciğerlerimi terk etti ve çılgınca adımlarımı durdurdum. "Bulamıyorum. Onu bulamıyorum."

Arkadaşım bir an sessiz kaldı ve sonra kanepenin kolundan kayarak minderlerden birinin üzerine uzandı. "Billy'yi tanıdığım için bunların hepsine inanabilirim. Bu tam ona göre. Yani, aptalca asil olmak ve siyah-beyaz değerlendirmelere dayanarak inanılmaz derecede aptalca kararlar vermek

nüans ve incelik gerektiren şeyler. Başlangıçta neden size sadece gerçeği söylemediğini anlamıyorum."

"İlk başta nerede olduğumu ya da bana nasıl ulaşacağını bilmediğinden oldukça eminim. Şimdi Ben hakkında bildiklerimi göz önüne alınca, Billy'nin beni bulmasını istemediğine ikna oldum."

"Yani ... Ben bir pislik miydi?"

Başımı salladım, bu soruya cevap vermekte çaresiz hissediyordum. "Bilmiyorum. Belki de öyleydi. Evet, bazen. Bazen. Ama -onu savunmuyorum ama- hepimiz bazen pislik değil miyiz? O kötü biri değildi ama kesinlikle bir aziz de değildi."

"Aynı fikirde değilim ama bu konuyu kesinlikle terapistinizle konuşmalısınız. Billy'ye dönersek, Yeşil Vadi'ye geri döndüğünüzde Billy neden size gerçeği söylemedi?"

"Bana söylemediğini çünkü ona karşı kendimi mecbur hissetmemi istemediğini söyledi." Gözlerimi devirdim. "Ama hâlâ anlamadığı şey, benim ona deli gibi aşık olduğum ve verdiğim sözleri bir kenara bırakıp üzerine atlamak için bir neden, herhangi *bir* neden aradığım!"

"Yikes."

"Biliyorum! Yani, Bethany Winston'a oğlundan uzak duracağımı söylediğimde hiçbir fikrim yoktu-"

"Ne var? Bekle, ne? *Bethany* senden Billy'den uzak durmanı mı istedi? Bu ne zaman oldu?"

"Bunu söylediğimi unut. Geçmişte kaldı. Mesele Billy ve bu imkânsız durum. Ben bu adamla birlikte olmak istiyorum ama o ödenmesi gereken bir borç varmış gibi hissetmeden onunla birlikte olabileceğim konusunda bana güvenmiyor. Bu yüzden, aramızdaki bilançoyu temizleyecek ve *onu bana* borçlu kılacak bir şey yapmadığım sürece onu ne kadar istediğim konusunda bana asla güvenmeyeceğini hissediyorum."

"Yapma bunu. O zaman ömür boyu skor tutmak zorunda kalırız ve ben matematikten nefret ederim."

"Ve ben ona hala kızgıyım. Özür dilemedi! Sanki bunu benim açımdan görmekten aciz."

"Onu baştan çıkarmalısın."

Kaşlarımı çattım, onu yanlış duyduğumdan emindim. "Ne?"

"Onu baştan çıkar. *Sonra*, ön sevişmenin ortasında, bunu ona açıkla. Erkekler tam sevişmek üzereyken hatalı olduklarını kabul etmeye çok daha açık olurlar."

"Sienna." Bir elimi kalçama koydum. "Bir erkeği baştan çıkarmakla ilgili ilk şeyi biliyor gibi mi görünüyorum?"

"Gerçekten mi?" Gözleri önce aşağıya, sonra da vücuduma kaydı. "Bu konuda bir ders kitabı yazabilecekmişsin gibi görünüyorsun. Ayrıca, erkekleri baştan çıkarmanın nesi var ki? Sadece soyun ve yatağa uzan. Tüm kanları beyinlerini terk eder ve düşünemezler. Bilim."

Durumun kasvetine rağmen güldüm.

Ya da belki de durumun kasvetinden dolayı güldüm.

Ayaklarımı sürüyerek kanepeye doğru yürüdüm ve onun yanına oturdum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Sanki sürekli kafamı tuğla duvarlara vuruyorum, imkânsız şeyler istiyorum."

"İmkansız olan ne? Ne istiyorsun?"

"Billy'nin benim bakış açımı anlamasını ve *içtenlikle* özür dilemesini. Sonra da gerçeği saklamayı bıraktığına dair güvence istiyorum. Önce Duane ve Beau'nun kardeşlerim olduğu gerçeğini benden sakladı, şimdi de bunu. Eğer kalan sırlar varsa, onları da bilmek istiyorum."

"Onun sürünmesini istemiyor musun?" Sienna parmak uçlarıyla üst kolumu hafifçe itti. "Affedilmek için yalvarmasını mı?"

Ona yan gözle baktım. "Billy yalvarmaz."

"Ama hoş olurdu, değil mi? Eğer yapsaydı?" Şimdi bana dirsek attı. "Onu dizlerinin üzerinde, ağzında uzun saplı bir gül, üzerinde o seksi, iyi dikilmiş takım elbiselerinden biri -bu arada tarzisi kim? *Beni geri götür, Claire! BENİ GERİ AL!*"

Çizdiği resme ve dramatik taklidine kıkırdadım, çok saçmaydı. "Gerçekten mi? Hayır. Onun kendini düğümlemesine ihtiyacım yok. Benimle olmasına ihtiyacım var. Kalmasına ve her şeyi konuşmasına ihtiyacım var, böylece diğer tarafa birlikte bir köprü kurabiliriz. Aramızdaki tüm bu sırların hiçbir yere köprü kurmadığını hissediyorum. Ve sonra ..."

"Ve sonra?"

Ona bakarken alaycı gülümsememe engel olamadım. "Bol bol seks desem çok mu kötü olur?"

Sienna güldü, avucuyla bacağına vururken başını geriye attı. Kahkahası son derece dostçaydı, bu yüzden elbette ben de güldüm, her ne kadar itirafım yanaklarımı kızartmış olsa da. Şaka yapmıyordum.

Gülmesi bittiğinde Sienna'nın gözleri yüzümde gezinirken değerlendirmeye yöneldi. "Bunların hiçbirisi imkânsız görünmüyor."

Ona baktım. "Benimle konuşmasını bile sağlayamadığım zaman öyle."

"Bunun için endişelenme." Bacağımı okşadı ve sonra ayağa kalktı. "Bırakın

Ben.

" Odayı geçmesini, telefonunu almasını, kilidini açmasını ve sonra öfkeyle yazın.

"Neyi sana bırakayım?" Midem rahatsızlıkla burkuldu. Winston ailesinin maskaralıklarının ve şaklabanlıklarının farkında olmadan alıcısı olmak başka bir şeydi. Onlarla işbirliği içinde olmak ise bambaşka bir şeydi.

Korkularımı doğrulayan Sienna sırtıttı ve sonra göz kırparak telefonu kulağına götürdü. "Ya da daha doğrusu, *bize* bırakın."

* * *

Billy, Ashley ile birlikteydi.

Sienna Jethro'yu, Jethro Duane'i, Duane Cletus'u aradı ve Cletus bir grup mesajı gönderdi.

Cletus: Benim gibi grup mesajlarından nefret ettiğinizi biliyorum ama lütfen biri Billy yanlarındaysa seslenebilir mi?

Kız kardeşleri hemen mesaj attı.

Benimle birlikte, yiyecekleri tepeye taşımama yardım ediyor. Neden?

Cletus: Oyala onu. Claire'i sana getireceğim ve yolun geri kalanında poşetleri taşımama yardım edeceğim.

Elbette. Birden kendimi baygın hissettim.

Cletus beni ön kapıda karşıladı ve birlikte tepeden aşağıya doğru yola çıktık. Hiç soru sormadı. Aslına bakarsanız -yüzünde sert bir ifade vardı, kolları bir amaç uğruna sallanıyordu, gözleri ileriye dikilmişti- hiçbir şey söylemedi.

Billy ve Ashley, çakıllı araba yolundan ayrılıp küçük bir derenin yanındaki dik doğa patikasını kestiğimizde hemen göründüler. Küçük beyaz kelebeklerin mor çiçeklerle flört ettiği patikanın diğer tarafında bir miktar büyük lavanta çalısı sıralanmıştı. Derenin karşısında ilkel bir ahşap çit vardı ve çitin ötesinde bir üzüm bağı, zümrüt yeşili asmaların düzenli sıraları, sonunda tam çiçek açan gül çalıları ile kaplıydı.

Ashley patikanın hemen dışındaki büyük bir kayanın üzerinde oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, arada bir gizlice tepeye bakıyordu. Billy onun önünde çömelmiş, sırtı bize dönük, başı eğik bir şekilde onu zorlanma ya da yaralanma açısından inceliyordu.

Bir suçluluk hissettim ama sadece bir suçluluk. Eğer çekip gitmemiş olsaydı, şimdi onu kandırmış olmayacaktım. Belki bu saçma bir mantıktı ama elimdeki tek mantık buydu.

Billy dikkati dağılmış bir şekilde omzunun üzerinden bakıp bir iki adım attıktan sonra yavaşça ayağa kalktığında yaklaşık elli metre kadar uzaklaşmıştık. Yüz hatlarındaki değişim -bir an şaşkın, bir an kızgın, bir an soğuk- bizimle yüzleşip ellerini yavaşça ceplerine yerleştirdiğinde tamamlanmıştı.

"Gururlu kardeş gururludur," diye mırıldandı Cletus nefesinin altında.

"Ah. Bana bak." Ashley oturduğu kayadan kalktı ve birkaç bez market poşeti almak için döndü. "Birdenbire kendimi oldukça iyileşmiş hissediyorum."

Billy önce kız kardeşine, sonra da Cletus'a ters ters baktı. "Dur tahmin edeyim, bir şey almak için dükkâna geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Cletus kardeşiyle arasındaki mesafeyi kapatıp Billy'nin ayaklarının dibindeki yiyecekleri alırken Ashley de hiç vakit kaybetmeden profesyonel bir dağcının maharetiyle hepimizi geçip tepeye doğru yürüdü.

"Neye ihtiyacınız var?" Billy açıkça sordu.

"Bilmem ki. Parmesan peyniri belki. Burada her şeyin üzerine koyuyoruz gibi görünüyor. Billy ile dükkâna kadar yürür müsün?" Cletus bu soruyu bana yöneltti ama gözleri kardeşindeydi. "Kese kağıdından çıkış yolunu bulamaz, çünkü kese kağıtları tahtadan yapılır ve ağaç gibi olmaya çok yakındır."

"Evet. Tabii ki. Onunla geri yürüyeceğim, sorun değil." Midemdeki gerginliğe rağmen, Cletus'un maskaralıklarına gülümsemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Cletus Billy'ye bir kez daha kısık gözlerle baktı ve sonra dönüp Ashley'nin peşinden yürüdü. Tepenin zirvesinde gözden kaybolana kadar onları izledim. Sonra birkaç saniye daha gözden kayboldukları noktaya bakıp düşüncelerimi topladım. Sonra Billy'ye baktım.

Bana bakmıyordu. Elleri hâlâ ceplerindeydi ve gözleri derenin karşısındaki üzüm bağındaydı. Çenesinin sert çizgisi ve

Şakağındaki tıkırtı bana sürpriz kaçırmamdan memnun olmadığını söyledi.

"Biliyorsun ..." Yan yana durana kadar patika boyunca küçük adımlar attım, ben ona ve lavantalara bakıyordum, o ise dereye, çitlere ve üzüm bağına bakıyordu. "Gül ağacını neden her sıranın kenarına diktiklerini biliyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece bakmaya devam etti. *Bir de bana inatçı diyor.*

"Çünkü gül ağacı ve asma aynı tür hastalıklara karşı hassastır. Gül ağacı, kömür madenindeki kanaryanın İtalyan versiyonu gibi."

Bakışları dereye kaydı ama yine de hiçbir şey söylemedi. Sessizlik mi istiyordu? İyi o zaman. Ama bunu konuşana kadar gitmeyecektim.

Gözlerimi kapatarak suyun akışını ve bir kuşun gökyüzündeki başka bir kuşa seslenişini dinledim, lavanta, yeşil çimen, toprak ve güneş ışığının baş döndürücü kokusunu içime çektim.

"Demek böyle bir hismiş," dedim, çoğunlukla kendi kendime.

Sessizlikte ısrar etti ve cevap vermeyeceğini düşündüm. Gözlerimi açtığımda bakışlarının yüzüme sabitlenmiş olduğunu fark ettim -sadece bakıyordu- ve şaşırdım.

"Nasıl bir his?" diye sordu sonunda konuşarak.

"Sessiz muamele." Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve gözlerinin mavisini inceledim. Bundan sonra ona Toskana buzulu demeye karar verdim. "Konuşmaya değmeyeceğime karar vermenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Bir dakika, bana o muhteşem yargılayıcı gözlerle bakmadan önce, sana sessiz muamele yaptığım destansı bir dönemden geçtiğimizin farkındayım. Belki de şimdi bunu hakkım olarak kabul etmeliyim ve belki de karşılık vermek adil bir oyundur. Belki de benim için kolay olmalı. Ama öyle değil. Çok zor."

Zırhlı kalesine sıkı sıkıya kapanmış olmasına rağmen gözlerini kaçırmaması beni yüreklendirdi.

Şansımı denedim. "Lütfen. Söyle bana. O dövmeyle neden yaptırdın? Neyi örtüyor?"

Gözlerine toz üflemişim gibi kirpikleri titredi ve boğazı düğümlendi. "Sana söylemek istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü babanın adını örtüyor."

Midem bulandı, dünya başıma yıkıldı ve "Ne?" diye fısıldadım.

Gözlerini kapatarak, "Beni aldıklarında, Razor önce omzuma onun adını kesti. Sonra çizgileri birleştirdi, böylece rastgele işaretler gibi görünecekti. Ama ben biliyordum. Bu yüzden onu bir dövmeyle kapattım."

Ağzımı kapatmak için parmaklarımı kaldırarak dehşet içinde ona baktım çünkü bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. "Yapamam, çok üzgünüm. Çok özür dilerim." Bunu hayal etmek istemiyordum ama nasıl edemezdim ki? Bu görüntü ve çaresizlik duygusu hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı.

Gözlerini açtı, bakışlarındaki ıssızlık kısa sürede hayal kırıklığıyla gölgelendi. "Bana öyle bakma." Sesi granit gibiydi, soğuk ve sert.

"Ne gibi?" Fısıldadım. "Ben

Ben değilim."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sana hiç söylemedim çünkü bana da ona baktığın gibi bakmanı istemedim, hem kahramana tapar gibi hem de kızgınlıkla. Ben kahraman değilim. Ben bir erkeğim ve sana aşkıttım ve beni görmeni, beni istemeni istedim."

Ses tonundaki çiğ dürüstlük ve nezaketten cesaret alarak yarım adım daha yaklaştım. "Seni istemediğimi mi sanıyorsun?"

"İsteddiğini biliyordum, bundan hiç şüphem yoktu." Sesi çok üzgün geliyordu. "Ama beni hiçbir zaman bu konuda bir şey yapabilecek kadar net göremedin."

"Peki bu kimin hatası?"

Adem elması sanki söylediklerimi ya da ona verdiği tepkiyi yutuyormuş gibi çalıştı.

Alnını ovuşturdu. "Ben yapacağımı yaptım. Ve bitti, bitti ve hayat devam ediyor."

"Yani neredeyse ölene kadar dayak yemeyi tamamen unuttuğunu mu söylüyorsun? Bunu benim için yapmadığını mı söylüyorsun?"

Billy kararlı bir şekilde başını salladı ve dikkatini üzüm bağına geri verdi. "Bu doğru, bunu kendim için yaptım."

"Aşkın asla vazgeçmemek olduğunu söylemiştin." Profilini inceledim, şu ana kadarki konuşmamızın dinginliğine, ne kadar açık, dürüst ve sakin olduğuna hayret ettim. "Birine yalan söylemek de aşkın işleyişi değildir. Korku böyle işler. Bana yalan söylemek bana güvenmediğin anlamına gelir."

Gözleri benimkilere kaydı, arkalarında acı vardı ama öfke yoktu. "Bilmiyorsun."

"Neyi? Neyi bilmiyorum?" Önüne geçtim. Ellerimi üzerine koyma arzuma yenik düşerek kollarını kavradım. "Konuş benimle. Lütfen, sadece konuş benimle."

"Peki. Sana bir şey olması, babanın seni tekrar ele geçirmesi düşüncesiyle başa çıkamazdım. Ne gerekiyorsa yapacaktım." Bileklerini çevirdi ve ellerini kollarımdan omuzlarıma doğru kaydırды. Bakışlarımı tuttu, gözlerimin içine derin derin baktı, sanki bundan sonraki kısım çok önemliymiş gibi. "Ama bu senin suçun değil, senin sorumluluğun değil. Kararı ben verdim, kendim için, senin için değil. Bunu kendim için yaptım."

"Bu çok çılgınca bir mantık, Billy. Bunu benim için yaptın ve hiçbir fikrim olmadığı için on sekiz yılını benden nefret ederek, bana kızarak geçirdin."

Yorumum karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Hayır. Olan bu değildi."

"Bu biraz doğru olsa bile, kızgınlığının bir kısmı benim cezamı kendi üzerine almaktan kaynaklansa bile, o zaman olan tam olarak buydu."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ne yaptıysam yaptım. Bunu senin için yapmadım, kendim için yaptım. Ve bundan pişman değilim. İstedğim buydu. Bunu anlayamıyor musun?"

Kararlarını kendi kendine böyle rasyonalize ediyordu, gerçeği benden saklamayı böyle rasyonalize ediyordu. En azından şimdi cevabımı almıştım. Billy bana gerçeği hiç söylememişti çünkü korkuyordu. O zaman da onu karşılıksız seveceğime güvenmiyordu, şimdi de güvenmiyordu.

Avuçlarımı göğsüne dayayarak gömleğinden gevşek avuçlar aldım. "Anladığım şey bu: Kendini benden saklıyorsun -kendinin büyük, kocaman parçalarını- çünkü onları kabul edip seni seveceğime güvenmiyorsun. Etrafta gizlice dolaşırken, o otelde bulduğumuzda, asla geçmişi tartışmak istemedin. Daha önce olanlardan, ben yokken olanlardan hiç bahsetmek istemedin. Bunun Ben'i duymak istemediğin için olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum ki, benim *senin* hakkında bir şey bilmemi istemiyordun."

Billy kalesinin arkasından bana bakmaya devam etti, çenesi gergindi ve kılıcını susturdu. Sorun değildi. Belki beni duyacaktı, belki de duymayacaktı ama yine de söylemem gereken şeyler vardı.

"Sanırım benim bir zihin okuyucu olmam gerekiyor?" Yakışıklı yüzünü inceleyerek sessizce sordum. "Ben senin aklını okuyamam. Bana söylemezsen ne istediğini ya da kalbinde ne olduğunu bilemem. Sırlardan bıktım, yalanlardan bıktım, özellikle de sözde benim çıkarım için söylenen yalanlardan."

Çenesi çalıştı ve kalede bir çatlak, hafif bir taş kırılması algıladığımı düşündüm. Ama belki de bu sadece benim dileğimdi.

"Beni dinle. Dinle. Beni kurtardığını düşündüğüm Ben'e sadakatsizlik ettiğim için kendimi suçlamayı ve kendimden nefret etmeyi bırakmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bir fikrin var mı? Ve şimdi ortaya çıkıyor ki, *bana* yalan söyleyen oymuş."

Bunun içine işlemesine izin verdim. İçine işlemesine izin verdim.

Sonra devam ettim: "Bu sırrı saklamanın zararlı olduğu hiç aklına geldi mi? Beni arafta bıraktığını fark edecek kadar kendini ve *benden* ne istediğini düşünmeyi bıraktın mı? Ve anahtar başından beri sendeydi."

Ben konuşurken Billy gözlerini kırıştırdı ve sanki sözlerim onu kesmiş gibi irkildi. Bakışları odağını kaybetti.

Ama sözümü bitirmemiştim. "Bir an için bana aşık olmadığını, benden mutluluğum dışında hiçbir şey istemediğini farz et. Sadece arkadaş olduğumuzu farz et. O zaman bana gerçeği söyler miydin? Önemli olan tek şey benim mutluluğum olsaydı, ne yapardın?"

Gözlerinin ardındaki farkındalık keskinleşti, dudakları aralandı ve bana bunun -az önce söylediklerimin- gerçekten hiç aklına gelmediği hissini verdi.

"Yani, haklısın." Parmaklarımı gömleğinin kumaşı etrafında sıktım. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. O borç on katıyla ödendi."

Şerefine, asma köprü bir gümbürtüyle indi ve ani bir ıstırap ve pişmanlık ortaya çıktı. Büyük, kocaman bir pişmanlık. Çok fazla pişmanlık. Gözlerinden ve ayrılmış dudaklarından gelen kesik kesik nefesinden taşıyordu.

"Scarlet," diye fısıldadı, adımın sesi acı içinde kendini suçluyordu. "Özür dilerim."

"Özür dilediğin için teşekkür ederim." Yarım adım geri çekilerek ellerimi gömleğinden çektim. "Ama bundan sonra nereye gideceğiz? Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Ama yüzde yüz açık konuşayım: Seni hâlâ seviyorum ve hâlâ seninle birlikte olmak istiyorum."

Tekrar yüzünü buruşturdu, bir adım öne doğru tökezledi, omuzlarımdaki parmakları esnedi ve utanç ve suçluluk belirtilerini fark ettim, bu da beni suçlu hissettirdi. Zihinsel olarak suçluluk duygusunu bir kenara ittim, kazıyıp çöpe attım. Doğru, artık benim için suçluluk yok.

"Beni yanlış anlama, çok kızgıyım," diye yumuşak bir tonda devam ettim çünkü bundan sonra aramızda sadece yumuşaklık olmasını istiyordum. "Durumumuz bu. Sana kızgıyım ve seni hala seviyorum. Ve bunun nedeni

aptalca bir yükümlölük duygusu ya da bu tür aptallıklar. Ben bunları aşım. Seni hâlâ hayatımda istiyorum. Yine de merak ediyorum, bana başka ne konuda yalan söylüyorsun?" Toskana buzulu gözlerinde gerçeği aradım. "Başka hangi sırları saklıyorsun?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BILLY

"Eğer bana uçmayı öğretemiyorsanız, şarkı söylemeyi öğretin."

SIR JAMES BARRIE, PETER PAN

"İlerleme kaydedememeni hayal kırıklığı olarak görüyorum."

Kardeşıme baktım. Cletus ben onun yaklaştığını fark etmeden omzumun yanında belirmişti. Aklımdaki ağır meseleler düşünüldüğünde, bana gizlice yaklaşabilmesine şaşırmadım.

Kardeşlerimin çoğu ve eşleri etrafta dolaşüyor, sosyalleşiyor ve müzik odasının zeminini dans etmek için yeterli alan olacak şekilde temizliyorlardı. Scarlet şarkı söylemek üzereydi ve Drew onun yanında oturmuş gitarını akort ediyordu. Ben tek çıkışın hemen içinde, kalıp kalmayacağımdan emin olamadan öylece duruyordum. Bu da son birkaç günümü özetliyordu.

"Neden burada durup kara kara düşünmek yerine üretken bir şeyler yapıyorsun?" Cletus kollarını kavuşturarak homurdandı.

Ben daha Cletus'un sorusuna cevap veremeden Jenn diğer tarafımdan, "Bir insana alan tanımakla mesafeni korumak arasında ince bir çizgi vardır, Cletus. Eminim Billy doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordur."

Şimdi Jenn'e baktım. Onun da yaklaştığını duymamıştım.

"Dayanıyor musun, Billy?" Bana gülümsedi, yeni bronzlaşmış yüzünde gözleri morun ürkütücü bir tonundaydı.

Jennifer'a *iyi olduğumu* söyleyemeyeceğim için sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Kadın çok dikkatliydi ve son birkaç yıldır nezaket gösteremeyecek kadar yakınlaşmıştık.

Dayanabiliyor muydum? Her zamanki gibi çok fazla şey istiyordum. Scarlet'in beni affetmesini istiyordum; boktan, bencil seçimlerim için kendimi affetmek istiyordum; bana güvenmesini istiyordum; ona sarılmak, onu öpmek, onunla sevişmek, onunla konuşmak, şarkı söylediğini duymak, bana dans etmeyi öğretmesini istiyordum.

Ama önce Scarlet'e Razor'dan, ona ne yaptığımdan bahsetmem gerekiyordu ve bu konudan kaçınmam için daha boktan, bencilce seçimlerden başka iyi bir gerekçem yoktu. Geçmişimizin her zaman geleceğimizden daha önemli olması beni hayal kırıklığına uğratiyordu ama bu iyi bir neden değildi.

Aynı şekilde, o anı, şiddeti hatırlamak zordu ve FBI soruşturması hakkında ne yapacağımdan emin değildim ve bunu tartışmak istemiyordum, ama bu da iyi bir neden değildi.

Şiddet yanlısı bir adam tarafından yetiştirilmiştim. Birçok kez aşırı şiddete maruz kalmıştım. Başkalarına karşı şiddet eylemlerinde bulundum. Bu eylemlerden pişmanlık duymadım. Her seferinde yapılması gerekeni yapmıştım ama yine de ona bu yönümü, dönüştüğüm kişiyi gösterme düşüncesinden pek hoşlanmıyordum.

Ama ona söyleyecektim. Mecburdum. Tek soru ne zaman olacaktıydı.

Ben düşüncelerimi toparlayamadan Cletus, "Oh, o iyi," diye cevap verdi. "Çok iyi. Yani, neden olmasın ki? O burada, Scarlet de şurada, artık iki yaka bir araya gelmez, ya da bu söz her neyse."

"İkisi bir araya gelmez. Deyim şu: *İki kişi karşılaşmayacak*," dedi Jennifer, elini omzuma koyup beni hafifçe okşayarak. "Claire Roma'ya ne zaman gidiyor?"

"Venedik'ten hemen sonra," diye homurdandı Cletus. "Gerçi önce şu müzik festivali için Nashville'e uçabileceğinden bahsetmişti. Her iki durumda da zamanımız tükeniyor."

Göğsümdeki ağrıyı bastırmak için nefes almaya çalıştım ve yüz ifademi düzelttim. Ufukta yeni bir mesafe belirmişti. Gerçek bir mesafe. Dünyadaki tüm arzuma rağmen işleri yoluna koymak ve ileriye dönük net bir yol çizmek için bir an önce bir şeyler yapmazsam, parmaklarımın arasından kayıp gidecekti. Tekrar.

"Bilmek istediğim şey ne oldu?" Cletus homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Her şey *plana* göre ilerliyordu -programdan önce, ekleyebilirim ve verimliliği nasıl sevdiğimi biliyorsun- ve sonra hiçbir şey olmadı. Üç gün boyunca hepiniz kibar davrandınız. PDA nerede?"

"PDA?" Ben sordum.

"Halka açık sevgi gösterileri. On sekiz yıllık bastırılmış enerjiden sonra, sizi dolaplarda ve kapı arkalarında bulacağımızı düşünürdüm. Şimdi, size bir gösteri yapmanızı önermiyorum. Aslında, lütfen yapmayın. Yine de, Ashley bir odaya girmeden önce saksılara vurmamız gerekebileceğini söylemişti."

Her zamanki gibi, Cletus'un kurnazlık girişimi incelikten yoksundu. Bana ne kadar hata yaptığımı ya da neler kaybedeceğimi söylemesine gerek yoktu. Sadece onun gittiği düşüncesi, onu günlerce ya da daha uzun süre görememek

haftalar bende bir şeyleri yok etme isteği uyandırdı. Evdeki kesme tahtamızı özledim. Şimdi biraz odun kırmak için harika bir zaman olabiliirdi.

"Claire'e zaman tanıdığını biliyorum ve saygılı olmak istemeni anlıyorum ama büyük bir jest yapmayı düşündün mü?" Jenn sordu. "Cletus aptalca davrandığım için benden özür dilediğinde, her doğum günüm için bir tane olmak üzere bana yirmi iki doğum günü hediyesi getirdi. Ona bir şeyler alman gerektiğini söylemiyorum, hiç de değil. Farkı yaratan şey düşüncelilikti."

Başımı hafif bir hareketle öne arkaya eğdim. Büyük jestler yapmayı düşünmüştüm. Son üç günümü, pişmanlığımın büyüklüğünü ifade etmek için ne söyleyebileceğimi ya da ne yapabileceğimi bulmaya çalışarak geçirmiştım.

Ama Scarlet'in benim pişmanlık duymamı istemediğinden, benim de onun kendini mecbur hissetmesini istemediğimden şüpheleniyordum.

"Yapman gereken şey onu tekrar yalnız bırakmak." Cletus, ondan on santim daha uzun olmama rağmen dirseğini omzuma koydu. "Yalnız kaldığında, onu yakala." Elini yumruk yaptı.

"O bir kale değil, tatlım." Jenn kocasına sevimli olduğunu düşünüyormuş gibi şefkatli bir bakış gönderdi.

"Ele geçirmek dedim, kuşatmak değil."

"Öyle bile olsa." Jenn gülümsemesini bana çevirdi, gülümsemesi sevecenlikten sempatikliğe dönüştü. "Bir kadın ancak fethetme işini yaptıktan sonra fethedilmek ister. Kurtarma işini yaptıktan sonra kurtarılmak ister. O zaman bu, ödemesi gereken bir borçtan ziyade aktif olarak yaptığı bir seçim olur. Bence yapman gereken en büyük jest ondan yardım istemek."

Önerisine hazırlıksız yakalandığım için daha dik durdum. *Ne kadar ilginç bir fikirdi.*

"Ona fethedildiğini göster." Gülümsemesi tatlı bir hal aldı ve ekledi: "En son ne zaman birinden yardım istedin Billy? Ya da onlara ne kadar ihtiyacın olduğunu söyledin? Belki oradan başlarsın." Bir kez daha nazikçe okşadıktan sonra Ashley ve Shelly'nin yanına gitti.

Jenn'in ardından bakakaldım. *En son ne zaman birinden yardım istedin?* Doğrusu hatırlayamıyordum.

"Zeki kadın zeki olur."

Kendimi silkelediğimde Cletus'un hâlâ yanımda olduğunu fark ettim, dirseği hâlâ omzumdaydı, dikkati uzaktaki bir noktaya odaklanmıştı - gözlerindeki ifadeye bakılırsa karısından şüpheleniyordum.

"Bana bir şey söyle sevgili kardeşim. Kafamı kurcalayan şey şu: İstedğin zaman kadınlarla, erkeklerle, kedilerle, köpeklerle ve hamsterlarla çok iyi anlaşıyorsun. Ama özellikle kadınlarla. Seni iş başında gördüm. Çok yumuşak olabiliyorsun. Kendini kullandığında, neredeyse Beau kadar karizman var ve o da çoğu eyalette ölümcül bir silah olarak kabul ediliyor. Öyleyse neden Scarlet'in cazibesini etkisiz hale getiriyorsun?"

Cevap vermedim. Cevap en iyi ihtimalle karmaşık, en kötü ihtimalle de işlevsiz ve dolambaçlıydı.

Cletus haklıydı. Kendimi işe verdiğimde ve aklımda bir hedef olduğunda kadınlarla aram iyiydi. Ailemle, çalışanlarımla, meslektaşlarımla ve hatta seçmenlerimle amacım açıktı: Onlara başarılı olmaları için benden istediklerini veriyordum, bu şey her ne olursa olsun. Bazılarının övgüye, bazılarının sınırlara ve disipline, bazılarının cazibeye ve karizmaya ihtiyacı vardı, bazıları ise sadece sık iletişim istiyordu.

Yine de, Scarlet'le gençken bile ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. Başlangıçta bunun nedeni, başarılı olmak için benden ne istediğini bilmememdi. Ona aşık olduğumu anladığımda, bir şeyleri çözmek için artık çok geçti. O gitmişti. Geri döndüğünde, ona ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şeyi verme çabalarım birbiri ardına büyük bir başarısızlık oldu.

Bu da bizi şimdiye getirdi.

"İşte başka bir düşünce." Ağabeyim baş ve işaret parmaklarıyla sakalını sıvazlamak için dirseğini indirdi. "Belki flört etmek."

Ona yan gözle baktım.

"Flört etmelisin." Sanki bu tüm sorunlarıma kesin bir cevapmış gibi başını salladı. "Her şey kan, ter ve gözyaşı olmak zorunda değil. Sevdiğin kadından zevk almaya, onu gülümsetmeye, ona kendini güzel ve özel hissettirmeye hakkın var. Flört etmenin ne zararı olabilir ki?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hemen ardından sırtıma bir şaplak attı ve "İyi konuşmaydı" dedi.

Sonra Jenn'in yanına gitti ve arkasında durarak ellerini kalçalarına koydu ve eğilerek kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı. Dikkatim Scarlet ve Drew'a döndü. Başları bir aradaydı, yüzlerinde dostça bir gülümseme vardı, ama Scarlet'in yüzünün kenarları gergin ve yorgun görünüyordu.

Flört etmelisin.

Drew çoğu gün bir Viking'i ya da profesyonel bir futbol defans oyuncusunu andırırdı ve bu gece özellikle küçük görünüyordu. Belki de, diye düşündüm vicdan azabıyla, o kadar küçük görünüyordu çünkü aynı zamanda bitkin görünüyordu, sanki ağır meselelerin yükünü taşıyordu.

Scarlet'in küçük olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim. Mutlu olduğu, şarkı söylediği ve artık kendini zevke kaptırdığı zamanlardaki ruhu bana zapt edilemez görünüyordu. Aynı şekilde, vücudu da nefes kesiciydi ama *küçük* ya da *büyük*, *uzun* ya da *kısa* kelimeleriyle de sınırlandırılmazdı. O Scarlet'ti, hayattan daha büyüktü, tıpkı havai fişeklerin gece gökyüzünü aydınlattığı gibi güzeldi.

Şimdi onu izlerken, kafamdaki bu fikrin sorunun bir parçası olup olmadığını merak ettim.

Cildi her zamankinden daha solgun görünüyordu; yanakları tipik pembe tonundan yoksundu; çilleri bile soluk görünüyordu. Bir havai fişegin tüm patlayıcı güzelliğine ve ruhuna sahip olabilirdi, ama aynı zamanda uzun süredir mücadele eden bir kadındı. Ben de onun mücadelesine katkıda bulunmuştum. Birçoğuna ben sebep olmuşum. Artık bunu yapmak ya da böyle olmak istemiyordum.

Gülümsemesinin sebebi olmak istiyordum.

Belki de flört etmek.

Jethro ve Beau paslandığımı, pratik yapmadığımı söylediklerinde haklıydılar. Özellikle son birkaç aydır tüm sosyal sorumluluklardan kaçıyordum. El yordamıyla ilerlemeli, flört stratejimi ilerledikçe bulmalıydım. Aramızdaki bu mesafeyi -benim yarattığım bu mesafeyi ve onun Roma'ya gitme planlarını kapatmanın zamanı ya şimdi ya da asla idi.

Kapı çerçevesinden uzaklaşarak Drew ve Scarlet'in oturduğu yere doğru yürüdüm. Yaklaştığımda iki kez baktı, ama sonra bana temkinli olmaktan çok ilgili görünen gözlerini çevirdi.

"Sc-Claire. Drew." İkisine de başımla selam verdim ve bir sonraki sorumu ona yönelttim. "Sanırım eşinizle dans etmek istersiniz?"

İri adam bana baktı, ağzının kenarı sarı sakalının arkasından sarkıyordu. "Doğru tahmin ediyorsun."

Elimi uzattım.

Elimle benim aramda bir bakış attı. Sonra gitarın sapını avucuma koydu. "Dans etmeye hazır olduğunuzda bana haber verin. Ash ve ben devralabiliriz."

"Teşekkürler. Geleceğiz," dedim ve ayağa kalkıp kız kardeşimi bulmak için uzaklaşan kayınbiraderimle bir kez daha başımı salladım.

Bakışlarım Scarlet'e kaydı ve kalbimin birkaç atışı boyunca birbirimizi izledik. *"Bu koltuk dolu mu?" demeyi planlamıştım.*

Ama ben daha sözümü söyleyemeden, "Merhaba yabancı," dedi.

"Yabancı mı?" Tekrarladım, kelimeyi denedim, bir kaşımı kaldırdım ve sonra başımı salladım. "Hayır. Bu kelimeyi sevmiyorum."

Scarlet yanıma hafifçe güldü, gülümsemesi onu daha az yorgun gösteriyordu ve Drew'un az önce boşalttığı tabureyi işaret etti. "Buraya mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Bu koltuk dolu mu?" İşte. Söyleyeceğimi söyledim. Şimdi tekrar rayına oturmuştuk. "Artık öyle," diye cevap verdi, tam da istediğim gibi.

Ben de tabureye oturdum ve ona bir santim daha yaklaştırmaya çalıştım. Bu bana eğlenen bir şüphe bakışını kazandırdı. Fena bir başlangıç değildi.

Bakışlarıyla doğrudan karşılaştım ve kendimi tutamadan, "Cidden, buraya oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum. İstediğim son şey onun hoşgördüğü biri olmaktı.

"Hayır, Billy. Benim için sakıncası yok." Omzuma kendi omzuyla vurdu ve sessizce ekledi, "Seni özledim."

Bunu duymak içimi ısıttı ve ne demek istediğini anladım. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca kısa ve aralıklı olarak önemli bir şey hakkında konuşmuştuk. Soğukkanlı bir nezakete geri dönmemiştik ama ona alan bırakmaya dikkat etmişim. Yaptığım şey affedilecek kadar küçük bir şey değildi ve ben kesinlikle kendimi affetmemişim.

Şimdi ona bakarken, bir pişmanlık taşını yuttum ve "Özür dilerim" dedim. Dere kenarındaki konuşmamızdan beri bunu söylememişim. Bu gece flört etmeye başlamadan önce, hem onun için hem de kendim için bunu tekrar söylemem gerektiğini hissettim. "Çok özür dilerim."

"Özrünü takdir ediyorum," dedi gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle. "Ben de özür dilerim."

"Ne için?" Artık yakın olduğumuz için onu inceledim. Kesinlikle yorgun görünüyordu ve bu konuşma ona sadece ağırlık veriyor gibiydi, ki amacım bu değildi.

"Sana Bethany'den bahsetmediğim için." Zoraki gülümsemesi giderek azaldı. "O gerçekten sadece doğru olanı yapmaya ve sana göz kulak olmaya çalışıyordu."

Annemi tanıyordum, niyetini biliyordum ve Scarlet'in durumu yorumlayışının doğru olduğuna inanıyordum. Ama yine de bu beni çok kızdırdı. Hiç kimse Scarlet'e kendini daha değersiz hissettirmemeliydi. Asla.

Ne olursa olsun, burada geçmiş hakkında konuşmak için oturmuyordum. Onun yükünü hafifletmek, gülümsemesini bulmasına yardım etmek için buradaydım, bu yüzden, "Bana anlattığın için teşekkür ederim, affedildin," dedim.

Bakışları üzerimde gezinirken onu şaşırttığımı söyledi. "Gerçekten mi? Affedildim mi? Öylece?"

"Evet." Başımı salladım. "Jethro geçenlerde bana annemizin eskiden söylediği bir şeyi hatırlattı. Biz çocuklar ne zaman birbirimize kızsak bize şöyle derdi: *İnsanlar sadece kendilerini affedemedikleri zaman kin tutarlar.*" Küçük bir şekilde de olsa ona dokunma ihtiyacı duyarak parmaklarımı şakağına götürdüm ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Aramızda kin olmasını istemiyorum."

Bu kez gülümsediğinde daha içten, hatta belki de rahatlamış görünüyordu. "Ben de öyle."

"Aslında," diye mırıldandım, gitarı kucağıma kaldırarak, "aramızda kıyafet bile istemiyorum."

Geriye doğru çekildi. "Az önce ne dedin sen?"

"Dedim ki, hepimiz için o sloppy joes'u nasıl yaptığını bilmiyorum." Açıkça yalan söyledim, gözlerini tuttum, saçma yalanıma verdiği tepkiyi inceledim ve ekledim: "Yemek olağanüstüydü. Teşekkür ederim."

Scarlet köfte artıklarını sloppy joes'a dönüştürmüştü. Oldukça etkileyiciydi, ama bunlar kesinlikle benim sözlerim değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. *Bu işe yarasa iyi olur.*

"Rica ederim," dedi duraksayarak, ağzı kıvrılırken bile alını kırışıyordu, sanki benim hakkımda ne düşüneceğini bilmiyormuş gibiydi.

Elimi gitarın sapı boyunca kaydırdım. "Sana ne zaman yemek pişireceğim?"

Gözleri büyüdü, sorunun onu hem şaşırttığını hem de sevindirdiğini hissettim. "Ne zaman istersen."

"Ne zaman istersem." Bir akor tıngırdattım, sonra bir başkasını, Gordon Lightfoot'un "Fine As Fine Can Be" sinin açılış barını. "Seni bu konuda tutacağım."

"Lütfen yap." Omuz silkti. "Peki ya yarın?"

"Yarın Venedik'te olacağız. Ama ondan sonra Roma'da olacağız. O zaman yaparım."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Roma'da mı olacağız?"

"Doğru ya. Hep sormak istiyorum, bizim evde mutfak olacak mı?" Soruyu sorarken kalbimin boğazımda olduğunu düşünürsek, ses tonumun sakinliği beni oldukça etkiledi.

Yüzünü tamamen bana döndü. "Benimle geliyor musun?"

"Elbette." Ben de döndüm ve hem o hem de taburesi bacaklarımın arasında olacak şekilde kendimi düzenledim. *Buraya kadar her şey yolunda.* "Az önce benden sana yemek yapmamı istedin."

Ağzı bir karış açık kaldı ve bir an için kekeledikten sonra, "Ben öyle bir şey yapmadım! Sen teklif ettin."

"Scarlet, sorun değil." Dolly Parton'ın "I Will Always Love You" şarkısının giriş notalarını çaldım. "Benim için fark etmez. Ama Roma'ya gelmemi istiyorsan, sadece sorabilirdin." İnanılmaz ve sevimli ifadesi karşısında dudaklarım yana çekilmek istedi ama yüzümü düz tutmayı başardım.

Ağzı daha da açıldı ve bana deliymişim gibi bakıp başını salladı. "Billy Winston, ne yapıyorsun?"

"Akşam yemeği planları yapıyorum." Ona küçük bir gülümseme verdim ve bakışları dudaklarıma kaydı. Gülümsemem onu da şaşırtmış gibi gözlerini kırıştırdı.

Gözlerini kaldırdığında daha keskin görünüyordu. "Benimle Roma'ya gelmek ister misin?" diye sordu.

"Neden, evet. Sorduğun için teşekkür ederim. Kabul ediyorum."

İçinden kahkahalar fışkırdı, gözleri iri ve inanmazdı, ama aynı zamanda açıkça büyülenmişti - *Tanrı'ya şükür.*

Parmak uçlarıyla omzumu itti. "Seni sinsi!"

"Hey şimdi." Elini çekmeden yakaladım ve önce parmaklarının arkasına, sonra da bileğinin iç kısmına yumuşak öpücükler kondurdum. Teni çok yumuşaktı ve bana onun diğer yumuşak yerlerini hatırlattı. "Eğer bana bu tür isimler takarsan fikrimi değiştirebilirim."

"Öyle mi?" Dikkatini ağzım ve gözlerim arasında paylaştırdı. "Ne hakkında fikrini değiştireceksin? Seni Roma'ya davet etmem için beni kandırman konusunda mı?"

"Oh hayır. Bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim. Seni kandırdım, sen teklif ettin, ben de kabul ettim. Roma'da birlikte bir hafta geçireceğiz." Elini bacağıma doğru indirdim, parmaklarını uyluğuma bastırırken daha da yaklaştım. O da elini daha yukarı kaydırınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Scarlet'in gülümsemesi kayboldu ama bakışları ısındı, puslandı, yanakları pembeleşti. "O halde fikrini ne konuda değiştireceksin?" diye fısıldadı.

Gözlerimi dudaklarına indirdim, benimki kalçasına yerleşirken onun eli bacağımın iç kısmına doğru hareket etti. Orta parmağımı kot pantolonunun kemer köprüsüne soktum ve ağzından sıcak, kısa bir nefes çıktı. Sırıtişım genişledi.

"Akşam yemeğini yemekten önce mi sonra mı yiyeceğim konusunda fikrimi değiştirebilirim.

."

Birden biri parmaklarını yüzlerimizin arasında şıklattı. İrkilerek geri çekildim ve kolu takip ederek ağabeyimin asık suratlı ifadesine ulaştım.

"Pekâlâ, pekâlâ. Çok başarılı oldun, William. Ama şimdi zamanı değil. Bunu yapmak için bütün gününüz vardı, iğneyi batırın." Cletus elini yüzlerimizin arasından çekti ve cebine uzanıp bir kalem çıkardı. "Önce ne çalacaksınız? İstek alıyor musunuz? Eğer öyleyse, Jethro şu Fransız kadının 'La Vie en rose' şarkısını istiyor. Roscoe burada olsaydı, nasıl doğru telaffuz edileceğini bilirdi." Diğer cebinden bir paket Post- it Notes çıkardı.

Cletus konuşurken, Scarlet elini geri çekip ona baktı ve konuşurken, yani *flört* ederken nerede olduğunu gerçekten unutmuş gibi öfkeyle gözlerini kırıştırdı.

Güzeldi.

Eğer Scarlet çevremizdekilerin gözden kaybolmasına izin verdiyse, belki onun da yorgunluğu, endişeleri ve mücadeleleri gözden kaybolmuştu.

Scarlet bana gizlice bakarak, "Sanırım istekleri kabul edebiliriz," diye kekeleydi.

Ona küçük bir gülümseme verdim, bu da onun bana bir kez daha bakmasına neden oldu. Boynunda ve yanaklarında beliren kızarıklığa ne kadar değer veriyorsam, bakışlarındaki tatlı umuda o kadar değer veriyordum.

"Makul ölçülerde istekleri kabul ederiz, Cletus." Ağabeyime bakmak için çenemi kaldırdım. "Scarlet'in bütün gece şarkı söylemesine gerek yok. Ve 'Bohemian Rhapsody' de yok."

"Hay aksi. Bu fikir de gitti," diye mırıldandı Cletus alnını kaşıyarak. Dönüp sesini yükselterek odadakilere seslendi: "Pekâlâ, dinleyin. Claire şarkı söyleyecek ve gitarda Billy var. Billy de şarkı söyleyecek."

"Şarkı söyleyeceğimi hiç söylemedim."

"Dediğim gibi, Billy şarkı söyleyecek," dedi, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Eğer herhangi bir isteğin varsa, burada bir kâğıt var. Onları yazarsan düetimiz memnuniyetle yerine getirecektir. Ayrıca Duane, lütfen gösteriş yapma. Hepimiz senin üstün bir dansçı olduğunu biliyoruz, yani havalanmak yok."

"Jess'in yeni bebeği oldu, Cletus." Duane gözlerini devirmeye başladı.
"Kaldırma hareketi yapmayacaktım."

"Güzel."

"Ama bazı dönüşler ve dalmalar olacak," diye uyardı Duane, kolu karısının beline dolanırken.

"Tamam." Cletus omzunun üzerinden döndü ve dikkati dağılmış bakışlarını üzerime dikti. "Önce ne oynayacağına karar verdin mi?"

Scarlet'e baktım. O da bana baktı. Ve ben daha iyi düşünmeden, "'Ring of Fire' mı?" diye önerdim.

"Gerçekten benimle şarkı söyleyecek misin?" Sanki halıyı altından çekip alacağımdan, son dakikada fikrimi değiştireceğimden korkuyormuş gibi sordu. Onun temkinli gözleri ve temkinli heyecanı bana bir şeyler yaptı, göğsümün pişmanlıkla gerilmesine neden oldu.

Bana güven yerine ihtiyatla yaklaşması için ona bir sebep vermiş olmaktan nefret ediyordum.

Eğilerek, sadece onun duyacağı şekilde, "Söz veriyorum, eğer beni kabul edersen, ne zaman ve nerede istersen seninle şarkı söyleyeceğim. Ama sadece seninle, Scarlet. Sadece seninle şarkı söylemek istiyorum."

Gözleri parladı, gülümsemesi genişledi ve mutluluk ondan güneş ışınları, ay ışıkları ve yıldız ışıkları gibi parladı.

Zapt edilemez.

Nefes kesici.

Scarlet.

* * *

Herkes için seslendirdiğimiz son şarkı Norah Jones'tan "Come Away With Me" idi. Şarkının sonunda dans etmekten daha fazlasını yapmak istiyor gibiydiler ve çiftler her türlü gereksiz bahaneyi öne sürerek müzik odasını terk ettiler.

Örtülü bir anlaşmayla ben gitar çalmaya devam ettim ve o da herkes odayı boşalttıktan sonra bile şarkı söylemeye devam etti. Sanırım sonsuza kadar onunla oturabilirdim, hipnotik sesini dinleyebilir, onu izleyebilir, yakın olabilirdim. Ama sonuçta sadece birkaç şarkı daha çaldık, "Free Fallin"'in yumuşak bir yorumu, "I'll Fly Away" in sessiz bir versiyonu. Sonunda

"Kırık Kalpler," Scarlet esnemesini elinin arkasına saklamaya çalışınca vaktimizin dolduğunu anladım.

"Haydi, uykucu." Ayağa kalkıp gerindim ve gitarı sehпасına yerleştirdim.

"Ne oldu? Daha bitirmedik."

"Yorgunsun." Hâlâ oturduğu tabureye yaklaştım ve parmağımı çenesinin hizasından yanağına ve kulağına doğru kaydurdım, parmaklarımı saçlarının arasına soktum. "Hadi seni yatağa götürelim."

Ben ne dediğimi anlayana kadar bir süre geçti ve bu sırada gülümsemesi yavaşça büyüdü. Birdenbire o kadar da yorgun görünmüyordu.

"Sözler, sözler," diye fısıldadı çenesini kaldırarak, gözlerindeki ışık gergin olduğu kadar yaramazdı da.

Düşüncesizliğime hayıflanarak sıırttım ama aynı zamanda vücudumun dil sürçmeme verdiği ani destekle mücadele ederek bir adım geri attım ve kendime ona hâlâ Razor'dan bahsetmediğimi hatırlattım. Roma'da bir hafta geçirecektik ve bu süre zarfında bolca şampanya, ipek çarşaf, gül yaprakları ve mum ışığı ayarlayabilirdim.

Bu gece ilerleme kaydetmiştik. Gecenin çoğunda gülümsedi. Onun ilahi sesini dinlemek bir zevkti. Onunla tekrar şarkı söylemek tarif edilemezdi. Eğer bu -sadece şarkı söylemek ve öpüşmek- birlikte hayatımız olsaydı, çok mutlu bir adam olarak ölürdüm. Tabii ki ölüm nedenim muhtemelen kronik aşırı cinsel hayal kırıklığı olurdu.

Onu kapısında bıraktım. Ama muhtemelen öpüşürdük de. Belki onu içeri götürürdüm, ama hepsi bu. Sonra da soğuk bir duş aldım.

"Çok tatlısın," dedim, elimi uzatırken sesim titriyordu. "Hadi Git."

Scarlet parmaklarını avucumun içine yerleştirdi ve ayağa kalkarak bana yol gösterdi

onu odadan çıkardı. "Ne kadar şirinim?"

Ona bir bakış attım ama hepsi bu kadar. Sevimli olduğu yönleri sıralamaya kalksam yirmi dört saat daha uyanık kalırdık.

"Ne kadar tatlı olduğunu biliyor musun?" diye sordu, önümdeki merdivenleri tırmanırken bana arka tarafının muhteşem bir görüntüsünü verdi. Yine de ısırmağ istedim. Ben de istedim-

Ben iyi bir insan değilim.

"Ben sevimli değilim," dedim hışımla, aniden bastıran tükürüğümü yutarak. Belki de buz banyosu yapmalıydım.

"Sen sevimlisin." Omzunun üzerinden bana gülümseyerek baktı. "Özellikle gür sakalların çok sevimli."

Düşünmeden onu okşadım. "Kesilmesi lazım. Belki yarın."

Sondan ikinci basamakta durdu, yüzünü bana döndü, eli kalçasındaydı. "Bu akşama ne dersin? Bırak ben yapayım."

"Pardon?"

"Bırak ben yapayım." Parmakları yüzümü okşamak için kalktı, tırnakları çeneme hafifçe bastırarak tırmaladı. Kedi olsaydım muhtemelen mırıldanırdım. "Senin için sakalını kesmeyi gerçekten çok isterim."

Belki Roma'dan sonra, geri kalan her şeyi çözdükten ve ikimiz de ileriye dönük net bir yol belirledikten sonra. Ama şimdi?

Ağzımı açtım, dudaklarımda otomatik bir *hayır vardı* ama o bir adım alçalarak bizi göz hizasına ve çok daha yakına getirdi.

Kollarını boynuma doladı ve burnuma küçük bir öpücük kondurdu. "Tıraş malzemelerin banyoda mı?"

Başımı salladım.

"Aşağı in ve katlanır bir sandalye getir. Ben odana gidip her şeyi hazırlayacağım."

Hayır demek için tekrar ağzımı açtım, ama sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı, boynumdaki kolları sıkılaştı ve vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirdi. Ellerim kalçalarındaydı, onu daha da yaklaştırdım, ağzını ayırdı ve içine girdim, dili kadife ve tatlılıkla benimkiyle alay etti.

Sonra geri çekildi, arkasını döndü ve son birkaç basamağı çıktı. "Git sandalyeyi getir ve benimle odanda buluş. Bir dakika içinde görüşürüz!"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BILLY

"Arzularını dizginleyenler, bunu kendi arzuları dizginlenecek kadar zayıf olduğu için yaparlar."

WILLIAM BLAKE, CENNET VE CEHENNEMİN EVLİLİĞİ

Bu bir işkenceydi.

Omzumda, çenemin altında, çenemi istediği gibi konumlandırıran eli; bacaklarımın arasındaki sandalyeye dayadığı dizi; parmaklarının hafif dokunuşu, vücudunun tesadüfen benimkine sürtünmesi.

İşkence.

Ve o değişmişti. Ayrı kaldığımız beş dakikayı sakal tıraşı için zihinsel olarak güçlenmek için kullanarak katlanır sandalyeyle gelmiştim ki, uyluğunun ortasında biten bir tür beyaz pamuklu gecelik giydiğini fark ettim. Bu yüzden, gözlerimi örtmem için sıcak bir havlu önerdiğinde, onu göremezsem dikkatimi dağıtabileceğimi, zihnimi başka türlü meşgul edebileceğimi düşünerek kabul etmiştim.

Zihnim işbirliği yapmıyordu.

"Bilgin olsun, yüzünü beğendim. Hem de çok" dedi, sesinde bir gülümseme vardı.

Sen seviyor musun? Üzerine oturmak ister misin? Son on dakika içinde aklıma gelen bir sürü centilmenlik dışı öneriden sadece biri olan bu hatalı düşünce karşısında çenemi kapattım.

Fazla uzunluğu çoktan kesmiş, makasla şekillendirmiş ve kırpıntıları fırçalamıştı. Şimdi de nazik parmaklarıyla bitiriyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, omzumdaki elini çekmeden önce gerildi. "Bir saniye. Rahat mısın?"

Hayır.

"Mmm."

"Tamam. Kımıldama."

Kumaş hışırtısı duydum, belki bir havlu, sonra geri döndü, vücudunun sıcaklığı yerçekimsel bir anomaliydi. Parmaklarımı içime sokmak zorunda kaldım.

Ona uzanmasını engellemek ve belki de kucağıma oturup o nazik parmaklarını daha iyi kullanması için onu cesaretlendirmek için uyluklar.

İşkence.

Çenemi kavrayan eli; dizinin kalçalarımın arasına yaptığı baskı; yüzüme düşen nazik nefesi - bir fikri var mıydı? Her tüy gibi dokunuşun ve yumuşak iç çekişin vücudumdaki acıyı nasıl ikiye katladığını, ellerimi onun üzerine koymaya duyduğum dayanılmaz ihtiyacı anlıyor muydu?

Zevk ve acı, coşku ve ıstırap arasındaki o sınırın ötesine itilmiştim. Düşünemiyordum, her nefes alışım ateş gibiydi. Boğuluyordum ve resmen sınıırıma ulaşmıştım.

Ama tam onu uzaklaştırmak için ellerimi kaldırmıştım ki, "İşte oldu. Hepsi bitti."

Gözlerimdeki havlu kenara çekildi, yüzümü kurulamak için kullanıldı, ellerim -şimdi amaçsızca- kalçalarını aradı ve geceliğinin kumaşının gerçekten ne kadar ince olduğunu anladım. Bu da bir işkenceydi ama zihnim aniden onu itmenin bir seçenek olmaktan çıktığına karar verdiği için o kadar şiddetli değildi.

Gözlerimi açtım. Üzerimde geziniyor, dikkati çenemdeki sıcak havlunun ilerleyişini takip ediyordu.

"Ayna ister misin?" diye sordu ve bakışlarım ağzına kaydı.

O kadar seksiydi ki, hem şehvetin hem de tatlılığın tanrıçasıydı. Artık onun tadına baktığım için tüm renklerini de biliyordum. Dudaklarının rengi klitorisleriyle tamamen aynı renkteydi, bu gerçeği her öpüştüğümüzde unutmayacaktım.

"Hayır," dedim, ellerim kalçalarından geceliğinin eteklerine doğru ilerledi. İzin istemeden orta parmağımı kalçalarının tepesine getirdim ve iç çamaşırının üzerinden hafifçe okşadım.

Hareketleri durdu.

"Sana ihtiyacım var," dedim, kelimelerin pek çok farklı anlamı vardı.

Gözlerini kapattı, havasızlık onu terk etti, elleri omuzlarıma düştü ve kendini dik tutmak istercesine onları kavradı.

Diğer avucum kalçasının arkasını okşadı ve yüz hatlarının karmakarışık dizilişi, soğukkanlılığını aniden kaybedişi beni kendimden geçirdi. Elimi iç çamaşırının arkasına kaydırarak, merkezindeki tüylü okşamalarıma devam ederken poposunun etini yoğurdum.

"Sana ihtiyacım var," diye tekrarladım, kumaş parçasını nazikçe kenara çekip girişinin etrafında şefkatli bir daire çizdim, onu tam hatırladığım gibi buldum -sıcak, ıslak ve çok yumuşak.

Scarlet'in bacakları sallanır gibi oldu ve yutkundu, elleri omuzlarımda tişörtümü avuçladı. "Lütfen Billy," diye soludu, sesi yüksek ve gergindi. "Benim de sana ihtiyacım var. Hem de çok."

Ayağa kalktım, o geriye doğru tökezlerken geceliğini yukarı çektim, arkamdaki sandalye acelemle devrildi. Ardından sütyenini çıkardım ve onu kollarımda kaldırarak üç büyük adımda yatağa taşıdım. Parmakları saçlarımdaydı, ağzı benimkiyle kaynaşmıştı, dudaklarını sadece gömleğimi yırtıp yanına uzanacak kadar uzun süre bıraktım. Vücuduna dokunmadan duramıyordum, elim göğsünde, enfes yumuşaklığını avuçluyor, sırtına doğru kayıyor ve onu kavıyordu. Onu her yerde, aynı anda, her parçamla hissetmek istiyordum.

Ağzını çekti, nefes nefese kaldı. "Billy."

"Çok mu sert?" Boynuna tırmanarak sordum, altımda onu hissetmeye ve görmeye ihtiyacım vardı.

"Hayır, Tanrım, hayır, sadece pantolonunu çıkarıyorum."

Elim önce kalçasının önüne, sonra daha aşağıya kayarak onu kavradı, bacaklarını açması için onu cesaretlendirdi, böylece külotunun içine uzanıp parmaklarımı içine daldırabildim. İnledim, ham ve kararsız, çenesini, boynunu ısırarak için eğildim, ıslaklığını vücudundan çektim ve iki parmağımla klitorisinin etrafındaki daireyi boyadım. "Seninle sevişmek istiyorum."

"Ben de seni istiyorum," dedi kısa, kesik kesik bir nefesle, elleri çılgınca fermuarıma gitti, fermuarı indirdi ve beni kavrayıp okşamak için parmaklarını içeri soktu. Tısladım, eline doğru bastırdım, kalçalarım sarsıldı. Lanet olsun. Onun içinde olmam gerekiyordu.

Aceleyle pantolonumu ve boxerımı çıkarmama yardım etti ama iç çamaşırını çıkaramadan ellerini yakaladım.

"Bırak beni," dedim, açtım, kadife tatlılığının tadına bakmak için yanıp tutuşuyordum.

Vücudundan aşağı doğru kayarken dudakları aralandı ve bel bandını ısırarak iç çamaşırını dişlerimle aşağıya çektim. Danteli önce dizlerine, sonra ayak bileklerine kadar kaydırarak, açık bacaklarının arasına diz çöktüm ve vücudunu gözlerimin önüne serdim. Ve sonra, ağzım sulanarak, dilimin düz kısmıyla onun uyarılmışlığının tadına baktım, bakışlarını göğüslerinin yumuşak tümseklerinin ötesinde tuttum, iki parmağımla içine girmeden önce parmak uçlarımla bacaklarının arkasını okşadım.

Scarlet başını şilteye yasladı, sırtı yataktan aşağıya doğru eğildi. "Bekle. . . İhtiyacım var, istiyorum-"

Neye ihtiyacı olduğunu, ne istediğini biliyordum. Bir kez daha emici bir Fransız öpücüğüyle ayağa kalktım ve kalçalarımı onunkilere dayadım, ereksiyonumu kullanarak onu hiçbir önsöz olmadan ama büyük bir kısıtlamayla okşadım.

Nefes nefese kaldı, göz kapakları kapanırken gözleri geri döndü, parmakları yanlarındaki çarşaflarda kıvrıldı ve sırtı tekrar yükseldi. Bacaklarını daha geniş açtı, sanki benim ağırlığımı bekliyormuş ve kabul ediyormuş gibi, en savunmasız yerlerini benim zevkim için ortaya çıkardı - boynu, göğüsleri ve karnı, vücudunun sıkıcı girişi.

Bir davet.

"Billy," dedi ıstıraba varan bir çaresizlikle ve bu içimdeki aç bir parçayı besledi. Onun çaresizliğine, *yalvarışlarına*, beni istemesine ve *arzulamasına* doyamıyordum. Boynuyla omzunun birleştiği yerdeki tenini tatmak için tekrar eğildim. Parmaklarım meme ucunu kopardı, en sert tarafımla en yumuşak tarafını okşamaya devam ederken onu ısırdım.

İşte orası. Nabız noktasının sıcaklığı dudaklarımın altında atıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Göğsü sert nefeslerle inip kalkıyordu, sanki bir sonraki adımın ne olacağı beklentisiyle boğuşuyordu.

"Billy, Tanrım, *lütfen.*" Kesik kesik bir fısıltı ve bir inilti, biraz da hayal kırıklığı. Kirpikleri kalktı ve bana baktı, gözleri puslu, çılgınca ve yalvarırcasına.

Kendimi tutarak dizlerimin üzerine çöktüm, sikimin başını yerleştirdim ve başparmağımı onun girişinin üzerindeki şişmiş ve kaygan sinir demetini izlemek için hareket ettirdim. Nefes nefese kalmaya devam ederken küfürler savurdu, muhteşem göğüsleri göğüs kafesinin her sarsıntılı yükseliş ve düşüşünde zıplıyor, ilerlememi zorlamak ve hızlandırmak için kalçalarını kaydırıyordu.

İçine girdim.

O ürperdi, ben de ürperdim ve o anın tadını çıkardım.

Güneş ışınları, ay ışıkları ve yıldız ışığında sergilenen istekli bedeninin görüntüsünün, savunmasızlığının ve teslimiyetinin güzelliğinin tadını çıkardım. Gözlerindeki puslu, şehvet dolu bakışın tadını çıkardım. İpeksi sıcaklığının sikimin etrafındaki hissinin ve bunun asla yeterli olmayacağını bildiğim gerçeğinin tadını çıkardım. Hayatımın geri kalanında bir keş, bir bağımlı gibi bu duygunun peşinde koşacaktım. Bu mükemmel an, birbirimizin ıstırabının

Paylaşılan geçmiş, bugünümüzün mutluluğuyla buluştu ve her şey tam da olması gerektiği gibiydi.

Ve sonra hareket ettim.

Açıyı kontrol etmek için bir elimi kalçasına sabitleyerek öne doğru eğildim, böylece kalçalarımı yuvarlayabiliyordum, klitorisinin her vuruşta gerilmesini sağlıyordum. İnledi, küfretti, Tanrı'nın adını boş yere andı, elleri kaslarını yoğurdu, tırnakları etime battı. Kendi arzusuna kapılmış gibiydi, anlamsız, açgözlü ve açgözlü ve ben bunu sevdim. Onu nasıl mahvettiğimi seviyordum, çünkü o da beni aynı şekilde mahvediyordu.

Ama gözlerini açar açmaz ve bakışlarımız kilitlenir kilitlenmez bir kuyruklu yıldız gibi boşaldı, kanalı gerildi ve vücudu eğilirken şiddetli patlamalarla etrafımda spazm geçirdi. Bana uzandı. Bir çılgılık, bir inilti, bir inleme, akılsız sesler ve beni mantığın ötesine iten hisler. İlkel bir içgüdü onu sahiplenmemi, vücudunun içine girmemi, onu serbest bırakmamla doldurmamı ve kısıtlama eksikliğimizden hedonistçe keyif almamı gerektirdiğinden, itişlerim açgözlü ve onun zevkini önemli ölçüde daha az düşünüyordu.

Ona dokunma arzusu bitmek bilmiyordu, yana doğru yuvarlanırken uysal bedenini kendime doğru çektim, ağırlığımla onu ezmeye dikkat ettim. Ben nereye yönelirsem o da peşimden geliyor, sadece göğsüme ve boğazıma uyumlu öpücükler kondurmak için direniyor, kollarını boynuma doluyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı öpücükler arasında, hâlâ nefessizdi, belli ki bitkin düşmüştü. "Tanrım, seni nasıl da seviyorum. Her parçanı seviyorum ve hayatımızın geri kalanında her gün, günde on kez sevişmemizi istiyorum."

"Anlaştık."

Sakalıma sokularak daha da yaklaştı. "Asla ayrı kalmamızı istemiyorum."

"Anlaştık." Bacağını benimkinin üzerine sarması için onu cesaretlendirdim, elim

kalçasından kıkına doğru kayıyor.

"Bu, bundan sonra her yemeği birlikte yiyeceğimiz anlamına geliyor." "Anlaştık."

"Ve birlikte duş alacağız."

Siktir et, diye düşündüm ama alnından öptüm ve bir kez daha "Anlaştık." dedim.

Gerçek şu ki, şu anda benden herhangi bir şey isteyebilirdi ve cevabı muhtemelen *Kabul* olurdu. Scarlet'in ruhu gibi, benim de o anki mutluluğum ve memnuniyetim sınırlandırılmazdı. İfade edilemeyecek kadar basitti.

Ya da mantığın.

Mantık beni gecenin bir yarısı avladı.

Bir anda uyandım, nerede olduğumu bilmiyordum, bir kâbusun iplerine dolanmıştım. Etrafımı ve yatakta yalnız olduğumu anladığımda, bir an için Scarlet'le sevişmemin de bir rüya olup olmadığını merak ettim. Gözlerim düzeldi, kulaklarımın arasındaki kan akışı durdu ve düşün aktığını duydum. Çıplaktım.

Rüya değildi.

Dehşet kaburgalarımın hemen altında şişti ve avuçlarımın içiyle gözlerimi ovuşturdum. *Prezervatif kullanmamıştık.*

Bu, kâbusumun tohumuydu; birçok kaos ve sefalet senaryosunun kaynaklandığı geri döndürülemez bir gerçektir. Kâbuslarımın hepsinde Scarlet hamileydi. Ama sonra olanlar Stephen King'in yazdığı korku hikayelerinin geçit törenini izlemek gibiydi. Her birinin sonunda, benden nefret ediyordu.

Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdüm. Onu görmem, benden ne istediğini, işleri yoluna koymak için ne yapabileceğimi, umursamazlığımı ve bencilliğimi telafi etmek için ne yapabileceğimi belirlemem gerekiyordu. Kapıyı iterek açtım, aydınlığa karşı gözlerimi kırıştırdım. Tüm ışıkları açmamıştı, sadece cam duşun üzerinde bir tane vardı, onun şeklini aydınlatıyordu ama detayları aydınlatmıyordu.

Duşa doğru iki adım attıktan sonra durdum, uyku sersemliği geçtikçe farklı bir neden ortaya çıkıyordu. Akıl, bilge bir barmen gibi cisimleşti ve zaten bildiğim gerçeklere işaret etti. *Senden nefret etmiyor.*

"Billy?"

Scarlet, vücudunun büyük bir kısmı buzlu camla gizlenmiş duşun kapısından dışarı bakarak canlı bir şekilde odaklandı. Dikkati vücudumda gezinirken utangaç bir gülümseme ağzının bir tarafını yukarı kaldırdı.

"İstedin mi-" diye ofladı, gözlerini devirdi, gülümsemesi büyüdü. "Yani, bana katılmak ister misin?"

Zihnim bana tereddüt etmemi, düşünmemi söyledi. Oysa ayaklarım beni çoktan ileriye götürmüştü. Geri adım atarak kapıyı daha geniş açtı. Az sonra küçük duş kabininin içindeydim ve sıcak suyu, koluyla göğüslerini örtmeye çalışan ama başaramayan dikkatli Scarlet ile paylaşıyordum.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu, sesi normalden daha yüksekti ve son kelime de biraz çatlamıştı.

Buharı içime çektim ve hiç düşünmeden "Kabus gördüm" diye cevap verdim.

Utangaçlığı kayboldu, alını kırıştı ve bana doğru yarım adım attı. "Olamaz. İyi misin?"

İtiraf ettiğim şeyi fark ettiğimde içimden hafif, kendimi küçümseyen bir kahkaha yükseldi ve gözlerimi onun arkasındaki duvara kaldırdım. "Sorun değil. Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum. Hâlâ uyanıyorum sanırım."

Scarlet ellerini pazularımın üzerine koyarak bana yaklaştı. "Elimizi yüzümüzü yıkayalım, sonra bana anlatırsın, tamam mı?"

Sanki çekiliyormuş gibi, bakışlarım tekrar onunkilere kaydı ve Scarlet'in prezervatif meselesiyle ilgili gerçek düşüncelerini merak ederek, onun güzel, kalkık yüzünü inceledim. Hamilelik konusunda endişeli miydi? Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını bile bilmiyordum. Bu konuda hiç konuşmamıştık. Tamamen umursamaz davranmıştık.

"Scarlet ..."

Başını yana eğip bana baktı, bakışları yumuşak ve açıktı. "Sorun nedir?"

"Korunmadık."

"Oh." Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Haklısın, korunmadık."

"Özür dilerim."

Şimdi hafifçe güldü, yanakları sıcak suyla ilgisi olmayan bir şekilde ısıniyordu. "Bizi durdurabilirdim. Ben de bir şey söyleyebilirdim ama söylemedim."

Bu mantık benim adalet duyguma ters düşüyordu. "Durdurmalıydım biz."

Söylediklerim canını acıtmış gibi kaşlarını birleştirdi, parmakları Kollarına gömüldü, dudakları mutsuz bir çizgiyle birbirine yapıştı. "Lütfen böyle söyleme."

"Söylemeliydim-"

"Lütfen olanlar için üzülme." Şimdi gözlerini kapattı, sesi fısıltının biraz üzerindeydi, sanki dua ediyormuş gibiydi. "Lütfen pişman olma, en ufak bir pişmanlık bile duyma, ne bir parçası için ne de ne anlama gelebileceği için. Çünkü ben pişman değilim."

Ona ve o önemli sözlerine, kirpiklerinde boncuklanan neme, yanaklarının pembeliğine, dudaklarının aşağı doğru kıvrımına baktım ve

Bu anı ezberledim. Daha önceki korkumun tüm izleri yok oldu, yerini tüketen bir doğruluk ve heyecan duygusu aldı.

Ellerimi beline koyup sırtına doladım, yumuşak bedenini kendime yaklaştırdım, ona sarıldım ve onu bırakmamı asla istememesi için Tanrı'ya dua ettim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BILLY

"Yeni giysiler gerektiren tüm girişimlere güvenmeyin."

E.M. FORSTER, MANZARALI BİR ODA

Venedik çok *güzeldi*. Peri masallarının mümkün olduğuna inandıran yerlerden biri ve tam olarak hayal ettiğiniz gibi. Diğer tüm turistlerin varlığı dışında ve ben de turistlerin arasına karıştım.

"Köylü gibi görünüyorsun." Cletus beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ya da New Jersey'den Stefano adında bir kişisel antrenöre."

Kızgınlığımı belli etmemek için hiçbir şey söylemedim. Yine de Cletus haklıydı. Bir köylüye benziyordum. Normalde her gün işe takım elbiseyle giderdim. Her gün işe takım elbiseyle gitmek hoşuma giderdi. Toplum içinde Stefano adında bir kişisel antrenör gibi giyinmeye alışık değildim.

Bu sabah, son dakikada, ikiz kardeşlerimin beni Venedik'e antrenman şortu ve tişört giymeye ikna etmelerine izin verdim. Odama geldiklerinde Beau şort ve tişört giymişti ve beni havanın sıcak olacağı ve güzel kıyafetlerle perişan olacağım konusunda uyarmışlardı. Aynı şekilde, villadan istasyona doğru yola çıktığımızda ailemin geri kalanı da benzer şekilde giyinmişti.

Sonra tren Venedik durağına yanaştığında herkes tuvalette üstünü değiştirdi.

"Venedik'te demek istediğimi mi sandınız? Hayır, hayır. Trende demek istemiştım," diye açıkladı Beau, gözleri fal taşı gibi açılmış ve masum bir ifadeyle.

Yalancı. Artık onun aldatıcı ifadelerini gayet iyi anlayabiliyordum.

Bu birkaç saat önceydi. Şu anda Palazzo Ducale'ye, Doge Sarayı'na gitmiştık ve şimdi de öğleden sonra gondol gezintisi için yola çıkmıştık. Beau rezervasyonumuzu zamanında yaptırmak konusunda özellikle endişeli görünüyordu.

"Yapmanız gereken şey İtalyan ayakkabıları giymek, siyah olanlardan." Cletus (elbise pantolonunun) paçasını yukarı kaldırarak bana çok güzel bir çift İtalyan deri ayakkabısını gösterdi. "Böylece yerlilerin arasına karışırın. Ama sen Jersey Shore'dan falan gelmiş gibi görünüyorsun Stefano."

Diğer tarafımdan biri omzuma çarptı ve Jethro'nun alaycı sözlerini bekleyerek ona baktım. O da bugün bir beyefendi gibi giyinmişti. Herkes öyle giyinmişti. Ben hariç.

Ama o Jethro değildi, Scarlet'ti.

Hemen sııttım. "Selam."

Gecenin bir yarısı birlikte iffetli bir duş aldıktan sonra, yatağa birlikte girmiştik. Ona kabuslardan söz etmedim, onun da bu yükü taşıması için bir neden yoktu.

Sabah Scarlet beni öpücüklerle uyandırdı ama onu yatağa geri çekme çabalarımıdan kaçarak yolculuk için hazırlanmaya koyuldu. Yine de bana bir tarçınlı çörek, büyük bir fincan sade kahve ve bir haiku bıraktı,

Dün gece seni sevdim.

*Seni şimdi sevmek isterdim,
ama yakalamam gereken bir
tren var.*

-Orman Perisi

Biraz sonra bana sııttı, gözlerinde şefkat ve merhamet vardı. "Ben de bir köylü gibi görünüyorum." Yoga pantolonunu, spor ayakkabılarını ve tişörtünü işaret etti. "Jessica bana havanın sıcak olacağını ve güzel giyinmemem gerektiğini söyledi."

Sinirim yeniden alevlendi ve Beau'nun arkasından ters ters baktım. Bu belli ki ailemin şaka anlayışıydı.

Scarlet parmaklarını bileğime doladı, avucunu benimkine doğru kaydırđı ve koluma sıcak bir şok gönderdi. "Huysuz olma. Her zaman yakışıklı görünüyorsun. Bugün birlikte rüküş olabiliriz."

Gözlerim takdirle onun üzerinde gezindi. "İmkânsız."

"İmkânsız olan ne?"

"Senin rüküş görünmen."

Etkilenmemiş gibi gözlerini bana dikti ama gülümsemesi devam etti. "Çok pürüzsüz, Stefano."

Tekrar sııttım.

Yanakları pembe, bakışları mutlu, belki de bunun o kadar da kötü olmadığına karar verdim.

Scarlet bugün dün geceye göre çok daha az yorgun ve bitkin görünüyordu. Cletus'un alaylarına rağmen, kardeşime minnettardım. Sevdiğim kadından zevk almak, ona gülümsemesi için sebepler vermek doğru cevaptı. Tek üzüntüm Scarlet'le birlikte

Dün gece dans ettim, Roma'ya varır varmaz düzeltmeyi planladığım bir ihmaldi bu.

Sadece iki gün daha.

"Geldik," diye duyurdu Beau omzunun üzerinden. "Herkes bir saniye beklesin, rezervasyon görevlisiyle konuşmama izin verin. Cletus size bilgi verecek ve biz de hemen döneceğiz."

Scarlet yakınımı eğildi. Sesini fısıltıya indirdiğinde başımı eğerek ona kulak verdim. "Dur tahmin edeyim, gondol başına sadece iki kişi sığabiliyor."

Daha o bu sözleri söyler söylemez Cletus öne çıktı ve hepimize dönerek, "Her gondola sadece iki kişi sığabiliyor, bu yüzden eşleşmemiz gerekecek," dedi.

Scarlet kıkırdadı, çenesi göğsüne düşerken omuzları titriyordu. "Şansın nedir?" Fısıldamak için eğildim, bu da onu daha çok güldürdü. I

Kendimi de gülümserken yakaladım ve işte o zaman ailemin sonunda beni yıpratışını anladım.

Teknelere iki kişiden fazlası sığıyordu. Kanallar dört ve beş kişilik gondollarla doluydu. Ama, tabii. Her neyse. Tek başımıza bir tekne gezintisi yapmamızı istiyorlardı, tamam. Buna karşı çıksam bile, yine de bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulurlardı. Ayrıca, bu durumda, sadece Scarlet ile gondol gezintisi yapmak benim tercihimdi.

Teslim oldum.

"Ben ve Jenn birlikte bir tekne, tabii ki. Beau ve Shelly, Jethro ve Sienna, Ash ve Drew, ve-uh-sanırım geriye Billy ve Scar-er, Claire kalıyor." Şerif ve Bayan James, Duane ve Jess, Maya ve tüm çocuklar evde kalmıştı. "Şimdi herkes bana telefonlarını ve cüzdanlarını versin."

"Nedir bu? Soygun mu?" Sienna iyi niyetle sordu.

"Bu sefer değil. Burada su geçirmez bir çantam var." Cletus cebinden plastik bir torba çıkardı ve salladı. "Kuru kalması için eşyalarını bana versen iyi olur."

Scarlet hâlâ kıkırdarak kardeşime doğru yürüdü, telefonunu ve cüzdanını uzattı. "Tamam, Cletus. Hangi tekne bizimki?"

Jethro'nun Sienna'ya, "Bu düşündüğümünden çok daha kolay oldu," gibi bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldum. Ve onu incelemek için döndüm.

Bana pis pis sırtıttı ama başka bir şey söylemedi.

Kısa süre sonra bize tekneimiz gösterildi ve suya açıldık, ancak gondolcumuzun şimdiye kadar karşılaştığım en büyük insan olduğunu belirtmek önemli. İtalyan'dı, güçlü adam yarışması için antrenman yapıyor gibiydi ve kulağa şüpheli bir şekilde tehdit gibi gelen "Otur şuraya" ifadesi dışında İngilizce konuşmuyordu.

Venedik gibi teknenin kendisi de çok güzeldi. Zengin, koyu renkli ahşap, eğimli ve spiral oymalarla detaylandırılmıştı. Koltuklar kırmızı kadife minderlerle kaplıydı ve baş taraftan kışa doğru kırmızı bir kuşak sarkıyordu. Gondolcumuza teknenin yaşını sormak istedim, son derece bakımlı ve bir o kadar da eski görünüyordu ve tam iletişim kurmaya karar vermiştim ki Scarlet'i işaret etti - yanımda oturuyordu, eli bacağımın üzerindeydi, parmaklarımız birbirine dolanmıştı - ve sonra teknenin ortasındaki, kendisine daha yakın olan koltuğu gösterdi.

"Oraya otur," dedi.

O bana baktı, ben de ona baktım.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi, yanıma daha sıkı yaslanarak.

Tekneyi durdurdu. Onu işaret etti, koltuğu işaret etti. "Şuraya otur."

"Hayır, grazie. Hayır, teşekkür ederim." Rahatsızlığını hissederek onun yerine ben cevap verdim.

Küreği -ya da küreği- bıraktı ve öne doğru bir adım attı, gözleri Scarlet'in üzerindeydi, öyle ki ayağa kalkıp kendimi onun önüne attım.

"Geri çekil." Adrenalinim yükselirken, kendimi bu tür durumların içinde bulduğum her seferinde hissettiğim soğukkanlı ve sakin bir odaklanma hissettim.

Bu, kendimi sık sık Andre the Giant büyüklüğünde asık suratlı bir gondolcuyla yüz yüze bulduğum anlamına gelmiyor. Daha çok, kendi payıma düşen büyük, aptal Demir Hayaletlerle karşılaştım; her zaman sayıca azdım ve her zaman aklımı başımda tuttum. Kürek bir silah olabilirdi. Kuşak da öyle.

Adam yılmadan ilerledi. Onun gelişini izlerken ayaklarımı birbirinden ayırarak daha da çömeldim.

Ama sonra Scarlet aniden ayağa kalktı ve etrafımda dolaşmak için çabaladı. "Sorun yok. Ortadaki koltuğa oturabilirim. Sorun yok."

Ona sarıldım ve tekne sarsıldı, kendi kendini tedirgin etti ve sonra olanlar beni hâlâ şaşırtıyor.

Bir dakika önce Scarlet'i tutmuştum, bir dakika sonra ise gondolcumuz tarafından kucağa alınmış ve nazikçe kanala bırakılmıştı. Şaşkınlığım

Karışıklık sadece bir an sürdü ama muhakeme yeteneğim tehlikeye girmişti. Önce tekneyi emniyete almak yerine, onu geri çekmek için elini tutmak üzere yan tarafa uzandım.

Ve işte o zaman gondoldan itildim.

Bu su havuzdan daha soğuktu ama aklım hâlâ Scarlet'taydı. Kendimi yüzeye doğru ittim, çılgınca ondan bir iz aradım ve onu hemen buldum, sadece birkaç metre ötede suda ilerliyordu, gözleri şoktan irileşmişti.

"Sen iyi misin?" Bana doğru yüzdü, yüzümü avuçladı ve gözlerime baktı.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

Sersemlemiş bir halde başını salladı. "Anlamıyorum. Az önce ne oldu?"

Birkaç gondol yakınlarda duruyordu ama gondolcumuzu otuz ya da daha fazla metre ötede, teknesini kanallarda etkileyici bir hızla sürerken gördüm. "Teknesinden çıkmamızı istedi ve bizi dışarı attı." Hâlâ tam olarak inanmasam da bu sözleri söyledim.

Başını hızlıca salladı. "Bunu neden yapsın ki?" "Selam millet."

İkimiz de Cletus'un sesine doğru döndük ve onu Jenn'le birlikte gondollarında kadife minderlere uzanmış, güven içinde bulduk. Jenn'in elinde bir kadeh şampanya vardı ve sempatik görünme nezaketini gösteriyordu.

"Şurada yüzmelisin," diye seslenerek arkamızdaki bir yeri işaret etti. "Sudan çıkan bir merdiven görüyorum."

Ama Scarlet onun üzerine bağırdı, sesi öfke doluydu. "Cletus! Bunu sen yaptın! Bizi gondoldan atması için o adamı sen tuttun. Yapacağım son şey de olsa bunun hesabını senden soracağım!"

"Suçlamalarınız asılsız ve açıkçası aşağılayıcı. Lütfen üslubunuza dikkat etmenizi rica ediyorum. Sonuçta biz bir aileyiz. Ya da yakında olacağız."

"Cletus." Jethro'nun sesi sağımızdaki bir tekneden geliyordu. "Atla ilgili o şeyi söylediğinde, onları gerçekten boğmak istediğini bilmiyordum."

"Boğulmazlar, ikisi de çok iyi yüzücüdür." Ashley - gondolundan - bu pragmatik gözlemden sorumluydu ve ekledi, "Şimdi büyürken nelerle uğraşmak zorunda kaldığımı biliyorsun Claire. Çok üzgünüm, bu holiganların ne planladıklarını bilmiyordum."

Shelly, Beau'ya doğru eğilerek, "Yarınki tur rezervasyonuna zamanında yetiştiğinden emin ol," dedi.

"Önce temizlenmek isteyebilirsin." Beau bize doğru ışıltılı bir gülümseme gönderdi, en uzaktaki gondol onunkiydi. "Kanalizasyon suyunun gideceğiniz yerler için uygun olduğunu sanmıyorum."

"Demek bu yüzden bu kıyafetleri giymemizi istedin." Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

"Beauford Faulkner Winston! Bu senin fikrin miydi?" Scarlet kızıl saçlıya işaret etti. "Sinirime dokunuyorsun."

"Bu doğru değil, Claire. Hâlâ çok sinirlisin." Scarlet kız kardeşine şefkatle gülümsedi ama belli ki eğleniyordu.

Cletus, "Bu senin fikrin olduğuna göre, Beau, bence *sen* de çok sinirlisin," diye araya girdi.

Jenn, "Bu sefer kesinlikle *abarttın* Beau," diye ekledi.

Koşullara rağmen, her şeye rağmen, onun kelime oyununa kıkırdadım.

Scarlet'in başı bana doğru döndü, iri gözleri bir yabancıymışım gibi yüzümü inceliyordu. "Gülüyor musun?"

Gülmeyi bıraktım.

"Hadi ama, hepiniz. Lütfen. Şu merdivene doğru yüzün," diye ısrar etti Jennifer. "Söz veriyorum, gününüz daha iyi geçecek."

Scarlet, Beau'ya bir kez daha sertçe bakarak merdivene doğru yüzdü. Sırayla kardeşlerime baktım ve sonra hızla ona yetiştim.

"İyi misin?" diye sordum. İkizlerden alacağım intikamı planlamaya başlamıştım bile.

Başını sıkıca salladı. Ama sonra gözlerini kapatarak güldü. "Beau'ya inanamıyorum. Ona inanamıyorum."

"O ve Duane her zaman eşek şakaları yapmayı sevmişlerdir. Cletus'un bizi bir saatliğine bodruma kilitlediği yerde, Beau ve Duane her zaman işleri bir sonraki seviyeye taşıyor gibi görünüyor. Onları yola getireceğim."

"Hayır." Merdivenin ilk basamağına tırmanırken gözleri kısıldı ve tehlikeli bir şekilde parladı. "Bırak onlarla ben ilgileneyim."

Merdivenden iner inmez, bizi bekliyor gibi görünen, ellerinde büyük havlular olan bir grup nazik insan tarafından karşılandık. Bir kadın öne çıktı ve kendisini önümüzdeki bir saat boyunca ev sahibemiz olacak Bayan Olsen olarak tanıttı. Bizi yakınlarda bulunan ve son derece güzel olan eski bir

ev. Scarlet bir tarafa yönlendirildi, onlar da beni başka bir tarafa yönlendirmeye çalıştılar.

"Hayır. Biz birlikte kalıyoruz." On beş dakika içinde ikinci kez onun önüne geçerek elini tuttum. Bu eşek şakalarından bıkmıştım.

Bayan Olsen tekrar toplantıdan ayrıldı ve kocaman bir gülümsemeyle bize yaklaştı. "Ah, belki bu not yardımcı olur?"

Bana bir zarf uzattı, ben de açtım. İçinde, bir yüzüne adres yazılmış bir kart, bir anahtar ve Cletus'un düzenli karalamasıyla yazılmış bir not vardı.

Sevgili William ve Scarlet,

Hepinizin kaçmak için nedenler bulmanızdan, kendinizi teknelerden atmanızdan ve benzeri şeylerden bıktık, bu yüzden bu gece ve yarın kendi başınızasınız.

Lütfen Jennifer'ın ayarladığı, satın aldığı ve parasını ödediği çok romantik akşam yemeğinin tadını çıkarın. Yemek ve şarap çoktan seçildi, siparişe gerek yok ve tatlınızı yapmak için bu sabah erkenden oradaydı.

Giyeceğiniz giysiler ve Scarlet'in telaşlı saç ve makyajı Jethro ve Sienna'nın İtalyan stilist ve terzi ekibi tarafından sağlandı. Bırakın sizi onlar temizlesin.

Bayan Olsen, Jess ve Duane'in iyi bir arkadaşıdır, evini kullandıkları için onlara daha sonra teşekkür edebilirsiniz.

Bu akşamki konaklamanızdan Ashley ve Drew (ve Bethany) sorumluydu, bunun için suçlayacak birini arıyorsanız, lütfen Müdürle görüşün. Giriş yaptığınızda size restorana nasıl gideceğinizi gösterecekler (spoiler uyarısı: hemen yan tarafta).

Sabah sizin için planladığımız özel Venedik cam fabrikası turuna Shelly'nin Chicago Üniversitesi'nden eski okul arkadaşlarından biri katılacak. Gerçekten hoşunuza gideceğini düşünüyorum. Bu özel bir şey.

Simone ve Roscoe sevgilerini yolladılar çünkü Tennessee'deki Payton evinde hemşirelerin bakımı altında oldukları için başka bir şey yollayamıyorlar. Ama kalplerinin ne kadar büyük olduğunu düşünürsek, sevginin yeterli olacağını düşündüm.

Keyfinize bakın. Ya da başka bir şey.

-Cletus

*** * ***

"İtalya'daki en iyi şeyin sanat mı, yemekler mi, yoksa insanlar mı olduğuna karar veremiyorum." Scarlet çatalını yere bıraktı, eliyle karnını kapatarak tabağına baktı. "Bunu bitiremem ama çok güzel. Ve bu beni üzüyor."

Doyduğu için rahatlamış olmama rağmen, onun bu bilmecesine gülümsedim. Garson ne zaman önümüze yeni bir tabak koysa bir ısırık alıyor, gözlerini deviriyor ve keyifle iç geçiriyordu. Yanında oturduğum yerden, akşam yemeği dikkat dağıtıcı şeylerle doluydu. En hafif tabirle.

"Daha sonrası için her zaman kutulayabiliriz." Peçetemi masanın üzerine koydum, sandalyemde arkama yaslandım ve manzaranın tadını çıkardım; manzarada kırmızı dudaklı, kırmızı tırnaklı, nefis, vücudu saran kırmızı bir elbise giymiş Scarlet vardı.

Kardeşlerim kendilerini aşmışlardı.

Bayan Olsen, Cletus'un notunu verdikten sonra biraz daha ikna olmam gerekti -çoğunlukla Scarlet'in ayrılmamızın sorun olmayacağına dair bana güvence vermesiyle- ama sonunda kendimi duşlu, yepyeni bir takım elbiseli ve tam benim numaramda İtalyan ayakkabıları olan bir odada tek başıma buldum. Uzun ve gerekli bir duştan sonra elbiselerimi giydim ve neredeyse ikizleri affediyordum. *Neredeyse.*

Ölçülerime göre mükemmel bir kesim yapılmıştı, bu da Jethro'nun Knoxville'deki terzimle temasa geçip geçmediğini merak etmeme neden oldu.

Bir berber gelip sakalımı düzeltmeyi ve şekillendirmeyi teklif etti. Reddettim ama saçımı kesmesine izin verdim. Haftalardır ihmal ediyordum ve alışkın olduğumdan çok daha uzundu. Saçımın görüntüsünden memnun kalan berber, bilmediğim İtalyanca kelimeler mırıldanarak yanımdan ayrıldı. İtalya'ya tekrar dönmeden önce dili öğrenmeye karar verdim.

Daha sonra odadan çıktım ve evin içinde dolaşarak, adımlarımı geri takip ederek girdiğimiz büyük girişe geldim. Büyük bir döner merdiven, siyah-beyaz mermer zeminden yukarıya, kurşunlu camlı bir tavan penceresine doğru kıvrılıyordu. Girişin ortasında, üzerinde kobalt mavisi bir vazodan yükselen bir miktar kocaman ayçiçeği bulunan büyük, yuvarlak ahşap bir masa duruyordu.

Ev çok güzeldi, gerçek dışıydı. Bir rüya gibi. Ama sonra Scarlet kırmızı elbisesini giymiş, kızıl saçları omuzlarına dökülmüş, muhteşem yüzünde kocaman, mutlu bir gülümsemeyle belirdi.

Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyordum.

"Sence otel odasında buzdolabı var mıdır?" Scarlet şarabına uzandı ve bir yudum aldı. "Ziyan etmek istemem."

"Ve hâlâ tatlımız var," diye hatırlattım ona, şarabıma uzanırken. Kaç kadeh içtiğimizin sayısını unutmuştum. Kısa olmasına rağmen

Her yemekle birlikte yeni bir şarap eşleşmesi vardı, yani belki sekiz? "Odada buzdolabı olsa bile, tatlıyı burada yemezsek Cletus'un bizi öldüreceğini düşünüyorum."

Bayan Olsen'ın daha önce verdiği kartta Ashley ve Drew'un konaklama için ayarladıkları butik otelin adresi vardı. Daha önce giriş yapmıştık ve su manzaralı geniş bir süit olan odamıza yönlendirildik.

Ailem ayrıca yatağın üzerine soğutulmuş şampanya ve iki kutu bırakmıştı. -Biri *onun*, diğeri de *onun diye* etiketlenmişti. İçeri bakmak yerine, geç kalmamak için restorana doğru yürüdük. Bir oteli "butik otel" olarak nitelendiren şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilim. Bir tahminde bulunmam gerekirse, ince detaylar, küçük boyut ve iyi niyetli ama işgüzar aileler tarafından rüşvet vermeye istekli olmak diyebilirim.

"Özür dilerim. Tatlı yiyemem." Sesi gerçekten dehşete düşmüş gibiydi. "Benimkini yemen gerekecek ve bu elbiseyi çıkarmama yardım etmen gerekecek."

"Tamam," diye çabucak kabul ettim, çok çabucak ve bu onun gülümsemesini ona.

"Öyle değil." Gözlerini bana dikti. "Demek istediğim, bu bir mucize ilk etapta fermuarını çektim."

"O zaman kesinlikle çıkarmalısın."

Kuşkulu bir iç geçirdi, bakışları daha da daraldı ama aynı zamanda gülümsüyordu. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Bazı fikirlerim var."

Şimdi gözlerini devirerek güldü, yanakları pembeden kırmızıya döndü ve ben de güldüm.

Bu o kadar harikaydı ki, yemeklerden ya da bu lüks restoranın kusursuz ama abartısız ortamından bahsetmiyorum. Birlikte olduğumuz sürece bir kafede, açık hava pizzacısında ya da herhangi bir yerde yemek yiyebilirdik.

"Bunun ilk randevumuz olduğunu biliyorsun." Scarlet kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, bakışları üzerimde gezinirken başını yana eğdi.

Bunu düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim. "Birçoğunun ilki."

"Evet, iyi dedin. Birçoğunun ilki. Yine de bunu yenmek zor olacak. İkinci randevumuzda ne yapalım?"

"Ailemin bunu çoktan planlamadığını varsayıyorsun."

Tekrar güldü ve ben onun mutluluğunun tadını çıkardım, öne doğru eğildim, daha yakın olma ihtiyacı duydum, dirseğimi masanın köşesine yerleştirdim.

Bize. "Ama eğer ben seçeceksem, dansa gidelim derim."

"Dans mı?" O da benim duruşumu taklit ederek öne doğru eğildi ve yüzlerimizi birkaç santim yakınlaştırdı. "Şimdi dans edebiliriz."

"Burada mı?" Sorguladım ama haklı olduğunu hemen anladım. Restoranın arka tarafında okyanusa bakan küçük bir balkon vardı ve müzik yumuşaktı, 1940'ların büyük bandosunun İtalyan versiyonu ya da eşdeğeri gibi geliyordu. Yavaş dans etmek için mükemmel olurdu.

"Evet." Bir kez başını salladı, gülümsemesi büyüdü ve bakışları dudaklarıma kaydı. "Ya da dansı ikinci randevumuza saklayıp şimdi otele dönebiliriz."

Tereddüt ettim, tartıştım. Her iki seçenek de bencilce görünüyordu. Birlikte geçireceğimiz hayattan bekleyebileceğim şey bu muydu? Nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım, Scarlet'le geçirdiğimiz her anın bana bir zevk gibi geleceğinden kuşkulanıyordum.

Kollarımda olabileceğini bildiğim için daha fazla kıpırdamadan duramadım, kucağındaki elini kendi elimle kapattım, parmaklarımızı birbirine doladım ve onu ayağa kaldırdım.

"Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Dans etmeye."

Balkona ulaştığımızda onu en uç noktaya, yukarıdaki yıldızların ve aşağıdaki suda ay ışığının yansımasının arasında durduğumuz korkuluğun tam karşısına götürdüm. Vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya getirdim, kollarını boynuma doğru kaldırdım ve ellerimi beline yerleştirdim. Ben bunu yaparken yumuşak bir gülümsemeye beni izledi, tırnakları hafif bir baskıyla boynumun arkasını çiziyordu.

Kısa bir süre ona sarıldıktan ve bedenlerimiz müzik eşliğinde hareket ettikten sonra Scarlet, "Neden olmasın Billy. Henüz odaya dönmek yerine dans etmek istiyorum. Sorduğun için teşekkürler."

Dudaklarım kıvrıldı, yana doğru çekildi. "Bu bana patronluk tasladığımı söyleme şeklin mi?"

"Hayır. Neden söyleyeyim ki? Sen zaten biliyorsun."

Ben kıkırdadım, o da sırıttı, gözleri gülümsememe kaydı. Şarkı İtalyancaydı, bir tenor tanımadığım romantik bir baladı mırıldanıyordu, ama yavaşlığından memnundum. Yavaş dans kavramını kim icat ettiyse bir dâhiymiş.

Vücutlarımız tam oturmuştu ve o sıcak ve yumuşaktı. Bütün gün istediğim gibi öpüşmemiştik ve parmaklarım onun benimle mükemmel bir uyum içinde sallanışını hissederek büküldü. Huzursuzca, omzuna yakın üst koluna bir öpücük kondurdum, parlayan teni yıldız ışığıyla yıkanıyordu.

Dolgun dudakları dikkatimi dağıttı. Şimdi kırmızıya boyanmış olabilirlerdi ama ben onların gerçek rengini yakından tanıyordum. *Belki de yavaş dans etmek o kadar da dâhiyane bir fikir değildi.*

"Hey," diye fısıldadı, beni şimdiye ve gözlerindeki bariz meraka geri getirdi. "Aklında ne var?"

Ellerimi sırtına doğru kaydurdım, vücudunun renkleriyle ilgili olmayan uygun bir konuşma konusu düşünmekte zorlanırken bile kollarımda ona daha fazla ihtiyaç duyuyordum. "Haftan nasıl geçti?"

"Haftam nasıl geçti? Düşündüğün şey bu muydu?"

Ona daha sıkı sarıldım, kat kat giysilerinin altındaki cömert kıvrımlarıyla kendime işkence ediyordum. "Bana haftandan bahset."

"Her şey göz önüne alındığında oldukça iyiydi." Scarlet bana doğru gevşedi, ama ses tonunda kafa karışıklığı vardı. Şakağını çeneme dayayarak nefesi boynumu gıdıkladı. "Biraz iş yaptım. Sonra Jethro, Ashley ve ben çocukları Radda'nın hemen dışındaki bir kaşmir keçi çiftliğine götürdük."

"Kaşmir keçi çiftliği mi?" Kanımın damarlarımda yoğun ve sıcak bir şekilde pompalanmaya devam etmesine rağmen sııttım. "Jet ve Ash'i tanırıysam, işin içinde iplik olmalı."

"Öyleydi. Ama çocukların da keçileri besleme şansı oldu."

Başımı salladım ve anlamsızca, "Keçileri beslediniz mi?" diye sordum.

Scarlet durakladı, gözleri benimkilere dönerken çenesini geriye doğru eğdi. Sanki bu hileli bir soru olabilirmiş gibi yüzümü inceledi.

"Besledim," diye itiraf etti sonunda. "Onları mısırla besledik; elimizden yediler. Biraz gıdıklanıyorlardı."

"Buna inanmak zor değil." "Neye?"

Gıdıklandıklarına mı?"

"Hayır. Onları avucunuzun içinden yedirdiğinize."

Gözleri benimkilerin arasında gezindi, ayın ışığında soluk gümüş rengindeydi ve yavaşça yayılan bir gülümseme yüz hatlarını kapladı.

Kıkırdadı, başını salladı ve yanağını göğsüme yasladı. "Oh, çok tatlısın."

"Sevimli miyim?" Beklediğim kelime bu değildi.

"Hem de çok. Ve bilgin olsun, Billy Winston'ın bu halini seviyorum. Hem de çok.

Eğlenceli biri."

Şimdi yine sırtıyordum. "Bildiğim iyi oldu."

"Bu arada" -kolları boynumdan kayarak göğsümü çevreledi

-"Haftan nasıl geçti?"

"İyiymiş, çoğunlukla," diye dürüstçe cevap verdim, haftamdan bahsetmenin omurgamın dibindeki ateşi kesinlikle söndüreceğine karar verdim. "Bir sürü telefon görüşmesi yaptım, ayrılmadan önce herkesi bir araya getirmeye çalıştım."

"Senato yarışı nasıl gidiyor?"

Daha az seksi bir konu seçemezdi. "Şu anda sadece erken planlama aşamasındayız," dedim, vücudumun yerleştiğini hissederek. "Bağış toplama, topluluk gruplarını organize etme. Eğer gerçekten yapmaya karar verirsem, yılın ilk ayından sonra hızlanacak."

"Karar vermedin mi?"

"Hayır."

Scarlet tekrar arkasına yaslandı ve beni inceledi. "Bir şeye sinirlenmiş görünüyorsun, sesin de sinirli geliyor."

"Bunu anladın mı?"

"Anladım. Neyin var?"

Dudaklarımın düzleştiğini hissettim. "Partinin gönderdiği kampanya irtibat görevlisini kovmak zorundayım.

Tam bir baş belası ama ben dönene kadar bekleyebilir." "Baş belası mı? Nasıl yani?" Sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyordu. "Olmayan sorunları görmeye devam ediyor."

"Ne gibi?"

"Sakalımın olmasından rahatsız olması gibi. Kesmemi istiyor."

Kaşları hemen ve sertçe çatıldı. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum."

"Lütfen bana sakalını kesmeyeceğini söyle." Kollarıyla beni sıktı ve gözlerinde bir şey parıldadı. Sahiplenmeye benziyordu. "Aslında, bana söz ver."

Gülümsedim. "Sakalımı bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum."

"Tabii ki seviyorum. Yüzüne dokunmam için bana bir neden veriyor." İfadesinin doğruluğunu göstermek istercesine tırnaklarını hafifçe sakalına geçirdi. "Onu okşamayı seviyorum. Gerçekte var olmayan bir sorun başka ne olabilir ki?"

Hızlı bir öpücük için parmaklarını dudaklarıma götürmeden önce elini bir saniyeliğine yanağıma bastırdım ve sorusunu cevapsız bıraktım

"Evlenmezsem beni seçtiremeyeceğini de söylüyor." diye düşündü.

Scarlet sallanmayı bıraktı. Aslında, tamamen durdu. Ne söylediğini anlamam bir anımı aldı. Anladığımda, göğsüm rahatsız edici bir şekilde gerildi, dışarıya doğru zonklayan donuk ağrı bana bu kadının fizyolojimin her yönünü ne kadar kontrol ettiğini hatırlattı.

"Scarlet-"

"Öyle mi?" diye fısıldadı, eli yüzümden kayarken. "Kadının kim olduğu fark eder mi? Ya da herhangi biri olur mu?"

"Dediğim gibi, döndüğümde bu adamı kovacağım. Saçmalıyor." Ona dikkatle baktım, ciddi olduğumu gördüğünden ve anladığından emin olmak istiyordum.

Ama gözleri kısıldı, sanki bu bilgi ona düşünecek çok şey vermiş gibi içine odaklandı. "Sanırım-" diye başladı, durdu, dudaklarını yaladı, sonra bakışlarını bana geri verdi. "Haberlerde bana ne dediklerini biliyor musun?"

Kaşlarımın sertliğini ya da öfke patlamamı kontrol edemiyordum. Haberleri okumuştum. Ona Şeytanın Kızı dediklerini biliyordum.

"Sana öyle dememeliler. O insanlar çöp."

Zayıf bir gülümsemeyi başardı, ben onu tutmaya devam ederken kolları birbirinden ayrıldı. "Billy."

"Scarlet."

"Bunu hiç düşündün mü?"

"Ne hakkında?" Sustum. Ne söyleyeceğini çok iyi bildiğim halde, söylememeye karar vermesini umuyordum.

"Sen ve ben birlikte olursak senato yarışını kazanabileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Öfkemin bir kısmı yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü hemen ekledi: "Yani, herkesin önünde. Eğer alenen birlikte olsaydık."

Sesimin tonunu alçak tutmaya dikkat ederek, "Birlikte olmanın başka ne yolu var Scarlet?" diye sordum.

Bana baktı, bakışları araştırıyordu, dudakları sanki sözcükler dilinin ucundaymış gibi ayrılmıştı.

"Hayır. Asla olmaz." Başımı salladım. "Bunu aklından bile geçirme." "Billy. Eğer benimle herkesin önünde birlikte olmak-"

Hala başımı sallıyordum, Scarlet'in parmaklarını yakaladım ve onu ana yemek salonuna geri çektim, salondan geçirdim ve kapıdan çıkardım. Bu konuyu konuşacaktık, ama bunu bir restoranın balkonunda kısık seslerle yapmayacaktım.

Sanki bir çeşit sırmışız gibi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

"Birine güvenip güvenemeyeceğinizi anlamamanın en iyi yolu ona güvenmektir."

ERNEST HEMINGWAY

Otel odasına doğru yürüdüm, odanın yaklaşık ortasına geldiğimde döndüm ve öfkeli Billy Winston'la karşılaştım. "Sonsuza kadar süreceğini söylemiyorum. Sadece söylüyorum-"

"Yapma." Gözleri parlayarak önümde bir ileri bir geri dolaştı.

Ateş.

Belki de farklı bir yaklaşım daha akıllıca olurdu.

"Benim için yeterince şeyden vazgeçtiğini düşünmüyor musun?" Ben de Yumruklarım kalçalarımda. "Hangi evrende sırf herkesin içinde yemeğe çıkabilelim diye senatörlük yarışını, uğruna çalıştığın her şeyi bir kenara atmana izin vereceğim? Sipariş verebiliriz! Beklemenin ne zararı var? Sadece- kadar-" Beklememiz gereken uygun bir zaman dilimini tahmin etmeye çalışarak beynimi zorladım.

Gelecek yıl olmazdı, senato yarışı hâlâ devam ediyor olurdu.

Sonraki yıl? Ama sadece plak şirketim Claire McClure imajını yumuşatmayı kabul ederse. Kabul etmezlerse, sözleşmem gereği onlar için yapmam gereken son iki albümü bitirir ve başka bir plak şirketi arardım. Yani, üç yıl mı? Dört yıl mı? Hayır. Dört değil. O zamana kadar yeniden seçim kampanyasına başlardı.

"Ne zamana kadar?" Volta atmayı bıraktı. "Bu sefer ne kadar sürecektir? Bizi beklemeye almaktan bıktım. Ve senin adın babaninkiyle aynı gazetede basılmamalı. İsimleriniz birlikte anılmamalı bile, onun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Aşkım, sorun sadece o ya da bana Şeytanın Kızı demeleri değil. Plak şirketim yüzünden. Beni country müziğin cadalozu olarak resmettiler - bluegrass söylediğimi boş verin - ama babam haberlerde olmasaydı bile, ilişkimizi halka açıklamak kariyeriniz için mantıklı değil."

"Senatörlük için aday olmaya karar vermedim."

"Bu çok saçma." Bir uyarı parmağı kaldırdım. "Benim yüzümden adaylığını sonlandırmaya cüret etme."

Durdu, beni düşündü. Öfkesinin bir kısmı azaldı. "Ya senin yüzünden olmasaydı? Ya başka bir nedenden dolayı bitirmek zorunda kalsaydım?"

İnanılır gibi değil. "Öyle mi? Ne gibi?" Kollarımı kavuşturarak ona ters ters baktım. Beni deli ediyordu. Cletus, Billy'nin En Onurlu Şehit ödülü için yarıştığı konusunda haklıydı.

"Mesela-" Bakışları içe dönmeden önce araştırıyordu. "Ya hapiste olsaydım?"

"Hapiste mi? Ne için?"

"Sana bir şey söylemem gerek." Billy'nin bakışları tekrar benimkilere kaydı ve öylece kaldı.

Gözlerindeki bakıştan hoşlanmamıştım.

İçimde bir endişe çatlağı aramızdaki mesafeyi kapatıp eline uzanmama neden oldu. "Ne? Ne oldu?"

Gözlerini parmaklarımızın birbirine dolandığı yere indirdi ve Adem elması yutkunmaya çalışıyormuş gibi hareket etti. "Bir şey yaptım. Pişman değilim ama yasadışı bir şeydi. Ve Tennessee'ye döndüğümde, önce teslim olmazsam bu yüzden tutuklanabilirim."

Sesi çok sert, çok teslim olmuş, sanki kaderini çoktan kabullenmiş gibiydi. Yeniden bağlandığımız, birbirimize geri dönmenin yolunu bulduğumuz bunca zamandır, bu onun üzerinde bir yük müydü?

Avucunu göğsümle aynı hizaya getirerek iki avucumun arasına sıkıştırdım, kalbim aniden yerinden çıkacak gibi oldu. "Ne oldu? Ne yaptın sen?"

Billy odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra beni kanepeye doğru çekti ve yan yana oturduk. Yerleştikten sonra elimi tuttu, sanki bu onu ya da beni son görüşü olabilirmiş gibi elimi kucakladı, inceledi.

"Beni korkutuyorsun," diye mırıldandım, suratsız profiline bakarken, kucağına tırmanma ya da bizi birbirimize kelepçeleme dürtüsüyle savaşıyordum. *Kendime not, her zaman kelepçe getir.*

"Ben korkutucuyum." Dudaklarının eğimi bana sinirli olduğunu söylüyordu ama bana değil.

"Hayır. Değilsin." Şimdi beni *gerçekten* korkutuyordu. "Sadece bana ne olduğunu anlat. Bir yolunu buluruz."

Senin Razor'un, Razor'un Roscoe'ya saldırdığı gece ve ben onları bulduğumda. Ellerini kestim."

Bir kez gözlerini kırptırdı ve sonra gözlerini benimkilere dikti, mavi gözleri sabitti ve tepkimi ölçmek için beni inceliyordu.

Bu sırada kafam karışmıştı ve ona bakmaktan ve sözlerini zihnimde defalarca tekrarlayıp anlamını aramaktan başka bir şey yapamıyordum. *Ellerini kestim. Ellerini kestim. Ellerini kestim.*

"Kimin ellerini?"

"Razor'ın."

Geri çekildim, içgüdüsel olarak onu kavrayışım sıkılaştı. "Ne yaptın?" "O gece silah seslerini duyduğumda arabamı geri çevirdim ve lokantaya geri döndüm." Billy konuşurken sesi yine çok sakindi, gizemli bir kadere boyun eğmiş gibiydi. "İçeri girdim, Razor Simone'un başında duruyordu, bıçağını kaldırmıştı. Onu bayılttım, sonra Roscoe'ya buz koydum ve Simone, bu resmi hikayenin sonu." "Tamam mı?"

"FBI, benim Razor'ı bayıltmamla ambulansın gelmesi arasında geçen sürede ellerinin kesildiği gerçeğini açıklamadı. Scarlet, tendonlarını avuç içinden ikiye böldüm. Baban bir daha asla bir şey kaldıramayacak ya da tutamayacak."

Kafatasımın tabanından gelen bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru aktı ve ilk sırayı almak için yarışan duygu karmaşasını anlamakta zorlanarak irkildim.

"Pişman değilim," dedi sessizce, devam eden sessizliğim karşısında şiddetle. "Sana yaptıklarından sonra, bana yaptıklarından sonra, pişman değilim. Ama bunu senin için yapmadım. Kendim için yaptım. Ve yine olsa yine yapardım."

Ona bakarken gözyaşlarım sel oldu, gözlerimi ve burnumu yaktı. Bir meleğin sesine ve bir aslanın kalbine sahip olan sevgili Billy'me. Kışın bana sıcak çikolata ve tarçınlı çörek getiren, sargılarımı değiştiren ve soğukta uyumayayım diye beni gizlice evine sokan tatlı çocuk. Umutlarımı ve hayallerimi soran, beni olasılıklara inandıran ilk kişi oydu. Ve beni tutacağına, nöbet tutacağına ve canavarları uzak tutacağına güvendiğim tek kişi oydu.

Aşkındı. Tanıdığım en güçlü ve en iyi adam. Hayat ona ne yapmıştı?

Kollarımı boynuna dolayarak kucağına tırmandım. "Çok üzgünüm, çok üzgünüm."

"Şşş. Üzülme." Kolları beni sardı, kalçalarına sarıldığında beni sıkıca tuttu. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Ama vardı. Onu babama ifşa etmişim, Billy'ye yaralarımı göstermişim ve benim yüzümden dayak yemişti. Nasıl bir öfke taşıdığını hayal bile edemezdin. Kızgınlığının onu çoktan yutmadığına inanamıyordum.

Ve tüm bunlar olurken ne kendimi ne de hissettiklerimi anlayabiliyordum. Yorgun kalbim hem seviniyor hem de yas tutuyordu. Hayatım boyunca babamdan korkarak yaşamışım. Mantığım bana onun hapiste olduğunu ve bir daha bana ya da başkasına zarar veremeyeceğini söyledi. Mantık bana evimdeki - hem Green Valley'deki hem de Nashville'deki- çifte panik odalarının saçma olduğunu söyledi. Mantık bana sürekli omzumun üzerinden onun gölgelerdeki şeklini aramadan hayatımı yaşamamı söyledi. Kabuslar mantığı umursamaz.

Artık bir daha asla bıçak tutamazdı ve tutamayacaktı da. Bu gerçekle tesellim elle tutulur, bedensel bir şeydi. Yine de, ne pahasına? Babamın Billy'de bu şiddet eylemini gerçekleştirecek kadar nefret uyandırmış olmasından nefret ediyordum. Belki Billy kırılmıştı, belki de kırılmamıştı. En azından ruhu yaralanmıştı ve bu kabul edilemezdi.

Dehşete düşmüş bir rahatlama ve keder içindeydim, nasıl hissedeceğimi ya da ilk olarak ne hissedeceğimi bilemiyordum. Ama kesin olan bir şey vardı ki, Billy'nin bunun için hapse girmesine imkân yoktu. Hiçbir şekilde. Hayır. Lanet olsun. Hayatta olmaz.

"Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?" Boynuna sarılıp ağladım, keşke bu yükü ondan alabilseydim, keşke her şeyi unutturabilseydim.

"Hiçbir şey." Parmakları saçlarımin arasına girdi, okşadı ve sonra sırtımı okşadı. "Her şey yolunda."

"Ne yapacaksın?"

Boynuma bir öpücük kondurdu ve tenime karşı konuştu: "Bilmiyorum."

"Bunun için hapse girmeyeceksin." Ona tüm gücümle sarıldım.

"Göreceğiz."

Birdenbire omuzlarını kavrayarak ve gözlerini yakalayıarak ondan uzaklaştım. "Hayır. *Görmeyeceğiz*. Bunun için hapse girmeyeceksin. Gitmeyeceksin. Teslim olmayacaksın. Sonsuza kadar seyahat edebiliriz. ABD ile suçluların iadesi anlaşması olmayan bir ülkeye taşınırız."

Ağzı yorgun bir gülümsemeyle eğildi ama gözleri yüzümde gezinirken ısındı. "Peki ne ile geçineceksin?"

"Her yerde çalışabilirim." Omuz silktim. "Ve tanıtım işleri için Amerika'ya geri döneceğim. Senin şeker annen olacağım."

Elleri sırtımdan aşağı kayarak popomun hemen üzerine geldi. "Hayır. Hayır, bunu istemiyorum. Ailemi özlerim. Artık bana eskisi kadar ihtiyaçları olmayabilir ama benim onlara hala ihtiyacım var."

"Ama Billy-" Çaresizlik göğsümde bir dağ oluşturdu, acı verici ve sıkı. "Polisin elinde seni suçlamak için yeterli kanıt var mı?"

"Soruşturmayı FBI yürütüyor ve hayır. Sanmıyorum, hayır. Onun sözüne karşı benim sessizliğim."

"Ama neden sessiz kalıyorsun? Neden yapmadığını söylemiyorsun?" Yorgun gülümsemesi büyüdü. "Yalan söylemeyeceğim."

Parmaklarımı gömleğinin kumaşına geçirdim, hayal kırıklığı çaresizliğin yanında yeni bir dağ inşa ediyordu ama bir volkan gibi sıcaktı. "Evet. Yalan söyleyeceksin. Yapmadığını söyleyeceksin ve sonra onun sözüne karşı senin sözün olacak, senin sessizliğin değil."

Billy alnını omzuma indirdi. "Lütfen. Lütfen. Yalan söyle. Yalan söyle ve bu işi bitir." "Yorulduğum, Scarlet," diye fısıldadı. "Çok yorgunum."

Göğsüm ağrıyordu, ben ağırıyordum. Çenem ihanet edercesine sallanmadan ya da boğazım duygularla tıkanmadan önce dudağımı ve sesimi sertleştirdim. Gözlerimi tavana kaldırdım, yeni gözyaşlarını durdurmak için kırıştırdım.

Elbette yorgundu. Uzun yıllar boyunca pek çok yükü tek başına omuzlamıştı. Ailesinin bu işe karışmayı uygun görmesine şaşmamalı. Billy'nin bir soluklanmaya, bir vahaya, güvenli bir yere ihtiyacı vardı. Korunmaya ihtiyacı vardı. Ve kurtarılmaya.

"Tamam, tamam." Parmaklarımı ensesindeki kısa tüylerin arasına sokarak ona masaj yaptım, dokundum. "Sonra konuşuruz. Ama bu gece, şimdilik, bırak gitsin. Bırak ben halledeyim."

Sanki nefesi kemiklerinden geliyormuş gibi iç çekti. Elleri aşağı kaydı ve beni öne doğru bastırdı, bu sırada istemeden elbisemi yukarı kaldırdı. Umurumda değildi.

Tek derdim onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu ve benim için ne kadar önemli olduğunu göstermekti. Çünkü artık birbirimizi bulmuştuk ve onu asla bırakmayacaktım.

* * *

Billy uyudu.

Öpüştük. Ceketini, ayakkabılarını, çoraplarını, kemerini, gömleğini ve kravatını çıkarmıştı. *Çok fazla kıyafet vardı.* Sonra sarıldık ve öpüştük. Sonunda, bana sarılmış, nefesleri omzuma düşerek uyumuştı.

Bu sırada ben içimdeki Cletus'u yönlendirdim ve plan yaptım.

Ben bana birkaç kez diğer insanlar gibi doğru ve yanlış arasındaki farkı anlamadığımı söylemişti. Belki de sorun çocukluğumdu, nasıl yetiştirildiğimdi, yasalara karşı içten gelen bir güvensizlik vardı. Beynim onur ve adalete yasalara uygunluktan daha fazla öncelik veriyordu. Yasalar yere ve zamana, gerekli belgelere, yasal sürece ve yoruma göre değişiyordu. Kanunların adalete hizmet edeceğine güvenemezsiniz.

Onurun açıklanmasına gerek yoktu. Sadece öyleydi. Çoğu insanın içinde, bu dürtüleri dinleseler de dinlemeseler de onurlu dürtüler vardı. İnsanların çoğunun mazlumu desteklemesinin ve bunun nedenini asla sorgulamamasının nedeni onurdu.

Billy'nin yaptığı yasal değildi, ama adaletti ve şimdi çılgınca bir onur duygusuyla yalan söylemeyi reddediyordu, benim paylaşmadığım bir onur duygusuyla. Bu davada değil.

Onun için yalan söyleyeceğim. Onu kurtaracağım.

Hayatım boyunca, mümkün olduğunda, kendimi uyuşturmak her zaman korku içinde boğulmaya tercih edilmiştir. Korku, bir duygu olarak beni büyülüyordu, onunla ilişkim bir sarkaç gibiydi. Hayatta kalmak için korku gerekliydi. Gerçekten yaşamak içinse korku zararlıydı. Ancak Billy ile geçirdiğim son birkaç hafta içinde, kontrol edemediğim şeylerden korkarsam her şeyden korkacağımı fark ettim.

Cevap, beni en çok korkutan şeyden saklanmak değil, onu çağırmak, onunla yüzleşmek, onu yok etmektir.

Huzursuz bir şekilde Billy'nin kollarından yavaşça ve dikkatlice sıyrılıp banyoya doğru ilerledim ve yatağın üzerinde duran ama daha önce kenara koyduğumuz *Hers* kutusunu görünce kısa bir süre durakladım. Kutuyu kapattığım gibi banyonun kapısını kapattım ve ışığı açtım. Kapağı kaldırıncı telefonumu, pasaportumu ve cüzdanımı buldum ve bunu bir işaret olarak kabul ettim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kutunun içinde temiz bir kıyafetim de vardı; belli ki Winston'lar onu buraya saklamak için ödünç almışlardı. İç çamaşırlarıma kadar soyunarak bir sonraki hamlelerimi, Nashville'e bir an önce geri dönmek için ne yapmam gerektiğini, Simone Payton'la nasıl temasa geçeceğimi, nasıl

Cletus'a çok fazla şey söylemeden ve onu tehlikeye atmadan onu hızlandırmak için.

Onu ya da Winston'ları yasal tehlikeye atmak istemiyordum ama planım işe yarayacaksa onların yardımına ihtiyacım vardı. Billy'yi kurtarmak için bir ekip olarak bir araya gelecektik. Babamın tehdidini ortadan kaldıracaktık ve ben de Nashville Müzik Festivali'ni bir kılıf olarak kullanacaktım.

Kutudan giysilerimi çıkarırken durakladım ve aynadaki yansımamı yakaladım. Özellikle de çenemin kararlı duruşunu. Aynaları sevmezdim. Kendimi, ilgisiz annemin bir kopyasını, babamın bıçağıyla işaretlenmiş bir şekilde bana bakarken görmekten hoşlanmıyordum.

Billy senin güzel olduğunu düşünüyor.

Dikkatim karnıma kaydı ve omzumun üzerinden sırtımdaki yara izlerine baktım. Solmuşlardı ama kollarım ve bacaklarımdakilerin aksine kozmetik lazer tedavisine yanıt vermemişlerdi. O izler artık neredeyse görünmezdi, öyle ki mayo ve atlet giyerken kendimi rahat hissediyordum. Ama sırtımdakiler asla tamamen yok olmayacaktı.

Ben'le birlikte olduğum süre boyunca yaralarımı hiç fark etmemişti. Yakınlaşmıştık ama hep karanlıkta. İlişkımız sırasında ya da sonrasında bana neredeyse hiç dokunmamıştı ve ben de geçmişimin yükünü onunla paylaşma dürtüsünü hiç hissetmemiştim. Yükleri zarafetle taşımazdı, aldığından daha fazlasını vermek anlamına geliyorsa ihtiyaç duyulmaktan hoşlanmazdı. Bunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Ama Billy sırtımı görmüştü. On dört yaşımıdayken bandajlarımı değiştirmişti ve dün gece duşta onları tekrar görmüş olmalıydı. Billy yüklerimi benimle birlikte taşımıştı. Tüm bu zaman boyunca onları sessizce taşıdı ve sonra benden daha fazlasını istedi.

Şimdi Billy ile birlikte olmak kendime, bir zamanlar olduğum kişiye dönmek gibiydi. Yaralıydı, mücadele etmiş ve karanlık zamanlar yaşamıştı. Yine de onu, cesaretini, sert metanetini, adalet duygusunu özlemiştim. Kabuslarımla yüzleşmenin eşiğine geldiğim şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Scarlet St. Claire tamamen kendi kişiliğine sahipti ve Billy'nin gördüğü kişi oydu. Onun güzel bulduğu kadın oydu ve şimdi bana bakan da oydu.

Giysileri tekrar tezgâhın üzerine koyarak sütyenimi ve iç çamaşırlarımı çıkardım ve bir kenara koydum. Odaya döndüğümde, banyonun kapısını açık bırakarak içeriye ışık girmesini sağladım. Yatağa geri tırmandım ve

yakışıklı erkeğime olabildiğince yaklaştım. Sonra birkaç dakika boyunca onu süzdüm, uyumasını izledim ve bu konuda garip hissetmedim bile. Benim ona ait olduğum kadar o da bana aitti. Birbirimize aittik. Bunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Dirseğimi kaldırarak ağzının kenarına uzun bir öpücük kondurdum. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane de çenesine.

"Scarlet," diye mırıldandı, kıpırdanarak.

Uyurken bile beni öpücüklerle anması hoşuma gittiği için gülümsedim.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım, bu kez dudaklarını tamamen öptüm, elimi atletinin altından geçirerek onun baştan çıkarıcı formunu ve şeklini, göğsündeki kılları, altındaki sert kasları hissettim.

Billy irkildi, gözlerini kırıştırtarak açtı, hâlâ uyku sersemydi. Tam olarak odaklandığım ana tanık oldum. Bana doğru uzandı, çıplak olduğumu fark edince inleyerek kükredi.

"Scarlet," diye mırıldandı yavaş, sürükleyici öpücükler arasında. "Eğer bu bir rüyaysa, beni uyandırma."

"Bu bir rüya değil."

"O zaman dokun bana." Bileğimi sardı, avuç içimi pantolonunun önüne yönlendirdi, fermuarını açıp içine uzanmam için beni cesaretlendirdi. Bu cüretkâr temas kolumda bir heyecan yarattı ve midem hoş bir sıcaklıkla burkuldu. Beni sırtüstü çevirirken, ağzı göğüslerimi sevmek için alçalıyor, büyük eli bacaklarımı okşuyor ve sonra açıyordu, elimde canlandı. Sert ve hazır, kalçaları dün geceki baştan çıkarıcı hareketlerini taklit ederek yuvarlandı.

Ama atleti hâlâ üzerindeydi ve ben onun tenini istiyordum. Her şeyini istiyordum.

Onu.

Yavaşça yataktan kalktım ve avucunu göğsüme doğru kaydırarak ayağa kalktım.

dizlerimin üzerine çöktüm, gömleğinin eteklerini tuttum ve yukarı çekip çıkardım. Buna izin verdi ama sonra tekrar üstüme çıktı, beni geriye doğru itti, pantolonunu ve boxer'ını çıkarmak için yukarı doğru yükseldi.

Bir kolunun üzerinde durarak, avuçlarını kalçamdan karnıma, kaburgalarım ve daha yukarılara doğru kaydırırken dizini nazikçe benimkileri ayırmak için kullandı, hareketleri yavaştı, neredeyse rüya gibiydi. Elinin vücudumda gezinişini ve benim onun tüm dokunuşlarına verdiğim içgüdüsel tepkileri izledi.

Bu dün gecedен çok farklıydı. Dün gece açlıktan ölüyordum. Ama şimdi benimle oynamak için zaman ayırıyor, kalçasını

açık bacaklarıma hem sürtünme hem de baskı uyguluyordu. İhtiyacım artıyordu. O şefkatli dokunuşlarına devam ederken, ellerim kavrayıcı hale geldi, göğüslerimi, boynumu, kulağımı sevgiyle yaladı ve emdi, sanki tadına bakılması gereken güzel yiyeceklerden oluşan bir büfeymişim gibi.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes aldım, titriyordum, ayak parmaklarım refleks olarak işaret ediyordu, vücudum beklentiyle geriliyordu. "Lütfen."

Kalçasını parmaklarıyla değiştirip beni okşarken, beni avuçlarken gülümsemesini boynumda hissettim. "Lütfen demene bayılıyorum. Çok kibarsın." Beni ısırdı, parmakları dilinin girdabını taklit ederken o noktayı bir yalamayla yatıştırdı.

Lütfen dememden hoşlanıyor muydu? Tamam o zaman.

"Lütfen," diye tekrarlardım, ona ulaşmaya çalışıyordum. "Lütfen."

Ondaki değişimi, karnındaki ve yanlarındaki kasların sertleşmesini hissettim. Sonunda, açık bacaklarıma arasına yerleşti, kendini kavradı ve beni tek bir akışkan vuruşla doldururken ağzımı bir öpücükle yakaladı. Tekrar ürperdim, başımı yatağa doğru ittim, sırtım kamburlaştı, hayati istila karşısında gerildim.

"Teşekkür ederim de." Hareket ederken sesi hırçındı, kalçaları itmek yerine yuvarlanıyor, her kayan vuruşta anatomimin en önemli kısmını ovuyordu.

Teşekkür etmek yerine inledim, nefesim kesildi, kelimeler kifayetsiz kaldı. Sadece hissedebiliyordum; pürüzlü, sıcak teninin dokusunu, sert vücudunu, üzerimdeki elini, meme ucumu koparıp yuvarlamasını. Bacaklarıma arasındaki ılık, ağır sızı yoğunlaştı, kendime hâkimiyetimi tamamen yitirene kadar kıvrıldı, spiral çizdi.

Aniden dizlerinin üzerine çöktü, elleri kalçalarıma kavradı ve beni kaldırdı, ben zevkten kendimi kaybederken bakışları açlıkla yüzümde geziniyordu. Gözlerimi kapattım, bedenim parçalanırken eğildi ve o hala hareket ediyordu.

Titremelerim azaldı, kirpiklerim açıldı ve onun bakışlarını - sersemlemiş, sıcak ve açgözlü - beni beklerken buldum. Gözleri göğsümde, karnımda ve nihayet içime girdiği yerde gezindi. Bir elini kalçamın önüne kaydırarak başparmağıyla klitorisimin etrafında bir daire çizdi ve vücudum ani bir keskinlikle yeniden kıvrılırken nefesimin kesilmesine neden oldu.

Akılsızlığımınla çarşafı kavrayıp bir yer ararken, bir kez daha parçalandım, bunun acısı sadece zevkle eşleşti. Belli belirsiz, bu sefer onun da kendini kaybettiğinin farkındaydım, üstümde yatıyordu, ağzı

Kalçaları sarsılırken, kabaca iterken, beni tamamen doldururken benimkine bağlanıyor.

"Seni seviyorum." Sözcükler ağzından dökülürken beni göğsüne bastırdı ve bizi yana doğru yuvarladı. "Evlen benimle, lütfen. Evlen benimle."

Sesi çok kaybolmuş, çok savunmasız geliyordu. Mutluluğumun ardından bile, yalvarışının sesi kalbimi sıkıştırdı, anın sarhoşluğunu ayılttı ve onu kurtarma kararımı sağlamlaştırdı. Kıpırdanmak için göğsünü iterek yüzünü ellerimin arasına aldım ve benimkiindeki berraklığı görebilmesi için bakışlarını dikkatle tuttum.

"Seninle evleneceğim. Sen benim kocam olacaksın, ben de senin karın olacağım. Ve seni güvende tutacağım."

Sanki sözlerim onu ürkütmüş gibi gözlerini kırıştırdı. Belki de umutlarını yüksek sesle ifade ettiğini fark etmemişti.

Ben de ekledim: "Ama önce seviştikten yirmi dört saat *sonra*, doğru düşündüğüne ikna olduğumda bana sorman gerekiyor."

Yüzünde şaşkın, neşeli bir gülümseme belirdi, bakışları aniden keskinleşti, ama sonra aynı anda kaşlarını çatı. "Prezervatif kullanmadık."

Güldüm, başımı salladım ve dudaklarını öptüm. "Hayır. Kullanmadık. Ve hamile kalabilirim. Ve bunun senin istediğin bir şey olup olmadığı hakkında konuşmadık."

"Evet, öyle. Ama bu bir şey mi-"

"Evet. Seninle, evet." Gözlerinin üzerine tüy gibi hafif öpücükler kondurdum ama arkama yaslandığımda hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Kendini aceleye getirilmiş hissetmeni istemiyorum," dedi ciddiyetle, bakışları araştırıyor, kolları bedenimi sıkıca sarıyordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu bir şaka mıydı?"

Yüz hatlarında hafif bir gülümseme belirdi ama sesi düşünceli bir hal aldı. "Kendime sürekli acelemiz olmadığını, acele etmememiz gerektiğini, birbirimizi şu anki halimizle tanımamız gerektiğini söylüyorum."

Dürtülerime engel olamayıp öne doğru eğildim ve kulağını ısırarak fısıldadım: "Senin için nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil." Sesi çakıl gibiydi, elleri popoma doğru kayıyordu. "Sana karşı nasıl tedbirli olacağımı bilmiyorum."

Bu beni gülümsetti.

"Bunu tartışılacak konular listesine ekleyeceğiz. Sen uyumaya devam et." Döndüm, kulağıma sokulurken sırtımı onun ön tarafına yasladım.

"İstedini aldın ve şimdi uyumama izin mi veriyorsun? Bu kadar mı?" diye sordu bariz bir mizah ve şefkatle.

"Evet ama ek hizmet gerekirse seni uyandırma hakkımı saklı tutuyorum."

Bir eliyle kaburgalarımı gıcıklayıp diğer eliyle beni rehin alarak derin, gürültülü bir sesle güldü. "Güzel," diye fısıldadı kulağıma sıcak bir şekilde, göğsümü avuçlayarak. "Hizmet etmek için yaşıyorum."

Bedenim bunun sesini, kalbim de sesindeki gülümsemeyi sevdi. Partiyi bölen beynimdi, bana Billy'nin uyumasına neden ihtiyacım olduğunu hatırlattı.

Benim için defalarca her şeyini ortaya koymuş, güvenliğini, özgürlüğünü, sağlığını ve ruhunu riske atmıştı. Beni Razor'dan kurtarmak için yaptıklarının ve kararlarının kendisi için olduğunu söylemişti ve şimdi nihayet anlıyordum. Bu ödenecek bir borç değildi. Beni seviyordu ve bu yüzden Billy beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmıştı.

Hapse girmesine izin veremezdim. Yapmak üzere olduğum şey kendim içindi. *Onu seviyorum ve onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.*

"Uyku zamanı," diye fısıldadım, bedenimi rahatlamaya zorlayarak.

Omzumu öptü ve beni tutmaya devam ederken kaydığını, kendini rahat bir pozisyona getirdiğini hissettim. Nefes alış veriş düzleşene kadar bekledim. Tekrar uyuyana kadar bekledim. Ve sonra yarım saat daha bekledim, onu dinledim, vücudunun baskısını hissettim, ezberledim.

Sonra ayağa kalktım, duş aldım, giyindim, telefonumu, pasaportumu ve cüzdanımı aldım ve ayrılmadan önce Billy'ye kısa bir not yazdım.

Sevgili Billy,

Nashville Müzik Festivali'ne davet edildim ama katılmaya korkuyordum. Beni cesur yaptınız, gücünüz bana cesur olmam için ilham veriyor ve ben de gitmeye karar verdim. Uyuyamadım ve zamanında yetişmek istiyorsam hemen gitmeliyim.

Hafta sonunda Roma'da buluşacağız ve tam olarak kaldığımız yerden devam edeceğiz (yani sen çıplak, ben çıplak, hizmet sunumu, vb.). İşte sana bir haiku:

Geçmiş, şimdiki zaman, gelecek.

Asla pişman olmayacağım

Seni sevdiğim an.

-Love, Scarlet

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CLAIRE

"Arkasına yaslandı, kolunu gözlerinin üzerine koydu ve öfkeye tutunmaya çalıştı, çünkü öfke onu cesur hissettiriyordu. Cesur bir adam düşünebilirdi. Bir korkak yapamaz."

STEPHEN KING, SEFALET

"Cletus."

"Scarlet?"

"Seni uyandırdım mı?" Etrafıma bakındım, havaalanında oturduğum koltuğun etrafındaki boş koltuklar beni rahatlatmıştı. Yine de duyulmamak için sesimi alçak tutmaya özen gösterdim.

"Hayır. Sadece uyanıyordum." Cızırtılı sesi bana yalan söylediğini anlatıyordu.

Ama kibar olmak için zamanım yoktu. "Seninle çok önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Yardımına ihtiyacım var."

Hiç tereddüt etmeden ve sesi çok daha uyanık geliyordu, "Devam edin." dedi. "Havaalanındayım, Nashville'e dönmek üzereyim." Yalan söylemek istemedim,

Ama onu, Simone'u ya da bir başkasını gereksiz yere riske atmak da istemiyordum. "Billy'nin Simone ve Roscoe'yu lokantada kurtardığı geceyle ilgili ne kadar detay biliyorsunuz bilmiyorum ama FBI Billy'yi babam baygınken ona saldırdığı için soruşturuyor. Billy'nin ellerini kestiğini düşünüyorlar."

Cletus, "Billy sana Razor'ın ellerini kestiğini söyledi mi?" diye sormadan önce tereddüt etti.

"Sana söyledi mi?" Ben de karşı çıktım.

Sanki bu soru bir bilmeceymiş gibi bir süre sessiz kaldı. "Hayır. Benimle bu konuda konuşmadı ve ben de ona sormadım ama şüpheleniyorum." Sesi bana Billy'ninkini anımsattı, çok sade ve teslimiyetçiydi. "Ancak Simone'la bu konu hakkında konuştum. Bana FBI'nın soruşturması hakkında dostça bir uyarıda bulundu. Aramızda kalsın, bu konu aklımı kurcalıyor."

"Sanırım bir planım var," diye fısıldadım, takım elbiseli bir adam koltuğumun yanından geçerken onu izliyordum.

"Bir planın mı var?"

"Var. Ama yardımınıza ihtiyacım var. Yarın Nashville'e iner inmez Simone'la birlikte beni babamın yanına götürmeniz gerekiyor."

"Scarlet. Hayır. Buna maruz kalmayacaksın."

"Beni dinle, sadece bir dakika bekle ve dinle. Sanırım Razor kimseyle konuşmayacak, değil mi? Muhtemelen hukuk ekibiyle bile. Ama benimle konuşacak."

Cletus homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Neden onunla konuşmak istiyorsun ki?"

"Sanırım Simone beni onunla görüştürebilirse, Razor'a ellerini kendisinin kestiğini itiraf ettirebilirim."

"Bekle. Razor'ın ellerini Billy'nin kestiğini düşünmüyorsun değil mi?"

Kelimelerimi çok dikkatli seçerek, "Bence Razor bana Billy'ye komplo kurduğunu itiraf edecek. O zaman FBI'a bunun gerçek olduğuna dair yemin eden bir ifade verebilirim. O zaman soruşturmayı bırakacaklarını ve kardeşinin hapse girmeyeceğini düşünüyorum. Ben böyle düşünüyorum."

Bir şeylerin hışırtısını dinledim, sonra ayak sesleri duydum, sonra da bir kapı kapandı. "Umarım mutlusundur. Jenn yalancı şahitlik yapma planını duymasın diye sabahın köründe banyoda oturuyorum."

"Yalancı şahitlik
olduğunu kim söyledi?"

"Scarlet."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"İyi, iyi. Tamam, tamam. Diyelim ki Razor'ı görmeye gittin. Billy'ye komplo kurduğunu itiraf ettiğine dair sağa sola yemin ettin diyelim. Sırf babanla görüşmek ve ciddi bir ilişki içinde olduğun, evlenmek üzere olduğun, bir sürü çocuk doğuracağın ve sonsuza dek mutlu yaşayacağın adamı aklamak için şehre geri dönmen sence de şüpheli değil mi?"

Durumun vahametine rağmen istemsizce eğlenmeme engel olamadım. *Cletus'a bir santim verirsen, bir ılık yılı alır.*

"Hayır. Çünkü kasabaya babamı görmeye gelmedim. Aslında Nashville Müzik Festivali'nde sahne almak için oradayım. Babamı görmek sadece bir heves, bir merak. Gizli bir amacım yok."

"Öyle mi? Peki ya Billy ile bir ilişki içinde olmak? Önyargını anlamayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Billy ve benim birlikte olduğumuzu bilmiyorlarsa hayır. Şimdiye kadar kimse bilmiyor. Billy ve ben Roma'da olacağız ve Amerika'ya döndüğümüzde her şey bitmiş olacak. FBI davayı çoktan kapatmış olacak."

Soruşturma. Makul şüphe çok önemli. Bu yüzden Simone ajanlardan birine ya da birkaçına bir şekilde benim konuşmalarına kulak misafiri olmalarını söyleyebilirse, o zaman sadece benim sözümle kalmayacağını düşünüyordum."

"Mahkumlar ve ziyaretçiler arasındaki bu konuşmalar tamamen özeldir. O kabul etmediği sürece kimse onu duyamaz. Sence Razor FBI'nın seninle yaptığı konuşmayı dinlemesine izin verir mi?"

"Kabul etmek zorunda değil. Aslında, söylediklerini duymamaları daha iyi. Ama beni duymalarını istiyorum. Ne söylediğimi duymalarını istiyorum. O zaman kimse yalan söylememiş olur."

"Sen hariç."

"Yalan söyleyeceğimi hiç söylemedim. Ben sadece-"

"Doğru, doğru. Ona kendi ellerini kestiğini itiraf ettirebileceğini mi sanıyorsun?" Bir kez daha belli belirsiz bir şeyler homurdandı ama sonra, "Simone şu Ajan Nelson'dan övgüyle söz ediyor. En mantıklısı o olur."

Göğsümde bir umut ışığı patladı ve daha dik oturdum. "Bu yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Yaptığım yasadışı şeylerin - pardon, *yasadışı olduğu iddia edilen* şeylerin - birden ona kadar olan skalasında *bu* üç gibi bir şey. Belki iki nokta beş bile olabilir," diye mırıldandı. "Ne planladığını başka kimsenin bilmesine izin veremeyiz. Simone'u ya da başka birini tehlikeye atmıyorum. Herkese festival için orada olduğunu söylüyoruz ama sen aniden hapisteki babamı ziyaret etmek istedin."

"Kimse tehlikede değil - ne sen, ne de ben - çünkü yasadışı bir şey yapmıyorum."

İfadeni görmezden geldi. "Billy senin o canavarla yüz yüze gelmene izin verdiğimi öğrendiğinde bağlanacak hale gelecek."

"Hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun, Cletus. Bu benim kararım. Senden sadece hapis haneye girmeme yardım etmeni istiyorum. Hepsi bu."

"Öyle bile olsa, Billy bunu öğrendiğinde hoşuna gitmeyecek."

"Biliyorum," dedim dürüstçe. "Hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Ama Cletus, ona söyleyemezdim. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum." Sesi yorgun geliyordu. "Çoğu kişiden daha iyi anlıyorum ki bazen af dilemek izin istemekten daha iyidir, özellikle de sevdiklerini korumak söz konusu olduğunda. Ama sonra ona gerçeği söylemek zorundasın."

"Söyleyeceğim."

"Hemen. Artık hepiniz asil, uzun süredir acı çeken sırlar saklamayacaksınız. Sizi başka bir bodruma kilitleyeceğim."

"Ona söyleyeceğim. Artık sır yok. Ama sizce de birinin çıkıp ona yardım etmesinin zamanı gelmedi mi? O sadece benim için değil, senin için, ailen için, Yeşil Vadi için, Tennessee için çok şey yaptı. Birinin onu ilk sıraya koyması gerekiyor. Birisi onu güvende tutmalı."

"Bu borç ödemekle ilgili değil, değil mi? Ne yaptığını biliyorsun çünkü-"

"Çünkü beni seviyor," diye onun yerine ben bitirdim. "Ve yemin ederim, bu bir borç ödemekle ilgili değil. Birbirini seven insanlar arasında borç yoktur, sadece fazlalık vardır. Bunu kendim için yapıyorum."

"Razor Dennings ile kendin için sohbet etmek üzere Nashville'e uçuyorsun. Elbette. Yasal görünüyor."

"Bu bir evet mi? Bana yardım edecek misin?"

Arkadaşım bir şeyler homurdandı, iç çekti, başka bir şey homurdandı ama sonunda "Tamam. Evet. Yardım edeceğim."

* * *

FBI ajanlarından oluşan bir izdihamın içindeki tek sivil olduğunuzda ve Nashville'deki Riverbend Maksimum Güvenlik Kurumuna söz konusu ajan izdihamıyla çevrili bir şekilde götürüldüğünüzde, meraklı bakışlar, ters bakışlar ve yan bakışlar üzerinizde toplanır. Bu özellikle de Razor Dennings'in hukuk ekibi dışında görmeyi ya da konuşmayı kabul ettiği ilk ziyaretçi olduğunuzda geçerlidir.

Belki de çalışanlar ve korumalar beni bluegrass'ın hüküm süren kötü kızı olarak tanıdıkları için bana ikinci bir bakış attılar? Şüpheliyim.

Bir duvar inşa et. Her seferinde bir tuğla. Hiçbir şeyin içeri girmesine izin verme. Ona izin verme.
içinde.

Otelden ayrıldığımdan beri bu sözleri kendi kendime tekrarlıyordum. Neredeyse yirmi dört saat önce Venedik, neredeyse yirmi yıldır çağırmadığım eski bir büyü. Hazırlandığımı, beni güvenli bir şekilde uyuşturacak duvarı inşa ettiğimi sanmıştım. Ama bu yerde yürümek bana Demir Haydutlar'ın yerleşkesini hatırlattı -tüm sert betonları, rastgele merdiven boşlukları, labirent koridorlarıyla- ve şimdi soğuk terler döküyordum.

Billy için. Billy için yap. Billy'yi düşün.

Bunun yardımı oldu.

"Buradan, Bayan McClure." Özel Ajan Hisako Nelson siyah metal bir kapı açtı ve içeri girmemi işaret etti. "Birkaç dakika içinde babanız ikinci bölmede olacak. Onunla konuşmak istiyorsanız telefonu açın. İstedğin gibi, ben görüş alanının hemen dışında dinliyor olacağım. Tartışmayı bitirmek istiyorsan, ayağa kalkıp gidebilirsin. Tamam mı?"

Anladığımı başımla onayladım ama kapının hemen içinde tereddüt ettim, ayaklarım bir adım daha atmayı reddediyordu. Çok korkuyordum. Bana dokunamayacağını biliyordum - cam bölmenin arkasında olacaktı, gardiyanlar vardı, burası maksimum güvenli bir hapishaneydi, bıçak bile tutamazdı - ama yine de korku beni felç etti.

"Bayan McClure?"

Ajan Nelson'a baktım. *Simone'un arkadaşı, diye* hatırlattım kendime.

Ajan Nelson beni havaalanından FBI ekibiyle birlikte almıştı. O zaman da beni incelediğini gizlemek için hiçbir çaba göstermemişti, şimdi de gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu.

"Bayan McClure, bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?" Tekrar başımı salladım.

İncelemesi daha da yoğunlaştı. "Korkmuş görünüyorsunuz." "Korkuyorum," diye fısıldadım.

Ajan ayaklarını kaydırdı, tedirgin görünüyordu ve arkamdaki ajan izdihamına baktı. "Geri çekilin. Bize bir dakika verin."

Arkamdaki ajanlar uzaklaşıp bize yer açarken, muşamba zeminde isteksiz ayak sesleri duydum. Hisako Nelson bana aktris Linda Park'ı anımsattı, sadece daha uzun boylu, daha kalın sesli ve hiçbir şeye aldırmayan bir tavrı vardı.

Bakışları diğer ajanların geri çekilişini izledi ve sonra tekrar bana döndü. "Neden buradasınız? Ondan bu kadar korkuyorsan -inan bana, anlıyorum, çok korkunç biri- neden onu görmek için İtalya'dan buraya kadar geldin?"

Bu kısma çalışmıştım ve Billy'nin iyiliği için inandırıcı olma arzum, korku felcimi bir kenara bıraktı. Şu an için.

"Nashville'de olmamın nedeni o değil. Onu görmek için geri dönmedim." "O değil mi?"

"Hayır." Kazağımın kenarıyla oynadım. "Burada Nashville Müzik Festivali'nde sahne alıyorum. Ben yurtdışındayken babam tutuklandı."

"Ama yine de buradasın." Bakışları daraldı, sanki hedeflerim kıyafetlerimin üzerinde bir yerlerde yazılıymış gibi üzerimde gezindi. "Tekrar soruyorum, eğer seni korkutuyorsa neden buradasın?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, çenemi savunmacı bir tavırla eğdim. "O benim babam."

"O bir seri katil."

"Bu kanıtlanmış bir şey değil." Tanrım, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hasta olacaktım gibi hissettim.

Dudağı ani bir tiksintiyle kıvrıldı. "Biliyor musun, annenle tanıştım. Ona çok benziyorsun, sesin de ona benziyor."

Hapishaneye girer girmez benden kaçan soğuk kararlılık ve soğukkanlılık aniden yeniden ortaya çıktı. Belli ki Ajan Nelson şu ana kadarki davranışlarıma inanmıştı. Ve bu iyi bir şeydi. Onun saygısına ihtiyacım yoktu ama gizli bir amacım olmadığına güvenmesine ihtiyacım vardı. Bu yüzden beni annemle kıyaslaması mükemmel bir başlangıçtı.

"Ben hazırım," dedim, bakışlarını dik tutarak.

"Devam et." Umursamaz bir tavırla koridoru işaret etti.

Ona dönerek, uyuşukluk ve kararlılık pelerinine bürünerek, ayaklarıma hareket etmelerini söyledim, ikinci kabinde durmalarını söyledim. Bedenime cama bakan sandalyeye oturmasını söyledim. Kendime kollarımı kavuşturmamı söyledim. Kendime beklememi söyledim.

Göz ucuyla Ajan Nelson'un kapıyı kapatmadığını ve diğer ajanların toplanmaya başladığını fark ettim ve sevindim. Konuşmanın babamın tarafını duyamayacaklarını biliyordum ama kapıyı birazcık bile açık tuttuğu sürece söylediğim her şeyi duyacaklardı. Bu da inandırıcı olmam gerektiği anlamına geliyordu. Repliklerimi mükemmel söylemeliydim.

Bir duvar inşa etmeliydim. Her seferinde bir tuğla. Hiçbir şeyin içeri girmesine izin verme. Ona izin verme.
içinde.

Bundan sonra ne olacağını düşünmek için kendime izin vermedim. Gerçek Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama amacım onunla *en fazla* on beş *dakika* konuşmak ve sonra ayrılmaktı. Bu kadar. Hepsi bu kadardı. Bunu yapabilirdim. *Billy için. Billy için yap. Billy'yi düşün.*

Yüksek bir uğultu ve ardından bir kapının açılma sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve irkildim. Kaslarım gerildi, kaçmaya hazırdım ve nefesimi tuttum. Yüz hatlarımı gevşetmek -ya da en azından gevşemiş görünmek- için zihinsel bir levye kullanarak yüzümdeki tüm ifadeyi dikkatlice sildim.

Çılgınca atan kalbimle boğuşarak kendi içime çekildim ve zihnime beni buradan çok uzaklara götürmesini söyledim. *Billy'yi düşün. Venedik'i düşün. Arpa tarlalarını ve kırmızı gelincikleri düşün.* Kafamın içindeki bir ses bana gitmemi, koşmamı, kaçmamı haykırırken bile kalbim yavaşladı. Onu bastırdım.

Belli belirsiz, camın diğer tarafındaki koltuğa oturduğunun farkındaydım ve safra yemek borumdan yukarı yükseldi. Kendimi biraz baygın hissettim. Nefes almam gerekiyordu. *İşte bu kadar. Billy'yi düşün.* Bir ciğer dolusu canlandırıcı hava çektim, tuttum ve bakışlarımı kaldırdım.

Kâbuslarımda kaçınılmaz olan o elektrik mavisi gözler, tel çerçeveli gözlüklerin arkasından bana bakıyordu. Yavaşça nefes verdim. Hâlâ korkutucuydular. Dudaklarımı sıktım. Bakışlarını üzerimde tuttum. Çenem ağrıyordu.

Birkaç saniye boyunca beni izledi, kıpırdamadan otururken beni inceledi, bir tiksinti dalgası gözlerinin izini takip etti. Kalbim tam olarak yavaşlamadı ama dörtlüye koşmayı bırakmıştı. Sonra hareket etti. Tek yaptığı telefona uzanmak olsa da içgüdüsel olarak irkildim. Beceriksizce, telefonu ellerinin arasına sıkıştırdı. Telefonu yerine yerleştirmek için çenesini, omzunu ve gevşek parmaklarının yanlarını bir arada kullanmasını izledim.

Gözlerimi kırptırdım, bu zincirlenmiş adamı ve onun telefon ahizesini tutmaya yönelik beceriksiz girişimini izlerken kaşlarım çatıldı. O çırpınırken, kendime gerçekten bakma, babamı hafızamdaki tehditkâr figürüyle değil, şimdiki haliyle görme izni verdim.

Bir zamanlar uzun olan siyah saçları kısacık kesilmişti. İnce bedenine göre fazla bol olan krem rengi bir tulum giymişti ve bu tulum soluk teniyle uyum içindeydi. Gözlüklerinin büyük camları dar yüzü için fazla büyük görünüyordu. *"Hatırladığımdan çok daha küçükmüş"* diye düşünmeden edemedim.

Sonra çenesini benim tarafımdaki ahizeye doğru kaldırdı ve *"Aç şunu"* gibi bir şeyler mırıldandı.

Aldım.

Ahizeyi kulağıma götürür götürmez sesi, *"Bebeğim,"* dedi, ama bağlantı nedeniyle hafifçe bozulmuştu, sanki biriyle kağıt bardaktan konuşuyormuş gibiydi. Gözlerini kısarak beni delici bir şekilde incelemeye devam etti. *"Burada olduğuna inanamıyorum."*

"Ben de inanamıyorum." Sesim düzdü ama sesimdeki ya da kelimelerimdeki bir şey onu gülümsetmişti.

"Lanet olası kuru mizah." Çenesini kaldırdı, ağzını ahizeye yaklaştırmaya çalıştı. *"Sen neden buradasın? Ne? Hukuk için mi çalışıyorsun?"*

da mı?"

"Ben bir şarkıcıyım. Kendim için çalışıyorum."

Bu ifade onu da eğlendirmişe benziyordu. "Evet, biliyorum. Sana Şeytan'ın Kızı diyorlar. Bu çok hoşuma gitti. Beni gururlandırdın."

Mide asidinin bir kez daha tehditkâr bir şekilde yükselmesine karşı yutkundum, koltuğumda kıpırdandım, aniden sıcak bir duş almak istedim.

"Ne istiyorsun?" Bakışları değerlendirici ve keskin bir hal aldı. "Ve bana hiçbir şey söyleme. Babanı sadece bir şey istediğinde görmeye geliyorsun." Sözlerimi gözden geçirmeden konuşurken bile, ani bir hastalıklı merakın teşvikiyle onun ifadesini düşündüm. "Bir şey istiyorum."

Billy için. Billy için yap. Billy'yi düşün. Ama kendini de düşün.

"İşte benim kızım."

"Ama nasıl kazanacağım? Bıçak tutamıyorsun. Ellerine ne oldu?"

"Ellerime lanet olası Billy Winston oldu. Ama onun çürüdüğünü göreceğim."

Billy'nin adı dudaklarından dökülünce hastalıklı merakı başka bir şeye dönüştü. *Billy'nin adını söylemeye nasıl cüret ederdi?*

Korku yerine öfke hissettim, bana yaptıklarından, Billy'ye ve tüm o ailelere yaptıklarından dolayı. Gelgit dalgası gibi yükseliyor, tüm korku ve endişeleri silip süpürüyordu. Ben bir adalet savaçısıydım. Doğruluğun kanatlarına bindim. Bu adamı yok edecektim. Billy'yi koruyacak ve güvende tutacaktım. Ve evet, bunu Billy için yapacaktım.

Ama bunu kendim için de yapacaktım. Dışarıda istismar edilen, ihmal edilen ve çok korkan tüm küçük Scarlet'ler için. Bunu eskiden olduğum kız için yapardım. Sadece hayatta kalmakla yetinen, daha fazlasını hayal etmeye ya da umut etmeye cesaret edemeyen kız için. Bunu onun için yapardım. Korkudan arınmış bir gelecek için yapardım.

Scarlet'i düşün.

İfademdeki değişimle ilgili bir şey onu şaşırttı. Bakışları üzerimde gezindi, gözlerinin ardında şaşkınlık vardı.

Şimdi tam zamanıydı. *Şimdi yapmalıydım.*

"Ne? Bunu neden yaptın? Kendi ellerini kesmene ne sebep oldu?" Ajan Nelson'ın duyabileceği kadar yüksek sesle sordum.

Öne doğru eğilmeye başladı ama telefon omzundan hafifçe kayınca kendini durdurdu. "Sen neden bahsediyorsun?" diye hırladı, telefonu tutamamaktan dolayı dikkatinin dağıldığı ve hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

"Darrell'dan intikam almak için mi?" Sanki düşünüyormuş gibi durakladım. "Bu hiç mantıklı değil. Kendi ellerini keserek Darrell'dan nasıl intikam alabilirsin ki?"

Razor bana baktı, dudakları ne olduğundan ya da az önce ne söylediğimden emin değilmiş gibi hafifçe aralanmıştı. Ben de ona baktım, her sözünü bekler gibi yaptım. Ağzının hareket etmesine ihtiyacım vardı. Ne söylediği önemli değildi, sadece konuşmasına ihtiyacım vardı.

Ve sonra yaptı. "Şu anda bu telefonu tutamamamın nedeni Darrell Winston'ın oğlu-"

Scarlet için.

"Dizlerinin arasında mı tuttun?" Dehşete kapılmış bir yüz ifadesi takındım. "Darrell Winston'dan o kadar nefret ediyorsun ki, sırf oğlunu suçlamak için kendini sakatlayacaksın, öyle mi?"

Gözlerini kırptırdı, açıkça şaşkındı ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Ama hemen ardından babamın gözleri aydınlandı. Onun için her şeyin yerine oturduğunu, ne yaptığımı, neden orada olduğumu ve memnuniyetin göğsümde bir davul gibi vurduğunu izledim.

Bu doğru, orospu çocuğu. Oyun bitmişti.

"Seni kaltak." Şok olmuş gözleri sanki bir yabancıymışım ya da beni ilk kez görüyormuş gibi üzerimde gezinirken hakareti sestен çok nefesti.

Ağzım kıvrıldı, sadece onun görebileceği bir memnuniyet gülümsemesi. "Keşke bunu bana söylemeseydin. Kendine yaptığın şeyle ilgili gerçeği FBI'a söylemekten başka çarem yok. Masum bir adama komplo kurma girişimlerinize suç ortağı olamam."

Babam patladı ve oturduğu yerden fırladı. Camın diğer tarafında olmasına ve zincirlenmiş olmasına rağmen irkilerek geri çekildim, kalbim boğazıma fırladı ve korkmuş bir tavşan gibi havalandım. Vahşi bir hayvan gibi bana bakışını, gözlerindeki cinayeti asla unutamayacağımı biliyordum. Kendini defalarca cama fırlattı, çığlık atarken tükürüyor, beni öldüreceğini söylüyordu, ta ki iki gardiyan aceleyle içeri girip onu zapt etmeye çalışana kadar.

Öfkeli bağırışları hâlâ kulağıma dayadığım telefondan duyulabiliyordu. Ben de telefonu kapattım. Ayağa kalktım. Arkamı döndüm. Titrek bacaklarımın üzerinde siyah metal kapıya doğru yürüdüm ve Ajan Nelson'ın kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada dikildiğini görünce adımlarımın duraksamasına izin verdim.

"FBI ile paylaşmak istediğiniz bir şey var mı Bayan McClure? Konserinize gitmeden önce?"

Onun yanından geçip koridora yürüdüm, destek için duvara yaslandım ve havayı dolduran vızıltı sesi ve ardından ağır, umarım geçilmez bir kapının kapanmasıyla tekrar irkildim.

Az önce bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Bir dakikaya ihtiyaın var mı?" Dirseğimin dibinde belirdi, kolları hâlâ kavuşturulmuştu. "Burada konuşmak istemiyorsan seni saha ofisimize geri götürebiliriz."

Titreyen elimi alnıma götürdüğümde sarsılmış gibi davranmama gerek kalmadı. "Darrell Winston'ın oğlunu suçlamak için kendi ellerini kestiğini söyledi. Ama yemin ederim, tek söylediği buydu. Bana neden söylediğini bile bilmiyorum."

Ajan'ın anlayışlı bakışları üzerimde gezindi, yüz hatları okunamıyordu. "Bu sizin resmi ifadeniz mi? Bir yeminli ifade imzalamak ister misiniz?"

Tereddüt ettim, yırtılmış göründüğümü umuyordum ve hala korkmuş göründüğümü biliyordum. Açıkçası, resmi bir ifade vermek istiyordum, resmi ifade bunun tüm amacıydı. Ama Cletus bana kayıtlara geçmeye çok istekli grnmemin şüphe uyandırabileceğini söyledi. Bu yüzden tereddüt ettim.

Kalbim kontrolden çıkmıştı. Gözlerimi kapattım ama sonra babamın bir görüntüsü zihnimde canlanınca hızla tekrar açtım - delirmiş, cinayete meyilli. *Buradan ayrıldıktan hemen sonra terapistimi arayacağım.*

"Bayan McClure, ya burada ya da FBI ofisinde. Seçim sizin."

"Resmi bir ifade vermek zorunda mıyım?" Odaklanmam gerekiyordu. Zor kısım bitmişti. Eğer kendimi toparlayamazsam, tüm bunlar boşa gidecekti. "Ama neden sadece sana söyleyemiyorum? Ya *insanlar* babamı ispiyonladığımı öğrenirse?" Umarım bu kadar tereddüt yeterliydi çünkü bunu daha fazla srdrebileceğimi sanmıyordum.

Ajan Nelson omzumun üzerinden biriyle bakıştı. Diğer ajanlarla. Bir an için hâlâ orada olduklarını unutmuştum ve yukarı doğru bir dua gönderdim. *Lütfen Tanrım, eğer bu işe yararsa, bir daha asla hiçbir konuda yalan söylemeyeceğim.*

"Az önce duyduklarımızdan sonra, resmi bir açıklama yapmak zorunda kalacaksınız. Ama kimliğinizi gizlemek için mahkemeye başvurabiliriz," dedi mantıklı bir şekilde. "zgnm ama elimizden gelenin en iyisi bu."

BÖLÜM YIRMI İKİ

BILLY

"Yardımlı kabul etmek başlı başına bir güçtür."

KIERA CASS, SONSUZA DEK MUTLU

"Korkma."

Omzumun üzerinden Cletus'a baktım ve onu odamın kapısında görünce biraz şaşırdım.

"Oh. Yine benimle mi konuşuyorsun?" Telefonumu kontrol ettiğimde bir sonraki görüşmeme daha iki saat olduğunu gördüm. Bunu dört gözle beklemiyordum. Beceriksiz kampanya irtibat görevlisi Karl panikleyecek yeni bir şey bulmuştu ve konuşmak istiyordu.

Sandalyemden kalkarak kollarımı kavuşturdum ve arkamı masaya yasladım. "Jenn'den çoktan özür diledim."

Dün Venedik'ten villaya döndüğümünden beri Cletus benden dikkat çekici bir şekilde uzak duruyordu. Bunun birkaç nedeni olduğundan şüpheleniyordum. Bir, Scarlet yanımda değildi. İkincisi, Venedik'teki restorandan Jenn'in hazırladığı tatlıyı yemeden ayrılmıştık. Kardeşim bu ikisinden muhtemelen ikincisini daha büyük bir günah olarak görüyordu.

Karısının tatlıları konusunda kendi ev yapımı domuz sucuğundan daha fanatikti. Bunu bir perspektife oturtmak gerekirse, bir keresinde ikinci bir sosis porsiyonunu geri çevirmiştim ve ertesi gün kapımızda ruhumu ele geçirdiği aşikâr olan şeytanı kovmaya hazır bir rahip belirmişti.

"Seninle ne zaman konuşmadım?" Ellerini ceplerine sokmuş, iki merdiveni yavaşça inerek odama girdi. "Sadece meşguldüm, hepsi bu."

"Doğru." Kardeşimi incelerken, dikkatinin benden başka her yere yönelmiş olduğunu fark ettim; bu, huzursuz hissettiğinin bir işaretiydi.

"Burası güzel bir oda." Parmağını şifonyerimin üstünde gezdirdi. Parmağını inceledi. "Toz almalısın."

"Bu odaya daha önce de gelmiştin. Aklında ne var, Cletus?" Villaya dönmeden önce dünün büyük bir kısmını Floransa'da dolaşarak, kendi başıma manzaraları seyrederek ve bir şeyler düşünerek geçirdim. I

Özellikle Venedik'te seviştikten hemen sonra Scarlet'in karım olacağını söylediği o anı düşündüm.

Bu yüzden kendimi Ponte Vecchio'da, Arno Nehri'ni birbirine bağlayan kuyumcular bloğunda bulduğumda ikimize de yüzük almıştım. En azından, beni reddetse bile, Scarlet asla blöf yapmadığımı öğrenecekti.

Cletus boğazını temizleyerek elini cebine götürdü ve ayaklarının üzerinde ileri geri sallanarak bana şöyle bir baktı. "Yani, bir şey yapmış olabilirim - ya da bir şeyi kabul etmiş olabilirim - bu da beni deyim yerindeyse sabitliyor."

"Hayal kırıklığına uğramış gibi mi? Yoksa endişeli olarak mı?"

"Endişeli." Kaşlarını çatı, endişeli görünüyordu. "Pişman değilim ve zamanla bunun herkes için doğru bir karar olduğunu göreceğine inanıyorum, ama-uh ..."

Devam etmesini bekledim. Cletus'un takıntılı olma eğilimi her zaman endişelenmek için bir neden değildi. Bazen yaban mersinlerine takılırdı. Bazen büyük evin mutfağındaki küçük kaşıkların endişe verici eksikliğine takılıyordu. Öte yandan, bazen de suç örgütlerinin çöküşünü planlamaya odaklanırdı.

Kısacası, kafasına taktığı her şey olabilirdi.

Konuşmaya devam etmeyip gözle görülür bir şekilde çırpınmaya devam edince masadan doğrulup yanına gittim ve omzuna nazik bir el koydum. "Hey. Sorun yok. Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

"Ben Scarlet."

Gerildim, bir endişe mızrağı kalbimin teklemesine neden oldu.

Gecenin bir yarısı ortadan kaybolmuş, bana Tennessee'deki dev bir müzik festivaline katılacağına dair bir not bırakmış ama aynı zamanda kafamı karıştırmıştı. Ona destek olmak istiyordum. Onu asla geride tutmayacaktım. Bu yüzden hayallerinin peşinden gittiği için üzgün olmasam da hayal kırıklığına uğramıştım. Keşke benden gitmemi isteseydi, onu her yerde takip ederdim. Yine de hafta sonunda Roma'da buluşma sözü acımı biraz olsun hafifletmişti.

Ama şimdi kardeşimin endişeli profilini incelediğimde, endişem daha da arttı. "Peki ya Scarlet?"

"Yardım etmek için yaptı."

Kıpırdamadan durdum ve sessizce sordum: "Ne? Ne yaptı?"

Cletus gözlerini kapadı. "Onu bir daha gördüğünde sana anlatacak, bana söz verdi."

"O zaman bana şimdi söyleyebilir ve onu zahmetten kurtarabilirsin."

"Tamam," diye hemen kabul etti, sanki bu öneriyi yapmamı bekliyormuş gibiydi. Gözlerini açtı ve benimkileri tuttu. "Her nasılsa, Scarlet

Razor'ın lokantada baygınken sizi kendi bıçağıyla saldırmakla suçladığını öğrendi. Bu yüzden Nashville'e geri dönmeye, onu hapishanede ziyaret etmeye ve yalan söylediğini kabul ettirip ettiremeyeceğini görmeye karar verdi. Böylece FBI'a resmi bir açıklama yapacak ve adını temize çıkaracaktı."

"O NE?!" Elim düştü.

Ağabeyim bağıarak sorduğum soru karşısında irkildi, omuzları çöktü. "Nashville'e geri dönmeye karar verdi, ziyaret-"

"Seni ilk seferinde duydum, Cletus!" Parmaklarımı saçlarımın arasına sokarak ağabeyimin yanından döndüm. Ağabeyimi, Scarlet'in FBI'a *yalan söyleyebilmek* için Razor'ı ziyaret etmek üzere Nashville'e uçtuğunu söyleyecek kadar iyi tanıyordum.

Beynim yanıyordu. Kalbim bedenimi terk etmişti. Kendimi kafese kapatılmış ve çaresiz hissederek bir ileri bir geri volta atıyordum. Çaresiz hissetmekten *nefret ederdim*. Yapamazdım- yapamazdım- "Ve biliyordun? Bunu yapacağını biliyor muydun? Ne düşünüyordu? Ve sen ne düşünüyordun? O adamı görmesine izin vermek mi? Ona ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Ona nasıl bir cehennem yaşattığı hakkında?"

"İşte bu yüzden kafayı takıyorum."

"Haklısın, kafana takmalısın!"

"Yani, babasıyla yüz yüze gelmesi dışında, planı sağlam."

"Planın canı cehenneme!" Sırf yıkımın gürültüsünü duyabilmek için masayı dizüstü bilgisayarımdan, telefonumdan, vazodan ve lambadan temizlemeden önce kendimi durdurdum.

"Hayır. Plan iyi. Ve seni hapse girmekten kurtarıyor, ki bu-"

Ellerimi yumruk yaparak kardeşime doğru ilerledim. "Hapse girmek umurumda değil, Cletus. Yaptığımı yaptım ve bunun için üzgün değilim ve Scarlet'in sırf beni korumak için babasıyla yüzleşme korkusunu yaşamasına izin vermem için cehennemde soğuk bir gün geçmesi gerekecek."

"Sırf onu korumak için babasıyla yüzleşmenin dehşetine kendini nasıl soktuğunu mu kastediyorsun?"

Ona ters ters baktım. "O farklıydı."

"Peki neden farklıydı?"

"Çünkü-" Görüşümü bulanıklaştıran kırmızılık yüzünden kardeşime odaklanamıyordum. Bunu nasıl yapabiliirdi? Neden kendini bu duruma soksun ki? "Sanırım seni sevdiği için yaptı," dedi Cletus ve ben de fark ettim ki Sorularımdan en az birini yüksek sesle dile getirmiştım.

"Bana yalan söyledi. Bir konser için Nashville'e gideceğini söyledi."

Ben daha cümlemi bitirmeden Cletus başını salladı. "Sana yalan söylemedi. O konser için Nashville'e gidiyor. Yarın."

"Ne demek istediğini biliyorsun. Beni yanlış yönlendirdi."

"Evet. Muhtemelen onu durdurmaya çalışacağını bildiği için."

"Tabii ki onu durdurmaya çalışırdım. Teslim olurdum. Ben-"

"Hapse girdi," diye bitirdi. "Ve sonra babasını sadece bir kez ziyaret etmek yerine sizi her hafta ziyaret edecek. Bu sizin için çok güzel bir geleceğe benziyor. Neden meseleleri -ve mutluluğunu- kendi ellerine aldığını hayal bile edemiyorum. Ne kadar bencilce."

Yumruklarım kalçalarımda, kardeşime ve onun saçmalıklarına kaşlarımı çatarak baktım. Ben kaşlarımı çattıkça ve o da benim öfkeli bakışlarımla karşılaştıkça, sözleri beynimin etrafındaki öfke bariyerini delip geçti.

İsteksizce, haklı olduğunu kabul ettim. Ama argümanını tamamen kabul edemiyordum.

Scarlet'in babasını tekrar göreceği düşüncesi içgüdüsel bir düzeyde beni hasta ediyor ve öfkeliendiriyordu. Bu fikir bile varlığımın her parçasına iğrenç geliyordu. Kardeşimle tartışırken bile, içimde kaynayan öfkenin şiddetini kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

O adamdan nefret ediyordum. Onun ellerini kesen bendim, Scarlet değil. Ve bu karardan pişmanlık duymamıştım, pişmanlık duymamıştım ya da şu ana kadar, şimdi bedelini o ödeyeceği için zerre kadar pişmanlık hissetmemiştim.

"Benim için yalan söylerken yakalanırsa, ikimiz de hapse gireriz," diye açık açık söyledim, korku ve öfke boğazımı kaplamıştı. Onun hapiste olduğunu, benim intikam eylemim yüzünden acı çektiğini düşünmek bile beni çıldırtabilirdi.

"O zaman yakalanma," dedi, sanki çok basitmiş gibi.

Kardeşime baktım. Sonra ağabeyime *baktım* ve artık hiç de endişeli görünmediğini fark ettim. Aslında, ağzının sert çizgisini ve gözlerinin arkasındaki hafif hüznü gölgesini hesaba katmazsanız, neredeyse kendinden memnun görünüyordu.

Yüzünü tamamen bana dönerek yorgunmuş gibi omuz silkti. "Öfkeni anlıyorum ve bunu yapmak zorunda kalmasından nefret ediyorum."

"Zaten yaptım mı?"

Başını salladı.

Istırap kurşuni bir ağırlık gibi ciğerlerimi doldurdu, mideme kadar inen bir ağrı. *Şu anda* onunla birlikte olma, onu teselli etme ihtiyacı aniden hayal kırıklığını gölgede bıraktı.

"Scarlet'i savaşa göndermeden bunu yapmanın bir yolu olsaydı," diye devam etti, "yapardım. Ama o bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyordu. Bu kadar kararlı olduğu için, engel olmaktansa yardım etmenin daha iyi olacağını düşündüm. Onun işini zorlaştırmaya gerek yoktu."

"Onu oyalayabilirdin, bana ne planladığını söyleyebilirdin."

"Hayır. Hiç sanmıyorum." Gözleri parladı ama ağzının çizgisi sertliğini korudu. "Bunun yutması zor bir lokma olduğunu biliyorum -çünkü benim için öyleydi- ama pelerini her zaman takamazsın. Bazı durumlarda kurtarıcı sizsiniz. Diğer zamanlarda ise kurtarılan olursunuz. Bu işler böyle yürür. Burada kalıp bu sefer kahraman olamadığın için ekşi yahninin içinde kaynayabilirsin ya da Sienna'nın uçağıyla Nashville'e dönüp kışını kurtardığı için kadınına teşekkür edebilirsin."

"Ama yapamam, değil mi? Az önce yaşadıklarından sonra *şu anda* bana ihtiyacı var. Razor'la yüzleşirken cehennemi yaşıyor olmalı. Ama oraya uçarsam ve birlikte görülürsek, bu onun güvenilirliğini sarsar."

"Haklısın. Sana ihtiyacı var, o yüzden ona git. Gizlice gir, gizlice çık. Yine, sadece yakalanma."

"Sadece yakalanma,' ha? Sanki çok kolaymış gibi."

"Çok kolay, Billy. Kaç kez yasaları çiğnedim ve yakalanmadım biliyor musun?"

"Bilmek istemiyorum-"

"Çoktan daha fazla. Eğer ben çoktan fazlasını yapabiliyorsam, sen de bir kez yapabilirsin." "Sadece o değil, Cletus." *İşte yine başlıyoruz.* "Bunun olmasını istemedim böyle. Aramızda bir sır olmasını istemiyorum."

"Biraz taviz ver Billy. FBI'daki bağlantım, soruşturmayı kapattıklarında, siz ikiniz halka açılırsanız bile kesinlikle kapalı kalacağını düşünüyor. Bir hafta, en fazla iki hafta tedbirli olmaktan bahsediyoruz ve bu sürenin çoğu Roma'ya gittiğinizde geçecek. Roma'da kimse Tennessee'li bir kongre üyesi ile bir country müzik yıldızının fettuccine yiyerek kur yapmasını umursamaz. Ayrıca Scarlet'in çok iyi bir iş çıkarmış olması bir yana, FBI da zaten sizi soruşturmakla pek ilgilenmiyordu. Sence Razor Dennings'i yakalayan adamı hapse atarak adaleti sağlamak kimsenin umurunda mı? Hayır. Adaletin gözü kör olabilir ama o kadar da kör değildir." Elini cebinden çıkararak bileğindeki saati kontrol etti. "Oh. Zaman doldu. Eğer

Kadının rahat ettirmek istiyorsan, gitmelisin. Çantayı hazırlamana gerek yok, eminim peri kostümü giyen baban Nashville'e vardığında senin için bir şeyler hazırlayacaktır."

"Sen sinsinin tekisin Cletus," dedim bıkkınlıkla, telefonumu masadan alıp cebime sokarken.

"Doğru." Düşünceli bir şekilde başını salladı ve ekledi: "Ama artık yükü sadece sen taşıyorsun Billy. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bazen kazanmanın tek yolu teslim olmaktır."

* * *

Belki daha sakin olsaydım, zihnim daha açık olsaydı, Karl'ın histerisini daha iyi anlayabilirdim. Ya da anlayışlı olmasaydım, umursamazdım. Ama sakin değildim ve zihnim de berrak değildi.

Asıl mesele, telefona cevap vermemem gerektiği idi. Ben seyahatleyken, önceki on aramasının hepsi sesli mesaja düşmüştü. Festivalin kulisinde Scarlet'in soyunma odasında volta atıp onun sahneye çıkmasını beklerken, on birinci aramasını açmak gibi bir hata yaptım.

"Billy."

Dışlerimi sıktım. "Benim adım bu."

"Sana ulaşmak imkânsız ve acil bir durum var. Merak etme, işleri hallettim. Şimdilik." Sesi nefes nefese kalmış gibi geliyordu.

"Peki."

Karl acil durumu sormamı bekledi. Sormayacaktım. Karşımdakinin cevap vermeye hevesli olduğunu bildiğim halde soru sormak adetim değildi. Bu nefes kaybı olurdu. Bunun yerine bakışlarımın soyunma odasındaki eşyaların, büyük çiçek demetlerinin, hediye torbalarının, gurme görünümlü meze tepsilerinin, çeşitli şampanya, soda ve buzlu su şişelerinin üzerinde dolaşmasına izin verdim.

Elim cebimdeki küçük kadife kutunun üzerine kapandı, sinir ve beklenti midemde bir düğüm oluşturdu.

Sonunda, sessizlik Karl'ın sabır kapasitesini aştı. "Durum kasvetli. Felaket. Yenilginin eşiğindeyiz. Henüz oylamaya başlamadık ama bazı sorunlarınızı hızla çözmezsek kaybedeceğinizi biliyorum. Bayan Payton'ın bu konuda açık olma ihtimali var mı?

bir nişana ne dersin? Gelecek yıl senato yarışı bitene kadar. Gerekirse yalvar ona."

"Ben yalvarmıyorum."

Karl bir dizi kekeleme sesi çıkardı.

Yeter. Bu kadarı yeterdi.

Konuşma yeteneğini yeniden kazanmadan önce ekledim, "Kaçmıyorum. Geri çekiliyorum. Onlara başka birini bulmalarını söyle. Güle güle."

Pekala. Karar verilmiştir. Devam edelim.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Karl'ı zihnimden kolayca uzaklaştırdım ve Scarlet'ten gelen başka bir mesajı kaçırmış olma ihtimalime karşı mesaj simgeme tekrar dokundum. Yeni mesaj bulamayınca, ben uçaktayken bana gönderdiklerine göz attım. İnişten sonrasına kadar onları almamıştım.

Scarlet: *Seni özledim ve bu kadar ani ayrıldığım için üzgünüm. Bugün konuşmak için vaktin olursa, bana haber ver.*

Scarlet: *Umarım ayrıldığım için bana kızgın değilsindir, ama eğer kızgınsan seni çok iyi anlıyorum.*

Scarlet: *Bir haiku-*

Kızgın olduğumuzda,

Bir zamanlayıcı kuralım, bir

saat içinde seks yapalım.

Düşüncelerimin dağınıklığına rağmen bu son mesaj beni gülümsetti. Sienna'nın uçağı indiğinde öfkem büyük ölçüde dağılmıştı. Scarlet, babasıyla yüzleştikten ve FBI'a yalan söyledikten sonra büyük bir kalabalığın önünde gösteri yapmak üzereydi. En çok da gözlerimi ve ellerimi ona dikip güvende ve iyi olduğunu teyit etmek için sabırsızlanıyordum.

Ve eğer güvende ve iyi değilse, ne gerekiyorsa yapardım.

Kapı açıldı ve başımı kaldırdım, kalbim gırtlığıma kadar yükselmişti. Birinin onu selamladığını, ona Claire dediğini duydum. Teşekkür ederken sesini duydum, sakın ve toparlanmıştı. Sonra geri adım atarak soyunma odasına girdi, henüz beni görmemişti, bu sırada gözlerimin yuvalarından fırladığına eminim.

Deri pantolonunu ikinci bir deri gibi giymiş -ki teknik olarak sanırım öyleydi-, siyah, dekolteli atleti ve Converse spor ayakkabılarıyla profilden dururken, kapının ardında dikkatini çekmeye devam eden kişiye gülümseyerek başını salladı.

Ama sonra, sanki yalnız olmadığını hissetmiş gibi, gözleri odaya kaydı ve beni gördüğünde yüz ifadesi bir şok ifadesine dönüşerek iki kez baktı.

Konuştugu kişi bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü bir saniye sonra kulaklık takan bir erkek içeri girdi, Scarlet'in baktığı yere baktı ve onun da gözleri büyüdü.

"Merhaba," dedi, bakışları Nashville'e vardığımda beni bekleyen peri kıyafetli babamdan kalma yeni takım elbisemde önce aşağıya sonra yukarıya doğru hareket etti. "Sen . . ." Önce Scarlet'e, sonra tekrar bana baktı. "Onun armağanlarından biri misin?"

Bu soru Scarlet'i trans halinden uyandırmış gibiydi ve yanakları pembeleşti. Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, ama ben çoktan cevap vermiştim.

"Evet. Ben onun armağanlarından biriyim." Beni tanıtmasına izin veremezdim. Kongre Üyesi Billy Winston'ın Country Müzik Yıldızı Claire McClure ile ilişkisi olduğunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu - en azından birkaç hafta daha.

Adam sırtıttı ve odadan çıkarken Scarlet'e sinsi bir gülümseme gönderdi. "Rahatsız edilmemenizi sağlayacağım."

Scarlet gözle görülür bir telaşla önce adama, sonra bana, sonra da adamın bizi yalnız bırakıp rahatsız edilmememiz için hızla kapattığı kapıya baktı.

Tedirgin bir şekilde kısa bir nefes verdi ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak bana baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Cletus söyledi. Soran olursa, ben Chicago'dan Alex Greene." Lafı dolandırmanın anlamı yoktu.

Çenesini düşürüp yüzünü uzun, bakır saçlarıyla gizlemeden hemen önce yüz hatlarında bir acı ve dehşet ifadesi belirdi. "Lütfen kızmayın."

Geriye kalan bir öfke varsa bile, çökmüş omuzlarını görünce ve sesindeki acının tınısını duyunca tamamen yok oldu.

Üç adımda yanına vararak onu kendime doğru çektim ve kollarımın arasına aldım. "Ne yapabilirim?"

Scarlet kendini çenemin altına sıkıştırdı, kolları gövdeyi sımsıkı sardı ve sanki beni içine çekebilecekmiş gibi derin bir nefes aldı. "Sakın kızma."

"Kızgın değilim. Kızgındım, çoğunlukla da Cletus'a. Ama şimdi değilim."

"Özür dilerim. Başka bir yol düşünemedim. Seni tekrar kaybedemezdim." Sesi sulu geliyordu.

Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurmak için kaldırdım. "Bir dahaki sefere konuş benimle. Lütfen. Bunu birlikte çözmemiz için bize bir şans ver."

"Tamam. Tamam. Tamam. Yapacağım. Yemin ederim, kalbimin üstüne yemin ederim." Bir öpücük daha çaldı, gözleri kocaman ve cam gibiydi. "Dersimi aldım."

Ağzımın bir tarafa doğru kıvrıldığını hissettim. "Ben de dersimi aldım."

"Dersini aldın mı?" Sesi çatallaştı, başı bir santim geriye kaydı. "Ne hakkında ders?"

İroni karşısında gülümsememi bastırarak kardeşimden alıntı yaptım: "Bazen kazanmanın tek yolu teslim olmaktır."

Göğsünden bir kahkaha püskürdü ve gülümsemesi arttıkça gevşediğimi hissettim. "Bu annenin sözlerinden biri mi?"

"Hayır. Ama sanırım artık bir aile deyişi oldu," diye cevap verdim gözlerini ararken. Hâlâ tedirgin ve telaşlı görünüyordu ve babasıyla yüzleşeceğini düşününce midem yeniden bulandı. "Scarlet. Ne yapabilirim ki? Ben olsam da olmasam da güvendesin. Geleceğin için neye karar verirsen ver, o sana asla dokunamayacak. Yemin ederim. İnan bana."

Çenesi titredi ve dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde yaşlar toplandı. "Oh, o kadar da kötü değildi," diye fısıldadı, soğukkanlılığındaki çatlak yalanıyla birlikte genişliyordu.

Gözlerindeki ifade, babasıyla yüzleşirken hissettiği o dehşet, bana on dört yaşındaki Scarlet'i hatırlattı. Aynı zamanda çaresizliğimden dolayı hayal kırıklığına uğramış on altı yaşındaki beni de aklıma getirdi.

Burnunu çekerek dudaklarını gülümsemeye zorladı. "Biliyor musun? Bu bir yalan. Korkunçtu ve nefret ettim." Şimdi kendini gülünç bulmuş gibi gülüyordu. "Ve en kötüsü ne biliyor musun? Böyle korkmanın ne kadar yalnızlık verici olduğunu unutmuşum."

"Yalnız değilsin," dedim şiddetle, yanağını avuçladım, gözyaşlarını sildim ve teninin kadife hissini hatırladım.

"Sen de yalnız değilsin." Onun sesi de sertti ve kendini küçümseyen gülümsemesi kayboldu. "Ben buradayım." Bu sözleri beni hafifçe sarsarak noktaladı, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Ben *buradayım*. Yükleriniz benim, umutlarınız ve hayalleriniz de öyle. Hepsini istiyorum. Her şeyi sizinle paylaşmak istiyorum. Lütfen. Güçlü olmam için bana güven."

"Sana güveniyorum." Bir elimi sırtında gezdirerek onu kendime yaklaştırdım, gözlerim dudaklarına kaydı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bu kez gülümsediğinde küçüktü ama aynı zamanda huzurluydu.

"Hazırlanmana yardımcı olmak için ne yapabilirim?" diye sessizce sormadan önce bir süre ona, sevgilime baktım.

"Hazırlanmak mı? Ne için?" "Konser için."

Kaskatı kesildi. "Aman Tanrım. Tamamen unutmuşum." Kollarını gevşeterek uzaklaşmak için hamle yaptı. Büyük bir isteksizlikle gitmesine izin verdim. Şimdilik.

Daha çok zamanımız var. Aceleye gerek yok.

"Saçım yapıldı. Makyözüm birazdan burada olur." Odanın içinde yarım daire çizerek etrafına bakındı. "Isınmam lazım."

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Köşede birkaç gitar görünce oraya doğru yürüdüm, Martin D-45'i seçtim ve kanepeye giderken hayran hayran baktım. "Bu güzel bir gitar."

"Beğendin mi?"

Başımı salladım, birkaç akor tıngırdattım. "Sesi güzel."

Önümde durup yarım dakika boyunca çalmamı izledikten sonra ellerini kalçalarına koydu. "Biraz kıskanmam garip mi?"

"Kıskanmak mı?" "Evet."

"Neyi?"

Enstrümanı işaret ederek yanımdaki koltuğa oturdu. "Ellerin o şeyin her yerinde ve o senin kucağında oturuyor."

Bu beni kıkırdattı ve göz ucuyla ona baktım. "Eğer kucağımda ısınmak istiyorsan, buna fazlasıyla varım."

Bu onu güldürdü ama aynı zamanda kızarmasına da neden oldu.

Son albümünün ilk single'ı olan "When Winter Sings" adlı şarkının girişini çalarken daha da yaklaştım ve kolumu onun kine değdirdim. "Ne çalmamı istiyorsun? Isınma için."

Dikkati ellerim ve gözlerim arasında gidip geldi, düşünceli bir hal almıştı. "Hey, bir sorum var," dedi aniden, henüz ısınmak istemediğini düşünmeme neden oldu. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Sienna'nın nasıl bir uçağı olduğunu biliyor musun?" "Onun uçağını mı aldın?"

"Evet, bindim." "Free Fallin"'e geçtim. "Ve görünüşe göre Sienna'nın sahne arkası geçiş kartları ve dünyadaki tüm konser etkinliklerine sınırsız erişim yetkisi var. Ben de senin soyunma odana bu şekilde girdim."

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu imalar hiç hoşuma gitmemiştir. Bir noktada Scarlet'le onun güvenliğini sıkılaştırma konusunu konuşmamız gerekecekti.

Ama sonra, "Bu çok üzücü," diyerek beni şaşırttı. Sessizliğimi koruyarak onu inceledim.

Bakışları odak noktasını kaybederek içe döndü. "Güvenliğimle konuşmalıyım. Onları sadece şovlar ve etkinlikler için alıyorum ama kim olursa olsun soyunma odama girmelerine izin vermemeliler." Bunu birkaç saniye düşünür gibi oldu ve sonra dikkati tekrar bana döndü. "Tabii ki siz değilseniz."

"Elbette," diye kabul ettim. Çünkü *elbette*.

Gözleri yeni takım elbisemin içinde üzerimde dolaştı. "Bir sorum daha var."

"Evet."

Şimdi güldü. "Henüz sormadım." "Her neyse, muhtemelen evet diyeceğim."

Bakışları ısındı, ısındı ve daha yakına eğildi, bir eli kravatımın önünü düzeltti, sesi alçalarak sordu: "Yani sen benim hediye misin?"

Ona bakarken cebimdeki kadife kutu ısrarla bacağıma bastırıyordu ama şu anın doğru zaman olmadığına karar verdim. Sahneye çıkmak üzereydi, binlerce insana gösteri yapacaktı. Dikkatinin bölünmesine ihtiyacı yoktu.

Gitarı bir kenara bırakarak ona doğru eğildim ve avucumu kalçasına doğru kaydardım. "Senin için bir hediye olmak isterim."

"Sen benim için bir hediyesin." Mutluluktan bulanıklaşan gözleriyle kucağıma tırmandı ve kollarını boynuma doladı. "Bundan asla şüphe etme."

Beni kucaklayarak başını omzuma yasladı ve boynuma bir öpücük kondurdu. Ben de ona sarıldım, o anın tatlılığının tadını çıkardım.

Buraya gelmek için dağlara tırmanmış, fırtınalı denizleri aşmıştık. Gelecekteki yolculuğumuzun pürüzsüz olacağına dair hiçbir hayalim yoktu. Ama umarım, son birkaç hafta ve uğruna savaştığımız, çözdüğümüz ve paylaştığımız her şey göz önüne alındığında, hangi yoldan gidersek gidelim, bundan sonra birlikte olacağız.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BILLY

"Ve onu kollarına alıp güneşin aydınlattığı gökyüzünün altında öptü ve birçok kişinin gözü önünde surların tepesinde durmalarına aldırmadı."

J.R.R. TOLKIEN, KRALIN DÖNÜŞÜ

Sonraki birkaç haftayı Roma'da geçirdik, Scarlet son albümünü bitiriyordu, ben bazen uzaktan çalışıyordum ama daha çok ona yemek pişiriyor, uzun bir günün ardından ayaklarını ovuyor ve bütün gece onunla sevişiyordum.

Roma harikaydı.

Ama evlenme teklif etmedim. Villa Borghese'nin bahçelerinde, Sistine Şapeli'nin tavanının altında, apartmanımızın bir alt sokağında bulunan ve kısa sürede en sevdiğimiz restoran haline gelen restoranda birkaç kez plan yapmıştım ama iş başa düştüğünde hiçbir an doğru an gibi görünmüyordu.

Asıl planımız olan ticari bir havayoluyla doğrudan Nashville'e uçmak yerine, Sienna özel uçağını göndererek önce Green Valley'e uğramamız için bize rüşvet verdi. Jethro ayrıca benim için yeni bir takım elbise daha gönderdi ve kartın üzerine "*Peri Takım Elbiseli Babanız*" yazarak Scarlet'i gülmekten kırdı geçirdi.

Öğleden sonra indik. Ashley bizi havaalanında Bethany ve Ben ile birlikte karşıladı; her ikisi de bizi gördükleri için son derece heyecanlıydılar. Küçük bir çocuğun selamlaması, öpücükler, sarılmalar, sonsuz sevgi nidaları ve sırasız göster-anlat paylaşımları gibisi yoktur.

"Elindeki ne Ben?" Ashley'nin arabasına doğru yürürken Scarlet elindeki keçeye benzeyen bir topu işaret etti.

"Bu bir kurutucu topu. Kurutucunun içinde giysilere çarpıyor, böylece daha çabuk kuruyorlar ve kütüphanedeki Bayan Winters bir cadı."

"Peki." Scarlet bana baktı ve birbirimize başımızı salladık. "Tamam o zaman."

Çiftlik evine gitmemiz uzun sürmedi, sadece kırk dakika kadar sürdü, ama oraya vardığımda göğsümde garip bir sızı ve garip bir keder anı yaşadım. Hayatımda ilk kez eve dönüyormuşum gibi hissetmedim.

Jethro'nun evi temizlediği, restore ettiği, renkleri seçip dış cepheyi boyadığı, lekeleri, süslemeleri ve yeni altlıkları seçtiği ve verandayı yenilediği süre boyunca oradaydım. Ama şimdi onu gördüğümde, yıllarca süren sıkı çalışmasının, değişikliklerinin ve kişisel dokunuşlarının bir koleksiyonunu gördüğümde, *bunun bizim* evimiz olmadığını fark ettim. Artık Jethro'nun, Sienna'nın ve çocuklarınınındı.

Ve ben de bir ziyaretçiydim.

"İyi misin?" Scarlet omzumdan elini benimkinin içine sokarak sordu.

Başımı salladım, onun yerine kolumu omuzlarına doladım ve sesimdeki geçici kederi yok ederek, "İyi olacağım," diye cevap verdim.

İçeride bir telaş vardı ve Jenn ve Shelly'yle birlikte sabun yapmak için mutfığa çekilen Scarlet'in izini kısa sürede kaybettim. Bu arada Jethro, Roscoe, Drew ve ben tarladan geçerek odunluğa doğru yürüdük.

"İster inanın ister inanmayın, odunumuz azalıyor," diye kıkırdadı Jethro, sanki bu dünyanın en komik şeyiymiş gibi. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Roma nasıldı?" Roscoe gömleğinin kollarını sıvayarak sordu.

Bakışlarım kollarına ve sonra tekrar gözlerine kaydı, tam "*Odun kesmiyorsun*" demeden önce kendimi durdurdum. *Hâlâ iyileşme sürecindesin, o yüzden gömleğinin kollarını tekrar aşığı sıyrabilirsin.*

Gerçek şu ki, Roscoe büyümüştü. Artık tepesinde dikilmeme, kararlarını iki kez kontrol etmeme, sorunları çözmeme, endişelenmeme ihtiyacı yoktu. Onun içindeki küçük çocuğu her zaman görebilirdim ama şimdi ona bir erkek gibi davranmama ihtiyacı vardı.

Ben de "Roma harikaydı." dedim.

"Ne kadar kalacaksınız?" Jethro birasından bir yudum aldı. "Sienna Claire'den doğru dürüst bir cevap alamadı."

"Sadece birkaç gün. At arabası evinde kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Elbette." Kardeşim alnı kaşlarını çatarken bile bana gülümsedi. "Sonsuza dek kalabilirsiniz."

"Biliyorum." Tarlaya baktım, önümüzde yükselen ve yeşilin çeşitli tonlarına bürünmüş dağı inceliyordum. "Ama sanırım artık zamanı geldi."

"Peki ya değirmen? İş ne zaman döneceksin?" Drew kargo pantolonunun yan cebinden bir bira şişesi çıkardı ve kapağını çevirerek kapattı.

Bilin diye söylüyorum, bu bir çevirme değildi. Adam çıplak elleriyle her şeyi -bira, ayı kapanı- açabilecek gibi görünüyordu. Ayrıca, kargo pantolonunun ceplerini sık sık bira tutacağı olarak kullanırdı. Sırf bu amaçla hafta sonları için bir çift almayı düşünmüştüm.

"Önümüzdeki ay fabrika operasyonlarına geri döneceğim ama Dolly artık tam zamanlı olarak Nashville'de olmamı istiyor. Eyalet kongresi yakında normal oturumuna geri döneceği için bu işe yarıyor. Fabrikanın ulusal ofisini oradan yönetebilirim." Onlara söylemediğim şey, Scarlet ve benim gelecek hafta ev bakmak için bir emlakçıyla buluşacak olmamızdı. Dairesi güzeldi ama tek odalı, seyrek döşenmiş, posta pulu gibi bir mutfak olan basit bir yerdi.

Kadın her şeyiyle büyük bir mutfak hak ediyordu ve alacağı şey de buydu.

"Değirmene geri mi dönüyorsun?" Jethro'nun bu bilgi karşısında kafası karışmış gibiydi. "Son duyduğumda senatörlük için yarışıyordun."

Boğazımın arkasından kısa, memnuniyetsiz bir homurtu sesi çıkardım.

Roscoe benim yerime cevap verdi. "Hayır. Geri çekildi."

Roscoe, ben Roma'dayken görüştüğümüzden beri biliyordu.

Parti fikrimi değiştirmeye çalışmış, yeni bir kampanya irtibatı vaat etmişti ama o gemi çoktan kalkmıştı. Koltuğu istemiyordum, Karl'ı kovduktan sonra rahatlamaktan başka bir şey hissetmediğimde bu gerçek açıkça ortaya çıkmıştı. Scarlet bir süre bunu onun için yaptığımı düşündü. Ama şimdi bunu kendim için yaptığımı inanıyordu, ki gerçek de buydu.

"Aslında Yeşil Vadi'de kalmamanız iyi olabilir. Kasabada kimsenin nerede olduğunuzu kesin olarak bilmemesi muhtemelen daha iyi olur." Jethro ensesini kaşıdı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Wraith'ler dağılmış durumda, sağda solda üye kaybediyorlar. Liderleri hapiste olduğu için etrafta düzeni sağlayacak kimse yok. Her türlü pisliğe bulaşıyorlar. En iyisi Claire'in burada olmaması."

Drew önce bana, sonra Jethro'ya kaşlarını çattı. "Düzen sağlamaktan mı bahsediyorsun?"

"Hayır. Yani *uygulamak*." Jethro bize gözlerine ulaşmayan bir gülümseme verdi. "Razor'ın liderlik tarzı kesinlikle bir hastalıktı."

Kardeşim doğru söylüyordu. Ama artık Razor Dennings'in rahatsızlığı resmen beni ilgilendirmiyordu.

Scarlet ve ben Roma'ya vardıktan kısa bir süre sonra, Dani Payton'dan bir telefon aldım ve bana karşı yapılan tüm suçlamaların düşürüldüğünü ve FBI ajanı olan küçük kız kardeşinden duyduğunu söyledi.

dava kapanmıştı. Scarlet'in yalancı şahitliği işe yaramıştı ve artık paçayı sıyırmıştım, suçsuzdum.

Henüz tam olarak kabullenmiş değildim ama teslim olmaya çalışıyordum.

"Hey. Bu arada, ona evlenme teklif etti mi?" Bu soru Roscoe'dan geldi ve ona bir yan göz kazandırdı.

Cebimdeki yüzük birden ağırlaştı.

"Simone'a sordun mu?" Jethro pis pis sırtarak sordu. Roscoe kaşlarını çatı.

"Evet diyeceğini bilsem bugün sorardım."

"Sadece doğru zaman geldiğinde değil, aynı zamanda doğru an geldiğinde de sor. Sırf resmiyete dökmek istiyorsun diye işleri aceleye getirme. İdeal olan, sadece bir kez sormaktır. Bunu önemseyin." Drew bunu sanki bu konudaengin bir deneyime sahipmiş gibi söyledi.

"Simone'un neden evet demeyeceğini düşünüyorsun?" Caydırılmak istemeyen Jethro, Roscoe'yu dürttü. "Sakalın yüzünden mi?"

Roscoe'nun eli çenesine gitti. "Sakalımın nesi varmış?" "Claire'in gelecek hafta konseri mi var? Teksas'ta mı?" Drew, her zamanki gibi diplomat, konuşmayı Jethro'nun sataşmalarından uzaklaştırdı. "Evet," diye onayladım.

"Gidiyorsun, değil mi? Hatırlat da sana Austin'deki iyi restoranların isimlerini vereyim."

"Teşekkürler." Kayınbiraderime minnettar bir bakış gönderdim. "Minnettar olurum."

Scarlet'i benden başka bir dinleyici kitlesine şarkı söylerken en son bir ay kadar önce Nashville Müzik Festivali'nde izlemiştim. Sahneden, kanatlarda durarak izlemiştim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, harikaydı. Çünkü o harikaydı. Scarlet mükemmelliğin canlanmış haliydi.

Setinin bir noktasında, ailemin evinin arkasındaki ormanda birlikte şarkı söylediğimiz o günü, otuz dolarlık gitarıma sihirden yapılmış gibi nasıl baktığını düşünerek kendimi biraz tıkanırken buldum. Hayaller kurmaya yeni başlamıştı. Şimdi ona hayret ediyordum, binlerce dinleyiciye hükmediyor, onları avucunun içinde tutuyor, avucunun içinden yiyordu.

Görünüşe göre bu sadece Billy'ler ve keçiler için değil.

Daha sonra, VIP'lerle buluşup bir şeyler imzalarken, fotoğraf çektirirken, gülümseyip herkesi dinlerken ve onlara kendilerini özel hissettirirken arkada kaldım. Ama asıl önemli olan oydu. Tekil olan oydu. O her şeyi daha parlak hale getirdi. Diğer insanlar sadece bunun tadını çıkarıyor, çağrışımlarla parlıyorlardı.

Sonunda güvenlik görevlisi sırayı kapatıp onu uzaklaştırdığında, başını çevirdiğini ve bakışlarının onu aradığını gördüm.

Seni arıyordu.

Tanrım, zaman ne kadar da değişmişti. Eskiden onu arayan hep bendim ve gölgelerde saklanan da oydu. Ama şimdi düşündüğümde, her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğuna karar verdim. Spot ışıklarından, dikkat çekmekten hiç hoşlanmamıştım. Kanatlarda durup Scarlet'i beklemek en sevdiğim yerlerden biriydi.

Bir saat boyunca odun kesip bira içtikten sonra, ağaç sınırına kadar arazinin çevresini kısa bir süre kontrol ettikten sonra eve geri döndük.

Ağaç sınırında bir fikir oluştu, bir düşünce ve bir plan yaptım. Aklımdaki şey bir sürprizdi ve işin zor kısmının nedenini söylemeden onu gitmeye ikna etmek olacağını düşündüm.

Ancak arka kapıdan içeri girer girmez bir kaos sesiyle karşılaştık. Kadınlar gülüşüyor, Beau -ki onu görmedim- bağılıyor ve bir grup insan Scarlet'le ikizlerin arasında, sanki onu korumak için duruyordu.

Scarlet beni görünce fırladı, elimi tuttu ve "Git, git, git!" diyerek beni dışarı çekti.

Şaşkınlık içinde, onu durdurmadan önce beni hâlâ yaz sonu çiçeklerinin açtığı kır çiçekleri tarlasının yarısına kadar sürüklemesine izin verdim. "Neler oluyor?"

Hızlıca eve baktı, birkaç kıkırdama kaçarken yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. "Venedik'in intikamı."

"İntikam mı?" Parlak gözlerini, mutlu ifadesini inceledim ve sonra arka verandaya baktım, yarı öfkeli bir Beau'nun evden çıkmasını bekliyordum. "Ne yaptın sen?"

Scarlet ciddi ciddi güldü, sesi biraz uğursuzdu. "Sienna ve Jet'ten onay aldıktan sonra mutfağın girişine bir kova bitkisel yağ koydum ve Beau'yu içeri çağırdım."

Geriye yaslandım. "Sonra da kafasına mı döküldü?"

Ağzını kapattı, hâlâ gülüyordu. "Ama sonra, aman Tanrım, Billy. Tüyler." İki büklüm oldu, karnını tutuyordu, omuzları titriyordu.

Neşesi bulaşıcı olduğu için ben de güldüm, başımı sallayarak onu takip etmeye çalıştım. "Tüyler mi?"

"Onu üst kata, banyoya gönderdim." Gökyüzünü işaret etti. "Tüyler -" Şimdi eliyle yağmur yağdırma hareketi yaptı. "Bir kova daha ve - onlar - onlar - onun yüzü! Sakalı!" Homurdandı, bu da onu daha çok güldürdü, gözlerinde gülmekten yaşlar vardı.

Gözlerimi devirerek elini tuttum ve onu sahanın geri kalanına doğru çektim, sevgilime asla şaka yapmayacağımı aklıma not ettim.

Uzun bir süre sonra kahkahaları birkaç kısa kıkırdamaya dönüştü ve onu özel bir yere götürdüğümü anlamış gibiydi. "Nereye gidiyoruz?" Gözlerinin altındaki nemi silerek burnunu çekti.

"Göreceksin," dedim hafifçe gülümseyerek ve garip bir sinir kriziyle savaşıarak.

İçini çekti, sesi mutlu geliyordu ve beni takip etti.

Birkaç saniye sonra, yan yana yürümek için birkaç adım attı ve "Peki, neden keçi?" diye sordu.

Ona baktım. "Pardon?"

"Dövmen neden keçi? Hep sormak istiyorum."

Kıkırdadım, bakışlarımı kaçırdım ve genç halime gözlerimi devirerek baktım. "Geçmişe bakınca şimdi biraz komik geliyor."

"Anlat bana." Kolumu çekiştirdi. "Hiçbir şey Beau'yu tüylerle kaplı görmek kadar komik olamaz."

"Evine gelip benimle gitmeni istediğim geceyi hatırlıyor musun?" Özlem, kızgınlık ya da terk edilmişlik duygularının eşlik ettiği bir parlama olmadan bu konuyu açmak tuhaftı.

"Evet, hatırlıyorum," diye sessizce cevap verdi, belki de benzer düşünceler içindeydi.

"Ne dediğini hatırlıyor musun? Seni öptükten ve öpüştükten sonra? Ama sonra durdum ve sen sinirlendin."

"Uh ..." Gözleri yukarı ve sağa doğru hareket etti ve sonra aniden benimkilere geri döndü, farkındalıkla genişledi. "Senin yerine bir keçiyle yatmayı tercih edeceğimi söylediğim için mi keçi dövmesi yaptırdın?"

Tekrar kıkırdayarak başımı salladım. "Evet. Sarhoş oldum ve keçi dövmesi yaptırdım.

Olan bu." "Sen delisin."

"Sana deli gibi aşkıttım ve belki biraz fazla dramatiktim. Ve gerçekçiydim."

Ağaç sınırına yaklaştığımızda Scarlet bir an sessiz kaldı, sonra sordu: "Pişman mısın? Hiç keşke başka bir şey alsaydım dediğin oluyor mu?"

"Hayır, pişman değilim." İlk ağaçta durdum, yönümü bulmaya çalışarak ormanın içine baktım.

"Huh."

"Bu bir hatırlatmaydı," dedim dalgınca, onu birkaç adım batıya çekmeye karar verdim ve yolu bulacağımı umdum.

"Neyin hatırlatıcısı? Sarhoş olup dövme almaya gitme mi?"

"Hayır. Sana, bana ve kim olmak istediğime, yani seni hak eden biri olduğuma dair bir hatırlatmaydı." Tanıdığım iki ağacı bularak bizi tekrar durdurdu ve yüzümü ona döndüm.

Bana kısık gözlerle bakıyordu. "Bir keçiyi hak ettiğim için mi?"

Ona gülümsedim, boynuna bir öpücük kondurmak için başımı eğdim ve sonra kulağına fısıldadım, "Baaa."

Güldü, koluma vurdu ve eğilerek uzaklaştı. "Sen bir delisin." "Keçi olduğumu sanıyordum."

"Öylesin." Parmaklarıyla sakalımı okşadı. "Sen benim Billy Goat Gruff'ımsın."

Garip bir şekilde, kulağa hoş geliyordu, bu yüzden bende kalmasına karar verdim.

"Tamam, hadi." Ormana doğru bir adım attım ve o da beni takip etti.

Ancak birkaç adım sonra kıkırdadı.

"Ne?" diye sordum. Omzumun üzerinden ona bakarak sordum.

"Oh, buraya isteyerek geldiğine inanamıyorum ve akşam yemeğinden önce bizi dışarı çıkarabilmem için not alsam iyi olur diye düşünüyordum."

"Gerçekten komiksin." Ona düz bir bakış attım.

"Biliyorum." Sırıttı, sevimli ve kendini beğenmiş görünüyordu.

Biraz daha yürüdük, yavaşça, devrilmiş dalları ve çalıları karıştırarak.

Bir dakika sonra, adımları yavaşlarken elinin benimkinde seğirdiğini, sıkıldığını ve sonra bıraktığını hissettim. "Billy. Nereye gidiyoruz?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Bu sefer ona dönüp bakmadım. O sinirler geri dönmüştü, yutkunmamı zorlaştırıyordu ve pantolonumun cebine otomatik bir vuruş yaptım. *Kutu hâlâ orada.*

Kulübeyi fark ettiği anda anladım çünkü nefesi kesildi ve yürümeyi bıraktı. Ona bir dakika verdim ve sonra elini çekerek yolun geri kalanında ilerlemesine rehberlik ettim.

Hafif tepeyi birlikte aştık ve yavaş gitmeye özen gösterdim, ona gördüklerine alışması için zaman tanıdım ve sadece basamakların dibine geldiğimizde ona dönüp baktım.

"Billy." Gözleri kapıda, çerçevede, kütük duvarlarda, taş basamaklarda ve temeldeydi. Sonra da merak dolu gözlerle bana baktı. "Ne yaptın sen?"

Elini dudaklarıma götürdüm ve arkasından öptüm. "Sana içeriyi göstereyim."

Basamakları tırmandık ve kapıyı iterek açtım, küçük ama düzenli iç mekân ortaya çıktı. Pencereleler pek iyi aydınlatılmamıştı. Onu içeride bırakarak masanın üzerindeki gaz lambasına doğru ilerledim ve bir kibrit çaktım. Ortalık aydınlandığında onu incelemek için geri döndüm.

Bu kez o bana bakıyordu. "Bunu sen mi yaptın?"

Başımı salladım, etrafıma bakındım, gözlerim yatağı kaplayan yorgana takıldı. Bu yorgan, burası onun kamp alanı olduğunda kullandığı yorganın aynısıydı. "Rehabilitasyon merkezinden taburcu olduktan sonraki sonbaharda, sen gittikten sonraki yıl inşaata başlamaya çalıştım. Ama sonra ne halt ettiğimi bilmediğim hemen anlaşıldı." Yine eski halime güldüm. "Bir kulübe inşa etmekle ilgili ilk şeyi bilmiyordum. Bu yüzden erteledik."

"Biz mi?"

"Duane ve ben birlikte inşa ettik."

"Ne zaman inşa ettiniz?" Şöminenin karşısına geçip zemine işlenmiş taşları inceledi ve onları tanıyıp tanımadığını merak ettim. Şükran Günü'nden sonraki hafta sonu dereden topladığımız taşların aynısıydı, onun şöminesini çevreleyen taşlar.

"Sen Ben'le evlendikten hemen sonra başlamıştım."

"Yani o yazı bir kulübe inşa ederek geçirdin."

Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim. Onun yerine, bakışları hâlâ şaşkınlıkla dolu bir şekilde orada dikilmesini izledim. Sonra bir yerden bir yere gitti, ocağı, duvarlara, küçük masaya, sandalyelere dokundu. Köşedeki ateş çubuğına bile dokundu, gözlerimle buluştuğunda bir kahkaha balonu onu terk etti.

"Ateş çubuğı bu mu?"

Konuşmak istemeyerek başımı salladım. Belki de beni sessiz tutan alışkanlıklarımdı. Onu inşa ederken ve daha sonra, ona yakın hissetmek için tek başıma ziyarete geldiğimde hiç konuşmamıştım. Konuşacak kimse yoktu.

Etrafı dolaşmayı bitiren Scarlet yatağın önünde durakladı, sonra dönüp üzerine oturdu ve yatağı denemek istercesine bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Bu yatak kesinlikle çok rahat." Bunu söylerken sesini alçaltmıştı, ki Roma'da onunla geçirdiğim onca zamandan sonra artık bunun aklında bazı faaliyetler olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

Dudaklarımı yana doğru bükerek beni izlemesini seyrettim. "Öyle mi?" Zıplamayı bıraktı. "Ne? Üzerinde hiç uyumadın mı?"

"Hayır. Yatmadım."

Cevabım kafasını karıştırmış gibiydi. "Burada çok zaman geçirdin mi?"

"Geçiriyordum. Özellikle de kış aylarında. Kasım ayında, her yıl, burada vakit geçirirdim.

Burada."

Yan yatıp dirseğinin üzerinde doğrulduktan sonra bakışları üzerimde gezindi. "Herhangi bir planın var mıydı?"

"Planlar mı?"

Arsız bir gülümseme dudaklarını kapladı. "Buraya seninle gelmiş olsaydım, planların neydi?"

Bir kahkaha attım. "Şey, bu tamamen olasılık dışı görünüyordu."

"Hayır, ama senin planların vardı." Sırt üstü yuvarlandı, gözleri hâlâ bende idi. "Anlayabiliyorum."

Şimdi bakışlarım onun üzerinde geziniyordu; vücudunun eğimleri ve kıvrımları, yorganın üzerinde dağılmış saçları, gözlerindeki çekici ışıltı. "Haklısın," dedim hışımla, onun bana öyle baktığını görünce kendi bedenimde artık tanıdık olan tepkiyi fark ederek.

Ama önce ona gerçeği söylemek istiyordum. "İlk başta burayı sana güvenli bir yer olarak sunmayı planlıyordum. Sana birden fazla yer olduğunu göstermek için. Bir zamanlar senin güvenli yerin olan bir yer tekrar olabilirdi. Ama sonra-" Duvardan uzaklaştım ve yatağın kenarına geçerek onun yattığı yerin yanında diz çöktüm "-İtalya'da aramızdaki şeyler ilerledikçe .

.."

"Evet?"

Elimi alnına götürerek parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Kendi başına güvenli bir yer bulduğunu ve buna ihtiyacın olmadığını gördüm.

artık. Ve bu iyiydi."

Bakışları sorgulayıcı bir hal aldı. "Bu iyi miydi?"

"Evet," diye fısıldadım, gözlerim şimdi en sevdiğim renk olan dudaklarına takılmıştı. "Kullanımı için başka olasılıkların önünü açtı."

Ağzı kıvrıldı. "Mesela?"

Yavaşça ayağa kalktım, telaşsızca ayakkabılarımı çıkardım, gömleğimi çıkardım ve sonra kemerime uzanıp onu çözdüm.

Yutkundu, onu izlememi izlerken gülümsemesi soldu. "Bana söylemeyecek misin?" diye sordu, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı.

ben fermuarımı açarken.

"Kıyafetlerini çıkar." Elimi cebime attım ve kadife kutuyu kavradım.

Kirpikleri dalgalandı. "Neden?"

"Çünkü sana göstermeyi tercih ederim."

Gözlerinin arkasında bir ateş parladı ve dudağını ısırarak önce tişörtünü ve sütyenini, sonra da pantolonunu çıkardı. Ona bakma, soyunmasını izleme, bakışlarını üzerimden ayırmama arzuma teslim oldum. Uzun zamandır bakmama bile izin verilmemişti. Ama şimdi bir adak gibi önüme serilmişti, güzel, baştan çıkarıcı vücudu yatakta çırılçıplaktı.

Dilimde ona karşı duyduğum açlıkla, "Scarlet, sevişmeyeli yirmi dört saatten fazla oldu mu?" diye fısıldadım.

Burnu hafifçe kırıştı, bakışları sıcaklığından hiçbir şey kaybetmedi. "Haklısın, çok uzun zaman oldu."

Ne sorduğumu anlamadı, ben de önünde dizlerimin üzerine çöküp kutuyu çıkardım. Beni izlemek için başını çevirmişti ama kutuyu aramıza koyup açtığımda görmemiş gibiydi. Gözleri tereddütsüz benimkilere dikilmişti.

"Scarlet," diye fısıldadım.

"Evet?" diye fısıldadı.

Yüzüğü kutudan çıkardım ve gözleri teklifime yeniden odaklanana kadar aramızda tuttum.

"Benimle evlenir misin?"

Neden o anın geldiğini bilmiyorum. Neden daha önce gelenlerin hiçbiri bunu yapmadı bilmiyorum. Belki de ona henüz kulübemizi göstermediğim içindir? Ya da sadece burada, her şeyin başladığı ve ona geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum yerde olmamızı istediğim için.

Ama Toskana'daki şüphelerimin doğru çıktığını biliyordum. Bu kadınla geçirdiğim her an bana bir zevk gibi geliyordu, özellikle de şaşkın gözlerinin benimkilere döndüğü ve ağlayarak bana -evet- karım olacağını söylediği an.

Kırmızı hâlâ ruhumun rengiydi. Ama artık nihayet birlikte olduğumuza göre, günlerimi ve gecelerimi de ruhunun enfes spektrumu ve zapt edilemez parlaklığıyla boyadı.

EPİLOG

SCARLET

"Ailenize ve arkadaşlarınıza veda öpücüğü verebilir ve arınıza kilometreler koyabilirsiniz, ama aynı zamanda onları kalbinizde, zihninizde, midenizde taşırsınız, çünkü sadece bir dünyada yaşamazsınız, bir dünya sizin içinizde yaşar."

FREDERICK BUECHNER

"Tiberius Monroe Winston, hemen pantolonunu yukarı çek." Kızgın görünmek ve kahkahamı sesimden uzak tutmak için mücadele ettim. "Eğer gitmen gerekiyorsa, karavanın içindeki tualete kadar yürü. Olduğun yerde durup bitkileri sulayamazsın."

"Tommy Weller'in evindeki havuz partisine gittiğimizde de aynı şeyi yapmıştı," diye fısıldamak için eğildi Bea. "Paravanın kenarına kadar yürüdü ve yüzme şortunu indirdi. Korkunçtu."

Bea on yaşındayken küçük kardeşlerinin yaptığı her şeyden dehşete düşüyor gibiydi. Bir yandan, onu tam olarak suçlayamıyordum. Çoğu zaman sevimli bir şekilde dehşet vericiydiler. Öte yandan, Bea diğer kardeşlerinin toplamından daha yaramazdı.

Dudaklarımla sert bir çizgi oluşturmaya çalışırken, üçüncü çocuğumuza "Marcus, lütfen küçük kardeşine tualete kadar eşlik eder misin?" diye seslenirken Hank Weller'in karısına bir özür mektubu göndermeyi not ettim.

Mümkün olduğunca, iki büyük oğlan Marcus ve Trajan'ı iki küçük oğlan Constantine ve Tiberius'un sorumluluğunu üstlenmeye teşvik etmek için elimizden geleni yaptık. Billy, Beatrice ve Dulcinea'nın, kız kardeşinin ağabeylerinden gördüğü türden sataşmalara maruz kalmamaları konusunda kararlıydı.

Ancak bazen sarkacın diğer yöne doğru çok fazla sallandığından endişeleniyordum. İkiz kızlarımız, amcalarının kızıl saçları ve gök mavisi gözlerinden çok daha fazlasını miras almışlardı.

"Ama o çoktan bitirdi." Her zamanki düşünceli ifadesini takınan ve şu anda Dulci ve Constantine'le birlikte çadırı kurmakta olan Marcus, üç yaşındaki Tiberius'un gerçekten de işini bitirmekte olduğu yeri işaret etti. "Sadece-"

"Marcus Cash, lütfen annenin dediğini yap," diye araya Billy'nin sesi girdi ve ben dönüp kocamı ararken en büyük oğlumuz hemen sözümü dinledi.

"Şimdiden döndünüz mü?" Elimi kalçama koydum, Billy'nin taşıdığı market poşetleri ile yetişmek için koşan Trajan'ın arasına baktım. "Çok hızlı oldu."

Genellikle Winston'ların evinin arkasında kamp kurduğumuzda Billy ve beraberindeki çocuklar birkaç saatliğine markete giderlerdi. Özellikle bu gün, her yıl İşçi Bayramı hafta sonu kamp gezimizin Cuma günü, Piggly Wiggly'de her zaman bir karmaşa olur gibiydi.

"Yolun aşağısında, eskiden Corner Shoppe'un olduğu yerde yeni bir market açtılar. Yolculuk süresini yarıya indirdi. Ayrıca Patty'ye rastladım. Selam söyledi." Zoraki gülümsemesini takınan Billy, alışkanlığı olduğu üzere öpmek için önümde durdu. Birbirimizi her zaman bir öpücükle selamlardık.

"Merhaba güzelim," dedi sessizce, Toskana buzul mavisi gözleri benimkilerin arasında gezinirken.

"Merhaba yakışıklı." Gülümsememi engelleyemedim. Ama sonra, neden onu öpmek isteyeyim ki? için mi?

"Constantine! Buraya gel ve yardım et," diye seslendi Dulci küçük kızına. Kardeşim.

"Marşmelovları aldın mı?" Constantine çantalara göz atıyordu ve anlaşılan çadırı terk etmişti.

"Evet, tüm şekerleme malzemelerini aldık." Trajan bez bir çuvalı yere bıraktı, bir kutu graham krakeri çıkardı ve bana üç dişi eksik bir gülümseme verdi. "Şimdi yapabilir miyiz?"

"Hayır, yapamayız." Dulci kutuyu onun elinden aldı ve tekrar çuvala doldurdu. "Çadırlardan sadece biri kuruldu. Simone Teyze ve Roscoe Amca her an burada olabilir ve onlar geldiğinde çadırları kuruyor olmak istemiyorum."

Dulci, Simone Teyzesine hayrandı ve tıpkı Trajan'ın Roscoe Amcasına hayrandı ve veteriner olmak istemesi gibi adli tıp uzmanı olmak istiyordu. Ne zaman onları Washington DC'de ziyaret etsek, Dulci ve Trajan birkaç gün daha kalır ve Roscoe onları eve uçururdu.

Bu tek seferlik öneri ve etkinliklerin kısa sürede aile geleneklerine dönüşmesi benim için çok ilginçti. İki yıl önce Simone, Dulci ve Trajan'a fazladan üç gün kalmalarını önermişti ve şimdi her seferinde bunu yapıyorlar.

Bu İşçi Bayramı kamp gezisi, yedi yıl önce Sienna tarafından ailenin yoğun Şükran Günü ve Noel sezonları dışında birlikte kaliteli zaman geçirmesini sağlamak için önerildi. Şimdi her yıl yaptığımız şey bu ve her zaman aynıydı.

Her aile Cuma ya da Cumartesi günü gelebildiği zaman geldi. Çocuklar ormanda vahşi hayvanlar gibi koşturuyor, dereye yüzüyor, kaleler yapıyor ve nihayet Pazar gecesi ya da Pazartesi biz ayrılmadan hemen önce duş alıyorlardı. Bu arada yetişkinler sosyalleşti ve yemek pişirdi.

Son gece akşam yemeğinden sonra çocuklar kamp ateşinin etrafında şekerleme kızartırken yetişkinler de ikinci bir kamp ateşinin etrafında toplandılar. Ayrıca son gece, altı yaşından büyük tüm kuzenler Cletus ve Jenn ile çadır kampı yaparken, tüm küçükler ebeveynleriyle birlikte büyük evde kalacaklardı.

Tiberius ve Constantine ile Jenn ve Cletus'un küçük oğlu Linus dışındaki tüm küçükler. En küçük iki çocuğumuz Beau ve Shelley ile birlikte göldeki evlerinde kalmayı severdi. Bunun onları özel hissettirdiğinden şüpheleniyordum. Özellikle Tiberius, Shelly ve papağanıyla özel bir bağ geliştirmişti. Linus ailesiyle ve diğer büyük çocuklarla kalıyordu.

Bir ara Billy'yi masanın etrafında takip ettim ve yiyecekleri boşaltmaya başlarken ellerine vurarak uzaklaştırdım. "Bırak Bea ve ben yapalım. Çadırlara yardım edecek misin?"

"Evet." Hızlı bir öpücüğün yanı sıra sinsice popomu okşayan, kavrayan ve saplak atan Billy, çocuklarımızın peşinden çadırlara doğru yürüdü ve beni cesaretine kıkırdayarak bıraktı. Ona borcumu sonra ödeyecektim.

"Bunların hepsi buzdolabı malzemesi. Soğutuculara götüreceğim." Bea çantalarından birinin içine baktı, uzun kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Uh oh. Babam sosisli sandviç almış. Cletus Amca geliyor sanıyordum?"

"Geliyor." Küçük ellerin ulaşamayacağı bir yere koymak niyetiyle sosisli sandviç malzemelerini çıkardım. "Sosislileri buzun altına sakla ki amcan onları görmesin. Ya da daha iyisi, onları kulübedeki karavan buzdolabına koy."

"Ne zaman gelecekler?" Bea bütün bozulabilecek şeyleri iki torbaya doldurmaya başladı. "Peki Ben, Andy ve Pedro ne zaman geliyor?"

"Cletus akşam yemeğinden hemen önce geliyor. Ben, Andy ve Pedro saat üçe kadar okuldalar. Bugün izinleri yok. Ama Jethro Amcanız her an yakacak odunla gelebilir."

"Ya Beau Amca ve Shelly Teyze?" Bea iki çantayı aldı. "Peki ya Duane Amca, Jess Teyze ve Liam?"

"Sanırım dört ya da beş civarı. Sanırım hepsi Weller'ları ziyarete gittiler. Lütfen dönerken karavandaki lokum kızartma çubuklarını da getirir misin?"

"Olur anne." Bea soğutuculardan birinin önünde diz çöktü.

Bu arada ben de yarım daire çizerek tüm piknik masalarında masa örtüsü, kâğıt tabak, çatal bıçak takımı, peçete ve benzeri şeylerin bulunmasını sağladım.

"Hey Ash, Bethany," diye seslendim açıklığın uzak tarafındaki baldızıma ve yeğenime. Bu alan altı yaz önce ağaçlardan temizlenmişti, böylece büyük bir kamp alanımız olabilecekti. "Bu masalar için her şeyiniz var mı? Bir sürü kâğıt tabağım var."

"Biz iyiyiz." Ashley başparmağını havaya kaldırdı. "Ama Marcus döndüğünde onu buraya gönder. Zander'in yardıma ihtiyacı var."

"Yardıma ihtiyacım yok!" Yeğenimin inatçı hırıltısı, Ashley'in yan tarafındaki tuhaf görünümlü çadırın arkasında bir yerden patlak verdi.

Elli adım ötede bile Ash'in eğlenen bakışlarını yakaladım.

"Marcus'a yardım etmesi için bir şans ver, Zander. Sana ne kadar saygı duyduğunu biliyorsun," Billy'nin sesi yüksek olmasa da, açıklıktan duyulacak kadar yüksek ve emrediciydi.

"Tamam, tabii Billy Amca," diye cevap verdi Zander, sesi daha az sinirli çıkıyordu ve hem Ashley hem de ben hep birlikte dudaklarımızı dişlerimizin arasında yuvarladık.

Marcus ve Zander sadece bir hafta arayla doğmuşlardı, Zander daha büyüktü. Billy'nin Zander'la etkileşimini izleyerek yeğenimize doğru olanı yaptırmanın en iyi yolunun ona başkalarının ona nasıl güvendiğini, ona nasıl saygı duyduğunu, ona nasıl ihtiyaç duyduğunu hatırlatmak olduğunu anlamıştım.

Bu, kocamın özel yeteneklerinden biriydi. Çocuklarımıza ya da yeğenlerimize karşı asla sesini yükseltmezdi. O sadece her insanın içindeki, onların en iyi olma isteğini uyandıran ipi koparırdı.

Birdenbire, "Ben geldim!" diye bağırان bir ses havayı yararak geldi.

Anonsla birlikte tüm çocuklar yaptıkları işi bıraktı, kafaları etrafa savruldu. Sonra da çılgınca bir gürültü kopararak ağaçların dibine doğru koşmaya başladılar.

Billy yarı monte edilmiş çadırın etrafına eğildi ve bakışlarımızı paylaştık. "Bu davranışlarıyla onu Noel Baba sanırsınız." Yanlarına doğru yürüdü.

Constantine'in Cletus Amcasını karşılamak için aceleyle düşürdüğü çadır direği.
"Daha sonra geleceğini sanıyordum?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Jenn'in Louisville'de bir işi vardı, akşam yemeği için burada olacaklarını düşünmüştüm."

Billy aniden çadır direğini bıraktı ve hızlı adımlarla bana doğru yürüdü.
"Sosisli sandviçlerin olduğu çanta nerede?"

"Soğutucunun yanında olmalı. Bea onu karavana koyacaktı." "Ben yaparım."

Billy çantayı kaptı ve gitti.

"Sakın kaybolma!" Arkasından seslendim.

"Kaybolmayacağım, kadın!" diye karşılık verdi.

Şimdi ben kıkırdadım ve Ashley de kıkırdadı. Söze dökülmemiş bir anlaşmayla, Cletus ve çocukların yaklaşma sesleri yükselirken birbirimize doğru yürüdük.

"Ağzından çıkan ilk kelimeler ya panik ya da sosis hakkında olacak." Ashley gözlerini devirdi ama ses tonu sevecendi.

"Ya da yaban mersini," diye fısıldamak için eğildim çünkü Cletus ve hayran grubu neredeyse kamp alanına geri dönmüştü.

Çocuklarımin hepsinin teyzeleri ve amcalarıyla özel ilişkileri vardı ve benim de yeğenlerimin her biriyle özel bir ilişkim olduğunu düşünmek isterdim. Bununla birlikte, Cletus ve Jenn farklı bir seviyedeydi. Eğer yedi Winston kardeşin her biri ve onların sevgilileri haftanın bir günüyse, Cletus ve Jenn Cumartesi günüydü.

Ashley ve beni gören Cletus durdu ve bir eliyle dev bir soğutucu çantayı tuttu. "Panik yapmayı bırakabilirsiniz. Sosisimi getirdim -" diğer eliyle bir kese kâğıdını havaya kaldırdı "-ve Jenn'in yaban mersinli krep keklerini."

"Yolda arabada çoğunu yedi." Bu kuru açıklama, Roscoe ve Simone'un arasında duran ve her ikisinin de elini tutan kızı Viola'dan gelirken, Pavlov - Cletus ve Jenn'in yaşlı köpeği- hemen önlerinde küçük hanımı korur gibi yorgun bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Cletus altı yaşındaki çocuğuna bir surat ifadesi takındı, gözlerini kısarak gülümsemesini gizlemeye çalıştığı belliydi. "Snitch."

Roscoe güldü ve Viola'yı alıp kalçasına koydu. "Viola'mı rahat bırak."

Bu arada Ashley ve ben, gülen Simone'u selamlamak ve ona sarılmak için Dulci'nin arkasında sıraya girmek üzere öne çıktık.

"Onu parmağında oynatıyor." Simone'un kahverengi gözleri parlıyordu. "Beni de parmağında oynatıyor olmasaydı kıskanırdım."

Viola ellerini Roscoe'nun sakalının iki yanına koydu ve ona baktı. "Seni seviyorum Roscoe Amca."

"Sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum," dedi yumuşak bir sesle, Viola'nın burnuna sokulup ona sevgi dolu bir sırıtış atarken, Cletus bu alışverişi dalgın bir gülümsemeyle izledi.

"Haydi, Cletus. Şu sosisleri versen iyi olur." Simone'u kucakladıktan sonra arkadaşına doğru yürüdüm ve neredeyse düşürmek üzere olduğum soğutucu çantayı elinden aldım. "Tanrım, bu çanta çok ağır."

"Tabii ki ağır." Cletus'un ifadesi aniden sertleşti. "Benim sosisim birçok özelliğiyle ünlüdür, en önemlisi de oldukça uzun olması ve-"

"Yoğunluk?" Kesin bir dille cevap verdim.

Cevabım onu hayal kırıklığına uğratmış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Açıkçası kolan diyecektim."

Roscoe gözlerini devirdi, Ashley de öyle ve Simone bir kahkaha attı. Neyse ki Sienna ve Jethro'nun büyük oğullarından hiçbiri burada değildi, bu yüzden Cletus'un ifadesi tüm çocukların kafasından geçti.

Kayınbiraderime dönerek omzumun üzerinden seslendim: "O zaman ben de soğutucuya koyayım, bakalım biraz çekecek mi?"

"Büzülme mi?!" Cletus kelimeye boğulmadan önce kekeliyor gibiydi.

Ashley kardeşine *çiftliğini sakınleştirmesini* söyledikten sonra et kürleme becerilerine yapılan bir hakaretle ilgili bir şeyler söylerken dudaklarımı mühürledim. Sonra Roscoe etin neden kürlenmesi gerektiğini sordu ve hastalıklı sosislere bir gönderme yaptı, bu da çocukların gülmekten kırılmasına neden oldu çünkü sosisler.

Uzun bir hafta sonu olacaktı.

Ve ben her dakikasını iple çekiyordum.

* * *

Sonraki birkaç gün tahmin edilebileceği gibi çılgınca geçti.

Tipik kuzen karmaşası dışında Duane, Jess ve çocukları Çarşamba gününden beri şehirde olmalarına rağmen hala biraz jetlag olmuşlardı.

Beau ve Shelly, Jethro ve ailesi gibi onları nerede olurlarsa olsunlar görmek için sık sık seyahat ediyorlardı. Onlarla iki kez buluşmuştuk - bir kez Peru'da, bir kez de Kanada'da - ama çocuklar okulda, sporda, müzikte ve yaz boyunca kamplarda olduğu için dünya seyahati büyük ailemiz için zordu.

En büyükleri oldukça iyi Japonca konuşarak kuzenlerini etkiledi. Daha sonra Jenn geldi ve daha iyi Japonca konuşarak herkesi etkiledi.

Tahmin edildiği gibi, çocuklar oynadı, ortalığı dağıttı, birbirlerini dereye batırdı, çubuktan kaleler inşa etti ve yetişkinler hem eski hem de yeni hikayeler anlatarak gevezelik etti. Herkesin aynı yerde olması olağanüstü bir şeydi. Bu hafta sonu bana her zaman bir mucize gibi geldi ve her zaman çok hızlı geçti.

Son gece akşam yemeğinden sonra çocukları kendi ateş çukurlarının etrafına yerleştirdik; Ben ve Bethany ateşten, Andy ve Liam da s'mores'tan sorumluydu. Kural şuydu: her çocuk en fazla iki şekerleme yiyebilecekti, yani büyük çocuklar her şeyi önce yemezse çoğu üç ya da dört tane yiyebilecekti.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ve bunu gelecekte muhteşem sosislerimi gasp etme izni olarak algılamayın ama o sosisleri aldığınıza sevindim." Cletus Billy ve benim yanıma oturdu, diğer tarafındaki Jethro ve Sienna'ya döndü. "Çocuklarınıza hiç yemek yedirmez misiniz?"

Son gece geleneğimiz olduğu üzere, yetişkinler çocuklardan çok uzakta olmayan ikinci bir ateş çukurunun etrafında oturuyordu. Bir battaniyenin üzerinde birlikte oturan Roscoe ve Simone ile küçük Linus Jenn'in kollarında uyurken Jenn ve Cletus dışında çoğumuz kamp sandalyelerini paylaşıyorduk.

Sienna gülerken Jethro içini çekti. "Linus on iki ya da on üç yaşına geldiğinde öğreneceksin Cletus. Ergenlik çağındaki çocuklar her gün kilolarını yiyorlar."

"Bu bilimsel bir gerçek," diye araya girdi Beau, ses tonu tamamen ciddiydi. "Sanırım bir yerde ergen erkeklerin her gün ağırlıklarının iki katına kadar yediklerini okumuştum."

"Bunu okumadın, Beauford." Cletus ağabeyime etkilenmemiş bir bakış gönderdi, bu da kızıl saçlı adamın gülmesine neden oldu.

Simone, Roscoe'nun bacaklarının arasına uzanıp sırtını göğsüne dayadığı yerden, "Ağabeyimin ergenlik çağındayken bütün yemek artıklarını yediğini hatırlıyorum," dedi. "Annem o evden gidene kadar her tarifi iki katına çıkarmak zorunda kaldığını söylerdi."

"Eğer durum buysa, annemizin her hafta ne kadar alışveriş yaptığını hayal bile edemiyorum." Roscoe dudaklarını Simone'un şakağına doğru çevirerek ona

Bir öpücük.

"O kadar da kötü değildi. Marketten aldığı yiyecekleri tamamlamak için yaratıcı yollar bulurdu, bu da toplam miktarı azaltırdı," dedi Billy ve bakışları içe dönmüş gibi görünürken onu inceledim.

Uzun zamandır Bethany ile ilgili anılarını, benden oğlunu yalnız bırakmamı isteyen kadınla bağdaştırmaya çalışıyordu. Bu sırrı paylaşarak onun harika annesine bakışını lekelemekten nefret ediyordum.

Ama Jethro'nun Nashville'de bizi ziyaret ettiği bir gece, yaşlı Winston Bethany'nin sözlerinden birini alıntılamıştı: *Fırça darbelerinden birini beğenmediğiniz için bir tabloyu atmayın.*

Bethany mükemmel değildi ama ben de değildim. Billy de değildi. O gecenin ilerleyen saatlerinde ona bu sözü hatırlatmış, annesinin bu tek, münferit kararının bir ömür boyu süren sevgisini lekelemesine nasıl izin verdiğini yeniden değerlendirmesi için onu cesaretlendirmiştım. Sonunda bu bir fark yaratmış gibi görünüyordu. Barışmasına izin vermişti.

"İşte böyle." Duane başıyla Billy'yi işaret etti. "Hills'le takas yapmamış mıydı? Çocuklarına ders vermek karşılığında geyik eti?"

"Evet. Bay Badcock ve tavukları ve yumurtalarıyla da benzer bir anlaşma yapmıştı," dedi Cletus düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak.

"Zavallı Bay Badcock," diye mırıldandı Jenn ve Cletus'la ateşin karşısında bakıştıklarını gördüm.

"Kendi tavuklarımızı alana kadar Bay Badcock'la ticaret yaptı," diye usulca ekledi Ashley, Drew'un kucağında oturduğu yerden, dalgın bir şekilde kocasının uzun sarı saçlarını parmağının etrafında döndürerek.

Jethro, "Ve hem Nancy Danvish hem de İhtiyar Blout ile sebze ve benzeri şeyler için yakacak odun ticareti," dedi. "Bir yaz üç kordon yakacak odun kestiğimi ve sonbaharda bunları sebzelerle takas ettiğini öğrendiğimi hatırlıyorum."

"Sonra da sebzeleri sana mı yedirdi?" Sienna sesinde bir eğlenceyle sordu.

"Bu doğru. Odunları kestiğime göre o yeşil fasulyeleri yemekten kurtulabileceğimi düşünmüştüm."

"Sarı kabağı unutma," dedi Billy.

"Sarı kabaktan *nefret ederim.*" Jethro ona sarı kabak servis ettiğimde bana Constantine'i hatırlatan bir yüz ifadesi takındı, neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Senin sarı yiyeceklerle ne alıp veremediğin var? Muz, kabak, mısır." Cletus Jethro'yu dürttü.

Billy'nin omuzlarının titrediğini hissettim ve ona baktım. Gülüşü solup ardında mutlu bir gülümseme bırakırken gözlerini bana çevirdi.

En büyük Winston kardeş omuz silkti, bakışları karısına kaydı ve yüz hatlarını yavaşça yayılan bir sırıtış kapladı. "Ben papaya severim."

"Dışı yeşil, içi turuncu değil mi o?" Roscoe sordu.

"Olgunlaştığında dışı sarıya döner ve benim favorimdir," diye devam etti Jethro, gözleri Sienna'nın kılere kilitlenmişti.

"Bu arada-" Sienna ayağa kalktı ve kocasının elini tutarak onu yukarı çekti "-küçükleri toplayıp eve geri götürmeliyiz. Geç oluyor."

Herkes gerinerek ve içeceklerini alarak dağılmak için harekete geçerken, dağılma konusundaki isteksizliği hissedebiliyordum. Billy'nin kucağındaki yerimden Winston'ların her birinin arkadaşlarıyla eşleşmesini izledim.

Drew, Ashley'i şefkatli bir öpücük için kendine çekti ve sanki dünyadaki her güzel şeyin sorumlusu oymuş gibi ona baktı. Jessica, dudaklarında küstah bir gülümsemeyle Duane'i de peşinden sürükleyerek geriye doğru yürüdü. Jethro ve Sienna el ele ateş çemberinden dışarı çıktılar. Cletus Jenn'e doğru yürüdü ve uyuyan oğullarını kucağına aldı, Jenn ayağa kalkıp önce Linus'un yanağına, sonra da Cletus'un yanağına bir öpücük kondururken onu kucakladı. Beau, Shelly'nin saç örgüsüyle oynarken Shelly de nefes kesici gülümsemesiyle bir elini kaldırıp onun çenesini kavrıdı. Ayağa kalktıklarında Roscoe eğilerek Simone'un kulağına bir şeyler fısıldadı ve Simone gülerek uzanıp onun kışını çimdikledi.

Her yıl bu noktada biraz tıkanır ve boğazımdaki duygu yumağına karşı yutkunmak zorunda kalırdım. Tüm bu sevgi, tüm bu iyi insanlar, onların arasına ait olduğuma inanamıyordum. Hayatımın büyük bir bölümünde yalnızdım. Burada olduğum için ne kadar minnettar olsam da, bu anlara ve bu aileye ne kadar değer versem de, bir yanımda bu nimetlerin uzun sürmeyeceğinden korkuyordum.

"Hey." Billy'nin gürleyen sesi beni çelişkili düşüncelerimden uzaklaştırdı ve eli bacağımdan yukarı kaydı. "Yatmaya hazır mısın?"

Ayağa kalkmak yerine onunla yüzleştim ve alnımı birbirine bastırdım.

"Seni seviyorum, Billy Winston."

Gülümsediğini hissettim. "Ben de seni seviyorum, Scarlet Winston."

Onun bu ifadesi beni gülümsetti. Evlenmeden önce yasal adımı Scarlet Claire Winston olarak değiştirmek ve sahne adımı Claire McClure olarak tutmak benim fikrimdi. Profesyonel hayatımla özel hayatım arasındaki ayrılık yıllar boyunca bir nimet olmuştu. Nikâh memuru sorduğunda kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim: *Sen, Scarlet Claire Winston, William Shakespeare Winston'ı kocan olarak kabul ediyor musun?*

"ocukları kontrol etmek ister misin?" Parmaklarımı sakalına götürdüm, tırnaklarımla çenesini hafifçe çizdim. "Ben kulübeyi hazırlarken sen de Constantine ve Tiberius'u Beau ve Shelly için hazırlar mısın?"

Başını salladı, nazik bir öpücük için çenesini kaldırdı ama sonra fısıldadı, "Ben geldiğimde çıplak olmanı bekliyorum."

Alaycı ama buyurgan ses tonu, hissettiğim melankoliden arta kalanları kovdu ve ayağa kalktım, gerindim ve alay etmeden önce uzaklaştım, "Evet, bunu göreceğiz."

"Scarlet-"

Sırtarak, beni tekrar yakalamasına fırsat vermeden elinden kurtuldum ve o beni takip edemeden karanlığa doğru koşmaya başladım. Sonra kamptan gelen seslerin azalmasını dinledim, yavaşlayarak yürüdüm ve el fenerimi çıkarma zahmetine girmedim.

Ne zaman Yeşil Vadi'ye gitsek, ki bu genellikle yılda bir kez bu kamp hafta sonunda olurdu, hikayemizin başladığı yerde birlikte bir gece geçirmeyi ihmal etmezdik. Yol boyunca her ağacı ve alıyı biliyordum. Basamakların nerede başladığını, kaç tane tırmanılacağını ve -İçeri girdiğimde kibritler şöminenin üzerindeydi.

Küçük masanın üzerindeki gaz lambasını yaktım, yatağa döndüm ve toz örtüsünü çektim. Battaniye ve çarşafları küçük bir sedir sandığında saklıyorduk ve ben de mekânı hazırlamak için işe koyuldum; yerleri süpürdüm, şöminenin tozunu aldım, küçük bir ateş yaktım ve yatağı hazırladım.

Yıllar içinde Billy ve Jethro bir kuyu kazmak, boruları döşemek ve septik sistemi kurmak için birlikte çalışarak bir banyo eklediler. Billy aynı zamanda bir mutfak eklemeyi de teklif etmişti ama ben bu fikri veto etmiştim. Kulbemizin sadeliğini seviyordum. Bugnmz kutlamamıza izin verirken geçmişi koruma şeklini sevdim.

Her şey tamamlandıktan sonra ayakkabılarımı ıkarpı kapının yanına koydum ve i amaşırım *hariç* tüm kıyafetlerimi çıkardım. Küçük bir isyan eylemiydi ama muhtemelen beklenmedik bir şey değildi. Eğer kocamın tüm isteklerini yerine getirseydim, muhtemelen kafamı muayene ettirirdi.

Bu düşünceye gülümseyerek taze yorganın altına girdim, yanağımı kapıya bakan yastığa dayadım ve şarkı söyledim.

İlk albümümünden başlayarak yıllar boyunca onun için yazdığım tüm aşk şarkılarını söyledim. O kapıdan içeri girene kadar şarkı söyledim, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı - Billy Winston için büyük bir gülümseme, gözleri ıslıl ıslıl, parlak ve mutluydu.

O soyunup yatmaya hazırlanırken şarkı söyledim. Lambayı söndürüp bana katıldığında, ocaktan gelen titrek ateş ışığında elleri vücudumu bulduğunda ve tam olarak çıplak olmadığımı fark ettiğinde kıkırdadığında şarkı söyledim.

İç çamaşırlarımı çıkarırken, kalçalarımın ve bacaklarımdan aşağı inerken, bir kez daha bana dönüp beni kollarına alırken şarkı söyledim ve güldüm. Ve sonra beni öptüğünde, bana dokunduğunda ve beni kendisinin yaptığında kalbim şarkı söyledi.

Gençken hayatta kalmak için yaşırdım. Umutlardan ve hayallerden uzak durur, hayatta kalmanın güvenliğinden memnun olurum.

Ama artık daha iyi biliyordum. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Ne bir şarkı, ne mutluluk, ne de sefalet. Sadece hayatta kalmak, umutlar ve hayaller için yaşamaktan daha güvenli değildi. Sonunda, her zaman bir son olacaktı.

Öyleyse neden hayal kurmayalım? Neden umut etmeyelim? Neden hayatı vahşi bir inanç ve vazgeçişle yaşamayalım? Neden risk almayalım? Aksi takdirde, tüm bu anlar -küçük ya da önemli, yeryüzündeki cennet- korku yüzünden kaybolur giderdi.

Ben korkmuyordum. Artık korkmuyordum. Ve bir daha asla.

-Son

Saçmalıkları kaçırmamak için Penny'nin haber bültenine kaydolun:

<https://pennyreid.ninja/newsletter/>

YAZARIN NOTU

Özgürlük, Michelangelo'nun gizli eskizlerinin bulunduğu yerle ilgiliydi. Aslında Floransa'daki Basilica di San Lorenzo'nun bodrumundaki bir odadalar, Accademia Galerisi'nin bodrumunda değil. *David*'le olan sahnenin Scarlet ve Billy'nin ilk kez birlikte kapana kısılmalarından hemen önce gerçekleşmesini istedim ve böylece doğru olmasını istediğim şeyin doğru olduğu alternatif bir gerçeklik/boyut yarattım.

Bir okuyucum bana Scarlet'in babasının tacizine uğrayıp uğramadığını ve tanıdığım birine dayanıp dayanmadığını sordu. Ne yazık ki cevabım evet. Çocukluğumuzda "Charlie Evi" olarak adlandırılan ve istismara uğramış (bunun mümkün olduğu her şekilde) çocuklar için bir grup koruyucu ailenin bulunduğu sokağın aşağısında yaşıyorduk. Scarlet'in istismarı bu çocuklara dayanıyordu (benzer deneyime sahip kardeşler).

Diğer okuyucular bana Yeşil Vadi'nin gerçek bir yere dayanıp dayanmadığını sordular ve bunun cevabı da evet (bir bakıma). Bu yerlerin bir kombinasyonu. Maryville, TN'nin hemen dışında, dağlardan birinin eteklerinde küçük bir ev kümesi (Happy Valley, Tennessee) var. Dağın daha yukarısında ise Top of the World adında bir topluluk var. Blount County'nin kırsal kesiminde, eskiden altın madeni olan bir gölün etrafında kurulmuş, şirketleşmemiş bir mezradır. Biraz daha kuzeyde Townsend adında şirin bir şehir merkezi, mağazaları ve restoranları olan bir kasaba vardır. Parkway'den dağın üzerinden Walland'a giderseniz, kitaplarda ilham kaynağı olarak kullandığım gerçek Rocky Branch Toplum Merkezi'ni (ve Cuma gecesi jam session'larını) bulacaksınız.

Umarım Winston Kardeşler serisini beğenmişsinizdir. Bu aileyle geçirdiğim zamanın sona erdiğini düşünmek çok zor. Ashley, Duane, Jethro, Cletus, Beau, Roscoe ve Billy adına, okuduğunuz için teşekkür ederiz.

-Penny

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-**

posta: pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönderin ;-)

Okumaya devam edin:

1. El Yapımı Gizem Serisi'nin 1. Kitabı *Nişan ve Casusluk*'a kısa bir bakış
2. Penny'nin Kitap Listesi

GÖZ ATIN: NİŞAN VE CASUSLUK, EL İŞİ GİZEMLER KİTAP #1

CLETUS

W İnsanlar neden hep konuşmak zorunda?

"Neyin var?" Drew bana doğru eğildi, geçici sahnemize en yakın insanlar kardeşim Billy'nin etrafında toplanmış, iyi huylu bir şekilde gevezelik ediyor ve yüksek sesle iltifatlarıyla son sinirlerimi bozuyorlardı.

İltifatlar beni rahatsız etmedi, asıl rahatsız eden konuşmalar ve ardından gelen gürültü oldu.

Eğer insanlar övgülerini başka bir yolla iletebilselerdi - belki sessiz bir el sıkışma ve ortak bir hayranlık bakışı, elle yazılmış bir not, bir pandomim gösterisi ya da yorumlayıcı bir dans - umurumda olmazdı. Örneğin, düzenli mesajlar içeren mylar balonlar yeterince kullanılmayan bir kaynaktı.

Bir sessizlik yönetmeliği: ihtiyacımız olan şey buydu. İnsanların ses kutularını rafta tutmaya zorlanacağı ya da para cezası ödeyeceği bir gün. Bunu belediye başkanıyla görüşmek için aklıma bir not aldım, yeni gelir kaynakları konusunda her zaman pragmatik olmuştur.

"Cletus?" Drew hâlâ bana bakıyordu, bir kaşı diğerinden daha yukarı kalkıktı.

'Orange Blossom Special'ın son kıtasını yeni bitirmiştik. Arkadaşımın dengesiz kaşlarının ve sorusunun, yüz hatlarıma yapışmış olan kaş çatmaya karşılık olduğunu tahmin ettim.

Memnun olmalıydım.

Memnun değildim.

Drew gitarda, ben bançoda, Grady kemandaydı ve kardeşim Billy'yi şarkı söylemeye ikna etmişim - Billy Cuma gecesini Green Valley jam session'ında yaptığımız doğaçlamalara kavalını ödünç vermeyi neredeyse hiç kabul etmediği için nadir bir başarıydı bu.

Ama Jenn geç kalmıştı.

Düzelteyorum, sadece geç kalmamıştı, erken geleceğine söz verdiği bir gecede *her* zamanki *gibi* geç kalmıştı.

"Ara verme vakti geldi." Saatime tekrar bakmadım, zaten on kez bakmıştım. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Drew'un bakışları araştırmaya dönüştü. Birden ifadesi düzeldi ve Drew'a çok benzeyen bir şekilde hafifçe sırtıttı. Yani ağzı neredeyse hiç hareket etmiyordu.

"Ah. Anlıyorum." Drew başını salladı, dikkatini enstrümanına verdi ve bir Do ve ardından bir Sol çaldı. "Jenn nerede, Cletus?"

Drew ve benim aramda bir kişi yürüdü, yan adım attı ve kardeşim Billy'ye ulaşma hevesiyle neredeyse banjomu diziyle deviriyordu. Drew gitarını güvende tutmak için boynunu kaldırdı ve gözleriyle hantal moronu takip etti.

Normalde dikkatimi çeker, bu kişiyi *banjonun kutsallığına saygı duymayan biri* olarak hakaret listeme eklerdim. Ama yapmadım, çünkü kafayı takmıştım.

Billy şarkıyı güzel bir şekilde bitirmişti ve bu da seyircilerden mutlu bir nefes almasını sağlamıştı. Tellerin titreşimi durmadan önce alkışlamaya başlamışlardı. Hatta seyircilerden birkaçı ayağa kalkıp alkışlamak için bağırmaya başlamıştı. Şaşırmamıştım. Kardeşimin harika bir sesi vardı, yani kozmik olarak iyiydi.

Müziyen olmalıydı. Ya da televizyona çıkıp insanlara roketlerin nasıl çalıştığını anlatan şu mohawklı doktoralı mühendislerden biri olabilirdi. Lisedeyken bacağı kırılmasaydı, profesyonel bir futbolcu da olabilirdi.

Ama olmadı.

Şimdi Appalachia'nın ortasındaki Payton Mills'de her şeyden sorumlu başkan yardımcısıydı. *Ve muhtemelen sırada eyalet senatörü olmak var. Ondan sonra da kongre üyesi.*

Aman Tanrım.

Yüzümdeki hoşnutsuzluk ifadesi yoğunlaştı.

Kardeşimle ilgili yanlış umutlarıma resmen takılmıştım, şu anki koşullarımdan memnun olamadığım için onun hayattaki gidişatından rahatsız olmaya kararlıyım.

Çalışmıyor olsa iyi olur.

Yemin ederim, eğer o ejderha-kadın annesi onu yine fırında geç saatlere kadar tutuyorsa, ben

Ben . . .

Hiçbir şey yapmam.

Lanet olsun.

Ön sıradaki parlak kırmızı tiyatro koltuğuna kaşlarımı çatarak derin bir nefes aldım. Onun yanında, en küçük kardeşim Roscoe'nun *yüzyıl ortası modern* ya da buna benzer bir şey diyebileceği ahşap bir sandalye vardı.

"Jenn nerede?" Drew soruyu tekrarladı, görünüşe göre hantal rahatsız edicinin artık bir tehdit olmadığına ikna olmuştu, dikkati bana geri döndü.

"Bilmiyorum, Drew." Arkadaşımı tam olarak terslemedim, ısılmaktan çok ısılmak gibiydi.

Düşmanlığımı görmezden geldi, bir akor tıngırdattı. "Yine geç saatlere kadar çalışıyor mu?"

"Görünüşe göre." Diane Donner-Sylvester'a (yakında eski Sylvester olacak) kızı adına bir şey söylemek bana düşmezdi. Annesine karşı durmak, sınırları belirlemek ve uygulamak Jenn'e kalmıştı. Jenn'in kararları veren kişi olması gerekiyordu. Bunu biliyordum.

Ama bundan hoşlanmak zorunda değildim.

Belki evlendiğimizde. .

Midemde bir huzursuzluk düğümü oluştu ve hayal kırıklığının üzerine bir de huzursuzluk eklendi.

Şükran Günü'nde, biz-

Şey, ben-

Lanet

olsun.

Gerçek şu ki, evlilik hakkında konuşmuştuk. Gayriresmiyken ona sormuştum. O da evet demişti. Hepsi bu kadardı. Düğünü planlamak için yardıma ihtiyacı olursa ya da olduğunda bana soracağını tahmin ediyordum.

Ama şimdi Ocak ayıydı ve düğünden ya da evlilikten bahsetmeye tenezzül etmemişti. Beni tanıştırdığında da erkek arkadaşıldım.

Erkek arkadaş. Arkadaş.

Şimdi soruyorum, benimle tanışan biri bu kelimelerden birini tanımlayıcı olarak kullanır mıydı? Hayal edebiliyor musunuz? Aman Tanrım.

Yine de son zamanlarda aklındaki tek şey evlilik değildi. Jenn'in en yoğun sezonu Şükran Günü ile Yeni Yıl arasındaydı ve bunun da ötesinde annesi zor bir dönemden geçiyordu, çünkü Diane Donner - Sylvester'ın yakında eski kocası olacak olan - ve Jennifer'ın babası - Kip Sylvester tam bir baş belasıydı.

Altı haftadır onu neredeyse hiç görmüyordum. Onu gördüğümde de ya Winston ailesiyle mahremiyetimiz kalmıyordu ya da ben ortaya çıkıyordum.

Donner Pastanesi'ndeki işten sonra. Biraz takılmıştık, *çok* az.

-Ama çoğunlukla Jenn çok yorulmuştu.

Ben de onun nişanlısı olarak görevimi yaptım, ayaklarını ve sırtını ovdum, market alışverişini tamamladım ve evinin bakımını yaptım, ayrıca arabasının bakımını yaptım ve kesinlikle hiçbir beklentim yoktu.

Bu doğru. Hiçbir beklentim yoktu. Sadece bir yığın umut. Gerçekleşmeyen umutlar, Jenn'in zaman ve ilgi eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramış olabileceğim anlamına geliyordu, ancak bunun üzerinde durmama izin vermiyordum. Geleceğe, Jenn'in annesinin daha az bağımlı olduğu ve insanların yeni yıl diyetlerinde henüz unlu mamullerle hile yapmadığı zamanlara baktım.

Bu arada Jenn'in verandasına iki kat yeni cila atılmış, panjurları temizlenmiş, yeniden boyanmış ve yeniden asılmış, yaz beklentisiyle iki tavan vantilatörü takmış ve çöp öğütücüsünü değiştirmiştım.

Ama şimdi zaman geceydi. Yeni yıl geçen haftaydı. Tüm umutlarımı topladım, bir yığın haline getirdim ve takvimdeki bugünün tarihine zımbaladım. Bu gece o geceydi, bizim gecemiz. Nihayet. İşten zamanında çıkması gerekiyordu.

Omurgamın izin verdiği kadar dik oturarak boynumu büktüm, çenemi kaldırdım ve odanın arka sırasına, özellikle de kapıya en yakın koltuklara baktım. Dikkatim oradaki yüzler arasında gezindi. Bay Roger Gangersworth şaşırtıcı olmayan bir tulum giymişti; Posey Lamont'un üzerinde gökkuşağı şeklinde talihsiz plastik boncuklarla süslenmiş parlak pembe bir gömlek vardı ama ROYGBIV yerine RYOGBVI şeklinde felaket bir dizilime sahipti; Bayan Scotia Simmons'ın yüzünde ise benmerkezci bir yaşam sürmüş ve bu yüzden de her şeyden ve herkesten memnuniyetsiz olan bir kadına özgü ekşi bir ifade vardı.

Ama Jennifer yoktu.

Kalabalıktan ve onların konuşmalarından uzaklaşmam gerekiyordu.

"İstersen sete devam et, ben o çağrıyı yapıyorum ve işim bittiğinde geri dönebilirim." Ayağa kalkarak bançomu çantasına yerleştirdim ve gelecekteki hantal moronların tehdidinden uzakta, arka köşeye yasladım.

"Tamam. Billy'nin hayran kulübü dağıldıktan sonra yeniden başlarız." Drew üstün banjo yeteneklerimin kaybolmasından rahatsız olmamış gibiydi, bu da aramanın önemli olduğunu hissetmiş olduğu anlamına geliyordu. "Jenn'e selam söyle."

Hem onaylama hem de kızgınlıkla bir kez homurdandım. Harika. Şimdi Drew'dan Jenn'i aradığımda telefonunu açma ihtimaline karşı ona *merhaba* demeyi unutmamam gerekiyordu. Ve eğer açmazsa, onu bir sonraki görüşümde *selam* vermeyi hatırlamam gerekecekti.

İnsanlar bunu neden yapardı ki? Selamlarını başkaları aracılığıyla mı gönderirler? Ben postane ya da şekerleme değilim. Biri selam vermek için bu kadar hevesliyse neden kısa mesaj göndermiyor? Neden bir "merhaba" mesajcısı olmak zorundayım? Sessizlik kararına ihtiyaç duyulmasının bir başka nedeni de buydu. Bugün konuşmanın yasak olduğu bir gün olsaydı, Drew'in bana bir not yazıp Jenn'e "merhaba" dememi istemesi, isteksiz bir elçi olma şansımı hızla düşürecekti.

Konuşmanın tüm kötülüklerin anası olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Özellikle de kolaylığı bir sorundu.

Konuşmak. Konuşmak. Enine boyuna konuşmak.

İşe yaramaz.

Eğer daha fazla insan konuşmak yerine düşünse, üzerinde düşünse ve enine boyuna düşünse, o zaman dünya daha az fikir ve pislikle dolup taşardı.

Odada rahatça gezinirken, Posey Lamont'tan uzak durmaya özen gösterdim, sakalımı boncuklu gömleğinden uzak tutmaya dikkat ettim. İhtiyacım olan son şey, görünür ışık spektrumunun cahil bir temsiliyle sakalımın birbirine karışmasıydı.

Labirentten kurtulduktan sonra Yeşil Vadi toplum merkezinin koridorunda ilerledim, ön kapıyı ve ötesindeki otoparkı hedefledim. Hava Ocak ayı için bile soğuktu ve otopark muhtemelen boş olacaktı. Yoldan geçenlerle ve asalaklarla göz temasından kaçınmak için başımı eğerek şifremi girdim ve Jenn'in numarasına yöneldim.

Tam telefonu kulağıma götürüyordum ki bir kadının "Cletus!" diye bağırdığını duydum.

Sırf kadının sesi Jenn'e benzediği için durdum ve içgüdümü bastıramadan ciğerlerime dolan beklentiyle sese doğru döndüm.

Ve işte oradaydı.

Daha doğrusu, onun bir versiyonu vardı. Başında sarışın bir peruk, üzerinde kahverengi yakalı ve süslemeli sarı bir elbise ve boynunda inciler vardı.

Hayal kırıklığı bir kürek kaptı ve içimde daha derin bir kuyu kazdı.

Ben kıpırdamadan dururken Jenn aramızdaki mesafeyi kapatmak için acele ediyordu, yüzünde suçluluk ve umut karışımı bir ifade vardı, göğsünde bir fırın kutusu tutuyordu. Gözlerim fırın kutusundan ayakkabılarına kaydı ve sessizce iç çektim.

Yüksek topuklu ayakkabılarıyla koşarak yanıma gelmişti.

İşten yeni çıkmış olmalıydı.

Bir kenara, topuklu ayakkabılarla koşmak gerçekten de Olimpiyatlara bir spor olarak eklenmeli, ama konudan sapıyorum.

Jenn bir metre kadar uzaklaştığında, zoraki gibi görünen gülümsemesi doğal olmayan bir şekilde genişledi ve "Hey, işte buradasın" dedi.

"İşte buradayım." Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

İki adım ötede aniden durdu, Donner Bakery kutusunu bir kenara çekmeden yaklaşılamazdı ve bu da garip olurdu. Büyük bir kutuydu, hem gerçek bir bariyer hem de bizi ayıran şeyin mecazi bir temsiliydi.

Bir saniye geçti. Hiçbir şey söylemedi. Belki de kutuya dik dik baktığım içindir. İlk konuşan ben olmak istemedim; bana güvenilmeyecek kadar titizdim. Ama sonra Drew'un isteğini hatırladım ve yumuşadım.

"Drew'in selamı var," dedim.

İşte oldu. Bu iş bitti. Mesaj iletildi.

"Oh." Kelimesi havalıydı, sanki nefes nefese kalmış gibiydi. Topuklu ayakkabılarla koridorda koşmuş olsaydım, ben de nefes nefese kalırdım.

Bir saniye daha geçti, sonra bir saniye daha ve o derin hayal kırıklığı kuyusu yükselmeye başladı, yemek boruma ve daha yukarılara ulaştı, göğsümü boğucu bir hayal kırıklığıyla doldurdu.

Lanet olsun.

Daha yakına kaydığını hissettim ve bu hareket dikkatimi onun tatlı yüzüne ve muhteşem gözlerine çekti.

"Lütfen kızma." Yüz hatlarındaki umut, suçluluk duygusuyla tamamen gölgelenmişti. "Çok özür dilerim. Zamanında gelecektim ama Bay Badcock bütün yumurtalarımı birine sattı. Sonra da bana şüpheli biriymişim, bana güvenemezmiş gibi davrandı. Doğruyu söylemek gerekirse, düpedüz düşmancaydı."

Bu da ne? Düşmanca mı?

Kutunun etrafından dolaşarak yanına geldim, elim otomatik olarak sırtına gitti. "Sana ne söyledi?"

Kendime not, Richard Badcock, listeye ekle: Jenn'ime kötü davrandığı için öldür.

"Sert bir şey söylemedi." Hızla başını salladı, bakışlarımı tuttu ve bizi koridordan aşağıya, girişten uzağa yönlendirmeme izin verdi. "Ama bana tekrar yumurta satması için onu ikna etmem gerekti ve sonra bana sadece peşin ve depozitolu yumurta sattı. Bu işi hallettikten sonra evinde birkaç düzine yumurta olduğu ortaya çıktı ve sonunda onları da bana verdi. Ama tepeye çıkıp tekrar aşağı inmek planladığımdan daha uzun sürdü."

Eski kafeteryanın sahne bölümüne açılan kapının önünde durdum ve kilidi açmak için bir anahtar çıkardım, bir yandan onun yumurta masalını dikkatle dinlerken bir yandan da yoldan geçenlere ya da takılanlara dikkat ettim. İnsanların bizi takip etmesine ya da bir anahtara nasıl sahip olduğumu sormasına ihtiyacım yoktu.

"Fırına döndüğümde," diye devam etti, kelimelerinden yorgunluk akıyordu, "annem gözyaşları içindeydi, çünkü babam az önce aramıştı. Biliyorsun, otelin ve fırının yarısını istiyor, bu yüzden annemi yine bununla tehdit ediyordu."

Yüzümü buruşturdum. Kip Sylvester'ın kınanacak davranışlarının farkındaydım: yaklaşık bir aydır ortalıkta görünmedikten sonra geçen hafta tekrar ortaya çıkmış ve her türlü tehdidi savurmuştu.

"Ağlamayı bıraktığında hala yapılacak muhallebi vardı ve sadece dört düzine yumurta vardı. Biraz endişelendikten ve konuyu annemle tartıştıktan sonra, en iyisinin markete gidip oradan birkaç düzine yumurta almak olduğuna karar verdim - Blair Tanner çoktan gittiği için, bunu yapacak tek kişi bendim -Ve dört düzine Badcock yumurtasından en iyi şekilde yararlanmak için yarısını Badcock yumurtası, yarısını da marketten aldım. Onlara bu hafta içinde ihtiyacım olacak."

"Muhallebiyi sen mi yaptın?" Onu ileriye doğru yönlendirdim ve onun adına yorgun bir şekilde sahne arkasının kapısını kapattım. Etrafımız karanlıktı, bu da onun hiç göremediği, benimse -tüm kardeşlerim gibi- gayet iyi görebildiğim anlamına geliyordu.

"Evet. Muhallebiyi yaptım, buzdolabında duruyor. Son vanilyamı da kullandım; daha fazla sipariş vermem gerekecek. Umarım kimse yumurtaları fark etmez," diye tedirgin bir nefes vererek sözlerini bitirdi ve onu karanlığa doğru götürmeme izin verdi.

Cehennem fırını kutusunu aldım, yakındaki bir sandığın üzerine koydum ve sonra onu bir köşeye yaklaştırıp sırtını duvara yasladım. Bu özel köşe, sahne perdelerinin arasından gelen bir parça ışıkla zar zor aydınlatılıyordu.

Kafeterya perdelerin hemen ötesindeydi ve akşamın erken saatlerinden beri kasabanın dedikodu ve gevezeliklerinin gürültülü uğultusu şimdi cılız bir sohbet mırıltısına dönüşmüştü. Görünüşe göre, muhtemelen tüm lahana salatası yendiği için çoğu kişi müzik odalarına geçmişti. Fısıldadığımız sürece duyulmayacak ya da fark edilmeyecektik.

"Her şey ayarlandı mı? Bay Badcock'la?" Yüz ifadesini inceledim, alındaki endişe kıvrımlarına ve parmaklarını büküşüne dikkat ettim.

"Sanırım öyle. Annem bu gece oraya gidip bir depozito çeki bırakacak ve onunla işleri yoluna koymaya çalışacak."

"Bu senin fikrin miydi?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

Harika bir fikirdi, yani tabii ki Jenn'in fikriydi. Jenn'in ejderha-kadın annesi Bayan Diane Donner-Sylvester bölgedeki en güçlü iş insanlarından biriydi. Diane'in ziyareti gerçekten de büyük bir olaydı. Ayrıca Diane'in boşanma sorunlarından uzaklaşmaya ihtiyacı olduğu da açıktı.

"Evet." Fısıldadı, gözleri benimkileri arıyordu ama görünüşe göre doğru noktaya yerleşemiyordu - yüzüm tamamen gölgede kalmış olmalıydı. "Tüm yıl için sipariş veriyoruz."

"Bu iyi bir şey." Başımı salladım ama hikâyesinin bir kısmı beni rahatsız etti.

Bay Richard Badcock neden Jenn'e zerre kadar düşmanca davransın ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Jenn'i ya da Jenn'i tanıyanlar onu zararsız ya da zararsızdan da az görüyorlardı. Bir yenilik, gerçek bir önemi ya da sonucu olmayan yerel bir ünlü, beni de böyle görüyorlardı (ünlü kısmı hariç).

Ben daha iyi biliyordum: Geçen sonbaharda bana dehasını göstermiş ve şimdiye kadar karşılaştığım en zeki rakip olduğunu kanıtlamıştı. Beni alt etmişti.

Sonuç olarak, bu konuda başka seçeneğim olmadığından, ona hemen aşık olmuştum. *Belli* oluyor.

Ama Dick Mal-Rooster'a ve onun düşmanlığına geri dönelim.

"Huysuzluğu için bir sebep gösterdi mi?" Onu inceleyerek sordum.

Bu soru onu tedirgin etmiş gibiydi ve oflayıp puflayarak bir adım öne çıktı ve elini uzattı. "Cletus, bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Neredesin sen?"

Zihinsel süreçlerim vites değiştirdi ve aniden, derin hayal kırıklığı kuyusundan gelen hayal kırıklığı seli boğazıma yükseldi. Yutkundum, benimkileri ceplerime geri sokarken onun arayan ellerinden uzaklaştım.

"Jenn-"

"Çok ama çok üzgünüm, Cletus. Zamanında burada olacağıma söz verdiğimi biliyorum ama olamadım ve bunun için özür dilerim." Beni buldu, elleri gömleğimin önünü kavradı. Sıcak avuç içleri göğsümün üzerinden omuzlarıma doğru kaydı, kolları boynuma dolandı.

Vücudunu hissetmek için kendimi hazırladım ama gerçekliğe hazırlıksızdım. Yumuşak, sıcak ve sabırsız olan Jenn, hem istekli hem de memnun hissettiren bir şekilde kendini bana doğru bastırdı. Dudakları hafifçe boynuma değdi. Gerildim. Kulağıma giden yolu yalamak için dışarı çıkan sıcak dili beni zıplattı, her santimim onun her santiminin farkındaydı.

"Seni özledim," diye fısıldadı, kelimelerinde bir kırılmalılık notası vardı, nefesi tenime yayılırken kavuruyordu, hala göğsümü yakan hayal kırıklığına karşı bir kontrpuan. "Sen beni özledin mi?"

Onun davranışları karşısında hem sarhoş olmuş hem de inanmamıştım.

"Özlediğimi biliyorsun," diye huysuzca cevap verdim, ikimizin de menfaati için ellerimi ceplerimde tutuyordum.

Muhtemelen, altı haftadan uzun bir süredir ilk kez birlikte olduğumuzda -ve ikinci kez birlikte *olduğumuzda*- iç çamaşırını yırtmamı ve onu Yeşil Vadi Halk Merkezi'nin sahne arkası duvarına doğru götürmemi istemiyordu. Rasyonel olarak bunun doğru olduğunu biliyordum.

Ancak mantıksız bir şekilde, onun iç çamaşırlarını yırtmak ve onu Green Valley halk merkezinin sahne arkası duvarına götürmek istiyordum. Elbisesinin düğmelerini yırtıp açmak ve vücudunda, teninin pürüzsüz ipeğinde ziyafet çekerken, onu doldurmak, sahiplenmek ve kesinlikle rafine olmayan bir sahiplenme gösterisiyle kendimi doyumak istiyordum.

Jennifer kendini bana daha fazla bastırdı, bir kolu hâlâ boynumda asılı duruyordu, bir eli tehlikeli bir şekilde aşağıya, omzumdan göğsüme ve karnıma doğru kayıyordu. Parmaklarını aramıza sokup beni pantolonumun üzerinden kavrayamadan yakaladım. Ya da pantolonumun içine.

"İyi bir fikir değil." Vücudum titredi, açgözlü bir akılsızlık dalgası iyi niyetlerimin önüne geçmekle tehdit ediyordu.

"*Haftalar* oldu," diye yakındı boynumu ısıran öpücükler arasında, elimi göğsüne götürüp oraya bastırdı. "Beni istemiyor musun?"

İnanmazlığım boğazımda düğümlendi. Onu ne kadar çok istediğimi bilmiyorsa, bir şeyleri çok yanlış yapıyordum demektir.

"Bana aptalca sorular soruyorsun," diye çıkıştım, iki elini de yakalayıp aramızda rehin tutarak onu geri çekilmeye zorladım.

adım. "Ve sen aptal değilsin."

Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"O zaman sorun ne?" İleri doğru bastırdı. Jenn tutuşuma karşı koymadı ama parmaklarımın altında huzursuz hissediyordu. "Neden sen de beni öpmüyorsun? Neden ellerini ceplerine sokup duruyorsun? Neden bana dokunmuyorsun?"

Söyleyecek söz bulamayınca gerçeği fısıldamakla yetindim: "İç çamaşırını çıkarmaktan başka bir şey istemiyorum ve-"

"Gerek yok, iç çamaşırını giymiyorum." Jenn başını eğdi ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu.

Bu arada, benim. . . bir dakikaya daha ihtiyacım vardı.

Ne?

"Ne?" Eşit ölçüdeki şaşkınlık ve şehvet, kalan iyi niyetlerimi de alıp götürmüş, geriye sadece şehvet kalmıştı.

"Onları arabada çıkardım." Dili işaret ve orta parmağımın birleştiği yeri yaladı. "Çok çalıştığımı biliyorum ve Tanrım Cletus, seni öyle istiyorum ki-oh!"

Belirsiz bir şekilde onu duvara yasladım, ellerini savurdum ve eteğinin kenarına yapıştım. Elbisesini kaldırırken parmaklarımı bacaklarından yukarı kaydurdım, kalçasında ya da alt kısmında hiç kumaş olmadığını fark edince inledim. Onu zaten avucumun içine almış olduğumdan, dizlerimin üzerine çöküp mükemmel poposundan bir ısırık alma dürtüsüne direnerek sıktım.

Yalnız kalmamızı istemiştım. Onu açmak istemiştım. Acele etmek istememiştım. Sohbet etmek, öpüşmek -çok öpüşmek- ve daha çok ışık kaynağı istemiştım. Güneş ışığı, lambalar, spot ışıkları... Onun her yerini görmek istiyordum.

Alnımı soğuk duvara dayadım, ona dokunmaya, orta parmağımı o sıcak, ipeksi yere sokmaya karşı koyamadım.

Nefesi kesildi, kalçaları elime doğru yuvarlanırken kolları bir kez daha boynuma dolandı. "Lütfen, lütfen."

Kahretsin, ama onu özlemiştim. Teni cennet gibiydi, kokusu cenneti andırıyordu ve ben ona doyamıyordum. Ağır nefes alıyordum, onu her yanımda, ciğerlerimde istiyordum. Düşünemiyordum. Sadece istiyordum.

Ağzını ağzıma aldım, önsöz ya da nazik bir istila değil, tam teşekküllü bir çılgınlık. İnledi, bu sesi cesaretlendirici olarak algıladım.

Jenn'in tırnakları gömleğimi tırmalıyor, parmakları kemerimi bulduğunda titriyor, ben ısırıp, yalayıp, çılgınca çekiştirirken

Çenesini ve boynunu öptü, göğsünde durup ortasına ıslak, ısırıcı bir öpücük kondurdu, bir yandan da parmaklarımla onu okşuyordum.

Köprücük kemiğini ve boynunu yalayıp yutarken elleri titriyor, dizlerimin üzerine çökmeye, eteğini tamamen kaldırmaya, kışından bir ısırık almaya ve sonra onu dilime, ağızıma ve zevkime açmaya hazırlanıyordu.

Ama sonra telefonu çaldı; Reba McEntire'in 'I'm a Survivor' şarkısı; bu annesinin zil sesiydi. Kadın kısa süre önce Jenn'in telefonuna programlamıştı.

Gıcırdayarak cihazı eline aldı. Aramayı hızla reddetmeden hemen önce yüzü kısa süreliğine aydınlandı.

"Durma." Tekrar kemerime uzandı, bu sefer ustalıkla kemerimi, pantolonumun düğmesini ve fermuarımı çözerken ben de onu okşuyordum.

Telefonu çaldı. Sonra zili çaldı. Sonra iki kez daha çaldı ve çaldı. Sonra çaldı, yine Reba.

Jenn küfrederek telefonu cebinden çıkardı ve yüzü bir kez daha aydınlandı, gözlerinde öldürücü bir öfke vardı. Parmağı kapatma düğmesine gitti. Gözlerini kırptırdı, tereddüt etti. Gözleri büyüdü, vücudu kaskatı kesildi ve nefesi kesildi.

"Cletus!"

Ses tonunda dehşete düşmüş ve belki biraz da korkmuş gibi bir şey şehvet ataletinin ağır sisini dağıttı ve ellerim hareketsiz kaldı. Titreyerek bana telefonun ekranını gösterdiğini anlamam birkaç dakikamı, mesajların içeriğini netleştirmem ise birkaç dakikamı daha aldı.

Anneciğim: *Jennifer Anne Sylvester, telefonunu aç. Eğer o adamınla birlikteysen, onun da yardımına ihtiyacım var. Lütfen.*

Anne: *BÜTÜN TAVUKLAR VE HOROZLAR ÖLDÜ! AÇ ŞU LANET TELEFONU!*

Anne: *Bir saniye içinde seni arıyorum, telefonu aç. Bay Badcock'un tavukları ölmüş. Hepsi ölmüş. Buraya geldim ve o etrafta koşturuyor, dengesiz, ölü tavukları hakkında bağırıyor! Polisi aradım, yoldalar. Lütfen, lütfen, lütfen telefonu aç!*

Bir ara telefonu Jenn'den alıp uzaklaşmış olmalıyım, çünkü mesajları üçüncü kez okuduktan sonra kafamı kaldırdım ve

Elimde telefon, Jenn eteğini düzeltiyor.

"Bu delilik." İri gözleri yalvarırcasına benimkileri aradı. "Bunu kim yapmış olabilir?"

Başımı salladım, henüz beynimdeki vitesleri tam olarak değiştirememiştim. Bakışlarım elbisesinin önündeki, saniyeler önce ağzımı soktuğum ıslak lekeye kaydı ve ereksiyonum zonkladı.

Yani biz ... seks yapmıyor muyuz?

"Neden? Bunu neden yapsınlar ki?" Telefonunu geri aldı, sesi şaşkın, dikkati dağılmış ve perişan haldeydi.

Her normal insan gibi o da ölü tavuklar yüzünden perişan olmuştu.

Ben de perişan haldeydim ama üzüntümün çiftlik hayvanlarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Gitmemiz gerekiyor." Jenn elimi tuttu ve koridor kapısına doğru körlemesine yürümeye başladı. "Bu çılgınlık. Zavallı Bay Badcock. Ve o zavallı tavuklar." Boğazından kederli bir ses kaçtı. "Bu korkunç bir şey."

Korkunçtu.

Ve ben cehenneme gidiyordum.

Çünkü tek düşünebildiğim, *bir horoz bloğu hakkında konuşmaktı.*

-GİZLİ BAKIŞIN SONU-

Nışan ve Casusluk için Şimdi Ön Sipariş Verin!

2020'DE GELİYOR!

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romantizm (#4) İlk Görüşte

Ninja (#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ish: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra İplik Arıyor

(#8) Şehirde Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) Güzellik ve Bıyık

(#0.5)

Truth or Beard (#1) Grin

and Beard It (#2) Sakal

Bilimi (#3)

Akılda Sakal (#4) Dr.

Strange Sakal (#5)

Benimle (#6) Sakal Sakal

İhtiyaçları (#7)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahişe
ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2).
Cad ve (#3)Karı) Varlet ve
Röntgenci (#4 _____ .

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, 2020'geliyor). de
ve Duy) Sense ve Manscaping (#3, _____ .
TBDErkek Topuzları arlılık (#2, TBD)
İkna ve İnsan Elleri (#4, TBD) _____ .
astırıMantuary Man (#5, TBD)
Mancave Park (#6, TBD) Emmanuel
(#7, TBD)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[İçindekiler](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23 Sonsöz](#)

[YazarınYazar](#)

[Hakkında Notu](#)

[Sneak Peek: Nişan ve Casusluk, El Yapımı Gizemler Kitap #1 Penny Reid'in diğer kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

